

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي هدانا لهذا

الذي هدانا لهذا

والحمد لله رب العالمين

فہرست مصنفین و مخرنمہ الاصفیاء

ردیف	مضمون	ردیف	مضمون	ردیف	مضمون
۱	مخرنمہ خزانہ خورشید و شمس	۱۷	حال سید نور الدین مبارک	۵۳	حال شیخ علاء الدین بلخانی
۲	حال شیخ کریم	۱۸	حال شیخ بہاؤ الدین زکریا بلخانی	۵۴	حال سید میراہ سہروردی
۳	حال شیخ علی رودباری	۱۹	حال خیالی خندان رود	۵۵	حال شیخ حاجی جویہ ہند
۴	حال شیخ ابو عبد اللہ عیسیٰ	۲۰	حال شیخ یحییٰ الدین علی	۵۶	حال سید جلال الحق الدین
۵	حال شیخ ابو علی کاتب	۲۱	حال شیخ صدر الدین عارف	۵۷	حال مزدوم افغانی راجا پوری
۶	حال ابو القاسم احمد اسود و سید	۲۲	حال شیخ حسام الدین بدرونی	۵۸	حال سید علم الدین
۷	حال ابو القاسم ہنہ و ہندی	۲۳	حال شیخ فیض الدین عراقی	۵۹	حال شیخ کبیر الدین ہمایون
۸	حال شیخ عمریہ	۲۴	حال شیخ حسن افغان	۶۰	حال سید صدر الدین ہمدانی
۹	حال ابو القاسم مغربی	۲۵	حال سید جلال الدین خیر خجاکا	۶۱	حال شیخ سرع الدین
۱۰	حال ابو القاسم کرکابی	۲۶	حال شیخ سندری شیرازی شاعر	۶۲	حال سید ناصر الدین بخاری
۱۱	حال شیخ فرخ زنجانی	۲۷	حال شیخ محمد یحییٰ	۶۳	حال سید برہان الدین بخاری
۱۲	حال شیخ ابو علی فارسی	۲۸	حال ظہیر الدین شیرازی	۶۴	حال سید شاہ عالم
۱۳	حال شیخ ابو بکر شافعی	۲۹	حال خواجہ کرک سہروردی	۶۵	حال شیخ عبداللطیف
۱۴	حال شیخ احمد غفرانی	۳۰	حال سید حسین سہروردی	۶۶	حال سید کبیر الدین حسن
۱۵	حال عین القضاۃ ہمدانی	۳۱	حال شیخ احمد مشوق بلخانی	۶۷	حال سید عبدالعزیز قریشی
۱۶	حال شیخ فیض الدین ابو الجحیب	۳۲	حال شیخ ضیاء الدین رومی	۶۸	حال شیخ سہاؤ الدین سہروردی
۱۷	حال شیخ وجہ الدین سہروردی	۳۳	حال خیالی شہباز قلندر	۶۹	حال شیخ عبد الجلیل جہانگیر
۱۸	حال شیخ عمار یا سسر	۳۴	حال شیخ کرک الدین ابو الفتح سہروردی	۷۰	حال قاضی نجم الدین گرجانی
۱۹	حال شیخ نور بہان کبیر مغربی	۳۵	حال شیخ حمید الدین حاکم دیسی	۷۱	حال سید عثمان بہلول بلخانی
۲۰	حال شیخ اسماعیل نصری	۳۶	حال شیخ وجہ الدین عثمان	۷۲	حال شیخ قلام الدین جونی
۲۱	حال شیخ شہاب الدین ابو جعفری عمر	۳۷	حال شیخ صلاح الدین درویش	۷۳	حال قاضی محمود گرجانی

26
46
66
86
106
126
146
166
186
206
226
246
266
286
306
326
346
366
386
406
426
446
466
486
506
526
546
566
586
606
626
646
666
686
706
726
746
766
786
806
826
846
866
886
906
926
946
966
986
1006

مضمون	صفحہ نمبر	مضمون	صفحہ نمبر	مضمون	صفحہ نمبر
حال شیخ ابو بکر واسطی	۱۵۹	حال شیخ ابو حمزہ بغدادی	۱۶۶	حال شیخ ابراہیم بن علی	۱۶۷
حال شیخ ابو بکر کاتبی	"	حال شیخ ابو حمزہ فراسانی	"	حال ذکری بن یحییٰ	"
حال شیخ ابراہیم برقی	۱۶۱	حال شیخ ابو بکر دقانی	۱۶۶	حال شیخ ابو عبد اللہ سجری	"
حال شیخ ابو الحسن بن مرزبان	"	حال شیخ ابراہیم خواص	۱۶۷	حال محمد بن علی ترمذی	۱۵۰
حال شیخ ابو علی نقضی	۱۶۲	حال شیخ ابو الحسن نوری	۱۶۹	حال شیخ عبد اللہ دارمی	۱۵۲
حال شیخ ابو محمد رشتی	۱۶۳	حال شیخ عمرو بن عثمان	۱۷۱	حال شیخ محمد بن اسماعیل	"
حال ابو یعقوب ہنر جوہر	۱۶۴	حال شیخ سمون محاسب	۱۷۲	حال شیخ یحییٰ بن عمار دازی	"
حال شیخ ابو الحسن دیوبند	"	حال شیخ ابو عثمان حمیری	۱۷۳	حال مسلم بن جلیج نیشاپوری	۱۵۵
حال شیخ ابو بکر بن طاہر	"	حال شیخ ابو العباس احمد	۱۷۴	حال شیخ ابو حفص حداد	"
حال شیخ عبد اللہ مازانی	"	حال شیخ یوسف بن حسین	۱۷۵	حال شیخ علی بن یوسف بغدادی	۱۵۷
حال شیخ ابراہیم بن شبان	۱۶۵	حال شیخ عبد اللہ لبستی	۱۷۷	حال شیخ اسمعیل بن دہب	"
حال شیخ ابو علی مستوفی	"	حال ابو عبد اللہ بن جلال	۱۷۸	حال شاہ شجاع کرمانی	۱۵۸
حال شیخ ابوسعید اعرجی	"	حال حسین بن منصور	"	حال شیخ حمرون قنار	۱۶۰
حال شیخ جعفر خراسانی	۱۶۶	حال شیخ ابو العباس بن عطاء	۱۸۵	حال شیخ قتیب بن شرف	"
حال شیخ ابراہیم بن محمد بن الرقی	"	حال شیخ ابو بکر ازہرے	"	حال شیخ ابو داؤد بن اشعث	۱۶۱
حال شیخ ابو القاسم بن محمد بن قسطل	۱۶۷	حال شیخ ابو الخیر خضعی	۱۸۶	حال شیخ ابو عبد اللہ خضار	"
حال شیخ ابو العباس سیار	"	حال شیخ ابو محمد جریر	"	حال شیخ ابو عبد اللہ مرثبی	"
حال شیخ ابو الخیر	۱۶۸	حال شیخ بنان بن محمد بن مال	"	حال شیخ ابو عبد اللہ خاقانی	"
حال شیخ ابو عمر وزجانی	۱۶۹	حال شیخ محمد بن فضل	۱۸۷	حال شیخ محمد بن علی ترمذی	۱۶۲
حال شیخ جعفر غلہ ی	۲۰۰	حال شیخ ابو الحسن وراقی	"	حال شیخ سہیل بن عبد اللہ قسری	"
حال شیخ ابو الحسن بن شیخ	۲۰۱	حال شیخ ابو اسحاق دراج	"	حال شیخ ابو سعید خرمی	۱۶۳
حال شیخ بندر بن حسین	"	حال شیخ خیر بن صالح	"	حال شیخ عباس بن حمزہ	"

صفحہ نمبر	مضمون	صفحہ نمبر	مضمون	صفحہ نمبر	مضمون
۲۵۳۰	حال شیخ بروز بہان صغیر	۲۶۵	حال حضرت سید محمد لاہوری	۲۸۸	حال شیخ حسن طنبی
۲۵۳۱	حال شیخ ابوسحاق اغوب	۲۶۶	حال خواجہ عزیز کر کے	"	حال شیخ شمس الدین صغیر
۲۵۳۲	حال میر سید حسین خٹک سوار	۲۶۷	حال شیخ جمال الدین جوہر قانی	"	حال شیخ کریم الدین سیمانی
۲۵۳۳	حال سید شیخ عزیز الدین مکی	"	حال مولانا جمال الدین رومی	۲۸۹	حال شیخ اوطار الدین اصفہانی
۲۵۳۴	حال ابوالحسن گودہر	۲۶۸	حال شیخ مخدوم الدین چلیبی	"	حال شیخ حبیب اللہ باری
۲۵۳۵	حال محمد الدین نواز دے	۲۸۰	حال قاضی بیٹا دے	"	حال شیخ اسماعیل مغربی
۲۵۳۶	حال شیخ نجم الدین کبرے	"	حال مسیح عبداللہ بلیانی	۲۹۰	حال شیخ نجم الدین محمد
۲۵۳۷	حال شیخ یونس بن یوسف	"	حال شیخ یاسین مغربی	"	حال شیخ محمود زاہر
۲۵۳۸	حال شیخ علاء الدین	"	حال عقیقت الدین اسمانی	۲۹۱	حال شرف الدین بن کچہ
۲۵۳۹	حال شیخ فرید الدین عطار	۲۸۱	حال شیخ نور الدین اسفہانی	۲۹۲	حال سید اسحاق گاروٹی
۲۵۴۰	حال شیخ بہادر الدین ولد	"	حال نور الدین ملک پار	۲۹۳	حال امیر کبیر میر سید علی بہرہ
۲۵۴۱	حال شیخ ابن الفارض حموی	۲۸۲	حال شیخ ابو محمد مر جانی	۲۹۴	حال شیخ مظفر طنبی
۲۵۴۲	حال شیخ ابوہریر الدین کرمانی	"	حال شیخ ابو عبداللہ انوسی	۲۹۵	حال مولانا زاہر غالی
۲۵۴۳	حال شیخ صفوی ندرہ	۲۸۳	حال قطب الدین علامہ	۲۹۶	حال خواجہ حافظ شیرازی
۲۵۴۴	حال شیخ رضی الدین	"	حال رکن الدین نسفی	۲۹۷	حال مولانا نور الدین
۲۵۴۵	حال شیخ شمس الدین بربک	"	حال شیخ سلطان ولد	۲۹۸	حال شیخ کمال خجندیہ
۲۵۴۶	حال شیخ سعد الدین حموی	۲۸۴	حال شیخ سلیمان ترکمان	"	حال سعد الدین نقاد زانی
۲۵۴۷	حال شیخ ابوالفتح جمیل مینی	۲۸۵	حال شیخ برادر الدین اسحاق	"	حال مولانا محمد شیرین
۲۵۴۸	حال شیخ ابوالحسن شاذلی	"	حال شیخ نجم الدین اصفہانی	۲۹۹	حال حضرت میر محمد سہروردی
۲۵۴۹	حال شیخ نجم الدین راز دے	۲۸۶	حال شیخ رکن الدین فرزدی	۳۰۰	حال میر سید شریف علائی
۲۵۵۰	حال عین الزمان جمال بگیلی	"	حال سید ہلیل مشاکہ کشمیری	"	حال شیخ عبداللہ شہار
۲۵۵۱	حال شیخ سید الدین بافرزی	۲۸۷	حال شیخ بنیہ الدین فرزدی	۳۰۱	حال شیخ علی بیروگری

۱	۱	۱	۱
۲	۲	۲	۲
۳	۳	۳	۳
۴	۴	۴	۴
۵	۵	۵	۵
۶	۶	۶	۶
۷	۷	۷	۷
۸	۸	۸	۸
۹	۹	۹	۹
۱۰	۱۰	۱۰	۱۰
۱۱	۱۱	۱۱	۱۱
۱۲	۱۲	۱۲	۱۲
۱۳	۱۳	۱۳	۱۳
۱۴	۱۴	۱۴	۱۴
۱۵	۱۵	۱۵	۱۵
۱۶	۱۶	۱۶	۱۶
۱۷	۱۷	۱۷	۱۷
۱۸	۱۸	۱۸	۱۸
۱۹	۱۹	۱۹	۱۹
۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
۲۱	۲۱	۲۱	۲۱
۲۲	۲۲	۲۲	۲۲
۲۳	۲۳	۲۳	۲۳
۲۴	۲۴	۲۴	۲۴
۲۵	۲۵	۲۵	۲۵
۲۶	۲۶	۲۶	۲۶
۲۷	۲۷	۲۷	۲۷
۲۸	۲۸	۲۸	۲۸
۲۹	۲۹	۲۹	۲۹
۳۰	۳۰	۳۰	۳۰
۳۱	۳۱	۳۱	۳۱
۳۲	۳۲	۳۲	۳۲
۳۳	۳۳	۳۳	۳۳
۳۴	۳۴	۳۴	۳۴
۳۵	۳۵	۳۵	۳۵
۳۶	۳۶	۳۶	۳۶
۳۷	۳۷	۳۷	۳۷
۳۸	۳۸	۳۸	۳۸
۳۹	۳۹	۳۹	۳۹
۴۰	۴۰	۴۰	۴۰
۴۱	۴۱	۴۱	۴۱
۴۲	۴۲	۴۲	۴۲
۴۳	۴۳	۴۳	۴۳
۴۴	۴۴	۴۴	۴۴
۴۵	۴۵	۴۵	۴۵
۴۶	۴۶	۴۶	۴۶
۴۷	۴۷	۴۷	۴۷
۴۸	۴۸	۴۸	۴۸
۴۹	۴۹	۴۹	۴۹
۵۰	۵۰	۵۰	۵۰
۵۱	۵۱	۵۱	۵۱
۵۲	۵۲	۵۲	۵۲
۵۳	۵۳	۵۳	۵۳
۵۴	۵۴	۵۴	۵۴
۵۵	۵۵	۵۵	۵۵
۵۶	۵۶	۵۶	۵۶
۵۷	۵۷	۵۷	۵۷
۵۸	۵۸	۵۸	۵۸
۵۹	۵۹	۵۹	۵۹
۶۰	۶۰	۶۰	۶۰
۶۱	۶۱	۶۱	۶۱
۶۲	۶۲	۶۲	۶۲
۶۳	۶۳	۶۳	۶۳
۶۴	۶۴	۶۴	۶۴
۶۵	۶۵	۶۵	۶۵
۶۶	۶۶	۶۶	۶۶
۶۷	۶۷	۶۷	۶۷
۶۸	۶۸	۶۸	۶۸
۶۹	۶۹	۶۹	۶۹
۷۰	۷۰	۷۰	۷۰
۷۱	۷۱	۷۱	۷۱
۷۲	۷۲	۷۲	۷۲
۷۳	۷۳	۷۳	۷۳
۷۴	۷۴	۷۴	۷۴
۷۵	۷۵	۷۵	۷۵
۷۶	۷۶	۷۶	۷۶
۷۷	۷۷	۷۷	۷۷
۷۸	۷۸	۷۸	۷۸
۷۹	۷۹	۷۹	۷۹
۸۰	۸۰	۸۰	۸۰
۸۱	۸۱	۸۱	۸۱
۸۲	۸۲	۸۲	۸۲
۸۳	۸۳	۸۳	۸۳
۸۴	۸۴	۸۴	۸۴
۸۵	۸۵	۸۵	۸۵
۸۶	۸۶	۸۶	۸۶
۸۷	۸۷	۸۷	۸۷
۸۸	۸۸	۸۸	۸۸
۸۹	۸۹	۸۹	۸۹
۹۰	۹۰	۹۰	۹۰
۹۱	۹۱	۹۱	۹۱
۹۲	۹۲	۹۲	۹۲
۹۳	۹۳	۹۳	۹۳
۹۴	۹۴	۹۴	۹۴
۹۵	۹۵	۹۵	۹۵
۹۶	۹۶	۹۶	۹۶
۹۷	۹۷	۹۷	۹۷
۹۸	۹۸	۹۸	۹۸
۹۹	۹۹	۹۹	۹۹
۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰

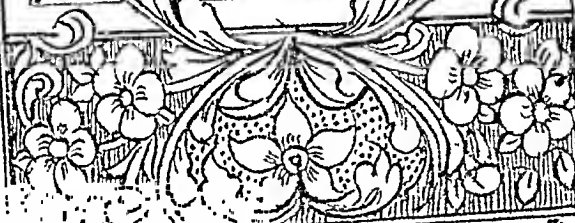
مضمون	صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون	صفحہ
۳۵۹	۳۹۸	۳۹۹	۳۹۸	۳۹۹	۳۹۸
۳۶۰	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۶۱	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۶۲	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۶۳	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۶۴	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۶۵	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۶۶	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۶۷	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۶۸	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۶۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۷۰	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۷۱	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۷۲	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۷۳	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۷۴	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۷۵	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۷۶	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۷۷	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۷۸	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۷۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۸۰	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۸۱	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۸۲	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۸۳	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۸۴	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۸۵	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۸۶	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۸۷	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۸۸	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۸۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۹۰	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۹۱	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۹۲	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۹۳	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۹۴	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۹۵	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۹۶	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۹۷	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۹۸	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹
۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹	۳۹۹

عَوَصَّاءُ كُنْزِكَ فَضْلًا بِرُؤْسِهِ

درین زمان منبسطه قرآن سالیه میگردید و عبادت متعدده حلیه از حالات خاصه آن

الاصفا حيدر

[illegible]

مطبع میثقی کشتی و قریح

سال ترحایش عیان شد از خرد
پیر بپوشید شد ببالش عیا

زاد بر آفاق محبوب الامدا
زنده دل محبوب علم آمد غیا

و ابوبیسان نیز گفته اند نام پیر احمد بن زید بن رویم کامل وی از خرد و عالم و فقیه و بزرگ کاسب
علوم ظاهر و باطن موجود و کامل و شاکر و رشید سید الطائیفه حبیه است و از صحبت مشاود و نیوزی نیز فایده
عظیم برداشت و از مذهب داود و مهنائی داشت شیخ ابو عبد الله بن محمد بن خفیف میفرمود که اگر چه شیخ
رویم خود را شاکر و مومنین سید الطائیفه حبیه میگفت لیکن بهتر از دوست و من یک موی که دو ستر دارم
از حد حبیه چه شیم من هرگز تمام عمر کسی از وی بزرگ تر ندیده و مثل و سبک در توحید سخن نگفت و
صاحب نهضات الانس میفرماید که شیخ رویم در آخر عمر خود را در دنیا داران پوشیده ساخت اما
محبوب ماند که عشق و شگفتی نمودن نهضات و سید الطائیفه حبیه میفرمود که شیخ رویم مشغول فارغ است
و من فارغ مشغول ام یعنی رویم با وجود اهتمام دنیا و سبک بحق مشغول بود و این امر به مشکل است
که در دولت مبنی بحق مشغول باشد و وفات شیخ رویم با قول صحیح و مال سه صد و سی و هجری از مولف

چون رویم از دار دنیا رخت بست
پیر کامل خواند و هم انور کس

رفت از عالم بحبت سبختی
زنده دل کامل ولی الله شیند

سال ترحایش خند و خیر و زلفت
هست سال حلت آن متقی

شیخ علی رودباری قدس سره نام نامی و سید احمد بن محمد بن قاسم بن منصور است و نسب
آبای کرام و بے بنو شیروان عادل میردومی از مریدان خاص سید الطائیفه حبیه و فیض این بزرگان
صحبت مشاود و نیوزی است حافظ حدیث و عالم و فقیه و ادیب و امام و سید قوم بود و چنان
و سید غلبه رودباری است نقل است که روزی سید الطائیفه حبیه در بیجا مع و عظم میگفت و
بیتغیبه مخاطب شیخ میفرمود که اسمع یا شیخ ابوعلی و سید از پیش من میگذشت پنداشت که شیخ با من
فخاطب می شود و در اینجا ابیتاد و گوش بر سخن جفیه نهاد و کلام سید الطائیفه چنان در دل و سب
مبشر شد که دل از دنیا برداشت و آنچه داشت برداشت و خدا را تبارک و دوم بر سید الطائیفه شده
بحالات ظاهری و باطنی رسید و وفات علی رودباری در سال هجری ۸۵۲ است و در هجری ۸۵۳

علی پیر فرزند برهان دین

شیخ ابو عبد الله بن محمد بن خفیف قدس سره نام نامی و امام گرامی و

از مولف علی بن ابی طالب خدا و نبی
از دنیا بی دوری بخیرین

کہ مرا شکستے پیش می آید پیغمبر خدا صلی اللہ علیہ وسلم را در خواب می بینم و سوال حل آن مشکل می کنم
اللہ تعالیٰ توجہ موجب حضرت نبوی علیہ السلام حل مشکلات من می فرماید و قات و سے
بقول صاحب غنیۃ الاولیاء و نفحات الانس در سال سہ صد و چهل و شش است و صاحب

تذکرہ قاتلین ہمسہ صد و پنجاہ و شش تحریر می فرماید از مؤلف علی چون رفت از دنیا می فانی

ذات غین حق گردید و حصول | علی مؤنوم تاریخش ز قسم کن | دیگر فرما علی محبوب مقبول ۳۴۱

ابو العباس احمد اسود دینوری قدس سرہ نام والد ماجد و سے محمد ست و
اضعیل و سے از دینور شیخ بود بنایت بزرگ و عالم معلوم ظاہری و باطنی دو وقت خود مرشد
کمال و قائل فاضل و عابد زاہد و متقی و صایم دایم و از صحبت اہل دینا متفرد و مرید مشا و دینوری
بود و سوا سے از ان از دیگر مشایخ عظام نیز فایده ما اند و خت و صحبت ما برداشت اول از دینور
بنیسا پور آمد و چند سے در انجا اقامت و زید از انجا تبرند و از ترند سمرقند تشریف برد و ہا نجا
سکونت برداشت و بعد با طالبان حتی را بحق رسانید و آخر ہا نجا ہجرت حتی بیوست و اقد و قات
و سے بقول صاحب نفحات الانس در سال سہ صد و چهل و بقول غنیۃ الاولیاء سہ صد و شصت
و بیست و بقول تذکرۃ الاقطاب بسال سہ صد و شصت و شش ہجری ست و قول اوسط مقبول

نصبت ست از مؤلف احمد اسود و جواز دنیا رفت | نقل سال نقل آن عالی مکان

گفت احمد زاہد دینور گو | بازادی عابد دینور خوان | سر در احمد فنا سے اللہ گو

ہم جمال الاصفیاء احمد بخوان | یافت آخر دل را احمد با شاہ | سال و محل آن شد شاہ شہرمان

ابو العباس مناد دینی قدس سرہ نام و سے احمد بن محمد بن محمد الفضل ست و اصل
و سے از مناد مرید شیخ عبداللہ بن خفیف و شاگرد مجتہد خدی و پیر شیخ عمویست مرد
بود صاحب مقامات عالیہ و منظر انوار جلیہ و در شریعت و طریقت قدمی را سنج و بایہ حکم داشت
نقلست کہ شخصی طالب سلام بنانقاہ شیخ ابو العباس قصاب رفت شیخ اورا باز گردانید و
بیگانگان را با شنایان چہکار آن شخص از انجا برگشت و بخدمت شیخ ابو العباس نہاد ندے
آمد و سے گفت مرصبا بنمایم کہ بیگانگان را آشنا کنیم پس اورا نزد خود جہاد و دوجن رسانید
و قات و سے در سال سہ صد و شصت و شش ہجریست از مؤلف از دنیا رفت و نقل مجتہد بن

فرشتگان آسمانی بر زمین تو آمدند آندو خاک برین خواہد باشد پس بچنان بوقوع اندک کہ بروز وقت
و بے آنقدر گذرد و غبار بر خاست کہ چنان تاریک گشت و در نیشاپور کسے دیگرے رانے دید
یون دفن کردند مطلع صاف گشت و فاخت شیخ ابو عثمان در سال تہ صد و ہفتاد و سہ
محبست و مزار پر انوار آو در شہر نیشاپور است از مولف

چون ابو عثمان و سہ مغربی	یافت مثل مهر در غرب مقام	عارف از دگر تو تاریخ او
نیز پاکیزہ سغید ابن سلام	شیخ ابوالقاسم کرکائی قدس سرہ السامی نام نامی	

دکتر کرامی و سہ علی ست در وقت خود قطب الوقت و شیخ زاد بود و در علوم ظاہرے
و باطنی عالی و نظیرے داشت و نسبت و سہ واسطہ یعنی شیخ ابو عثمان و شیخ ابو علی
کاتب و ابو علی رودباری سید الطائفہ جنید میر و سہ را خالیت قوی بود کہ ہزاران ہزار
طلبکار متوجہ موجود و سہ ہجرتہ ولایت رسیدند علی محمد فہم جو برمی لاہوری تو
در کشت الحجون بنویسد کہ وقتے مرا شکے پیش اندک حل آن برین خیلے دشوار بود و قصد
از یارت شیخ ابوالقاسم کرکائی کردم و او را در مسجد کے یافتہ کہ نہا پیش ستون مسجد تہادہ بود و جواب
حال مشکل من بچوب ستون تقریر میکرد چون من ناپرسیدہ جواب مشکل خود یافتہ و مراجعت نمودم
مرا از داد فرمود کہ اسے پس از وقت خدا تہا لے این ستون را با طر تو یا من گو یا گردانید
و ستون از جا بلند تو پس سوال کرد جوابش تقریر کردم تفکست کہ روزے شیخ ابو سعید طوسی و
شیخ ابوالقاسم کرکائی قدس سرہ چارہ طوس با ہم شمشہ بودند بر یک تخت و جامعہ طالبان و
وردیشان پیش خدمت حاضر بودند و شخصے از ذہا گذشت و در دل خود گذرانید کہ آیا منزلت
ابن ہر دو بزرگوار چیست شیخ ابو سعید متوجہ بوسے شد و فرمود کہ ہر کہ خواہد کہ دوبادشاہ را در کیان
و یک وقت بر یک تخت بر بنید و انتظار گذارانشخص پیش آو و بخت دل در روئے ہر دو بزرگوار
نظر کرد ابو قہاسے از غایت عنایت و برکت دیدار پر انوار آن ہر دو بزرگوار حجاب از پیش
جسم و سہ برداشت ہر دو فرش تا فرش ہمہ نظر و سہ در آمد و صدق سخن شیخ بروی کشت شد
باز آن شخص را در دل گذشت کہ آیا خداوند تبارک و تعالی را امر فرزند زمین بندہ و دیگر ہمہست
کہ بزرگتر ازین ہر دو بزرگوار خواہد بود و مجبور این خطرہ شیخ ابوالقاسم روئے نبوی و سہ

وفات شیخ انخی نرغ بقول صاحبہ نفعات الانس و سفینۃ الاولیاء رسال چہار صد و پنجاہ و ہفت ہجریست

ابو مؤلف شاہ جنت مقام زنجانی | ایک روایت نام زنجانی | گفت سر و سال تحلیش

سید طالب امام زنجانی | نیز سالک و لے کرم گو | ارتحال کرام زنجانی

شیخ ابو علی بخاری قدس سرہ اسم مبارکش فضل بن محمد است و در فہرہ کہ قریر است

از مصنفات طوس سکونت داشت عالم عامل و صاحب تصانیف است و شیخ اشیر خراسان

بود و استاد امام شری و مرید شیخ ابو القاسم کہ کانی و صاحب ابو سعید طوسی و فاضل

ہوئے در سال چہار صد و ہفتاد و ہفت و ہزار و ہزار و طوس است از مؤلف

چون جناب ابو علی شیخ زمان | در بیان فہرہ علی یافت جا | از بدو حق عارف آمد حلقش

امام علی غاسی امام باصفی | شیخ ابو بکر نساج قدس سرہ نام پدر تہرگوارش

عبداللہ است و بمقام طوس سکونت داشت و از علماء سید و خلفائے شیخ ابو القاسم

کہ کانی سید و شیخ ابو بکر دینوری نیز صحبت داشت گویند کہ دسے در اوایل سال سیار

ریاضت و مجاہدہ کشیدہ و مجاہدہ و سے بمشادہ انجامید و ہر گاہ حق تالیہ آواز آمد کہ اسے

نساج با دروطلب ممانعت کن کہ ایند ولت در د و طلب ہم ہمہ کس راند ہند ترا با یافت چہ کار

غلبین القضاۃ ہمدانی و تصنیفات خود آورده کہ شیخ احمد غزالی سے گفت کہ روزے

بہر شوق و شغف من ابو بکر و رسناجات میگفت کہ انہی در آفریدن من بندہ پیچ کار گنہ کار و دوزار کار

چہ چکست است اکتف غیب آواز داد کہ یکست است کہ جمال خود در آئینہ روزے نقد بہ بیختم

و محبت خود و دل تو بنیگنم و فاضل شیخ نساج در سال چہار صد و ہفتاد و ہفت ہجریست از مؤلف

چو زار الدنا ابو بکر استارج | مقاسے یافت اندر قہر محبوب | چو سال ارتحالے ابو بکر ای

بگو قطب جہان ابو بکر مطلوب | شیخ احمد غزالی قدس سرہ تصنیفات از خلفائے

کاملین و مریدان نامہ از شیخ ابو بکر نساج است و برابر حجت الاسلام شیخ امام محمد غزالی رحمۃ اللہ

علیہ تصنیفات و تالیفات در سبیل سیرت و غیرہ وارد و در کثرت و کرامت و خوارق آیتی بود

گویند کہ روزے شش ہفتہ از حال حجت الاسلام محمد غزالی برادرش پیچیدہ کہ دسے کہ است

گفت کہ در بیوقت او در غزنو مستغرق است بایل حیران ماند و نہ خیال نمیدنش حاضر شد

سال وصل اوست مای ذی القعدة	اگشت پیدا نورعین اهل الطوطا	ارتجالش از خرد بی بیش و کم
شیخ ضیاء الدین ابو نجیب عبدالقادر سهروردی قدس سره از عظمای مشایخ ذکراست و خلفای شیخ احمد غزالی است در علوم ظاهری و باطنی با کمال بود و تصنیفات بسیار دارد و نسب آبا کے کرام و سے بدعا زده واسطه بهاوی راه تحقیق ابو بکر صدیق رضی اللہ عنہ میرسد و در طریقت فیض التوحید خلافت از شیخ احمد غزالی یافت و وی مرشد و عم حقیقی شیخ شهاب الدین سهروردی است که در وقت خود امام طریقت و پیکار حقیقت بود و نقل است که روزی شیخ ابو نجیب در بازار بغداد میرفت ناگهان بدو کمان رسید و دید که گوشتی است آویخته است شیخ بایستاد و نزد گوشت فروخت و گوشت بوی نهاده و بعد بچهره رکب تصاب کرد و گفت این گوشت میگوید که من مرده ام و مرا بر نام خدا فوج کرده اند با شماع این یعنی تصاب بخود شد و بر زمین افتاد چون بهوش آمد از جرم خود اقبال کرد و تاب گردید و شیخ از مرگناهی و سے در گذشت فرقت است که روزی شیخ در حرم محرم کعبه در مراقبه بود و شیخ الشیخ شهاب الدین بخداست حاضر دین اثنا حضرت علیات لام در رسید شیخ پنج الفاظ بوسے نکرد و بدستور در مراقبه بماند تا یک ساعت حضرت منتظر بایستاد و باز گشت چون فارغ شد شیخ الشیخ بوجری پرداخت که امروز حضرت پیغمبر زیارت شما تشریف آورد و شما هیچ بوسے نپرداختند باعث این صییت شیخ بنظر تند در و سے نظر کرد و و سے مبارک خود شریح کرد و فرمود و یک توجیه دانی و بدان که اگر حضرت آند باز رفت باز خواهد آمد اما آن وقت که در آن وقت مرابا حق بود اگر فوت می شد راز کجای می یافتیم و ندانست آن تاقیامت بماند هم دین سخن بود که حضرت علیات لام باز تشریف آورد و شیخ برخواست و استقبال کرد و بجای خود بنشاند چندانکه شرط احترام بود بجا آورد و وفات شیخ ابو نجیب با قول شماع در سال اربعه و شصت و یک یا شصت و دو و یا شصت و سه است اما هیچ آنست که لب اربعه شصت و دو یا شصت و سه است	شیخ ضیاء الدین ابو نجیب عبدالقادر سهروردی قدس سره از عظمای مشایخ ذکراست و خلفای شیخ احمد غزالی است در علوم ظاهری و باطنی با کمال بود و تصنیفات بسیار دارد و نسب آبا کے کرام و سے بدعا زده واسطه بهاوی راه تحقیق ابو بکر صدیق رضی اللہ عنہ میرسد و در طریقت فیض التوحید خلافت از شیخ احمد غزالی یافت و وی مرشد و عم حقیقی شیخ شهاب الدین سهروردی است که در وقت خود امام طریقت و پیکار حقیقت بود و نقل است که روزی شیخ ابو نجیب در بازار بغداد میرفت ناگهان بدو کمان رسید و دید که گوشتی است آویخته است شیخ بایستاد و نزد گوشت فروخت و گوشت بوی نهاده و بعد بچهره رکب تصاب کرد و گفت این گوشت میگوید که من مرده ام و مرا بر نام خدا فوج کرده اند با شماع این یعنی تصاب بخود شد و بر زمین افتاد چون بهوش آمد از جرم خود اقبال کرد و تاب گردید و شیخ از مرگناهی و سے در گذشت فرقت است که روزی شیخ در حرم محرم کعبه در مراقبه بود و شیخ الشیخ شهاب الدین بخداست حاضر دین اثنا حضرت علیات لام در رسید شیخ پنج الفاظ بوسے نکرد و بدستور در مراقبه بماند تا یک ساعت حضرت منتظر بایستاد و باز گشت چون فارغ شد شیخ الشیخ بوجری پرداخت که امروز حضرت پیغمبر زیارت شما تشریف آورد و شما هیچ بوسے نپرداختند باعث این صییت شیخ بنظر تند در و سے نظر کرد و و سے مبارک خود شریح کرد و فرمود و یک توجیه دانی و بدان که اگر حضرت آند باز رفت باز خواهد آمد اما آن وقت که در آن وقت مرابا حق بود اگر فوت می شد راز کجای می یافتیم و ندانست آن تاقیامت بماند هم دین سخن بود که حضرت علیات لام باز تشریف آورد و شیخ برخواست و استقبال کرد و بجای خود بنشاند چندانکه شرط احترام بود بجا آورد و وفات شیخ ابو نجیب با قول شماع در سال اربعه و شصت و یک یا شصت و دو و یا شصت و سه است اما هیچ آنست که لب اربعه شصت و دو یا شصت و سه است	شیخ ضیاء الدین ابو نجیب عبدالقادر سهروردی قدس سره از عظمای مشایخ ذکراست و خلفای شیخ احمد غزالی است در علوم ظاهری و باطنی با کمال بود و تصنیفات بسیار دارد و نسب آبا کے کرام و سے بدعا زده واسطه بهاوی راه تحقیق ابو بکر صدیق رضی اللہ عنہ میرسد و در طریقت فیض التوحید خلافت از شیخ احمد غزالی یافت و وی مرشد و عم حقیقی شیخ شهاب الدین سهروردی است که در وقت خود امام طریقت و پیکار حقیقت بود و نقل است که روزی شیخ ابو نجیب در بازار بغداد میرفت ناگهان بدو کمان رسید و دید که گوشتی است آویخته است شیخ بایستاد و نزد گوشت فروخت و گوشت بوی نهاده و بعد بچهره رکب تصاب کرد و گفت این گوشت میگوید که من مرده ام و مرا بر نام خدا فوج کرده اند با شماع این یعنی تصاب بخود شد و بر زمین افتاد چون بهوش آمد از جرم خود اقبال کرد و تاب گردید و شیخ از مرگناهی و سے در گذشت فرقت است که روزی شیخ در حرم محرم کعبه در مراقبه بود و شیخ الشیخ شهاب الدین بخداست حاضر دین اثنا حضرت علیات لام در رسید شیخ پنج الفاظ بوسے نکرد و بدستور در مراقبه بماند تا یک ساعت حضرت منتظر بایستاد و باز گشت چون فارغ شد شیخ الشیخ بوجری پرداخت که امروز حضرت پیغمبر زیارت شما تشریف آورد و شما هیچ بوسے نپرداختند باعث این صییت شیخ بنظر تند در و سے نظر کرد و و سے مبارک خود شریح کرد و فرمود و یک توجیه دانی و بدان که اگر حضرت آند باز رفت باز خواهد آمد اما آن وقت که در آن وقت مرابا حق بود اگر فوت می شد راز کجای می یافتیم و ندانست آن تاقیامت بماند هم دین سخن بود که حضرت علیات لام باز تشریف آورد و شیخ برخواست و استقبال کرد و بجای خود بنشاند چندانکه شرط احترام بود بجا آورد و وفات شیخ ابو نجیب با قول شماع در سال اربعه و شصت و یک یا شصت و دو و یا شصت و سه است اما هیچ آنست که لب اربعه شصت و دو یا شصت و سه است
از قولان سهروردی شیخ ابو نجیب	شد چو از دنیا بخت شد قریب	مختلف شد سال وصل النجاش
هر سه تاریخ آید از جناب	اولا گو معذنی انوار علم	بهر سال و حالت آن کان علم
باز سال وصل آن سردار حق	گشت روشن سخن الانوار	نیز سال انتقالش شد عیان

پوشید و اکثر اوقات در شکر و استغفار سے بود و چون شیخ نجم الدین کبرے نجریست و سے
 رستم شیخ کو زرا بدامدی قبول کرد و بعد از زندگی نبواخت و وفات بخیر و الی انتم شاد و بجا میری است
 از موقوف بنایید بر باد انشا الهی چون کتب پر که جنبی باب و مسائل دی این تین است
 و دوبارہ درین فہام ابواب شیخ اسمعیل قسری قدس سترہ از کتب اسکے اولیاد
 و خطاے رستم شیخ مرید و خلیفہ شیخ ابو نجیب سہروردی است جامع کمالات ظاہری و باطنی و مظهر
 رموز و معانی و علم و تقیہ بود و ابواب فتوح عبوری و معنوی بر روی وی مفتوح بود و
 مریدان کامل و کمال سید داشت چنانچہ شیخ نجم الدین کبرے نیز خدمت خلافت و ارادت
 از دست حق پرست و سے پوشید و وفات و سے در سال پانہشتاد و نہ ہجریست از موقوف

چون شد حاصل از ملک بھارن سال و صل آن شد عالی مکان ایشو محبوب اسماعیل کو
 بادشاہ دین ہما شیل خوان شیخ شہاب الدین ابو حفص عمر سہروردی کے

قدس اللہ ترہ العزیز پیر بزرگ ارشی شیخ محمد قزلباشی سہروردی است و بعد از دست
 نسبت آبا سے و سے بزار غار چیمہ حضرت صدیق اکبر رضی اللہ عنہ منشی می گرد و در طریقت ہما
 شیخ شہاب الدین شیخ ضیا الدین ابو نجیب عبد القادر سہروردی است کہ عم تحقیقی و سے بود
 و اولیام خودی در سایہ عاطفت و سے پرورش یافت و بصیحت حضرت والا در حجت غوث الاعظم
 فرد الاظم نجمی الدین ابو محمد عبد القادر جیلانی قدس اللہ اسرارہ السامی نیز شرف می گشت
 و فایده ثابے عظیم حاصل سے نمود و سوا سے جناب غوثیہ از دیگر شیخ عظام ہم مستفید و مستفیض گردید
 و با بدال و او نما و در باد یہ ماہرم محبت بود بار با خضر علیہ السلام نزد و سے آمد و از نور بطن
 و علوم طریقت بہرہ مند ساختہ و حضرت غوث اکبر شیخ عبد القادر جیلانی اکثر در حق و سے
 فرمود سے کہ با عمر امت آخر الشورین العراق و و سے را تہما نیت است چون عوارف
 و اعظام الہی و سے و غیرہ بسیار است و نیز کتاہیے در ذکر مناقب حضرت غوث مجتہب آردہ بہجہ اول
 مدیوم ساختہ و و سے در وقت خود قطب الوقت و شیخ الشیوخ لغزاد بود و ارباب سب طریقت
 از بلاد دور و نزدیک استفادہ سے مسائل طریقت از و سے کردند و شیخ رکن الدین
 علام الدین ہمدانی نے میفرماید کہ احساب از شیخ سہروردی جمہویہ پریند کہ شیخ محمد الدین

[illegible]

نہج و سن مست ہر جہاں کہ علم کلام حفظ سے بود و حرفے از ان یاد ماند انرا غارتا اسباب جو کہ دید
 ملکہ آسمانی کتب ہم از یاد فرستند باچار خاموش ماند از وقوع اینحال حضرت غوث الاعظم
 بشبہ فرمود کہ ہم کہ باہر سے علم کلام بر سیدہ قوچو کہ ویم و سیدہ آن علم نسبت حق دادیم پس ان روز
 شیخ شہاب الدین از علوم ظاہری دست بردار شدہ بدل و جان بہ تحصیل باطنی پرداخت
 و از شیخ نجم الدین خلیفہ انتخاب نقلست کہ وقتے نزد یک شیخ در جگہ نشسته بودم در واقعہ
 ویم کہ شیخ شہاب الدین بر سر کوسہ تشریف میدار و دودہ ہائے جواہر ہائے بشمار بیش
 از انتخاب آفادہ اند و خلق کثیر در دامن آن کویہ حبس آید بخبر مست آن شیخ سوال عطا
 جواہر سے کنند و شیخ آن جواہر استماعے عدد و سبے شمار بطرف خلق اللہ می اندازد
 و ایشان بہ شمار استماعی بر بند و از ان جواہرات ہر چند کہ شرح میکند زیادہ تر می شود چون اند
 خلوت بر آدم و بند مست شیخ فہم جوہر ہم کہ حال واقف بنبردست عرض کنم ہنوز زبان بکلام ہوشناہ
 کردہ بودم کہ فرمودند نجم الدین آنچہ در واقعہ دیدہ حق در است استماع و ازینہر کہ یک بیت عنایت
 بیغایت حضرت شاہ ولایت غوث الاعظم محی الدین عبد القادر گیلانی است تھا کہ شیخ
 شہاب الدین عمر سرودی سماع نشنیدہ و سیر ہو کہ ہر شنیستہ کہ در لہر مکن مست شہاب الدین را
 دادہ اند الا فوق سماع نقلست کہ وقتے شیخ او را الدین بہ پیش شیخ شہاب الدین آمد شہاب الدین
 قنایت کریم و تنظیم شیخ او حد الدین کرد چون شب در آمد شیخ او حدین در خواست سماع کہو
 شہاب الدین خواہان را طلب نمود و مقام سماع مرتب کردہ شیخ او حد الدین را سماع شنید
 و خود گویستہ رفیقہ بلا و مستقر آن مشغول شدہ باروان خادم خافتہ سجدہ منت شیخ حاضر شدہ
 عرض کرد کہ مشایخ تمام شب سماع کردہ حالا برائے ایشان طعام نہاری می باید شیخ
 سرمود کہ من خبر نداشتم کہ مشایخ تو ہم شب سماع کردند عرض شیخ ذر ذر کہ و کاد است
 قدر آن شریف تمام شب چنان مستغرق ماند کہ آواز سماع گویش وے نرفت و سلطان
 البشایخ نظام الدین بدو فی قدس سرہ در نواید القوا بدیفر ماید کہ وقتے حکیم فلسفی ہنوز خلیفہ
 لہراد آمد و کتب خود بہار و دو خواست کہ خلیفہ را از راہ حق بگرداند و خلیفہ ہم بوسے غربت کہ
 و شیخ ذر بادے نہم صحبت و ہم کلام سے بود چون این خبر شیخ شہاب الدین رسانیدند

[illegible]

کلید فرزند طلبید خادم سالن تا می کرد و گفت که درین ساعت وقت انتقال شیخ نسبت کلید طلبیدین
شما از من مناسب نیست او باز نیاورد و در گرفتن کلید میماند کرد و چون آواز بلند شد گوشت شیخ هم
خادم باز نزد خود طلبید و گفت کلید خود را بده و من کن سپر کلید بگیرفت و در نزد نگینش داد و شش و یار
پیش بنویس و بنویسد آن نیز بنویس و نگینش شیخ بخرج در آمدند چون از قسمت بود از دنیا و عشق
پیش نیافت فکرت است که شیخ شما صاحب الدین هر سال از بغداد بفرج فرستی و این از طواف حج که پیش
در مدینه رسیده بفرست زبانت روضه بنویسد ای ایستاد علم شریف شده باز در نزد او قریب بر دو لاد
استاد شیخ اشیر بقول کتاب الخیر الدین سال الفیض و رحیل و دو و وفات او با اتفاق اهل اخبار و سال
و می و دو و بقول بعینه و سال ششصد و سی است و هزار بر او را و است از مؤلف

بهر کفر شهاب الدین و سله و دو	مقدمای دین دنیا شیخ عالم و سایر	کاشف عالم کو صیاح عرفان کن
تا تر حال شود تولد آن روشنفکر	بهر حلیش بخوان هر شهاب الدین	هم بران قریب صیاح از راه شهاب الدین
مثنوی از مؤلف	مشرق اولیا شهاب الدین	کامل الاقبا شهاب الدین
سال تولد آن شیر حق پس	شد رحیم باو شاه دین اقدس	وصل او شقی آرام ۳۳۲
دانند آنکس که بکلام آمد	عقل سال وصال او پیش	گفت قطب حسن شهاب الدین ۱۳۲
زیده دین منتهی گفتم	سال تو صیاح او بکلام گفتم	هم با تو احوال دیگر اے برادر
جو وصالش ز بهر آنکس	سید نور الدین مبارک	مغر فوی قدس سره از اعظم خلایق
شیخ اشیر شهاب الدین عمر و روحی آید تکمیل و خطای خرقه خلافت بدلی آمد چون با وصال		
زهر و قلع و دیانت و امانت موصوف بود سلطان شمس الدین آتش و رایش الاسلام		
دلی مفر کرد و بر دلی اشترا یافت فکرت از کتاب فوائد الفوائد و فواید سلطان المشایخ		
نظام الدین برون قدس سده که وقت در شهر دلی امنا که باران بود و سکنای دلی		
شیخ نظام الدین ابوالموید را بگرفتند که دعا سے نزل باران کن شیخ بر منبر بر آید و بگوید		
برو کے پیوستے آسمان کرو گفت اے اگر باران نفع سے من بید و بیج آبادائے من خواهم ماند		
این گفت و از منبر فرو آمد حق قائلے بهما وقت باران فرستاد و قطب الدین که از اصحاب		
و احباب و سکه نور الدین بمن باو سے سوال کرو گفت ازین سخن است که دوست ما در		

[illegible]

خود فرسیدہ بود کہ باران تحت شروع شد شیخ و ہمہ خلق از آب تر شد و کس معلوم نہ داشت کہ این باغبان کد ام کس بود کہ شیخ اورا بیدار کرد و فرماست شیخ نور الدین مبارک در سال شصت و نول ہفت ہجری است و مقبرہ کے دروہی است از مولد

رفعت نور الدین بخوار و الفنا بر و الشیخ اب جنت کشت بازا است نور الدین بنور جنت شیخ با نور الدین مبارک پاکیزہ شیخ بہا و الدین زکریا طریقی القریشی الاسمری

قدس سرہ از عظام کے مشایخ سہروردیہ و اکابران اولیائے ہند است صاحب کرامات ظاہر و مقامات باہر و برکات شامہ بود جد بزرگوار کے کمال الدین علی شاہ قریشی از کلمہ مظلہ بخوار زم اند و از انجا بلکان رونق افراشد و فرزندش شیخ وجبہ الدین کہ بہ جمالات ظاہری و باطنی آراستہ بود بدختر مولانا حسام الدین ترندی کہ در قلعہ کوت کرد و سکونت داشت کہ خدا شد و شیخ بہا و الدین زکریا از لطن عفت بدختر مولانا حسام الدین در قلعہ کوت کرد و در سال نیا صد و ہفتاد و ہشت متولد شد و نجم و از وہ سال ہفت قرأت قرآن حفظ کرد بعد وفات وجبہ الدین پدر خود و سفر خراسان اختیار کرد و بہ بخارا رسیدہ بہ تحصیل علم پرداخت و شرف زیارت محبت بسیاری از بزرگان شد و شد کہ سبب فیض کردن بود بجزین شریفین رسیدہ بکچ کنبہ زیارت روضہ منورہ نبو کے شرف یاب گردید و باقی سال در مدینہ منورہ بکعبہ شہدہ نزد کمال الدین محمد بنی محدث تحصیل علم حدیث نمود و از انجا در بیت المقدس رسید زیارت مقابر انبیا علیہم السلام مشرف شد من بعد در بغداد آمد و فیض صحبت مشایخان و بابر پرداخت و بعد از دست شیخ الشیخ عمر شہاب الدین سہروردی رسیدہ دست ارادت بر امان آنحضرت نمود و در دست ہتر و روز جمالات ولایت رسید و منظر عظام خرقہ خلافت شد کہ کے محل سے شود شبے در واقعہ دید کہ در یک خانہ پر نور حضرت شاہ رسالت علیہ السلام و التحیت بر پشت کرامت تشریف فرماست و پیر و شفیع شہاب الدین بجانب دست راست آنحضرت دست بیستہ الیستادہ و در آن خانہ طاب کے است و چند خرقہ بران طاب و بیستہ اند و در ان انما حضرت خاتم الانبیا شیخ بہا و الدین زکریا را طلب فرمود و شیخ الشیوخ دست از دست خود دست شیخ بہا و الدین گرفت و رو برو حاضر کرد و حضرت خاتم النبوت شیخ

[illegible]

کا مشیر رہا دو یا زلیس فرشتہ وجواب اینکه جاسے من درین شہر بطوریکہ کل بالاسے غیر است
 فراموش بود نقلاست کہ وقتیکہ سید جلال الدین شریف الشیرازی قدس سرہ از آنجا
 بخیرت شیخ الاسلام شریف آوروہ در خانقاہ شیخ قیام کرد روزے در صحن خانقاہ
 نشینہ بود و موسم تابستان و ہوا بہ نیت گرم بود شیخ الاسلام اندرون حجرہ نشین و دشت
 درین آفتاب سید جلال الدین را سر وی وطن خود آباد آمد و گفت کہ آہ بیخ بخارا و بخارا کجا میرود
 شیخ الاسلام بنور باطن ازین حال واقف شد و بیرون حجرہ شریف آوروہ بخادے فرمود
 کہ بطوریا بجسے صحن خانقاہ بزرگ و جارب بزرگ بطوریکہ از خار و خش پاک شود خادم حسب حکم
 الجعل آوروہ چون صحن خانقاہ صفائے شد پادہ ابر بر آسمان نمودار شد و در عدد برق نورین از آسمان
 نغمہ در صحن خانقاہ باریدن گرفت چنانچہ تمام صحن از زلزلہ بپرسید و سوائے صحن خانقاہ
 یکبارہ قرارہ و تہ و بیرون شہر صفائے شد و سید جلال الدین و دیگر درویشان بفراغ خاطر از آنجا روند
 و در آوند آنگاہ دانستند چون وقت نماز ظهر رسید صفائے خانقاہ گسترند شیخ الاسلام از حجرہ
 بیرون آمد و سید جلال الدین شہم شد و فرمود کہ یاسیت بخارا بہتر است یا نزالہ بلقان عرض کرد
 شہر البلقان از بخارا بہتر و درجہ بہتر و او سے است یس سید جلال الدین بخاری همان روز بہتر
 بیعت شیخ الاسلام شریف شد و در چند سال حاضر خدمت آمدہ کار خود بحکمال رسانید و بجانب
 اوج حضرت بیعت نقلاست کہ فخر الدین عراقی خواہر زادہ حضرت شیخ الشیخ شہاب الدین
 سرزدی و دانشی کامل و شاعر بے بدل ملوم ظاہری اگر استہ بود اول در شہر عراق
 بہ مقام و شرف مدرسہ عالی بماند و دبیر و تدریس مشغول بود ناگاہ بر قلندر زادہ کہ شکل خوب
 و شمائل محبوب داشت عاشق شد و سروریش تراشیدہ یکے از ایشان گردید و از وطن بہرہ
 ایشان مسافر گشت تا از عراق بہ بلدان و از ہمدان بخراسان و از خراسان بہ بلقان رسید و خانقاہ
 شیخ الاسلام شب باش شد شیخ الاسلام فخر الدین را بشناخت و گفتن باطن اورا
 نزد خود طلبیدہ از آن بند غلامی داد و تمام شب نزد خود داشت علی الصباح چون قلمدان
 مسافر شد فخر الدین از روضۃ ایشان خبردار شد آتش عشق باز در محرابش مشتعل شد
 و پس قلندران و دبیر و راہ باد سے عظیم بر حالت و غبار خاک سرفراک کشید و روز روشن

[illegible]

دہلی علیحدہ ساخت چون سلطان قطب الدین بچہ حق پیوست و سلطنت سلطان شمس الدین
 رہوئی نیریند رنگ جس قباچہ بیگ بجنید بازارا دہ اشتغال نایرہ مناسو مشغول شد و خبر
 ارادہ مناد آن مفسد شیخ الاسلام بہار الدین زکریا و قاضی شرف الدین صفہانی
 کہ قاضی بلقان بود رسید آن ہر دو بزرگوار خطوط خود نامور باب اطلاع ارادہ مناد قباچہ بیگ
 سلطان شمس الدین نوشتہ راہی دہلی کردند قضاہ ہر دو خطوط بدست آدمان قباچہ بیگ
 افتادند و بلا حلقہ قباچہ بیگ رسیدند چون دیدند خود پمید و آتش غضبش مشتعل شد و در آلا مان بلقان
 محض فرستے ساختہ و شیخ الاسلام و قاضی شرف الدین را طلب نمود ہر دو خط بر آوردہ اول خط
 قاضی بدست قاضی داد و قاضی چون خط خود بدید و انت کہ تیغ قضاہ بر سرست ساکت ماند قباچہ بیگ
 جلا و احکم کرد کہ یک طرفہ احمین گردنش بیند اخت و از خون آن مسلمان پاک دین
 پائہ اعمال خود برانگیختن ساخت بعد از ان خط شیخ بہار الدین بدست آنجناب داد چون
 خط خود بدید فرمود کہ آری ای خط من است ہر جہ در ان نوشتہ ام بشارت حق توقوعین
 راست نوشتہ ام چون حق بشارت حق نوشتہ شدہ است تو خود چہ بتوانی کرد قباچہ چون این سخن شنید
 از عجب کہ است شیخ بنو و لرزید و فرمود برودہ خاموش اند و بجزرت تمام خست ساخت نقلست
 کہ عبداللہ قواسی شیرین مقالے ازینداد با جودہن بخبرت بابرکت حضرت گنج شکر آمد و چندی بعد بدست
 حاضر ماند بعد از ان ارادہ سفر بلقان کرد و از خدمت شیخ فاتحہ خواست و عرض کرد کہ راہ بلقان
 بیسے پر خوت است ہمتی فرمایند کہ سلامت برس فرمود کہ تا فلان موضع کہ حوض واقعت
 بن تعلق دار و بیشتر از ان حد شیخ الاسلام بہار الدین است چون عبداللہ قواسی را حوض
 رسید سلامت بود بعد از ان دید کہ قطاع الطريق درآمد و قصد غارت و سبے کردند عبداللہ
 را قوال حضرت شیخ فرید الملک و الدین یاد آمد و با و از بلند گفت کہ یا شیخ بہار الدین تا حد
 شیخ فرید الملک سلامت رسیدم حالاً در پناہ شرام فی الحال سواری دیگر پیدا آمد و قطاع
 الطريق را از راہ عبداللہ دور ساخت و عبداللہ صحیح و سلامت در بلقان رسید تا آنکہ رود
 عبداللہ قواسی گلیم موینہ منخ پوشیدہ بخارست شیخ الاسلام حاضر شد شیخ فرمود
 کہ پوشش منخ لباس سلطان است نباید پوشید از انجا کہ مردم قوال گستاخ و دمان و دیدہ

[illegible]

اموال خود ابد کردہ ہندوستان شیخ فخر الدین گیلانی نے درمیان مسجدت آنحضرت فرستادو
 و این شیخ فخر الدین گیلانی شیخ الاسلام را گلاب ندیدہ بود الا در آن روز کہ برائے امداد بن
 و کرامت در کشتی نمودار شدہ بود چون باموالی ہندوستان حاضر شدنہ الحالی شناخت و
 نہ در خدمت آورد و ہفت لکہ تنگہ شیخ کہ از نذرانہ مال سوداگران آوردہ بود خدمت گذارند
 شیخ از اقبال فرسودہ و بہمان روز براہ خدا رفت کہ چون فخر الدین انیمہ سخاوت و کرامت
 و خدایق بدید از ہمد مال خود برخاست و مریدش را پنجبال ہندوستان تہذیب و تہذیب و تہذیب
 از حالت شیخ بطرف کہ سفر کرد و در جدد رسیدہ لیسرا آخرت شناخت چنانکہ روضہ مبارکشن
 بقام جدہ است نقلست کہ در کشتی از شہر ہائے اہ رمضان المبارک شیخ الاسلام باصحاب
 خود فرمود کہ از بحبان ماکسہ ہست کہ بدو رکعت نماز اقامت ناید و در یکیک رکعت ختم قرآن
 کند یکس متوجہ آن امر شد انکاہ از بحبان خود پیش رفت و در رکعت اول ختم قرآن شریف
 و در رکعت ثانی بختم قرآن چہار سیپارہ ازادیم بخواند و از شیخ سہار الدین سہروردی و مشغول است کہ
 شیخ الاسلام دعاوت آن بود کہ بود اندکے نماز تہذیب است نماز بختم قرآن میکرد و بعد از ختم باو
 نماز تہذیب مشغول ہی شد نقلست کہ روز سہ شیخ الاسلام در خانقاہ خود تشریف داشت ناگاہ
 سر بر آورد و گفت انا للہ وانا الیہ راجعون شیخ سہار الدین تہذیب ہمین وقت از دنیا رحلت فرمود
 مردی بود کہ در کشتی ثانی غارت شد بعد از ان برخاست و تہذیب و تہذیب و تہذیب و تہذیب
 او فرمود نقلست کہ مزارات پدر و جد بزرگوار شیخ الاسلام ہم درمیان در مزارات
 پیران تہذیب واقع اند و نیز بہمان تمام و لارام مزار پیران و بی بی راستی والدہ ماجدہ شیخ
 رکن الدین ابو الفتح نیزہ آنحضرت واقعست و از مقام سینہ مزار جد بزرگوار شیخ الاسلام درخت
 پیدا شدہ بود کہ بر ہر برگ آن درخت کسم مبارک اللہ از غیب نوشتہ بود تائید و تہذیب خدا
 از ان درخت خامہ بے انتہا برداشت بہر بیمارے و تہذیب نے کہ برگہائے آن درخت
 نیور انیدند شفا می یافت آخر روزے شمس بکالت جنابت بان درخت رسید و برگ
 درخت چنانکہ و بخورد و از ان روز درخت تنگ شد و باز برگ بر نیاورد و نقلست کہ روز
 شیخ الاسلام در حجرہ خاص بوجہ دست مشغول بود و شیخ سہار الدین عارضہ فرزند از حجہ

[illegible][illegible]

<p> ۱۰۰ ۱۰۱ ۱۰۲ ۱۰۳ ۱۰۴ ۱۰۵ ۱۰۶ ۱۰۷ ۱۰۸ ۱۰۹ ۱۱۰ ۱۱۱ ۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷ ۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳ ۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹ ۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵ ۱۳۶ ۱۳۷ ۱۳۸ ۱۳۹ ۱۴۰ ۱۴۱ ۱۴۲ ۱۴۳ ۱۴۴ ۱۴۵ ۱۴۶ ۱۴۷ ۱۴۸ ۱۴۹ ۱۵۰ ۱۵۱ ۱۵۲ ۱۵۳ ۱۵۴ ۱۵۵ ۱۵۶ ۱۵۷ ۱۵۸ ۱۵۹ ۱۶۰ ۱۶۱ ۱۶۲ ۱۶۳ ۱۶۴ ۱۶۵ ۱۶۶ ۱۶۷ ۱۶۸ ۱۶۹ ۱۷۰ ۱۷۱ ۱۷۲ ۱۷۳ ۱۷۴ ۱۷۵ ۱۷۶ ۱۷۷ ۱۷۸ ۱۷۹ ۱۸۰ ۱۸۱ ۱۸۲ ۱۸۳ ۱۸۴ ۱۸۵ ۱۸۶ ۱۸۷ ۱۸۸ ۱۸۹ ۱۹۰ ۱۹۱ ۱۹۲ ۱۹۳ ۱۹۴ ۱۹۵ ۱۹۶ ۱۹۷ ۱۹۸ ۱۹۹ ۲۰۰ ۲۰۱ ۲۰۲ ۲۰۳ ۲۰۴ ۲۰۵ ۲۰۶ ۲۰۷ ۲۰۸ ۲۰۹ ۲۱۰ ۲۱۱ ۲۱۲ ۲۱۳ ۲۱۴ ۲۱۵ ۲۱۶ ۲۱۷ ۲۱۸ ۲۱۹ ۲۲۰ ۲۲۱ ۲۲۲ ۲۲۳ ۲۲۴ ۲۲۵ ۲۲۶ ۲۲۷ ۲۲۸ ۲۲۹ ۲۳۰ ۲۳۱ ۲۳۲ ۲۳۳ ۲۳۴ ۲۳۵ ۲۳۶ ۲۳۷ ۲۳۸ ۲۳۹ ۲۴۰ ۲۴۱ ۲۴۲ ۲۴۳ ۲۴۴ ۲۴۵ ۲۴۶ ۲۴۷ ۲۴۸ ۲۴۹ ۲۵۰ ۲۵۱ ۲۵۲ ۲۵۳ ۲۵۴ ۲۵۵ ۲۵۶ ۲۵۷ ۲۵۸ ۲۵۹ ۲۶۰ ۲۶۱ ۲۶۲ ۲۶۳ ۲۶۴ ۲۶۵ ۲۶۶ ۲۶۷ ۲۶۸ ۲۶۹ ۲۷۰ ۲۷۱ ۲۷۲ ۲۷۳ ۲۷۴ ۲۷۵ ۲۷۶ ۲۷۷ ۲۷۸ ۲۷۹ ۲۸۰ ۲۸۱ ۲۸۲ ۲۸۳ ۲۸۴ ۲۸۵ ۲۸۶ ۲۸۷ ۲۸۸ ۲۸۹ ۲۹۰ ۲۹۱ ۲۹۲ ۲۹۳ ۲۹۴ ۲۹۵ ۲۹۶ ۲۹۷ ۲۹۸ ۲۹۹ ۳۰۰ ۳۰۱ ۳۰۲ ۳۰۳ ۳۰۴ ۳۰۵ ۳۰۶ ۳۰۷ ۳۰۸ ۳۰۹ ۳۱۰ ۳۱۱ ۳۱۲ ۳۱۳ ۳۱۴ ۳۱۵ ۳۱۶ ۳۱۷ ۳۱۸ ۳۱۹ ۳۲۰ ۳۲۱ ۳۲۲ ۳۲۳ ۳۲۴ ۳۲۵ ۳۲۶ ۳۲۷ ۳۲۸ ۳۲۹ ۳۳۰ ۳۳۱ ۳۳۲ ۳۳۳ ۳۳۴ ۳۳۵ ۳۳۶ ۳۳۷ ۳۳۸ ۳۳۹ ۳۴۰ ۳۴۱ ۳۴۲ ۳۴۳ ۳۴۴ ۳۴۵ ۳۴۶ ۳۴۷ ۳۴۸ ۳۴۹ ۳۵۰ ۳۵۱ ۳۵۲ ۳۵۳ ۳۵۴ ۳۵۵ ۳۵۶ ۳۵۷ ۳۵۸ ۳۵۹ ۳۶۰ ۳۶۱ ۳۶۲ ۳۶۳ ۳۶۴ ۳۶۵ ۳۶۶ ۳۶۷ ۳۶۸ ۳۶۹ ۳۷۰ ۳۷۱ ۳۷۲ ۳۷۳ ۳۷۴ ۳۷۵ ۳۷۶ ۳۷۷ ۳۷۸ ۳۷۹ ۳۸۰ ۳۸۱ ۳۸۲ ۳۸۳ ۳۸۴ ۳۸۵ ۳۸۶ ۳۸۷ ۳۸۸ ۳۸۹ ۳۹۰ ۳۹۱ ۳۹۲ ۳۹۳ ۳۹۴ ۳۹۵ ۳۹۶ ۳۹۷ ۳۹۸ ۳۹۹ ۴۰۰ ۴۰۱ ۴۰۲ ۴۰۳ ۴۰۴ ۴۰۵ ۴۰۶ ۴۰۷ ۴۰۸ ۴۰۹ ۴۱۰ ۴۱۱ ۴۱۲ ۴۱۳ ۴۱۴ ۴۱۵ ۴۱۶ ۴۱۷ ۴۱۸ ۴۱۹ ۴۲۰ ۴۲۱ ۴۲۲ ۴۲۳ ۴۲۴ ۴۲۵ ۴۲۶ ۴۲۷ ۴۲۸ ۴۲۹ ۴۳۰ ۴۳۱ ۴۳۲ ۴۳۳ ۴۳۴ ۴۳۵ ۴۳۶ ۴۳۷ ۴۳۸ ۴۳۹ ۴۴۰ ۴۴۱ ۴۴۲ ۴۴۳ ۴۴۴ ۴۴۵ ۴۴۶ ۴۴۷ ۴۴۸ ۴۴۹ ۴۵۰ ۴۵۱ ۴۵۲ ۴۵۳ ۴۵۴ ۴۵۵ ۴۵۶ ۴۵۷ ۴۵۸ ۴۵۹ ۴۶۰ ۴۶۱ ۴۶۲ ۴۶۳ ۴۶۴ ۴۶۵ ۴۶۶ ۴۶۷ ۴۶۸ ۴۶۹ ۴۷۰ </p>

[illegible]

<p> </p>	<p> </p>	<p> </p>
--	--	--

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على
 سيدنا محمد وآله
 وبعد
 انما هذا كتاب
 من كتب الله
 على نبيه
 محمد بن عبد الله
 صلى الله عليه
 وآله وسلم
 ان يبين
 لاهله
 واهله
 ما كان
 عليه
 من
 العبادات
 والسنن
 والاعمال
 التي
 هي
 في
 دينه
 واجلها
 واصلها
 واولها
 وآخرها
 وما
 كان
 عليه
 من
 العبادات
 والسنن
 والاعمال
 التي
 هي
 في
 دينه
 واجلها
 واصلها
 واولها
 وآخرها
 وما

کہ درایج مدویشی است بے صاحب اعتدال و احوال مہم درویشی بیوند کرده است و او را
از خانوادہ النبیہ کامل است اگر چه با نرسیدہ و بالعدولت البشایہ بنڈواہ کرد و آن در جذبہ
حق تجرد است و چون بلا امت تو رسد باول احوال بخور و راه مذہبی و ناجس و خلوت
آشنا و ملاقات قرآن امر نمائی تا از غلبہ جذبہ بشعور و افتادہ آید من بعد مدبر کنی و بحکمال
رضائی ہر تہم کہ کہ از جنس الباس با تو رسد و غیر از غرہ حضرت شیخ اشوٰخ شہاب الدین و
صفیہ ابوہدی و دیگر بے لغت سبے و لغت لک چنانچہ بعد وفات حضرت شیخ شہاب الدین
ہمچنان بوقیم آمد و وفات شیخ جمال در سال شصت و ہفتاد و شش ہجریست از مؤلف

چون حال از جوانی بخت داشت بافت با وصل حق کمال وصال سال و مہش جو سرور از کمال
شہر حیان آفتاب حق جمال شیخ نجیب الدین علی بر بخش شیر از حق قدس
از علمائے خلفائے شیخ الشیخ شہاب الدین سہروردی است عالم بود و عارف شریف
جہان و معارف پیریز گوار جوئے ارتجار و اعتقاد کبار بود و از شام بشیر از آمد و از کجا
ستایل و مستوطن شد شیخ در خواب دید کہ امیر المومنین حضرت علی رضی اللہ عنہ پیش
و سے علمائے آورد و با و سے کجا بخور و و سے را بشارت داد کہ حق قائلے ترا
فرزندے خواهد داد کہ نجیب و صالح خواهد بود چون متولد شود او را علی نام کنی پس
چون تولد شد علی نام کرد و بوقت نجیب الدین لقب ساخت چون بلوغ رسید عالم شریف
و با فخر و محبت داشت ہر چند پدرش بر اسے و سے لبا نہ اسے فاخرہ ساجدے و
طعام نازکان نمی جویم جاہائے پیشین می پوشید و طعام بے تکلف خورد و در خانہ تنہا
بسے برویشی در خواب دید کہ از روضہ شیخ کبیر رسید می بیرون آمد و وقت او
شش ہیران دگر بود و آن پیر اول در روضے و سے تبسم کرد و بخش گرفت و بدست
پیر احمدین داد و گفت ای بی و دیتے ست از خداے قائلے بدست تو چون
بیدار شد خواب را یاد گرفت پدرش فرمود این خواب را بغیر نیتہ اند کرد
مگر شیخ ابراہیم مجذوب جس شخصہ بخورست شیخ ابراہیم فرستادہ از تعمیر آن خواب

[illegible][illegible]

و برادر خدا نیز صفت نمود که اینقدر روز خطیر از سیرات پدر بزرگوار است که در یک روز بباد وادی
 در براسه فرزند ایک فرموده است و فرزند راوی خوبه که گردنی با ستمی این سخن شیخ بگذرد و منبر بود
 که پدر عالی گهر من بر دنیا غالب بود و دنیا اورا نمی توانست فریاد و من هنوز بان در بر سر بودم
 اگر چه گاهی گاهی غلبه می آید اما ترسیدم که مبادا دنیا بر من غالب آید و مرا از یاد مولای برباید و این
 سبب دنیا را از خود جدا ساختم که بستی دل بر یاد حق شنول بخشم که براسه گاهی بد اشتیاق خوان
 پیری دیگر برادران من کافی اند اگر چه منم نامد که نمایند شخصی میباید که اعتراف غلام سرور که راقم
 الحروف اربعه سطوره است نیز از کترین اولاد قطب الاقطاب بنابر الدین زکریا ثانی است
 نسبت آنرا به کرام غیر محسوب و واسطه شیخ شهاب الدین فرزند پنجمین آنحضرت منتهی میشود و از بنابر
 آنحضرت مولوی محمد دوم المشهور میان کلان بن شیخ جیون بن شیخ قطب الدین بن شیخ
 شهاب الدین انشاء الله تعالی نشان نسبت لاهور سیر کرد و در لاهور مقیم شد و بعد از آنکه
 تمام حال اولاد حضرت محمد دوم چند کس یکدیگر عمود منتهی غلام رسول و او خود حافظ غلام احمد و غیر
 همه را با تقصیر از اولاد فرزند آن خود در لاهور جمع کرد و گفتی مفتیان که از قدیم مسکن خود را به من بجا آورده
 و انشاء الله تعالی و الکمل کافی نقل است که روزی شیخ صدر الملت و الدین بکنار و یا و صفو میگردد
 و شیخ زکریا الدین ابو فتح فرزندش به بر پشت سالک هم همراه بود و الکا از برن صحرانکه آهوان
 نمود و اگر دید و در میان ایشان بجهت بود نهایت مقبول صورت بود و شیخ زکریا الدین را شیخ بک
 به جانب بجهت آهوان گشت خواست که آنرا بگیرد و گویا باب عتاب پدر برادر گوار خاموش ماند و چون
 شیخ از صفو فارغ شد بکنار و در این نشست و شیخ زکریا الدین را نیز نزد خود خوانده بستاند و در
 قرآن اموقن مشغول ساخت و عادت هر روز شیخ آن بود که پس از نماز هر روز بکنار و دریا برده
 بجهت حرکت یک سیهاره از قرآن حفظ می کنانید و آن روز هشت بار بخواند مگر حفظ نشد شیخ
 صورت حال پرسید حاضران وقت عرض کردند که امروز بجهت آهوان همراه آهوان ازین راه گذر
 کرد و لاهور و بر جزو رتا ویر بان متوجه ماند شاید که حالانیر خاطر مبارک با نظر است و به باشد
 پس شیخ از فرزند خود گفتار فرمود که بابا بگو که آهوان بگذر ام بسمت رفته اند عرض کرد
 که نظر غریب از ویر یادید و ام که میفرستد و بگو بصورت همراه داشتند حضرت شیخ زکریا متوجه شد

[The page contains dense handwritten Persian script.]

اگر قاضی را بکشند باز خبر دادند که خون ریختن قاضی ناجی است که زن نزد شیخ صدر الدین است
 بمساجد او باید کرد پس افسران فوج را بخواند و حکم داد که غلے الصبلح ده هزار سوار مسلح برادر
 دار الزیاست حاضر شدند و خود قسم خورد که تا شمشیر از خون شیخ صدر الدین رنگین نسازد طعام
 و شراب نهند و ازین سبب آثار هول و شور قیامت در ملتان برپا شد مگر شیخ برجهان اراده
 خود نداشت بود و هیچ رعب و خوف در دل نداشت تا کار بوقت شب خبر رسید که نسبت به امر او
 جوایز و ثواب کثرت از راه کامل بود و چند بار بار از ده تیر ملتان رسیدند و اند محمد شاه منادی کرد
 که غلے الصبلح تمام سپاه و رعایا سے شکر مستعد شده همراه من براسے دفع دشمن بروند
 که اوین بدفع دشمن برداریم و بعد از آن با تمام کار شیخ مشغول شدیم روز دوم چون وقت ششپان
 سپاه و لشکر جنگ قائم گردید و تا نماز ظهر هر دو فریق با هم جنگیدند آخر در فداے مغل متفرق شدند
 و بهر بیت نهادند و لشکر محمد شاه دنبال دشمن گرفته بقتل و تاراج پرداخت و بهر فریق پانصد
 کس همراه محمد شاه باند و محمد شاه با پانصد سوار بر سر عرض فرود آمده به نماز مشغول شد و درین
 اثنا سیر و از امرای مغل باد هزار سوار که در گین گاه بود با سپاه خود بر سر محمد شاه
 که کائنات نماز بود تاخت آورد و محمد شاه از نماز فراغت یافته بهمان سپاه قدرے قلیل
 به جنگ ایشان پیوست آخر سبقتدار شد تا ممکن نبود آخر با یاران خود و شهادت رسید
 در لشکر مغل سپاه از غایت خشکی تاب نیاورد که به تیر ملتان پرواز و آخر بوطن خود نهادند و بسبب
 شدیدی بشیران محمد شاه آن عقیقه نزارخ بانی در خاد شیخ باند و قاضی شیخ صدر الدین بقول صاحب
 انوار سخن فرستاد و ساریج ابوالایست و غیره بتاریخ نسبت و رسوم و الحجه سال عدد و هشتاد و چهار
 هجری است و مزار میر انوارش در ملتان نزدیک فرارید و زرگوار و سی است از مولهت

شیخ صدر الدین ولی دو بهان	شد چو از دنیا بخت جانشین	اهل حجت سال قبش شد قسم
هم این به دین ولی العارفین	باز فر پیر محمد را الدین حبیب	سال و میل آن شیر روی زمین
عارفان کانی مکان قطب است	هم بخوان ابدال صدر الاکبرین	قطب محمد الدین صدر الالین
شدند ابد و صد سال خوشترین	نیز سال از تخلص شد عیان	قطب زین الدین صدر الدین امین
گفت سرور مهدی صدر اقتدار	رحلت آن شاه از روی اقیان	شیخ خصال الدین بزاوینی

دنیا برت روضہ مطہرہ حضرت شاہ رسالت جانب روم رفت و بجهت شیخ صدر الدین
رومی پیوست و ازو کے ہمتا یافت و کتاب لغات تصنیف نمود چون با تمام رسید
نجد مست شیخ صدر الدین گذرانید شیخ از اسپند فرمود و تحسین کرد و شخصے معین الدین
تائی از امرائے روم مققد او شد و براے شیخ خانقاہے ساخت و ہر روز ملازمت
و کے می آمد روز کے معین الدین نجد مست حاضر و موسمی حسن قوال سادہ رولہ حسن
و جمعی دکن داودی نظیر خود داشت ہمراہ معین الدین بود شیخ از او خواست و نزد
خود داشت حاسدان نجد برخاستند و در باغ شیخ سخنما می گفتند چون پاکباز بود شیخ غم
داشت از زمین الدین وفات یافت و شیخ از روم قاصد مصر شد و را سببا بادشاہ مصر
نیز مرید و مققد کے گشت و وے را شیخ الشیوخ مصر گردانید چند سال در مصر گذرانید
من بعد شہر شام شد سلطان مصر ملک الامراے شام نوشت کہ با حبلہ علماء و اکابر و مشائخ
استقبال شیخ کنند چون باستقبال آمد ملک الامراے پسر کے صاحب جمال ہمراہ داشت
شیخ چون رویش بدید بے اختیار سر و پائیش نہاد پسر نیز سر و قدم شیخ آورد و ملک الامرا
نیز با پسر سو افقت کرد و ازین سبب اہل دمشق را انکار کے از طرف شیخ در دل پیدا آمد اما جمال
نہایت بود و بیکشش ماہ فرزند او کبیر الدین از ملتان در دمشق رسید و مدتی در خدمت پسر خود
بسوز و محبت از اہل شیخ را عارضہ پیدا شد و بروز وفات پسر را با اصحاب بخواند و دل عکرد
و بتاریخ ہشتم ماہ ذیقعد سال ششصد و ہشتاد و ہشت ازین دار پر ملال بقبر پسر خود متول
پیوست و در قفا سزار شیخ محی الدین ابن العربی مدفون شد و شیخ کبیر الدین
خلف فخر الدین نیز مرید و خلیفہ شیخ بہاؤ الدین زکریا ملتانی جہادری خود داشت چون نزد خود
در دمشق رسید ہما نجا توطن کرد و ہما نجا بسال ہفتصد و ہجری وفات یافت قطعہ تاریخ و تاریخ فخر الدین
از یوگنڈا شہر افغانی چون سنہ ۱۰۸۰ سال وصل آن شد و الامکان آفتاب حسن ہوا لکن رسم

شاعر محبوب ہمدی ہم بخوان ایضاً	عراقی چون ز دنیا رخت بست	بالی دہر گفت ہذا قرابتے
تاریخ و حاشاں حقہ قدیم گو	دگر سلطان ولی عالی عزا	تاریخ و وفات شیخ

بہر الدین بن فخر الدین قدس سرہ چون کبیر الدین کبیر لاوی

حسن از خطر اسے ہام لطف کے باطن آگاہ شد و بعد از فراغت نماز دست از اہام برداشت
و گوشت سبزی پرودہ گفت اسے خواجہ درین نماز امام مشہور و درین نماز از وہلی ہندوستان
رفتند و از بخارا پرودہ خرید کردید و بکلتان آویدید و از بخارا بحرلی بردید و در انجا فروختید
و فتح کثیر حاصلی گردید و بخارہ حسن بہ ببال شہادت بہتہ پارسینہ میگشت و سرگردان
چیران و دیگر دیکس این نماز را چہ نماز گویم کہ دل در کار دین یا خدا بود غرض کہ بخوارق
کشف و کرامت بسیار ازین افغان بطور بے آخر ندکہ تفصیل آن در کتب معتقل
درج است و قاضی شیخ حسن افغان در سال ششصد و ہشتاد و نہ ہجری است و غیر از
انوارش بیایان روزی پیر روشن ضمیر و یکے در لکھنؤ بلند تر واقع شدہ از ہر خواجہ

چون حسن از بھان بخت رفت | سال ترمیل آن شدہ والا | حسن نے طیب کجی
عاشق زبندہ دل حسن فرما سید جلال الدین شیر شاہ میر سراج بخارا کے
قدس سرور از اعظم خلفائے شیخ بہاء الدین زکریا ملتانی است از سادات صحیح النسب
بخاری بود و دہندوستان جنت نشان شخصے کہ از سادات صحیح النسب بخاری است
سلسلہ آباء کے کرام و سے بو سے می پیوند و نسب مبارک انجناب بزر و اسطر محضرات
امام محمد تقی رضی اللہ تعالیٰ عنہ عہد میر سید بنیظربن کہ حضرت سید جلال الدین میر سراج
بخاری بن سید ابوالموئید علی بن سید جعفر بن سید محمد بن سید محمود بن سید احمد بن سید
عبد الدین سید علی احمد بن سید جعفر ثانی بن امام دوالا کرام محمد تقی رضی اللہ عنہ
و سید علی احمد جعفر بن جناب دو پسر بلند اختر داشت یکے سید عبداللہ دوم سید
اسمعیل بیکہ این پیر و بزرگوار سید عبداللہ جد سادات عظام بخاری است و سید
اسماعیل جد بزرگ سادات والا در جات پہاگرمی بود چنانچہ حضرات سادات بخارے
و ہاگرمی از اولاد امجاد ہیں دو بزرگوار ہستند و سید جلال الدین شیر شاہ رالقہ خطاب
نشیار اندچنانچہ میر سراج و شریف اللہ ابوالبرکات و ابوالاحمد و میر بزرگ محمد و عظیم
و جلال اکبر و عظیم اللہ از خطاب و القاب ماے وے است و والدہ ماجدہ وے
و خرنک اختر سلطان محمود بادشاہ توران بود و صاحب مشتم جلالی از کتاب

[illegible]

جلال الدین بخاری علیه الرحمۃ اللہ الباری روفی افراسے حجرہ شریفہ بود و در حجرہ شریفہ
لیکن از اندرون حجرہ آواز ذکر نفی انبات بگوش حافین می آید تا فرین با تکبیر شیخ
عارف غلیفہ سے سوال کردند کہ یا حضرت با وجود عدم موجودگی حضرت سید شخصے در
اندرون حجرہ کیست کہ صدائے ذکر آن بگوش با می آید فرمود کہ این ذکر کا یہ آواز حضرت
سید است کہ دایم ذکر می باشد و در موقوفات شیخ جمال الدین محدث اویج تحریر است کہ در
تعلق نام قوم افغان کہ تصرف ظاہری و باطنی داشت از ملک سندہ در خطہ اوج باید
در پراہ ہر درویشی را کہ میدید ولایت او سلب میکرد چون در اوج آمد خادمی را طلب
حضرت سید جمال الدین اعظم فرستاد خادم چون رسید دید کہ حضرت سید در حجرہ
مشغول بحق است از غایت رعب و ہشت نتوانست کہ مکلف حال انجباب شد و باز
پس نزد شیخ تعلق رفت و عرض حال سے نمود خود سوار شدہ بر سبیل اندوختہ است کہ
متصرف شود و فلان نبود آخر گفت کہ این سید کال و اہل است لیکن افسوس کہ متاع است
و اولاد کہ نیز خواہد یافت بحدیکہ عالمی پر از اولاد او خواهد بود بسیار سے از ایشان گنگار
و بسیار ہکا نیز خواہند بود دلیل اگر متاعی نبود سے یہ خوش بودے ناگاہ این صد بگوش حق نوشت
ہم افتاد و آتش جلال حضرت جلال بخوش آمد و سبے اختیار بیرون حجرہ آمدہ بنظر جلالت
اثر درویش دیدے فی الحال آتش در ہاوش افتاد و بسوخت و ہماوقت جان بجان آفرین
چون دھنس گردید ز فتن قبول نکرد و بیرون انداخت عرض تا ہمت روز فتن آن سوختہ
آتش جلال بیرون قبر افتادہ باز چون چنین حال بدید شیخ جمال الدین درویش شفیع سے
شد و حسب الاجازت آنحضرت در زمین دفن ساخت و صاحب اخبار الاخیار میفرماید
کہ چون سید جمال الدین سیخ بخاری بمقام شہر سکر قشرفہ بروخواست کہ بدختر سید
بدر الدین بیاگری و وصلت نماید و در انبار سبے جنبانی نمود ایشان سند شرفت سیار
ازو سے طلب کیا کرد و نہ جواب داد کہ امشب خواہد شد پس سید بدر الدین ہا شب حضرت
شاہ رسالت علیہ الصلوٰۃ و التیمات را بخواب داد کہ میفرماید سید جمال بخاری از این
است عقد بخارج عاجز نمود و باو سے نہ گفت کہ و در ہا شب شک میار پس سید بدر الدین

از دست سومات تا که هندوان بعد از بیت شکلی سلطان محمود غزنوی انار الله برانه از عجاج
 ساخته بود و بعد از بیت هر روز علی الصباح با جماع مردان دست به غار میرداشت شکست شخصی
 را که در دست او رسن هر دو دست بت بود مثل رسانی چنانچه این قصه را در کتاب و سنان
 مجلی یاد فرموده است و شیخ سعدی از بسیاری مشایخ عظام فرماید ما بر داشت و در
 اصل فرد شیخ الشیوخ شهاب الدین سرور دمی است و شیخ در سفر دیار همراه بود و در
 بیت الله بن مانده بر بقا بر نبیا علیه السلام شقای کرد و هر دم آب میخورد و چند بار بختید
 علیه السلام ملاقات کرد و نقل است که دست شیخ سعدی را با یکی از سادات عظام گفتگو
 واقع شد و آن شریف در حق و سکه سخنانی بد گفت و سکه خاموش ماند چون شب شد
 آن شب حضرت سرور کائنات علیه السلام و الصلوة را در خواب دید و حضرت رسولی و سکه
 عذاب را دید که در فرمود که فرزندان ما را شاید که بشایخ و دوستان خدا آزار دهند شریف
 علیه الصباح بخندست شیخ آمد و شیخ را راضی کرد و نقل است که شخصی از مشایخ بنکوه بود
 شب در واقع دید که در آسمان کشاده و ملائک با طبقه های نوری بر زمین می آمدند
 پرسید که این اگر ام زبرایست چیست گفتند براسه شیخ سعدی شیرازی است که امرونا و بتی گفت
 بقبول حق گردیده است پرسید که آن کدام بیت است گفت این بیت است شعر بزرگ در خواب
 سبزه نظیر بهوشیار هر روز در فرست معرفت کرد و گار آن عزیز چون از خواب بیدار شد
 همانوقت که وقت شب بود بدینرا و به شیخ سعدی شرافت که او را ازین خواب خبر دهد
 دید که چراغی افروخته است و شیخ با او از بلند فرزه میبند و همین بیت می خواند و می گوید نقل است
 که خواب امیر سرور روزی بخندست سلطان المشایخ نظام الدین بد او بی شیر و تخمیر خویش
 حاضر شد دید که آنجناب بطلان کتاب گلستان که تصنیف شیخ سعدی است مصروف است
 بخندست نشست چون شیخ از مطالعه کتاب فراغت یافت عرض کرد که اگر ارشاد گردد و دیده
 نیز یکسره کتاب که بطرز و طبع کتاب گلستان باشد تصنیف کند و باسم بهارستان موسوم
 سازد فرمود که مناسب است پس در چند ایام کتاب بهارستان تصنیف کرد
 و بخندست شیخ آورد و شیخ فرمود که ترک الشعر و دین کتاب بسیار در فصاحت و بلاغت

[illegible][illegible]

دانستم که از کشف خاطر مراد آنست که بعد از آن شیخ الشیوخ فرمود که شیخ محمد حافظ قرآن است
 لیکن تنها خوانده است کس از اصحاب می خواهم که شیخ محمد هر روز خبر و سوره از قرآن پیش و سوره
 خوانده باشد بطول اصحاب که حافظ قرآن بودند بمعنی را قبول کردند و عمر انیز در خاطر گذشت اما بر
 زبان نیاوردیم و حواله به اختیار شیخ کردم آخر شیخ و سوره را حواله بمن کرد و گفت شیخ محمد هر روز
 پیش علی شیرازی رفته خبر و سوره از قرآن خوانده باش چون شب شد شیخ عیسی
 که خادم شیخ محمد بود و غرض من برآمد و ششمه انار سبزه یاد زد و گفت که نیمه ازین انار شیخ الشیوخ تناول
 فرموده باقی براسه تو فرستاده است تا بدان افطار کنی و نیز فرموده که این عوص آن چند
 دانه اند است که شیخ محمد خورده بود پس من بدان افطار کردم چون نماز صبح خواندیم من بنام خود فخریم
 درین اثنا آن سیاه شیخ محمد عیسی نزد من آمد و سلام گفت من جواب گفتم نه شست و پنج گفت
 من نیز پنج گفتم پس او یک جزو از اذکار قرآن بخواند بر خاست و بر رفت روز دوم هم همین
 کرد و روز سوم آن جوان و طایفه خود بخواند گفت میان من و تو حق او ستادی و شاگردی
 شد از حال خود میگویی که من سیاهی از ششم نیم و با با سکه ریائی در بیجا آمده ام اما شیراز را ندیده ام
 پیش من اوصاف مشایخ شیراز گویند اوصاف مشایخ شیراز آغاز کردم و نام هر یک که در آن عصر
 و شیراز بود بیان نمودم باز گفت که اسامی زیاد و گوشه نشینان شیراز نیز گویند نام ایشان
 نیز بگفتم چون تمام شد و من از هوش بر رفتم چنانچه من ترسیدم که ببرد که نقشش نفع شده بود زمانی
 در آن در آن حالت باز بعد از آن بوش آمد و گفت در شیراز فخریم و همه را دیدم اکنون تو
 نام ایشان یک یک باز بگو تا من هم وصفت ایشان بگویم من نام یک یک کس سفیلم و وی
 چنان وصف یک یک کس میکرد که گویا همین وقت از نزد ایشان آمده است و از سلوکی
 و حال و لباس و وضع هر یک خبر میداد با سماع آن بسیار تعجب کردم و معتقد ولایت
 او گردیدم و من گفتم بعد از آن گفت که یک کس از اینان که یاد کردیم و بنام حسین موسوم
 است از این ولایت در افتاد و نامش از دختر اولیا محو گردید فخریم سبب چه بود گفت یاد شاه
 شیراز آماکت ابو بکر را بوسه زد او سکه پدید آمد و بخدمت دس رقت و مال و نعمت بسیار
 بویسید و از این سبب از قرب حق بیفتاد و پس من آن سخن را یاد داشتم چون شیراز آمدم

بنزیر که از خود و شصت بمقامات بلند و کرامات در قیام رسیده بود و باز حسب الایمانی از عثمان
 و بر منج بنوری که بجانب غرب بقاصله یک فرسخ از شهر آله آباد است آمده منوطن شد و خلق
 آنرا بمقامه آمد و دست و پا در آمد و خواهر کرک نیز که از علما و فضلاء روزگار بود و مرید و
 آزد و حاکم غریب و عجیب غایب حال و سگ گشت آخر از شیخ اسماعیل حضرت محال نموده
 و مقصود کرده رسید و ساکن شد و از غلبه حال طریق ملائمت پیش گرفت و در نظر خلق پریمه شریک
 می نوشید و خوارق عادات بسیار از وی سر بر میزد و صاحب مباح الوالات از تاراج نظامی
 نقل می کند که چون ملک علاء الدین و اما و برادر زاد و سلطان جلال الدین نظامی را وقت ملک
 کز و نوباک چور داشت و لشکر بسیار جمع نموده بجانب دیو گهر رفت و تمام آن ملک را تاراج ساخته
 قریب نیم رسانید سلطان جلال الدین از اراده و سگ واقف شده خواست که به ملائمت لیس
 او را یا خیر این دیو گر نیست آرد و لهذا از دلی بر شکیبای سوار شد و به مقصد کز و نوباک روانه شد
 اراده و سگ واقف شده خواست و پیش خواهر کرک رفت و نیاز مندی تمام درخواست آمد
 نمود و خواهر کرک از آن خوارق سر بر آورد و گفت هر که بسازد با تو جنگ و سر دشتی تن در درنگ
 ملک علاء الدین ازین بشارت خوش حال شد و بعد از دو سه روز تیار پنج هفتاد و هشتاد
 شصت و هشتاد و بیست سلطان جلال الدین بهمان قسم کشته شد که خواهر کرک فرموده بود و چنانچه کتب
 تواریخ تحریر است بعد از آن ملک علاء الدین خود را بطلب سلطان علاء الدین مخاطب ساخت
 و بخت و دلی نشست و خواهر کرک ساهر سلطان المشایخ نظام الدین بدو بی است
 وفات و سگ بروایت صحیح در سال منفرد و شانزده و هجری است از مؤلف

چرا از دنیا فرودس برین نیست	شیر کونین پر واقف کرک	محمّد کن خواهر نامی و صالح
-----------------------------	-----------------------	----------------------------

بناز ابر حق عارف کرک	میر حسین سمروردی قاسم	سمره نام نامی و اسم
----------------------	-----------------------	---------------------

گرمی و حسن بن سید عالم بن سید ابی الحسن و در اصل و سگ قبول حکم خفایات الان
 از کز و نیست که دیکه است از دهر است خود عالم بود و بیایم ظاهر و باطنی و ارادت مجتهد
 حضرت شیخ بهاء الدین زکریا ملانی قریبی بود استاد و کبریا داشت و سگ را تصانیف
 بسیار است چنانکه کتاب کثیر از رموز و زاد المسافرین و نزهت الامم و روح الارواح و غیره

شیخ احمد معشوق از اعظم خلفائے شیخ صدر الدین عارف بن شیخ بہار الدین زکریا ملتانی است
اول در قندہار توطن داشت و مردی بود دایم الخمر کہ مخلص بے شرب شراب زندگانی بنموا نیست کہ
و پذیرش خمر قندہاری در قندہار دوکان تجارت میکرد اتفاق وقت شیخ احمد بکار تجارت در
ملتان آمد و وہ کان تجارت در بازار سیاحات روزی شیخ صدر الدین را کہ در مدہ غیرت
نظر فیض اثر بروی افتاد چون در خانقاہ رسید خادم را فرستاد و نزد خود طلبید چون
موسم گرما بود برائے شرب شیخ شربتے آورند شیخ قدرے از ان شربت بخشد
و باقی بوسے عطا فرمود بعد خوردن نور باطنش روشن گشت و شرف بیت شرف گردید
و سنے الحان نقد و حبس دوکان خویش اشیاء درویشان خانقاہ کرد و بجز بد وقت بد
در پیش گرفت بنوسے کہ تا ہفت سال در یک پارچہ تہ بند گذرانید و بد رجاست
عالیات فائز شد نقلست کہ روزی شیخ احمد در آب غسل میکرد بجناب الہی دست
مناجات برداشت و گفت الہی تو با و شاہی و اطاعت بندگان خود بے نیازی
و محض بنیابت بیخایت خود بندگان بے بیعت رومی نوازی بحق محبت تو کہ تا از قرب
و مرتبہ خود کہ مرا بجناب تست آگاہ نقوم قدم از آب بر ندارم نہا رسید کہ مرتبہ تو بد رگاہ
آنست کہ بسیاری از خلایق گنہگار بوسیلہ جمیلہ تو بروی محشر از آتش دوزخ آزاد گم و در شبت
بر سامع عرض کرد کہ الہی منت ترا وعدے و رحمت ترا وعدے نیست برین اگر فائدہ کم
فداں رسید کہ ترا محبوب و معشوق خود ما ختم ماطالبان را عاتقان ماسازی شیخ احمد
چون این شنید از آب بیرون آمد و لباس خود پوشید و روان شد در راہ ہر جا کہ
میرسید از مردم سے شنید کہ شیخ احمد معشوق سے آید و صاحب تواریخ فرشتہ سپہ سالار
کہ جذب عشق شیخ احمد بجائے رسید کہ انجمن و اہل جہان بخیر بود و بجا یکہ بحالت در ہوشی
از اداسے فرایں ہم خبر داشتی علما و فقہا اور امکلف حال شدند کہ تا نماز فرائض بخوانی
حکم اسلام تو جاری نیست گفت کہ من قدرت بخواندن نماز ندارم و اگر مسکوبید کہ نماز بخوانم
سورہ فاتحہ بخوانم خود بخندند کہ بے فاتحہ نماز درست نیست گفت اگر فاتحہ بخوانم آیا کہ تسبیح
ایک تسبیح بخوانم خود بخندند کہ بے ایک تسبیح و ایک تسبیح بخواندن فاتحہ درست نیست

[illegible][illegible]

و این کتاب را در روز جمعه ۱۲۰۰ قمری در شهر تبریز
 در روز ۱۲۰۰ قمری در شهر تبریز در روز ۱۲۰۰ قمری
 در شهر تبریز در روز ۱۲۰۰ قمری در شهر تبریز

مزار پر نور و کرم کثر و وفات خوارق ظاہر مشہور و شجرہ آبائے کرام حضرت لعل شاہباز
 بی بی طہر بی بی درج الاجبار الاولیاء شریف الشرافت کہ لعل شاہباز بن سید حسن کبیر الدین بن
 سید شمس الدین بن سید صالح الدین بن سید شاہ بن سید خالد بن سید محب بن سید
 مشتاق بن سید عیون الدین بن سید اسماعیل بن سید امام جعفر صادق بن امام محمد
 بن امام زین العابدین علی بن سید الکونین امام حسین رضی اللہ عنہ و نسبت ثانی آنجناب
 کہ وہاں سے نسبت ضروریہ امام جعفر صادق میرزا بی بی طہرین است کہ حضرت لعل شاہباز مرید
 حضرت شیخ جمال مجرودی مرید سید ابراہیم مجرودی مرید شیخ عاقل شہید و مرید مسکین شہید و
 مرید بی بی حجابہ مجرودی مرید امام جعفر صادق رضی اللہ عنہ وفات آن جامع الکمالات باقوال
 اہل انوار و رسال ہفتاد و سبست و چار ہجرت است و مزار پر نور ملک مسندہ بمقام سبحان

از اشرار ترین مزارات است پر از فیض و برکت از مولانا جو عثمان و سہ از دار دنیا
 برست و باب ہفت شد براہ راست مجرود اجل جواریہ شمس الزما عارف محبوب شہباز

شیخ رکن الدین ابوالفتح سمرودی و بن شیخ صدر الدین عارف و شیخ
 بہار الدین زکریا ملتانی قدس سرہم صاحب مجاہدہ راستین شیخ بہار الدین حبیب
 خود است و اندر خود نیز خرقہ خلافت دارد و در غنادے صوفیہ کہ سبک از مردان و کمالیہ
 کردہ است ذکر کرامات و خوارق عادت و سہ بسیار میکند و اور بلند فقر و بی بی را کہی است
 کہ در دوستی و دوستی را بچہ آس و حافظہ قرآن بود و ہر روز یک غم قرآن کردے و اورا بتجدد
 خسر خود شیخ بہار الدین زکریا داشت نقل است کہ وقت بی بی رستی و در شب ماہ نو بار اوہ
 سلام بخودست خسر خود حاضر شد و در آنوقت شیخ رکن الدین ابوالفتح مہنت ماہہ دہ بطن عفت
 او بود و خسرش بہار الدین زکریا بتخلیصش برخاست و نہایت مکریم بود و حضرت بی بی بخشید و اب
 خسر خود کہ خلافت عادت بزرگان بہ نسبت خود آن را منظور آمد نہایت متعجب شد و دست بستہ
 باعث آن حد یافت نمود فرمود اے بی بی این تعظیم و تعظیم است مگر تعظیم شخصے است کہ در
 بطن عفت است کہ او چرخ خاندان و شمع دو دان است نقل است کہ روزے حضرت شیخ
 بہار الدین زکریا بر چار پاسے مکیہ زدہ نشسته بود و سار و بارک بر پایہ پلنگ نہادہ بود و شیخ

والدین چون این تفریشید فرمود که در ظاهر بنده خلاف این تفریر خطور میکند که بعضی ناقصان
 اهل مدینه بسبب نقصان ظاهری و باطنی خود به شطاعت آن خدا شتند که از مدینه در که رسید
 حصول سعادت نمایند خدا سبب جل شانه از راه کمال فضل و کرم خویش که درام بجال بندگان
 بپیر مصر وقت است آنحضرت را از که در مدینه فرستاد تا آن ناقصان بجال رسند و دولت
 ملازمال بے طلب و سوال بالیشان رو نماید غرض ازین تقاریر شسته و شسته است شیرین بپای
 هر دو بزرگوار بر فرج آن زلف است که شیخ رکن الدین چون بدین پا و شاه تشریف می برد
 زمانه تحف روان که بران سوار می بود بیرون و دیدن شاه ایستاده می کرد و خطا
 اهل حاجت که رسای ایشان بدیون شاه می مشکل می بود عراض خود را نوشته بخدمت
 روان می برد و شیخ نزد سلطان رسیده اول مجاد می اشارت فرمود که عرض
 اهل حاجت پیش سلطان پیش کن و سلطان همه عراض را خواند و مطالبه میکرد و قلم خود را بر
 با صدواب هر یک سایل تحریری کرد و چون عراض با تمام می رسید شیخ از دیوان مملکت
 مراجعت میفرمود پس تشریف بردن آنجناب پیش سلطان محض بسبب فضایل اهل حیات
 بود که دوستان خدایه هرگز نیت بخیر می نیات زلف است که روزی شیخ رکن الدین در محفل
 سماع حضرت سلطان المشایخ نظام الدین تشریف آورد چون سلطان المشایخ در وجه آمد
 و خواست که بر فیروز شیخ رکن الدین دست بدهد اما او و سزای زود نگذاشت که سلطان
 المشایخ بر فیروز و بعد از ساعته باز حضرت سلطان بوجد بر خاست شیخ رکن الدین
 خاموش ماند بلکه خود هم تعظیم بر خاست و با و فکیر حضرت سلطان و بعد میگرد ایستاده با و بعد
 فراغت از سماع مولا علم الدین علامه تفسار حال کرد فرمود که بر تبه اول من سلطان المشایخ
 را در عالم ملکوت دیدم چون دستم بهم بدانجا میرسد و اما من و سزای گرفته از تو جدا و در
 بار دوم شیخ در عالم جبروت بود و از اختیاری خود فوق دانسته خاموش اندم زلف است
 که چون سلطان غیاث الدین قلنق شاه بیدار کن در جهت سوزی دلی کرد شیخ رکن الدین هم در
 دلی تشریف میداشت چون بمقام کوشک تو تمیر که از دلی بقاصد و کرده سپیدش سلطان
 محمود تمیر کرده بود و رسید و در آنجا قیام کرد و شیخ رکن الدین نیز بدین بادشاه در آنجا

این کتاب در بیان فضائل و مناقب ائمه اطهار علیهم السلام است
 که از کتب معتبره و مشهوره است و در هر باب از مناقب آن بزرگواران
 آمده است و این کتاب را در میان شیعیان بسیار محبوب و خوانده شده است
 و به جهت جامعیت و اختصار آن در میان علمای دین و عوام مسلمانان
 شهرت یافته است و این کتاب را می توان یکی از بهترین منابع برای آشنایی
 با زندگی و صفات عالی مرتبه ائمه اطهار دانست.
 نویسنده این کتاب از نویسندگان برجسته و محققان نامدار است
 که با دقت و تحقیق فراوان به گردآوری و تدوین این اثر ارزشمند
 پرداخته است و امید است که این کتاب بتواند به خوبی نیازهای
 قاریان را برطرف سازد و باعث افزایش معرفت و احترام به ائمه اطهار گردد.

سه ماه از خلق گوشه گرفت و اصلاً از تجربه بیرون نرفت و شریف نمی آورد و دیگر بروقت ادا نماند و سرانجام
آن خد تا پنج نوبت از دهم ماه رجب المرحوم سال منقصد و سی و پنج با قوال صحیح در کمال طهارت
و خلوص و تقبول بعضی در سال منقصد و سی و چهار و بعد نماز عصر مولانا ظهیر الدین محمد را اندر زبان
صحیفه طلسمید و فرمود که بر دو استیاب تجزیه و تکفین با همیا سازد و بعد نماز سحر و رجب صاوت ادا
بخواند و سر سجده نماید و جان بحق سپرد و فحش و سبا و که حضرت شیخ را فرزند نبود و بعد
وقایع آنجا بیا فرستند آن محمد با عیال برادر آنحضرت بر سجاده مشیخت فایم شدند از مولانا

شیخ رکن الدین ولی دوهان	شد چو زین دار الفنا سو بقا	طغش دان پاک رکن الدین
نیز نور عمین رکن الاول	نیر دین رکن عالم کن بیان	سال وصل آن شه عالی بقا
باز شاه دین رکن الدین بگو	ماشود حاصل بطلش درغا	پس مقدس رکن دوزان کن ضم
هم بخوان مضمون رکن الاول	گشت از سر و بنال اوعیان	پیر زاهد پاک رکن الاصفی
ایضا چو رکن الدین شد از دنیا	عیان شد سال وصل آن شه دین	رکن الحق والدین قطب اقطاب
در قفا رکن الاراکین	شیخ حمید الدین ابو حاکم	فدیشی الهی

یہ حضرت الشیخ البیہاری از خلفائے کبار شیخ رکن الدین ابو الفتح ملتانی سب و ازوایں
رق نیز فیض عام و فایده نام حاصل کرد لقب بلقب سلطان التارکین گردید و نسبت ابا
برام و سب بچند واسطہ بحضرت ابو صفیان بن عارث اصحاب حضرت خاتم النبیین میر
بربطریق کہ شیخ حمید الدین سلطان بہاء الدین بن سلطان قطب الدین بن سلطان
حمید الدین بن سلطان ابو علی بن شیخ المشایخ شیخ موسی ہنگاری بن شیخ ابو الفہام
بن شیخ المشایخ ابراہیم ابو الحسن علی ہاشمی ہنگاری بن شیخ محمد ہنگاری بن شیخ ابو سعید
ہنگاری بن شیخ شریف عمر بن شیخ شریف عبدالوہاب بن ابو صفیان بن عارث قرطبی
رحمۃ اللہ علیہم اجمعین و جد بزرگوار و سلطان قطب الدین بادشاہ و یار کج مشران
بادشاہ عظیم الشان بود و جدادرے و سب سید احمد ثنہ ترمری ثم الماہوری کہ ذکر کردہ
و در ذکر حضرت شرفاۃ خواہد آمد نقل است کہ چون حضرت سید احمد ثنہ ترمری از وطن بالونہ
چلچشمین عازم ست لاہور شد و عبیدہ سیدہ بی بی لاج و بی بی تاج و اہل خود ہمراہ داشت

مشیخ رکن الدین ماند چون شیخ رکن الدین برسد بخت قیام فرمود و بخدمت و سرفراز
 و بهت کرد و بکمال استرسید و گفت که روزی شخصی از وزیران سلطان غیاث الدین
 تغلق بریدن شیخ حمید الدین حاکم آمد و دید که و سرفراز گشت خاندان خاندان خاندان
 مبارک بدست خود بخیمه میکند آن وزیر بدست و در دل گذرانید که آنچه توفیق بن بخت
 میکرد و در عشر عشر هم نیافتیم که این شخص بے نوازی است که خرقه خویش میدوزد شیخ نور باطن
 بر خطره و بے مشورت شده که آگاه عالیه خود که بر سر داشت کج کردنی الحال روئے آن شخص
 و خادمانش که همراه بودند گشتند پس از آنکه خود تائب شده در پائے شیخ افتادند احمد شیخ
 جسم فرمود و کلاه خود را بدستور راست فرمود و بپوشید و راست کردن روئے ایشان نیک
 راست شدند و صاحب رساله حمید بر شیخ جمال الدین ابوحی نقل میفرماید که روزی
 در ویشته بخدمت شیخ حمید الدین آمد و در آن حال خادمنی را از خادمان شیخ سگ دیوانه
 گزیده بود و حال و سبب دیوانگی بجان رسیده و شیخ در غمخواری و بیمار دار سگ
 و سگ متوجه بود و در ویش و در دل گذرانید که عجب است که شیخ حمید الدین چنین حال باشد
 و فرمود و باین قدر از گزیدن سگ دیوانه قریب المرگ باشد شیخ نور باطن بر خطره و در ویش
 و اذیت شده بهمان خادم دیوانه فرمود که بجا نیک ترا سگ دیوانه گزیده است آب دهن خود بپاشد
 که شفا خواهی یافت و از خدا سقای خواهد شد که تو و اولاد تو تا روز قیامت هر گاه که آب
 دهن خود بر زخم دیوانه بنید از زخم شفا یابد پس خادم آب دهن خود بر زخم خود انداخت
 و بهر فوقه تند رست شد و دیوانه زان و سگ و اولاد و سگ بدین فیض و آب سگ فیض
 ماند و اولادش با سگ و سگ شیخ حمید الدین بقول شیخ شمس الدین صاحب سگ که همیشه
 تباریج و در دهم بیع الاول سال یا نصد و هشتاد و ناست تباریج نسبت و دوم ماه
 بیع الاول سینه نصد و سی و هشت است و بدست منتر حریف بکشد و شصت و شصت
 سال بود از بزرگان خاندان احمد و سید احمد بقدر طویل زیاده که گفتی که گوزرانی و شتر از مولد
 حاکم الکبر حمید الدین و سگ بود شاه بالبال شیخ دین که حمید الاول و سگ حاکم رابع
 سرور اول و سگ از روی نقیبین پس حمید الدین سلطان الکبر کن رستم سال ولادت ای امین

خوش مقام بنجدت شیخ عثمان سیاح حاضر شد شیخ از راه شوق و ذوقی متجی گردید که آهسته آهسته
 یاغری که تا شیر بنجدت در گوش من بخوان امیر حسن در و ازده بند کرد و آهسته آهسته
 سرود گفتن آغاز نمود و این بیت بر زبان آورد و در راه ازین برادران از عقاده کافر خورشید
 صوفی چنانچه هست از استماع این بیت شیخ را توجیهی رود و وی اختیار بر قیامت
 و در کجشاد و گفت که با او از بلند گو میسر چون آواز کلام برآمد هر ادا این هر از صوفی اهل جماع
 حاضر شدند و از توجیه ایشان عفو فاسی عظیم برپا شد و از دلی تا قتل آبا و که یک
 فرستگ زمین بود اهل حال و تصریح صحیح آمدند از این خبر بگوش سلطان رسید و فرمود
 که چون خبر عثمان بگرم بود قتل سلطان قطب الدین خزانه بادشاهی بر صوفیان تقسیم کرده بود
 و هر یک صوفی لکنه تنگ گرفته بود آن تذکره را بیاورد تا بنیم که شیخ عثمان سیاح چند لکنه تنگ
 شکرانه گرفته بود و احوال مطالبه و پس آن کشیم که ظاهر خلاف حکم مکرده چون تذکره خسرو خان
 آوردند و سلطان مذاکره کرد معلوم شد که شیخ عثمان در انقضای شکرانه گرفته بود بلکه
 و سپس کرد ازین سبب سلطان بسیار خوشنود شد و شیخ را نزد خود طلبید و دعوت نان
 و شراب پیش کرد و قوالان را نیز انعام وافر عطا فرمود و تا سه روز شیخ همان بادشاه ماند و هنگامه
 سوخ گرم بود و محضره که در باب منع سمع تجویز شده بود منسوخ گشت و شیخ آن جامع الکملات را سال
 و سی و شش هجری است از مملکت

از جهان فانی بگذرد برین	چون سفر کرد حضرت عثمان
تغزل نمود و ایامی است فرمود	سال ترجمیل آن شد حق بین
ماستاب نقین و جبهه الدین	نیز عثمان غایت بخوان
صالح الدین درویش چشتی و سهروردی قدس سره مرید و خلیفه شیخ	سال ترجمیل و کاصدق و لیقان
صدر الدین خلف شیخ بهاء الدین زکریا ملتانی است از حد بزرگ بود و عالی مرتبه و با شیخ	
نصیر الدین محمود چراغ دلی ماسعود و صاحب و همسایه و فیض کامل از خاندان حبشت نیر	
تأمل کرد و از جانب سلطان محمود بن غیاث الدین تعلق بمشایخ عظام ایند و تکلیف	
میرسد او سیاست سلطان از اینجیالی نمی آرد یا سلطان سخنان سخت می گفت و و	
بعد از ترقه خلافت سهروردیه آن زمان بدلی آمد و چون جاماند و همین جا وفات یافت	

سبزه نظامی باشد و تا آنکه از زنده بود و محو نگشت شعر بگوید ای مرغ زر که حمدی دلا که جان تاج مهر بر رخسار وند
حضرت میرزا ابشیر جمال شیخ نظام الدین بنو المودید که در قصبه کول آسوده است محبت و محبت و محبت
تمام داشتند و غایت حضرت میرزا بقول صاحب معارج الولاية در سال منقصر
و بقا و دو بحریست و مزار پر انوار و س در قصبه بهر پنج زیارت نگاه خلق است و دو
فرزندیت در از یافته چنانچه از وقت شیخ نصیر الدین محمود چراغ دلی تا زمانه سید اشرف جهانگیر

معنائی حیات بود از موقوف | چو شد میرسد در شبست بلند
یکے نیز مناب سدید گم | فکر کن قسم او روشن بقین
قدس منزه از اعظم خلفا کے شیخ رکن الدین ابوالفتح لمٹائی صاحب مقامات بلند و اکرام
ارجمند بود در بعد حصول خرقه خلافت از پیر روشن ضمیر خویش بولایت ظفر آباد مامور شد
دور انجا بمسجد مبدایت فلق مشروط شد و خلق کثیر مبدایت شد و تبرکات حق رسیدند
در بقعہ قصیدہ بنا کردن و کے بشیخ کبیر مرید سید اشرف جہانگیر سنائی کی جوان میری و دعا
کردن شیخ کبیر بر وجہ کہ قبل از مرگ من پنجبالی میری در مناب حضرت سید اشرف بخیر
نار حیات خیر گشت و فاتی و سی و سال بنفقت و بختا و چا و مزار را نوار و ظفر آباد و ابرو

رفت چون از جوانی بخاطر برین اخای اهل دین سراج المصطفی جلاوه گرفت سال تارکیش
 الی دین نور دین سراج المصطفی سید محمد جمال الدین و القدر المصطفی بخدمت
 بهمانیان بخاری محلیه المرحومه الدیار کے منبرہ شیخ سید جلال الدین شریف المصطفی
 شیخ بخاری اوچی است او سے فرزند ولد سید احمد کبیر بن سید جمال الدین شیخ است
 و سید محمد الدین را چو قتال برادر محبتی و دوست و ولی مادر زاد بود که از عهد
 خودی آثار بزرگی برنا صبیح حال و سے جلوہ گر بودند چنانچه نقیست که حضرت
 محمد دوم سفت سالہ بود کہ پدر بزرگوارش سید احمد کبیر اورا بخدمت شیخ جمال الدین خندان
 برد و دیدست بوس ایشان مشرف ساخت در آنوقت شیخ طبعی پر از خرامانند خود داشت
 و فرمود کہ بامیر آن مجلس تقسیم سازند چون حصہ محمد دم رسید خوردن آغاز نهاد و حمد کا
 خزانہ ازین از خلق فردی برد شیخ جمال چون چنین دید تقسیم شد و فرمود کہ یا سید چرا خراما

[illegible]

در ایشان اہل دل و ذات یافتہ اند اما اثر برکت ایشان در نصیر الدین محمود نمود و موجود است و وحی
چون مرغ و بی است در صحبت و سہ باید رفت همان زمان حضرت مخدوم عازم سمت دہلی شد
و بعد قطع مسافت در دہلی بمذمت شیخ نصیر الدین رسید شیخ چون صورت مخدوم بدید
فرمود کہ حضرت مخدوم را ابو اسطخارشا و امام عبد القدر باغی حسن ازین برین فقر و فقر بیست
کہ برای فقیر نواز شش فرمود و مخدوم جواب داد کہ رحمت خدا بر امام عبد القدر باغی باد کہ مرا بدین
در گاہ ملک با گاہ بر سہ حمل دولست غلطی فرستاد آخر کار شیخ نصیر الدین ہم خرقہ خلافت
خاندان چشت اہل بہشت بمخدوم عطا فرمود و نواز شہا کہ رو باید داشت کہ مخدوم جہانیاں
خلیقہ چارہ و نافوہ است کہ دوبار سیر بر یک مسکن نمود و صد فقر و مشائخ را دید و اقد برکت
کرد و گلاہ و خرقہ خلافت یافت و آنجا ب راز مہمہ خانوادہ با سلسلہ عالیہ قادریہ عالیہ از بس
محبت و اعتقاد حاصل بود و در خزائن جلالی کہ از ملفوظ حضرت مخدوم است میگوید کہ شیخ دہلی
شوش الاعظم عبد القادر جیلانی قدس سرہ میفرماید کہ طوبی لمن دلیل ارا من اراہی
و و قطب الکونین و غور شا الدارین و درین قول صادق است و من ہم امیدوارم کہ
بہر سبب این کلام حق التیام حق تھا کے بر من رحمت کند کہ سلسلہ من بیک اسطر دیگر با اسطر
شیخ بہار الدین زکریا لمبانی شیخ اشیر شہاب الدین سہروردی سیر شد شیخ شہاب الدین
حضرت شوش الاعظم قدس سرہ از سرہ الدین نیز را دیدہ است و خرقہ تبرک از ایشان دارد و حضرت
سیر شد شوش الاعظم قدس سرہ در شافقت اشرفی آوردہ کہ من اکثر رنگان وقت را
مازمت نمودم اما آنقدر حقان و معارف و دقائق و عوارف و کشف و کرامت و خوارق کہ از
مخدوم جہانیاں صادر شدہ انہیج یکے از خطانہ از متاخرین ظاہر شدہ و چون باین فقیر
بدرجہ اول سوارت ملازمت حاصل شد انواع مقامات و اصناف درجات و از احوار
قطبیت و غوثیت بنواخت و در شب اول کہ حسب الارشاد و سہ در غفلت و سہ
در آدم اغفنا کے مبارکش را بہفت جا جدا جدا افتادہ دیدم کہ ہر یک بمخدوم علیہ علیہ
باوا کے شفا کے حق جل و علا مستول بود و از ملاحظہ انحال متوہم شدم فی الحال بحال خود
باز آمد و فرمود کہ این مقام ترا مبارک باشد بمرتبہ و م کہ خلوت آنجا ب در آمد جسم مبارک

انداخت و نیاز مند می گفتم که آنجا بخدمت بابر گشت حاضر آمد و عذر بنا خواست و آن مظلوم را بعد از آن
 شایسته از بند خلاص دارد و قفس و افرنجیست حاضر کرد و دیگر دید حضرت مخدوم هم همه روز در آن
 آن مظلوم عطا فرمود و غنی ساخت و صاحب اخبار الاولیا میفرماید که وقتی شب عید
 حضرت مخدوم بر روضه عالیہ شیخ الاسلام بھار الدین طابانی تشریف برد و درخواست
 عطا سے عید می نمود آواز برآمد که عیدی همین است که حق قائل ترا خطاب مخدوم جهانیاں طاب
 ساخت بعد از آن بر روضه مطهره شیخ صدر الدین عارف رفته التماس عید سے کرد و از انجا سبب
 جواب با صواب حاصل شد چون از انجا برگشت شنید که هر کسے سے رادر آن خطاب مخدوم
 جهانیاں یاد سے کرد و صاحب ترانه طابانی باعث خطاب شدن حضرت مخدوم خطاب
 مخدوم جهانیاں اینچنین تحریر فرموده است که وقتی شیخ رکن الدین ابوالفتح طابانی از آستان
 گرامت نشاء دولت خانہ خویش بیرون تشریف می آورد و قدم بر زمین نهاد حضرت مخدوم تحویل تمام
 خود را بر زمین بزمین غلطانید بدین جرأ کہ قدم مبارک پیر روشن ضمیر بر سینہ سے گزیند و آید
 چون شیخ ابن بدید فرمود کہ یا سید دروازه نبوت بکلی مسدود است باقی ماند و توبه و لایستخار توبه
 نمود بجای رسانیده آید کہ مخدوم جهانیاں شده آید این گفتند و بخدمت حق پرست خود دست
 مخدوم خود گرفته ایستادہ کرد و بزمین حق نگیند خویش منعم ساخت و لغت و افرع عطا فرمود پس از آن
 حضرت مخدوم خطاب مخدوم جهانیاں خطاب گشت نقل است کہ ضعی در سلطان آمد و بگفت
 و در مسجد جامع بخواندن غلام مشغول بود و بنام عبداللہ خود روز اوسوم نمود و روزے خود را بر حق
 ظاہر کرد و شہتہا یافت کہ این شخص چیست و ہمہ اہل شہر را و می ترسیدند روزے این خبر
 بگوشت حق نبوش حضرت مخدوم رسید اورا نزد خود طلبید و بنظر جلال درو نظر کرد و سے
 بہان زمان از یاد رفتا و میگفت سوختم سوختم ہر چند آب بر او میخندند سود نداشت آفرین
 ساعت از جهان بگذشت و نیز درج اخبار الاولیا است کہ وقتی حضرت مخدوم
 در مسجد جامع اوج درناہ رمضان متکلف بود و در ولایتان اہل صلاح و علمائے اہل فلاح
 ہم شامل آنجا ب دریکایہ خبر بودند و تمام مسجد پیرا در و ریشان و علمائے اہل فلاح و روزے سوره نام
 حاکم اوج زیارت آنحضرت آمد چون اکثر مردم گرد آنحضرت دیدند پندیدند و بفرمود حکومت

[illegible]

اول آنجناب دو گانه نماز گذارد و بعد از آن تباروت قرآن شوال گشت چون بابت تفسیر حج انجیته
 من المیتة فی الحج المیتة من الحجی استیخ بدردالدین در حرکت آمد و بر خاست و دست
 مبارک مخدوم پیسید و سر در قدم نهاد و آنجناب لباس خاص خود بیدالدین عطا فرمود و در وانه
 مسجد پخت او و بانگ نماز که وقت عصر بود گفت و بیا من استیخ بدردالدین نماز گذارد و از ظهور این
 عظیم غوغا که بلند از خلق برآمد و خلق کثیر فیضیاب ارادت شد پس از آنجا که آمد و بعد از او سه
 مبارک حج بزمین منوره رسید و در ویر و سه روضه مطهر حضرت شاه رسالت علیه الصلو و التحیت
 با و از بلند گفت السلام علیکم یا حبیب الفجی از روضه منوره جواب آمد علیک السلام مرگیا
 و این حق تعالی پس همه اهل مدینه نیز معتقد شرافت و کرامت آنحضرت شدند و این کرامت حصول
 جواب سلام از روضه عالمیه نبویه از جد بزرگوار و شیخ سید جلال الدین شیخ شریف اللہ بخاری
 نیز وقوع آمده بود که در سابق مذکور شد و لادت با سعادت آنحضرت با اتفاق اهل اخبار
 و رسال معتقد و بهشت و وفات آن جامع الکملات بقول حق انبیا را اخبار رسال معتقد و بهشت
 و بهشت و دست عمر یمناء و بهشت و بقول حق انبیا معراج الولاية و رسال معتقد و بهشت و دست عمر یمناء و یک
 سال شت با قول حق انبیا را اخبار رسال معتقد و بهشت و بقول حق انبیا معراج الولاية و رسال معتقد و بهشت و دست عمر یمناء و یک
 و شجره کاهرساد اطفال بکار نیز همین سن وفات آنجناب نیز تقریر کرده و در میان هر دو احوال شرف
 فاضله سال در میان آنجناب اتفاق اهل تواریخ است که ولادت آنحضرت تبارخ چهارم شعبان المعظم
 شنبات و وفات در یک روز عید الفطر بود و در این تواریخ احوال فاضله سال در میان آنجناب اتفاق اهل تواریخ است که ولادت آنحضرت تبارخ چهارم شعبان المعظم
 شنبات و وفات در یک روز عید الفطر بود و در این تواریخ احوال فاضله سال در میان آنجناب اتفاق اهل تواریخ است که ولادت آنحضرت تبارخ چهارم شعبان المعظم

نیر کمال ولی جمال الدین	قره وید که علی آمد	سال تولد آن شریف مخدوم
از دم خاتم نبی آمد	سن سال وصال از سر	حامد و مهدی سخی آمد
باز سال وصال او از دل	زاد و پیر متقی آمد	مخدوم شیخ اخوی زاجگیر می

قدیم سید کلام نامی و سید جیشید ستم بدو خلیفه حضرت مخدوم جهانیان بود و آنحضرت
 و سید را خطاب اخوی یا بدو میفرمودند از خطیب خطاب اخوی گردید و این سید را سید موصوف
 زیرا از جمال برگزیده دریا با دسر کار آورده است در عنقوان جوانی ضرب حق در کاروی شد
 ترک و تخرید اختیار نمود و بخدمت مخدوم جهانیان پیوست و سالها تربیت یافت آخر بعد

بزرگوار کیست و با سبب خدمت خود است نیز داشتند و ارتباط محبت بناست تحکم بود و وقت
 سید عالم الدین در سال شصت و هشت و هزار و پانصد و بیست و یک از مولف
 وقت از دنیا بود و در خلا برین عالم دین آن عالم عامل و سید عالم شریف
 عالم شریف بنی شیخ کبیر الدین اسماعیل مهروردی قدس سره
 مرید و خلیفه و غیره حضرت مخدوم جهانیاں است و بعد وفات آنجناب بخدمت حضرت سید
 صدر الدین راجو قتال برادر و سکه کمال مخدوم جهانیاں حاضر مانده کار خود تکمیل رسانید
 و در ولایت مقام عالی یافت و بیکرامت و خوارق اشتها گرفت و در دول عادت
 و رزاقین نبود که بوقت نیم شب بزیارت فرار پرانوار مخدوم جهانیاں میرفت و با نشت شاد
 قفل دروازه فیض اندازد و روضه معلی می کشاد و اندرون میرفت و نماز تهجد و تم کلام الله
 میخواند چون بیرون می آمد باز با شارت انگشت قفل قایم میبایست شبیه سجده میخواند
 بر سر روضه حضرت مخدوم بود و او این حال بچشم خود دیده تمام ماجرا حضرت سید راجو
 قتال عرض کرد شیخ کبیر الدین از این حال منبهر باطن واقف شده آنروز براسه خواندن
 منقلب و اخذ برکات و توجه بخدمت سید راجو حاضر نگردید حضرت سید او را نزد خود طلبید
 و او را از واکرام بسیار نمود و شیخ کبیر الدین را دو فرزند با جمال بودند سید عبدالشکور و مخدوم
 عبدالغفور که جامع جمال ظاهری و باطنی بودند و در علوم شریعت و طریقت عالم عامل
 و کامل و اجمل و ارادت بخدمت والدین بزرگوار خود داشتند و تربیت صورتی و معنوی
 بجهت پروری عالی گوهر یافتند چون روز وفات کبیر الدین رسید هر دو پس انداز خود خواند
 و بجز قرآن خاص خود و غیره از کرد و فرمود که بعد از من هر مشکلی که شمار پیش آید نزدیک قبر من آمده
 ظاهر کرده باشد سید که جواب با صواب خواهند یافت چنانچه بعد وفات شیخ بهیمان بوقوع
 می آمد که چون هر دو پس از انش را همی یا مشکلی پیش آمد بر سر قبر پدر عالی گوهر سوال میکردند و فی الحال
 بجواب میفرستادند و وفات شیخ کبیر الدین در سال شصت و هشت و هزار و پانصد و بیست و یک از مولف
 جلوه گر چون گشت و در ظل برین مهر عالم ماه دین اکبر کبیر الدین از نزد خستیم چو سال و صیقل او
 گفت یافت شاه دین اکبر کبیر الدین در سال شصت و هشت و هزار و پانصد و بیست و یک از مولف

کہ شنیدیم چنانچہ حاضرین مجلس ہر حال شد نہ ہو ابھون گفتند کہ حالاً تو مسلمان شدہ و حکم اسلام
 پر تو جاری ہے یا پد کہ برادے احکام اسلام پابند باشی چون ابھون را مسلمان شدن امنفقور
 خاطر نو شایب از نوع بکر بخت و روز ملی بخت دست سلطان فیروز شاہ فتنہ انہما حال کرد سلطان
 نیز محمد بیسے برایت اسلام کرد موثر نیفتاد و گفت ہرچہ با و با و مگر مسلمان نمی شوم لیو جہد روز
 مخدوم بخوار حجت حق پیوست و سید راجن قتال چون از کاہرہ نیز و مگھن فرارفت یافت بر
 تصفیہ این مقدمہ با گورمان رویت حال متوجہ دہلی شاہ سلطان چون خبر غم شیخ صدر الدین
 جن نسبت دہلی شنید علما سے شہر را جمع کردہ در این باب شورت کرد و خواست کہ حضرات
 چنین غم سے تجویز کنند کہ ابھون از قتل خلاص یابند و سید صدر الدین نیز قابل آن کرد و آخر
 شیخ محمد قاضی عبدالقادر کہ دانشمند کے نیز طبع و نوجوان بود گفت کہ چون سلطان استقبالی سید
 راجن تشریف برد لہذا ملاقات باہمی پرسید کہ شمارا سے تصفیہ قضیہ ابھون کافر تشریف آوردہ
 پس اگر دے نفرماید کہ آری ما در بخت خواہم آمد کہ شمارا و انود کافر گشتہ آید حالاً بچہ طور مسلمان
 و حکم اسلام برو سے جاری سیکند این را سے پس قاضی السلطان تہنیں افتاد و استقبال حضرت سید
 برآمد لہذا ملاقات پرسید کہ شمارا سے تصفیہ قضیہ ابھون کافر آمدہ اند حضرت سید جواب او کہ اگر
 ہمارا سے تصفیہ مقدمہ ابھون مسلمان کہ رو برو سے ما و دیگر گورمان اقرار اسلام کردہ آئندہ ایم
 سہد را نوقت شیخ محمد قاضی کہ حاضر بود گفت کہ اول طوریکہ باید و شاید بارادہ ولی اقرار اسلام
 نہ کردہ ہنوز ثبوت اسلام او من حیث الشریعہ نگشتہ شمارا حکم اسلام براو بچہ دلیل جاری فرمایید
 حضرت سید بجانب اول نظر تہتر کرد و بر زبان را ند کہ باین قاضی از سخن شمارا دے دیانت نمی یابم
 بروید کہ مقصد بر شمارا آمدہ و آمادہ سفر آخرت ہستید سازگی گفتن خود سازید بچہ و این سخن شیخ محمد
 رد و شک گرفت بر شہد و بجا نہ اش رسانیدند چون در خانہ رسید قریب المرگ بود قاضی
 عبدالقادر بدشش براسے حق و تقاضیہ سر خود بخندست آنحضرت حاضر آمد و نیاز مند کے
 تمام عرض کرد کہ ہمیں ایک لیسہ و ارم اگر کون بخشند عین عنایت است فرمود کہ حالاً چہ می شود
 او از دنیا بگذشت مگر ترا بشارت باد کہ اہلبیہ او حالاً است از بچہ کوچہ و خواہد آمد کہ اہل تقویٰ کے
 روح المعلوم ظاہری و باطنی خواہد درین آشنا خادمان قاضی خبر آوردند کہ شیخ محمد از دنیا بگذشت

[illegible][illegible][illegible]

اخیر شاه مدار رسید از آنجا کوچ کرد و از آب گذشت بروی مدو و خاکرو و خاد می راسته رود
 که قوه اینجا باش و منظر شو که از بدو عای من چه آفت بر باد شاه می آید چون بولا ابتدا گردد
 خبر می پیش من بیا چون شاه مدار از آب عبور فرمود آله ما می بنیاد بر اعضا می
 قادر شاه بر آمدند و بجزن جدر بک گرفتار شد و دل بمرگ نهاد و آخر الام قادری شاه چون از
 حیات مایوس گشت پناه بخیمت شیخ سراج الدین حافظ آورد و انتخاب پیرانین تافان و شیدانی
 خود بوی عطا کرد و بپوشیدن تنها یافت و اثری از اندک زمانه خادم شاه مدار چون دید
 که او پناه به شیخ سراج الدین آورد و مایوس گشت و از آب گذشته اینجوشاه مدار رسانید شاه مدار
 از آنجا بخت و چون پور شد و از آنجا بقیع مراحبت کرد و در ملک قادر شاه نیا رفت
 آن جامع الکرامات در سال شصت و سی و سی هجری است از مؤلف

خدایین دنیا و دنیا دار
 چون سراج الدین ولی مشقی
 مادی غیر شمس شمال و خلقتش
 همز و گفتا سرخ روزه
 سید ناصر الدین بن محمد و هم جهانیان جلال الدین
 بخاری قدس الله سرهم العزیز جاسم بود میان علوم شریعت و طریقت و حقیقت
 و شرافت و سیادت و نجابت و خوارق و کرامات و دروایب رتبه عالمی و مراتب
 بلند داشت چون صاحب اولاد کثیر بود ازین سبب سید ناصر الدین اشتیاق یافت
 گویند که همه اولاد انجاد و س از پیران و دختران متحد و یکصد رسیده بودند اما که عمر دراز
 یافت سبب و یک پسر و دو دختر بودند خلق کثیر بحلقه ارادت و س در آمد اگر چه
 جانشین پدر بزرگوار و س سید صدر الدین راجح قتال بود و او می فرورداد شاه و طالبان
 و هدایت ایشان آیتیه از آیات الهی بود و در طریقت نسبت ارادت سید بزرگوار
 خود داشت و از دوی خلافت و اجازت حاصل فرمود و وفات آن والا
 در جات بقول صاحب مناسج الاول است در سال شصت و سی و سی هجری است از مؤلف

بخت ناصر الدین چون بزرگ	عیان سال حال آن شیرین	زعارف ناصر الدین کامل آمد
و اگر قطب کرم ناصر الدین	الینما از مؤلف	چون ز دنیا رفت و فکری برین
ناصر الدین آن ولی مشقی	گشت تاریخ وصال آن عیانی	شاه سید ناصر الدین سینه

خود است صاحب کرامات بل و مقامات از حیز و انظار و باطن سید وقت خود بود و حلقه مبارک و سبب بکلیه حضرت شاه رسالت صلی اللہ علیہ وسلم مشاہدیت و موافقت تمام داشت و غر و نام و الدین و دایہ و سہ نیز مطابق عمر شریف و نام و الدین و مریض حضرت رسول مقبول بود و چون شاه عالم سیریاگی حضرت قطب العالم بود او را بجای سیرمی گفتند ولید از وفات پدر بزرگوار بر سندان شارب شست و از شیخ احمد کہ بیٹہ نیز تربیت و تکمیل یافتہ بود و صاحب اخبار الاحیاء سیر میابکہ کہ حضرت شاه عالم بود طفلک داشت ز اتفاقات وفات یافت آن ضیفہ بخدمت و سہ حاضر آمدہ دست بردارین زد و الحاج کرد کہ فرزند مرا بمن نازد بدین دست ازین شما باز نخواہم داشت چون عجز و تضرع کرد گذشت تسلی او نمودہ در خانہ فیضی کا شاد تشریف برد و سہ را نیز فرزند سہ خود و سال بود آن را برداشتہ بدون آورد و بر ہر دو دست نہادہ و سہ لبوے آسمان کرد و گفت الہی آن طفل فوت نشد این شد سہ نے الحال آن طفل بر دست آنجناب جان بحق تسلیم کرد و طفل خادم زندہ گردید و لاوت با سعادت حضرت شاه عالم بقول بہتر و سال شہتہ و ہفت دہ و وفات آن جامع الکلیات بقوال صحابہ الاخبار الاحیاء و سراج الولاہیت و غیرہ بروز شنبہ شہم جہادی الاول سال شہتہ و ہشتاد و ہجری است و سنین عمر شصت و سہ سال صاحب اخبار الاخبار تابع وفات آنجناب از لفظ فخر و حسن سراج الولاہیت از لفظ شمع عشق اخذ کردہ است و در وصفہ عالمی و در احمد آباد کہ فر از خلق و تفرج گاہ اہل اند یا راستقامی عا و جاسے سہ لطیف کہ شب جمہ صفا کبار از ہر دم آمد یا ریز یارت میر و ند و شب در اینجا گذرانیدہ علی الصباح بروز جمہ بخاندانی آیند از لفظ

شاه عالم بادشاہ عالمی دین	مقتدا سے دین امیر المومنین	سال تولدیش چو ہستم از خندہ
گفت یافت شاه عالم شاه دین	نیز سید شاه عالم رہنما	شد رقم تولدیش باز کو یقین
گشت سال انتقالش حلوہ گر	از دین اللہ امام المتقین	نیز سرور گفت سال رحلتش
نور اہل دین امام المارفتین	شاه عالی شان ولی اللہ کو	از قال آن شدہ بروئے زمین
شیخ عبد اللطیف و اور الملک بن محمود قریشی قدس	سہ سہ از عالم خلفای	
حضرت شاه عالم محمدت و در تاریخ فرات سکندری آوردہ کہ در الملک اعظم امرائے		

از بی بی یزین داور شمسید | ہم جوآن ماوے شمسید شقی | تاکہ سال خلقتش آید پدیر
 سید کبیر الدین حسن قدس سرہ از سادات نظام بخاری است و افراز خاندان حضرت
 مخدوم جاتیان یافت و بجالات رسید بعد از ان سیر ربع مسکون پر دخت و باز در اوج
 آمدہ سکونت پذیر شد و ہما نجا وفات یافت و ہما صاحب اخبار الاخیار میفرماید کہ وے
 ضد ہشتاد سال عمر داشت و از وے خوارق و کرامات بسیار بوجود آمدے و اشہر خوارق
 او آن بود کہ ہر کسے از اہل اسلام و غیرہ مذہب نزدیک آمدے فی الحال نائب گشتی
 و زبان یہ تشدید اسلام کشادے و در قبول توبہ و اسلام بے اختیار شدے ازین سبب
 ہزار ہا خوارق خدا بخدمت وے آمدہ بیدایت رسیدند و بعد وفات وے نیز این
 نسبت در بعضے اولاد وے بود و وفات وے بقول صاحب اخبار الاخیار
 در سال شہیدہ و نود و شش ہجری است و مزار گوہر بار در اوج است از موصوفت
 چون کبیر الدین حسن سید لی | گشت در خلہ مسلجے گبر | اناج عرفان کامل آمد خلقتش
 نیز سلطان نیز لاکبر کبیر | شاہ عبدالعزیز قریشی ملتانی سہروردی از اولاد
 اکرام شیخ الاسلام بیاد الدین زکریا ملتانی است آبائے کرام وے از نشان بدلی تشریف بردند
 چون آثار بزرگی از ایام خودی بر ناصیہ حال وے ہویدا بودند و قدم بر قدم جد بزرگوار خود
 داشت سلطان بہلول بودی اورا بامادی قبول کرد و دختر خود را بوجے مادہ دوی گاہی
 ساکت گاہی مجذوب بود و ستونے ظاہر و عظمتے باہر داشت و در آوان سلوک
 ریاضات شاقہ و عبادت فوق الطاقہ کشید و از وے نقل میکند کہ میفرمود در ابتدا وے
 سلوک اگر ناز گذاردیم کمتر از ہزار رکعت نبود اگر تلاوت می کردیم از شتم کم نمی کردیم و فایده
 کہ بزد کر یک ساعت مرتب میشد زیادہ تر از ان بود صاحب اخبار الاخیار میفرماید
 کہ روزے بادشاہ عبدالعزیز بر بالائے بام بلند کہ آلال ہم در بیلو وے روضہ اولیادہ است
 نشستہ بود ناگاہ از احوال و جد و گرفت و از بالائے بام بر زمین آمد و از آن صد مرتبہ
 آثارے بوجے نرسید و پچہین روزے در حالت جذبہ نرغاکہ از بر زمین زد آن نرغاکہ بدین
 حد صد ہلاک گشت شخصے بخدمت حاضر بود گفت یا شاہ نرغاکہ بیچارہ و صدمہ کوفت از دست

سناهی گشت و شیخ محمد اسحاق بر او یقین حضرت شیخ سعاد الدین میفرماید که شیخ را در سن دوازده
 سالگی هم نماز تہجد گاہی فوت شد و پدر بزرگوارش ستارہ نشانہ او بود کہ این آخر حوائج مقام
 فلان برسد نماز تہجد باید کرد پس شیخ اندرون حجرہ لحاف برسد کہ شنیدے و آن ستارہ
 دوازده ریشندان حجرہ پدرے چون بموقع رسیدے برخاستے و نماز تہجد کردے
 و غیر ورج اخبار الاویہ است کہ در خطہ ناگور عورے صالحہ مرید حضرت شیخ بود و مادہ کاوے
 داشت شیران خزانہ استی و بخدمت شیخ آوردے چون از خطہ ناگور غمگینات کرد و مادہ کاوہ
 در تہجد و عورت بخدایت شیخ آمد و عرض حال کرد و گفت مادہ کاوہ مرا از دزدان لبا سیدہ بہمن
 عطا فرماید این گفت و بنماز مشغول شد و صبح نماز بخوانان او از شیخ شنید کہ میفرماید کی بلای
 مادہ کاوہ تھا حاضر است بگیر می چون آن زن از نماز فارغ شد دید کہ مادہ کاوہ در محض خانہ حاضر است
 تعجب است کہ روز شیخ بعد وفات سلطان اہلول بودے زیارت قبر وے تشریف برد
 و راستے بعد از آنے فاتحہ سرور مراقبہ آورد و بعد از آن برخاست و گفت کہ این مرد در دنیا بخیش
 و عشرت گذرانید و بعد از نقل ہم مقید حق محبت اہل اللہ رتبہ باز و مقام ارجمند یافت
 تعجب است کہ روزے روز وے شیخ در ویٹے مکتوبات عین القضاات ہمدانی پیش آورد
 از و تشکر گرفت و کید و ورق مطالع نمود و گفت کہ عین القضاات مروے بود نہایت بزرگ
 و بکر است مشہور چنانچہ روزے در سبت جا استدعاے دعوت طعام ادب و بند است خاص
 خود در سبت جابیک وقت برائے خوردن طعام تشریف برد و در خانقاہ ہم بدویشان
 تناول طعام فرمود از استماع انہی در دل در ویٹے خطرہ ظاہر گشت و اندیشید کہ بیک تن واحد
 چگونہ در سبت جا رفتہ بیک وقت طعام خورد و از خانقاہ ہم بیرون نیامد شیخ از خطرہ اش
 خبر باطن خبردار شد و بعد نماز مغرب اندرون حجرہ رفت و از اندرون باواز بلبلت
 درویش و طالب کرد و درویش چون اندرون حجرہ رفت دید کہ شیخ از یک تن بختن شدہ
 در ہر چہا گوشتہ حجروہ و نہ در میان حجرہ تشریف میدارد و حیران ماند کہ در ہر پنج جا
 شیخ سعاد الدین شہسہ بود و آخر معلوم کرد کہ این جواب همان خطرہ است کہ در باب کرامت
 عین القضاات در دلم خطوبہ کردہ بود پس آن ہر پنج صورت بدو پیش مخاطب شدند

روح جو داد کند چون قیمت داده شد شیخ با زن ارشاد کرد که این آوند را بر زمین زن و بکن
 و سے بچکان کرد چون آوند شکست نمی مرده از دهنش برآمد عورت خجسته ماند و بجان خود رفت
 انحال را بنویسند و گویند که خود که اکابران و بیهود بیان ساخت و علی الهیاب
 بخیریت شیخ آمد و نائب شده مقبول اسلام متعرف گشت و مرید گردید و شیخ با هم شیخ جلال
 اورا موسوم ساخت و یک از اولیای اهل کمال گشت و شیخ ابابکر که برادر و خلیفہ حضرت شیخ
 و کتابی باحوال شیخ تالیف کرده با هم تذکرہ عبد الجلیل موسوم ساخته است میفرماید که موجب
 مشرف شدن من بر صحبت آنحضرت آن بود که روزی بنده حاضر خدمت آنحضرت شد و چون
 خشک دست داشت در دم گذشت که اگر این چوب خشک که در دست میدارم از کرامت
 شیخ چند بالشت دراز گرد من بهم مرید شوم شیخ ازین خطره من بنور باطن واقف شده قسم کرد
 که خداے جل شانہ قادر است که چوب خشک را هم دراز کند و فی الحال چوب دستی من از قد
 سابق چند بالشت دراز گردید بنده برخاست و سر در قدم آورد و مرید شد و مقبول گشت که حضرت
 شیخ عبد الجلیل بخواندن کتاب دلائل الخیرات که کتابی عمده در ذکر و تشریف از تالیفات
 ابو عبد اللہ سلیمان جزولی رحمۃ اللہ علیہ است بسیار ذوق و شوق داشت و هر روز یکبار صبح و یکبار
 فوقت شام شتم و سے کردے و هر مرید که زیاده تر در بیان شدی مبادا مت و سے امر
 فرمودے که موجب نکشتای و سے با حسن الوجوه می شد و اقمه وفات شیخ عبد الجلیل
 بدینطور درج کتاب تذکرہ عبد الجلیل است کہ تاریخ غره باه رجب المرجب سال نهم و دهم هجری
 شیخ در مجلس منور بود و منق افرو بود شیخ یونس و شیخ جلال و شیخ مولانا بخار و شیخ سیوط
 سیاه پوش و شیخ موسی آهنگر و ملاقرن و شیخ زین العابدین و دیگر چند خلفای نامدار اولیا
 کبار مجتهد مت حاضر بودند ناگاه آنحضرت سرسجده نهاد و جان بجان آفرین تسلیم نمود و چون
 وقت غفل رسید و سلطان سکندر راودی بپادشاه که در آنوقت بلاهور بود حاضر آمد و در غسل
 حضرت شریک شد چون غسل با تمام رسید مرتبه اسم مبارک اللہ از زبان حق ترجمان شیخ
 برآمد یعنی مردان دانستند کہ هنوز زنده است لہذا از آن تادو گهر سے لہم اے حرکت میگردند
 آخر بعد از جنازه در خانقاہ عالیجاہ بیرون لاهور و من کردند که فریاد و آواز بجان یا بکار خالق است

گشت درین مجسمه دین | ارجعت آن صاحب شوق و ذوق | از سال از محال آفتاب | المصاحف خیر آمد اندر شمار

سید عثمان المشهور شاه جہولہ بخاری لاہوری علیہ رحمۃ اللہ الباری سے

پیر سے روئے ضمیر سے صاحب شوق و ذوق و جذبہ کشمکش بود و از مقام اوج تقدیر

در لاہور شریف آوردہ مقام فرمود و خلق کثیر را بارادت خود سزاوارست و قبول عظیم دست

انور و در برگ دکہ دہ و وضع و شریف تابع فرمان و سے شہزادہ عالمیہ عن رحمہ سر حفظ فرمان

و سے نہادند و سب آبا سے کرام سے بچہ و اسطر دریا سے بحیرت محروم جب جانیان سید

جلال الدین اویچی قدس سرہ سید سید بنظرین کہ و سے فرزند از جند سید محمود و ادیب سے

بن سید بہار الدین سید حامد بن سید محمد شاہ بن سید رکن الدین الطالب ابو الفتح بخاری

اویچی بن سید حامد بخاری الملقب بیدی نوہار صاحب دستار بن سید زناضر الدین بن سید

جلال الدین محمد دم جانیان رحمۃ اللہ علیہم جمیعین و بہرہ حضرات بیعت دست بردار

آبا سے کرام خود سب سلسلہ عالمیہ سرور و پرورشند و باغشت اشتہار و عثمان ابنہ جہولہ بخاری

این است کہ چون آنجناب بیواہ سے شتر از اوج را سہک لاہور شد شتر را تیر می راند و بازوی

ببار کہ حرکت می کرد و در آن حال بیاز و سے خود مخاطب شد و فرمود کہ آئینہ حرکت پر است

شاید کہ ترا چھو لا یعنی عرشہ شدہ است پس از آن روز بر بازوی عرشہ پیدا شد کہ آدم شہید

باقی بود و جہولہ بزبان پنجابی عرشہ را گویند و خاتم آن عالمی و سچا نبو و جب تجربہ قدسیہ

اولاد کرام و سے تاریخ ۸ ربیع الاول سال نہ عدد و دوازده ہجری در خدمت سلطنت سلطان سکندر

لودی است و فرمود پیر انوار نے الحال اندرون قلعہ لاہور بمقام تہ خانہ است کہ قبل از تہ قلعہ گہری

اندر و ن آبادی شہر لاہور بود شیخ حسین و پنج پیر مشہور است از مؤلف

سیر عثمان جوگشت راہی خلیفہ یافت از حق بیارغ خادم کان | اگر و صالحش امیر عثمان نیستند

مردن جو سید عثمان شیخ علم الدین چونی وال قدس سرہ از عظماء

خلفاء شیخ عبد الجلیل جو ہر قطب العالم لاہور سے است صاحب درجات والا و

مرتبہ اعلیٰ بود و در عشق و محبت و جذب و ذوق و شوق بچانہ آفاق چون ارادت

بجہت شیخ آورد و خدمت حاضر نازد و روز سے شیخ در راہ میرفت ناگاہ گل پندیر بر جالہ شیخ افتاد

رخت اقامت بوالم جاودانی برپشت شیخ موسیٰ در حالت اخیر بخدمت و سے حاضر شد و عرض
 نمود کہ پاشیخ ہونہ این خادم تکمیل فرسیدہ و در باب علوم باطن چند وقایع حقایق از
 خدمت آنحضرت حل نہ کردہ است و آنجناب برائے بندہ نیز ارشاد فرماید کہ موجب
 بہبودی این کمترین کرد و شیخ شہر اللہ فرمود کہ بقیہ تکمیل تو بخدمت قطب العالم عبدالجلیل لاہوری
 خواہد شد اید کہ بخدمت و سے حاضر شوی و نصیب بخش سبحانی پس شیخ موسیٰ بعد وفات
 شیخ شہر اللہ روانہ لاہور شد و بیرون خانقاہ شیخ غیب الجلیل آمدہ در زمرہ فقرا خاموش نشست
 شیخ عبدالجلیل سنور باطن از حالش خبردار شدہ از اندرون حجرہ آواز داد کہ شخصے نووارد کو نام
 از زبان در خانقاہ آمدہ است اور اندر داخل آریہ خادمان آواز دادو نڈ کہ شیخ موسیٰ کجاہست
 پس شیخ موسیٰ حاضر شدہ بکادیت حضرت سرفراز شدہ و تا چند سال بخدمت آنحضرت حاضر ماند
 و کا خود تکمیل رسانید و از اولیائے عظام شد و حضرت شیخ نیز جدائی اور اروا نداشت و
 متصل خانقاہ خود و دیگر زمین بوسے محبت فرمود کہ و سے مکان خود در اینجا تعمیر خست
 و برائے حصول کسب حلال کار آہنگری مسکرو تقاضا کرد و شیخ موسیٰ کار آہنگری
 مشغول بود کہ عورتے بسبب راست کنانیدن دوک آہنی سمان ہر دنام کرد و حسن خوبے
 و صورتے محبوبے بی نظیر بود بخدمت شیخ آمد و دوک با جرت و اچھی حوالہ شیخ کرد و شیخ
 دوک را در کبودہ آتش انداخت و بیک دست بادبان چیرمین را حرکت میداد و بیک دست
 بسر دست پناہ سر دوک گرفتہ نگاہ خود بر روی آن زن دوخت و بتوجہ تمام متوجہ حسن
 و جمال آن زن شدہ نقاشی را در جمال نقش میدید و صنایع را در آئینہ حسن امشاہدہ مینمود
 چون ساعتے بزین حال بگذشت آن زن بر آشفت و گفت وائے برو کا نڈارے
 تو کہ عورت بیگانه را می بینی و از خدا می ترسی ساعتی کامل شد کہ دوک زادر کبودہ آتش
 بگذشتی و دیوانہ و مفتون حسن و جمال گشتی با سماع این گفتار شیخ موسیٰ دل بیدار
 دوک آہنی از آتش بر آورد و مانند میل در چشم خود کرد و گفت اے مادر اگر ترا دیدہ ام
 چشم من بسوزد و اگر او دیدہ ام کہ ترا آفریدہ است این دوک کہ از آہن مت زر گرد
 بنمایا کال دوک آہنی زر خالص شد زن چون این کرامات ظاہرہ خوارق باہرہ بدید

چو از دنیا بخت رفت آخر دس به اوصاف موی و شانش شد قمر سر خداوند
 دوباره ز راه بکشتافت موی شیخ سید حاجی عبدالوهاب بخاری قدس سره
 از اولاد سید جلال الدین شریف اندر سرخ بخاری است و نسبت بزرگان دس بسید محمد غوث
 بن سید جلال الدین شیخ سید بزرگی بود موصوف لبس و حال و قال و شوق و ذوق و
 محبت ذرا و لیل و درازا لایمان لسان توطن داشت روزی بکازمت پیروان و موصوف خود
 سید صدر الدین بخاری نشسته بود از دس شنید که گفت دو نعمت در عالم بالفعل موجودند که اول
 کل الشیء الکی اندکی که مردم قدر آن نمیدانند و دومی شناسند و در تحصیل آن غافل اند که
 آیه وجود و هو حضرت منور کائنات علیه السلام و الصلوٰه که باب الینی اند و در بین مظهر وجود است
 مردم این سعادت را نمی یابند دوم قرآن مجید که کلام پروردگار است و حق سبحانه و تعالی بسوا مسلم
 غیر دس به مشکلم است و خلق از آن غافل است شیخ حاجی محمد شنیدن این کلام از شیخ
 و شنید نصیر برحق و بوم سفر مدینه منوره حضرت طلبید و برادر خشکی روانه مدینه منوره و سعادت
 زیارت دریافت و با و را محبت بوطن نموده بدینی آمد سلطان سکندر لوی را بوی اعتقاد
 عظیم پیدا شد و انچه رعایت نظر بود بجای آورد و سلطان را با شیخ حاجی چندان نسبت محبت
 دینار بوقوع آمد که بر تبه فغانی شیخ فایز گردید پس شیخ باز دیگر از دس به فقذ زیارت حسین
 الشریفین کرد و مکرم راین دولت عظمی فایز شد و باز اشارت حضرت خاتم الرسالت علیه الصلوٰه
 و التحیة بهندوستان آمد و سید عبدالوهاب را تفسیر است که اکثر قرآن را ملکه تمام قرآن در روح
 و لغت حضرت پیغمبر علیه الصلوٰه و السلام الا که ذکر آنجناب ختم کرده است و بسیار از معانی عشق و اراد
 محبت در آن درج فرموده و وفات شیخ سید حاجی عبدالوهاب بقول حق اخبار الاخیار و اسال الله
 بجزی که لفظ شیخ حاجی اندر دس است اولیاد شیخ سید مرتضی سید محبت منش است از موهبت

سید حاجی چو از دنیا می دون	رفت در فرسوس علی ایجا	سید محبوب میر تقی
یکم رقم سالی وصالش سرور	از گونا رخ و صل آنجناب	پیشوا حاجی دس مقتدا

شیخ عبداللہ میا بانی قدس سره سپروا اسماء الدین از دس وقت بود و بنا بر
 تجربه داشت در ابتدا سالی زنجیر کرده بود چون آن را مانع بود وقت فراغ عبادت

عالم جمال حضرت شیخ امین زین العابدین دہلوی قدس سرہ

جو دہلوی شیخ محمد الحق محدث دہلوی و از مریدان نامدار و خلفائے ذوالاقتدار و اولاد اسماء الدین سہروردی بہرہ آتش مندی کامل و مستور و مستعد و رغابت شمع و انگس و تادیب بود اکثر احوال صایم بودے و در لقمہ احتیاط تمام داشتے و فیات آنجناب بقول صاحب اخبار الاخیار در سال ہصد و سے و چار و بقول صاحب تذکرۃ الزائنین در سال ہصد و چل و نہ ہجری است و قول اول مقرون بحیث است قطع از مملکت

نورین العابدین شیخ جمال سید اردنیافت و زردوس علیہ
زین العابدین نور سجدے دیگر تاریخ و صل آن شہودین زشمس الاقطاب گرد و ہویدا

سید جمال الدین سہروردی قدس سرہ از شاخ عظام و سادات ذوالکرام بخاری است و مرید و خلیفہ قطب الاقطاب سید عبدالوہاب بخاری دہلوی برادر خود و سادات و آبا کے و سے بطوریکہ سابق ذر ذکر سید عبدالوہاب مذکور شد شیش واسطہ سید جمال الدین شریف اللہ میر شیخ بخاری ادچی میر سد و ولایت و سیادت و شرافت و عبادت و ریاضت بمقامات بلند مراجع ارجمند داشت و در عہد آخر سلطنت سلاطین میر خط و لید کشمیر را قبول مینست از دم جو فرین کرد و عا کے را بنیض باطن خود مستقیض گردانید و حضرت قدوم شیخ ہزہ کشمیری نیز بخدمت بابرکت و سے حاضر شدہ خرقہ خلافت سلسلہ عالیہ سہروردیہ یافت و قبول گفت کہ علت غائیہ قدوم سید جمال الدین کشمیر محض برائت و تحمیل شیخ ہزہ کشمیری بود چنانچہ بعد انقضاء حق ارشاد و عطا خلافت و اجازت باز مراجعت بہندہ سرمد و در دہلی رسیدہ در سال ہصد و ہشت ہجری بر حمت حق پیوست از مملکت

نجلد برین جلوہ گر شد چو ماہ جو آن سید دین جاب جمال ابو حستہ از ممر ارج خلعت

دگر میر علم آفتاب جمال اما فیروز مفتی کشمیری سہروردی قدس سرہ

از اعظم علما و کبرائے شاخ کشمیر است در ابتدا سے جوانی قدم بسفر برداشت و بحرین اشرافین ربیب شرف شہرت حج و زیارت روضہ عالیہ نبویہ گردیدہ و چندی در آنجا ماندہ و رہندہ و یہ بد اون رسیدہ در تحصیل علوم ظاہری سنی بلخ بخار برد و ابابہ فیصل میر سید اختر چون بخش

صاحب نیراج بنظمیفرایک حضرت شیخ حمزه تمام شب بکس نفس گذرانیده و از غایت بیداری
 و ذکر و تکریم سرسرایش تمام و کمال گذرانیده بود و یکدم از حرارت و رونی و سوز و گداز باطنی آرامند
 و شب و دوپرباه و ناله می گذرانید و در حل عقد با سه طالبان و چهار ساز و در مانگان
 وسط زمین و مکان و خوارق و کرامت و تعریف آیت از آیات الهی بود و شیخ بالبد او و خالی
 که از اتم کامل اصحاب و کبرای احباب آن جناب است در کتاب و در المردین تحریر می نماید که حضرت
 مخدوم بکرامت ابدالی فائز بود و اختیار اجابت و تلقین در همه سلاسل فقر داشت و ذکر و تکریم الطریق
 عالیله و سب می گردود و در سلسله قادریه پیوندا و سب بروحانیت غوثیه اعظمیه حال کرده بود و از
 اجتماع سماع و قرائت کمالی احرار العمل می آورد و بیمار می و دانیای و مفلوج و مروع و غیره را که بکس
 باریک و سب می آورد و ندن الحال بتاثیر نظر کیمیا اثر و سب شفای حال شد و وفات آن جامع کمال
 با قوال صحیح و مقرب در سال هشتاد و هشتاد و چهار هجری است و مزار پرانوار در خطه دکن بر شمع زیار نگاه
 خلق است و بقول صاحب توحید اعظمیه لکرها لفظ موت مرشد لفظ آه زار شد سال تاریخ پوشت
 سب بر آید و شیخ پاکان نیز تاریخ وفات آن عالم در جات است از مؤلف

حضرت حمزه چون بطیفت خدای شد ز دنیا و وصل دوست و قربا شیخ نسید بگویند زار سحیش
 نیز مخدوم حمزه رحیب شیخ نور ز لیشی و سهر و روی شمشیری قدس سره

در اوایل از امرای عظام سلطنت کشمیر بود و ظلم و قهر و خلق آزادی و زور و تعدی آنها داشت
 روزی در آنای سیه و شکار عبورش بصحرای افتاد که حضرت شیخ نیک لیشی که از عظامای
 اولیای خاندان کبرویه و مخاطب درویش لیشی یعنی خدا پرست مخاطب بود در آنجا سکونت
 داشت نور و لشکر همراهی خود را در گذار داشت و خود تنها بر او تماشای حالات درویش
 نزدیک تر رفته و خود را بجای پوشیده پوشیده نشست و می دانست که شیخ از آمدش بدین
 نواح خبر است و دید که شیخ نشسته سفره طعام براس سب و دوش و طبر و دام و دهم را
 گسترده است و جم غفیر از دام و دوبر آن سفره سب خود را که خود را طعام نمیدانند اتفاقا خرس
 بر طعام حصه شغال دست قلب دراز کرد و شغال مجذبت آنحضرت استغاثه نمود شیخ خبر شغال
 شد و فرمود که ظاهر اثر عبور نور و ظالم تو هم موثر شده که دست تطاول مال شغال دراز کرده

وہاں سال کہ سال ہفتہ نمود و چارہجری بود ازین دار پر ملال بقرب ایزد متعال پیوست و در اسلام آباد دفن شد بعد چندے مخلصان اخلاص کنش کنش مبارک شیخ را از اسلام آباد برآورد و لشکر آورد و در خطیر و پیر و خوشنیر کے دفن کرد و لفظ غیر مقدم مارچ دفات و کرج کتاب تاریخ

اعظمی است از مولیٰ	ز فرشتہ خاک شد بر اوج افلاک	چو آن داؤد خاکی شیخ مسعود
و حالش یاد دین شیخ گفتار	دگر جسم ز حاکم شیخ داؤد	سید جہولن شاہ المشہور

گنہ گری شاہ بخاری لاہوری قدس سرہ صاحبزادہ بلند اقبال سید شاہ محمد بن سید عثمان جہولہ بخاری لاہور کے بہت نسبت آبا کے دی سید جلال الدین محمد جہانیاں اوجی بطوریکہ سابق در ذکر سید عثمان مذکور شدی پیوند و نام نامے کے بہادر الدین و ولی ماورزادہ بود و لہجہ پنج سالہ صدا کر امت و عوارق از وجود برکت آمو دے طبیعت آندند و در عہد خور دی رغبت خاطر وے با سپہا و سپہا زیادہ از ہمہ چیز بود کہ کے از اہل حالت و مراد از اسپ گلی بخیرست آنحضرت حاضر آورو کے فوراً برادر سید کے چون شہر کر امت وے در اقلیم دور و راز شہر را یافت خواہند گان مرادات و سیالان حاجات حق جو بر و راز فیض آندازد وے حاضر گشتند چون ابن خیر والد ماجد وے سید از وے بجان بر سید و بر زبان آور و کہ خدا یا ابن مفضل را کہ باعث انگشافت اسرار و موجب نظر استار الہی است از دنیا برداریم و این کلمات کہ بر عا کے قدش بر زبان آور و حضرت جہولن شاہ بعد سالہ بر حمت حق پیوست و آن سید معصوم موصول و صالی حقانی رسید و وفات آن جان الکمالات حسب اندراج شجرہ سید سید عالم شاہ و محمد شاہ کہ از اولاد سید عمادی الملک برادر حقیقی سید جہولن شاہ در لاہور سکونت و از نہج تاریخ یازدہم ربیع الاول سال کینار و سہ ہجری است و مزار پر اندازش در لاہور از شہر ترین مزارات است کہ در زمین حاجی نالہ بیرون لاہور زیارت خلق است و بعد وفاتش سید شہباز بن احمد کے الملک بتاریخ ہفتم ماہ رجب سال کینار و چہسل و یک و سید گنہ زئی شاہ بن عارف شاہ بن حمادی الملک بہ نسبت و دوم رجب سال کینار و پنجاہ پہلو بہ پہلو کے مزار جہولن شاہ مدفون شد و از آنکہ حقا حقیقتا چہشتی سیف بایر کہ نام حضرت جہولن شاہ محمد حقیقتا است و از اوت سلسلہ شیعہ صاحبزادہ است

بوقوع آمد برین غایت کہ سنگ ترازو ہم از ز ساخت روزے سنگہاے طلاسے باد اسے
 شکرانہ بزدست شاه جمال برد و عرض نمود کہ توجہ شما اینقدر کشایش و برکت بحال این چند
 بوقوع آمد بہست کہ سنگہاے ترازو ہم از ز ساختہ ام فرمود کہ این ہمدار دریا بند از شیخ
 بہا وقت بد ریافت و سنگ ترازو را بد ریافت بعد دو روز غلہ فروشان دیشا کہ بہست
 لاہوری آمدند و دو از دریا گدشتند سنگہاے ترازو و شیخ زیر پای ایشان آمدند و
 بنجاست شیخ حسن آمدند و سے باز آنہا را بخیرستہ شاه جمال برد و عرض کرد کہ سنگ ترازو
 را دریا انداختم لیکن باز نزد من رسیدند فرمود کہ اسے حسن این امتحان را کتی بود و چون
 کم دنی گذشتی و رگہ کتی بیا راستی صاحب برکت شدی و انجہ از کسب حلال پیدا کرد سے
 و بد ریافتی ضایع نشد و باز بہست تو آمد باستماع این سخن شیخ حسن فی الحال تازک الدینا
 شد و دوکان بخود را براہ خدا تیاراج داد و دست ارادت برامان حضرت شاه جمال زدہ بزرگ
 و ریافت پر داشت در چند سال بحال رسیدہ از اولیاسے وقت شد و خوارق کم بہست
 و سے تا حال زبان زده خاص عام اند و وفات شیخ حسن باقوال صحیح در سال یکزار و دو از ہجرت

و ہزار در لاہور از وفات	رفت از دہر در بہشت برین	چون حسن شیخ شیعہ مخدوم
و خلق بہست شیخ اہل اللہ	نیز محسن حسن و سے مخدوم	حضرت میران و محمد شاہ

المشہور بموجب دریا بخاری علیہ رحمۃ اللہ الباری از سادات عظام بخارے
 از شاہیر شایخ کرام سروردی بہست و نسب آبا سے کرام و سے بہ واسطہ حضرت سید
 جلال الدین شریف اللہ سرخ بخاری اوچی میر سید بن طریق کہ میران محمد شاہ سینے آنجناب
 بن سید عفی الدین بن سید نظام الدین بن سید علم الدین ثانی بن جلال الدین بن سید
 علم الدین اولے بن سید ناصر الدین بن سید جلال الدین مخدوم جبانیان بن سید
 احمد کبیر بن سید شیر شاہ جلال الدین الاعظم امیر سرخ بخاری رحمۃ اللہ علیہم ہمہ بن
 محمد شاہ یوسف خود شیخ الوقت و مقتدا سے زمانہ بود و در ولایت قندہار بلند و مرتبہ احمد بند
 داشت و در اوایل مقام اوج سکونت پذیر بود بعد از ان حسب الطلب شیخ
 جلال الدین محمد اکبر بادشاہ نزد و سے بمقام چوگر گاہ تشریف برد و در باب فتح قلعہ چوگر

و تشریف نهادند و سه ساله آنرا در حیدر آباد بکسب عرقا	سج در و بے والا جاہ
حیدرین بزرگ و شهنشاه	است اولیاد و حیان چون
گفت دل خواہم محمد شاه	سید سلطان جلال الدین محمد بن سید
صغی الدین بشار می قدر می کسرتہ برادر بقیعی میران محمد شاه موج و صلا بخارجی است	جاسع عوام ظاہری و باطنی و کمالات صوری و معنوی و عابد و زاهد تارک الدنیا و بادی
و اہل دنیا کلمہ نہ داشت و در تخرید و تقریر بکاثر روزگار ہر چند کہ حضرت موم دریا و دریا بخود	خواہد آمد و بسبب اینکه موج دریا بدینا ہم شہنشاہ داشت بوسے کم رغبت و کم خوشی روز
در ویرانہ با عبادت حق بسر بردے و وفات آن اخوان الکرامت در سال یکہزار	و شانزده ہجری است و مزار گوہر بارش در لاہور دیوار دیوار بقبر و دیوار تاج بجا است
کہ عوام الناس آنرا روضہ اوستاد حضرات سیدان میگویند و اولاد و اجداد آنرا بوضع ہواری	مستقل لاہور سکونت میدارند از کتب
خواہد کشات و عاشق مقتد است	ہم جلال الدین سلطان است
کشمیری قدس بترہ اول از غرقہ بکار کشید و آخر درین محل کار با داعیہ طالب پروردگار	دامن گیر حال و سہ شد و یکی از تعلقات بے قلق شد و او محرابش گفت و سہ ہاہ در اینجا
گذرانید و بیہ خود خواب در عبادت بسر برد و بعد از ان با اشارت حضرت خضر علی مرتبنا	علیہ السلام بجا است با با و او در خاک حاضر آمد و فرنگی دید و کسب کمالات سلوک مجدد تمام
و از شیخ بابا ہر روزی نیز فیض تام حاصل کرد و در ان پوریکہ وہ سکن و سہ بود سکونت و در نیز	وقوت جلال داشت و مفران حاصل میکرد و حاصل آنرا صرف فقر انمود و در کثرت و کسرت
گو سہ سبت از ہمہ اولیائے عہد خود برد و وفات و سہ در سال یکہزار و دویست و شصت	و مزار پر نور در ان پوریکہ از مضافات کشمیر است زیرا کہ او خلق جمہ است از مضافات
شد و سہ و دین جہان فنا	سال و فصل آن شہد ایشان
شیخ عالی و شیخ سالک خونا	بابا دیوئی کشمی ہر وردی کشمیری قدس بترہ
از مضافات بزرگ خواہم حمزہ کشمیری است چون بحدت شیخ خایر رشاد در ملک زمان حریات	

تاج محل کرو و خرقہ خلافت یافت و از نکاح ملان وقت شمر اندا صاحب سراج الولايت و غیره اورا
 از ایران بسلسلہ سرور و شہر شمار کرده اند و پنجویں حسین لاهوری کی ذکر خیرش در خاندان قادریہ عظمیہ
 بیکور رش بسبب ریشہ فوجہ تاشی بسیار محبت داشت و حالات عجیب دار و حال آن اہل کمال
 بودند کہ تمام روزہ صحرائے بعبادت حق مصروف ماندے و تمام شب در مساجد شہر پیشہ
 از چاہ آب کشیدے و سقاوہ کارا پڑھناختے صاحب سراج الولايت
 میفرماید کہ از شاہ از زانی کر مات و خوارق بسیار بوقوع آمدہ بودند لکہ چند بار اہل بیت
 و عورات از ان جامع الکلمات ہم نظر بردند و شاہ جہان بادشاہ بوقت شہزادگی از امر
 پدر بخدمت و سے شکایت کرد برائے حق حصول سلطنت التماس فاتحہ نمود فرمود کہ لب
 وفات پدر تو بادشاہ خواہی شد انشا اللہ تعالیٰ پس ہمچنان بوقوع آمد وفات آن جامع الکلمات
 در سال یکہزار و چہل و ہجری است و مزار پدر تو در شہر پیشہ زیارت گاہ خلق است از موقوف
 شاہ از زانی جو از فضل خدا
 کاشت دین شاہ از زانی جو ان
 ابا بالخصیص الدین سرور دی سمیری قدس سرہ
 کن رقم پنج مکمل حلتش
 از شاہ ہر شاہ کثیر و خلقا کا ملین بآباد و دو خانگی کشمیر است از عہد حوزوی باوصاف
 ریاضت و عبادت و صحبت مشایخ موصوف بود و بعد از ان بخدمت بآباد و دو خانگی سفید
 فایہ کثیر برداشت و تمام عمر در ترک گذرانی دے کہ ترک فو کہ ربعی و خرفی و آب سرد گوشت
 ہم داشت و سوائے نان جبین خشک میل خاطرش بجز یکے دیگر مائل نبود علما و صلحا و شایخ
 وقت غاشیہ خدمتش بر دوش خود استند و احدے را بر علم و عمل کے جائے اعتراض بود
 دے بدام در خدمت فقر او عساکین و مسافرن کمر بستہ ماندے و سوائے طعام نقد و
 جنس مطلوبہ ایشان ہم پیشکش کردے نقلست کہ وقتے مریدے از میدان شیخ خدمت
 بہت قتل گرفتار شد و قریب بود کہ قتل رسد شیخ بکر است علی الارض بوقت لطف شب
 در تہمت رسید و مرید خود را از مجلس خلاص دادہ لطفہ العین در کشمیر آورد و ہمچنین کثرت ثنائے
 راجہ از راجگان کو ہے مرید شیخ را در مجلس خود متعبد ساخت شیخ بباطن از حال دی گاہ
 شدہ بوقت شب خود را بر راجہ ظاہر ساخت و در خلاص مرید خود تاکید نمود راجہ ہا وقت

ارشاد کرد که در نور مردی که بیا نامش کنی میبرد از مداد ما عسل که اینرا هدیه نماز صبح الرجال
 در نور رفت و سلامت باز آمد شیر شاه چون این کرد است آنحضرت بچشم ظاهر و بدید سرور پاس
 آنجناب انور و در برید شده از بهر حال و از منزل بهر حال اداست عظام را که در جاس و بود و
 به مال و موال خود بخشید که دو مرتبه حضرت شاه شد و با شاه دین و عقیقه گشت و مالیت در
 سوختن چنانکه جاس به هدایت او بوجو سکونت و در نه بدو همتا داد و هدایا یافت و به انجا رفت و
 به نوع آنکه خدا سلامت و باکر است و در آنحضرت سید شهاب الدین که آنجناب به خطاب
 نهرا شد و میگوشید که منتهی نهرا شیر است و از روزی که حضرت شاه شیر از قفس خلاص فرمود و
 نهرا خطاب شد و بعضی میگوشید که والد نهرا که آنجناب بسبب کله لیاقت خواص بود و در مجال
 و بار عیب بود و با همگی روبرو و در علم ظاهر و باطنی اوقات گفتگو داشت و در
 خطاب نهرا خطاب فرمود و ولادت با سعادت آنحضرت با احوال صحیح در سال نهصد
 و شصت و پنج و ذرات در سال یکین از رحیل و یکین است و یکین از رحیل و هفت نیز گفته اند و هزار
 بر او نوز در لاهور در موضع بهوگی و آل زیارت گاه خلق است و حکم نیست که کسی از اولاد
 آنجناب بر مرادش کند بی تمیز کند یا جوید و غیره تمیز سازد این سبب قهر خام مراد خاص و عام
 و سابق هر کسی که بقیمه عمارت بر مراد آن حضرت پرداخت بلا مبتلا گشت از مؤلفات

شهاب الدین نهرا سید پاک	که بود آن سید از دین اعلی	اگر خواهی زمانش سال تولید
گوشه شهاب الدین نهرا	شهاب الدین مادی حقیقت	رقم کن وصل آن شاه سلسله
شهاب الدین ولی لافانی آمد	و اگر رحیل آن پیر مرزگی	سید عبدالرزاق المشهور

سید محی قدری ستره از مردان خاص میران محمد شاه مروج دریا بخار است
 بزرگ تارک الدین و زاهد و متقی جامع کمالات ظاهری و باطنی بود و سید موصوف
 از سعادت عظام سهروردی است اول از غزنی در پشاور آمد و چند سال در آنجا قیام کرده
 بدین سید زمره سیاهیان بادشاه فسلک گردید و کار بخند جاذب حقیقی بخند است
 میران محمد شاه حاضر شد و از دنیا و اهل دنیا تارک گشت و دور از دنیا و اهل دنیا لیاقت
 فقرت بوقوع خود تمام شب بخندست پیر و شهنشیر خود گذرانید و تمام روز در حجره لیاقت

تعمیر عمارات سلطانی و ستیاسنجی شد و چون تلاش بسیار شد چند سہاران بخدمت حاضر آمدند
و غرض عدم فرستی خویش بیان نمود و فرمود کہ اگر شمارا در روز فرصت از کار سلطانی ہنبا شد
در شب کاغذی در مدسہ بابا بنجام رسانند و اجرت خود موافق اجرت روز بگزیند سہاران بسیار
بوقت شب برین کار حاضر می شدند و مسلماً افزونہ کاغذ میکردند و روزے روغن در خانقاہ بجز خود نمیدادند
حضرت شاہ فرمود کہ بجای روغن آب در چہار غماہ بنیدارند و روشن کنند و خادم بچنانی کوفند
و آب بجای روغن تمام شب در چہار غماہ می سوخت لقا است کہ شخصی دود را در دهن خود می کشید
و عرف بہل بہند و بعضی لاد لاد بود و گاہ گاہ با سید و عاسے بھلول و لاد بخت است آنحضرت می آمد
روز سبے چند عدد میوه خرپوزہ بخدمت آورد و پیشکش کرد قبول افتاد و از حبلہ و عدد خرپوزہ
جو الودے بنمود و خود آنجا بباداے غانہ عصر مشغول شد آن ہند و در دل تصور کرد کہ شاید
حضرت شیخ این ہر دو خرپوزہ بمن براسے تراشیدن پوست داد و بہت ولید نماز متداول
خواہد فرمود پس دسے براسے تراشیدن خرپوزہ مشغول شد چون از تراشیدن پوست
فرغت یافت شیخ ہم از غانہ فارغ شد و گفت مان چکر دمی کہ این خرپوزہ را تراشیدے
بمالین ہر خرپوزہ بعضی مدین مراہ تو عطا کردہ بودیم کہ خود با اتفاق اہلیہ خود بخوری و از جناب کسی
دو فرزند و بلند متبع عطا خواہند شد حال کہ یک خرپوزہ را تراشیدی خوب شد کہ منجملہ ہر دو فرزند
یک ہند و یک سہلمان پیدا خواہند شد سہلمان مرید است و ہند و پس تو پس آن بہت و ہر دو
خرپوزہ بخانہ خود برد با اتفاق اہلیہ خود بخورد و بہمان شب اہلیہ او حاملہ گردید و بعد نہ ماہ دو
بہر توام بوجہ آمدند کہ یکے خمتون و دوم غیر خمتون بود و دود را پس خمتون را بخدمت
شیخ آورد شیخ اورا باسم فخر الدین موسوم ساخت و بفرزندے خویش سرفراز فرمودند
و زود خود نگاہداشت دید دولت ظاہری و باطنی رسانید چنانچہ تا حال شیخ سلام الدین
و بنی بخش و غیرہ از اولاد فخر الدین در لاہور موجود اند و خود را صنوب یا جناب می سازند
و مکانیکہ حضرات شاہ جمال براے سکونت فخر الدین در لاہور محلہ چوڑی موڑی خرید فرمود
تا حال موجود بیکان شاہ جمال اشتہار دارد و لقا است کہ روزے شیخ فخر الدین بیکان
خود بود کہ شاہ جمال از در آمد و آواز داد و گفت کہ اے فخر الدین خیال و اطفال خود

رعیت نغمہ مودے دعائے وسے درحق شفای بیماران و علاج دردندان حکم اکثر اعظم
داشت بلکہ بکین حیات خود از شکر و کبر فوٹ مہم ہر ہمار کہ خاک از قبر باخورد و یاسگر نیر
از دهن ما برداشته و نگویا و نیز حکم شنائی فقیقی شفا خواہد یافت چنانچہ نا حال این رسم
باقی است کہ اکثر اوقات سکناے لاہور و نواحی آن سنگریزہ دھڑا پرانوار آن سید الاہور
میں اگر اند و در گلوے بیماران می بندد و وفات آن مظلوم الکملات باقوال صحیح در سال کمینار
و پنجاہ و سہ ہجری است و دھڑا پرانوار بیرون لاہور در موضع محمود ڈلی کہ نام نامی نجاب محمود
از کتب شاہ محمود سید عالی

حلت از دھڑا در جان فرمود	گفت تاریخ رحلتش سہر
ام شہر مستقیم محمود است	سال ترحیل آن شہر باجود

مولانا حمید کشمیری نقشبندی و سہروردی قدس سرہ پدر بزرگوارش
فرز نام داشت و از معتقدان و مریدان خواجہ عبدالشہید نقشبندی احراری بود چون
زنیہ نہ داشت روزے بخدمت خواجہ عبدالشہید عرض کرد کہ چارہ دھڑا درم چون بپری
سنگدل بہستم خود بہ درحق وسے دعائے عطاے پیر کرد و باجاہت رسید و بہمان شب
سنگدھڑا از شہر امید بار و در شد و لبید الفقناے ایام حمل مولانا حمید رسول شد کہ ولی دھڑا بود
و در سن ہفت سالگی قرآن حفظ کرد و بیازدہ سالگی درس علوم حدیث و فقہ و تفسیر میگفت و لغات
ورع و اتقا و اتباع سنت طریق حسن و خوبی پیش نهاد و خاطر خود ساخت و بہت بسلسلہ
نقشبندیہ بخدمت پدر بزرگوار خود نمود چون قبل از تکمیل پدر عالی قدرش حجت حق پیوست
وسے از کشمیر ذریہی رسید و بخدمت مولانا عبدالحق محدث دہلوی حافضہ علوم ظاہر را
بقامات تحصیل و تفصیل رسانید و از علمائے بے نظیر و صاحب قوے گشت و بار دیگر
در کشمیر رونق افراشت و بخدمت بابا نصیب الدین سہروردی ارادت آورد و از کمال
اہل طریقت گردید و از خدمت مولانا جوہر کشمیری ہم فیض ظاہر و باطن حاصل خست
و در آن ایام والی کشمیر بہ بار بخدمت وسے حاضر شد و التماس آورد کہ قاضی کشمیر شود
وسے قبول فرمود چون قاضاے شد بدہل پیل آمد شبائش از کشمیر بہ مقام دیگر نقل کرد
و ہر گاہ کہ تعلق قضا بدیکرے تعلق یافت باز در کشمیر آمد و وفات آن جامع الکملات

فرايض و منن هم از دے کرکے گشتند و در دوران پادشاهان انسانی چون موش آمد
از باب فتوحات ظاہری و باطنی بروے مفتوح گشتند و ذوق و کرات بحساب از دے
انطباق می آند و خلقت کثیر را حاکمندان دنیا و عقبے بجزمت وے حاضر آمدہ ہر اوقات
خود میرسیدند و سباع و طیور چون شاہین و باز و شیر و لپک بسیار در سرکار وی می بودند
و دے دست بر نزار غیب داشت زلف و بے شمار بے حساب پنج میکہ و مہاکہیں سہار و اکر کا
غظیم جگر میکہ و عمارات عالی از خم چاہ و سر اسے قبل و بعد تعمیر فرمود چنانچہ عمارات سہ
در کجرات و سبالکوت و غیرہ تا حال یادگار دے باقی اندر سرکار و دے شل سرکار امر و ملوک
بود دے بہتر ذوق و دام شہ و عمارات عالی داشت اکثر اوقات از اسوے اللہ بخیرے بود و سرور
سیداشت و با وجود تعلیق بسیار بجز دے غرض از مشام متاخرین فتوحے کہ اورا در عالم
ظاہر و باطن حاصل شد احد دے را از شمشیر کرامت میسر گردید ہر چہ کہ از غیر و شر از دانشی برآمدے
انچنان الظہور رسید دے و تیر دے دے گاہے از نشاء و ظلمت و در شمع و وجود واحد
غالب دے تمام داشت مجلس سکا و دے گاہے از شمع نبود دے وقتے و اسرار ان و معانی ان
و لایان خشک بروے محضے نہ مقتدر و در سزا داند اسے و گشتند از شاہچران با و شاہ
کہ حاکم بے تعصب بودند با نڈ اسے و دے درند و اگر کسے بے اولاد بر اسے حیدر اولاد و دے
دے استدعاے دعا بجناب کبریا کرد دے فرمود دے کہ اگر کسیر کلان بخود نذر ناکنی اولاد از
در گاہ خالق حقیقی بتو عطا خواہد شد سایل قبول می کرد و سیر اول کہ بجا نہ اش پیدا شد دے
اور اچند عمارات دے بود اول سر و خور و بود دے دوم گنگا و بے زبان سوم می و دے و دے
چون پسراین صورت پیدا شد والدین اورا بجناب و شاہ می آوردند و دے قبول فرمودند
نزد خود و میا داشت بچین احد ماطفلان کہ باسم موش شاہ دولا موسوم می بودند بجزمت
دے ہا فرسے بودند و خوراک از لنگر و دے می یافتند چنانچہ ابن خارق تا حال از فرار از لنگر
و دے جاری است و ہر سال از مالک دور در از طفلان کہ بنام موش شاہ دولا موسوم
برزار گوہر بار و دے می آیند و خوانان اورا از شہر اسے دور میرزا گوہر بار آمدہ یکے کہ
از اولاد و خوش نذرانہ شاہ قبول شود و میروند چون در خانہ ایشان بدہان شکل شباهت

حصول قوت جلال آسیا سامی میکرو قلمست کہ روز شنبہ شیخ محمد اسماعیل ازوئے پرسید
کہ گذارم اوقات خود از چہ داری گفت کہ بہر حال شکرست بکارم تمام اوقات میکرد فرمود کہ
حق تامل مرا معلوم کرانده است کہ از برای حصول قوت خود آسیا سامی سالی آیندہ بنایا سائید
و از راه عنایت مرشدانہ تعویذ کے عطا کرد و گفت کہ این تعویذ را بخوانہ خود باید داشت
از لغائے دنیا سیر شوی تعویذ باز نزد من بیاوی پس کے ہجیان کرد و تعویذ بخوانہ خود در حید
فیوضات رو نمود کہ در ستر روز گنج جمع وافر گردید شکر لغنائے الہی گفتہ تعویذ باز بخیرست و در ضمیر
حاضر آورد و گفت کہ حال از لغنائے دنیا مستغنی شدم اما اگر اجازت تحریر این تعویذ ہم عطا کرد
عین عنایت و محبت است حضرت میان اجازت تحریر تعویذ ہم شیخ جان محمد داد و تعویذ
مذکور زبانی شیخ احمد دین سجادہ نشین مزارچہ اسماعیل درج کتاب ہذا شد و بسم اللہ الرحمن الرحیم
۵۵۵۵۵۵۵۵ کے بعد

۸	۶
۴	۲

قلمست کہ شخصہ بخیرست شیخ جان محمد حاضر شدہ
شکایت حضرت تنگے خود کرد و گفت کہ روز شنبہ بکالت رنج و فقر وفاتہ گرفتارم بہر حال از این
بفرمانید فرمود کہ بعد نماز ہر روز رو قبلہ نشسته یکصد بار کلمہ سبحان اللہ بخوان ولی کیفیتہ باز احوال
خود پیش پا نظر کن دے ہجیان کرد و برکت این تسبیح اسباب فتوحات ہر روز دے
مشتغ شد ندید یک ہفتہ باز آمد و گفت کہ متصدق شما بدولت لازم ال فایز گشتم فرمود
کہ تا یک ہفتہ دیگر مہین تسبیح راورد خود کن و باز ازوے تحویل حکم نمود و بعد بہشت روز حاضر شد
اظہار بہاحت کہ حال اتمام خزانہ مدفونہ زمین بہر جا کہ ہستند برین کشوف اند لیکن خاطر برین ان
عایل نیست و بخوانم کہ بدولت عتیقہ بوسیہ شما بہرہ مند شوم پس تارک شد و مرید شیخ گردید
و بحالات ظاہری و باطنی رسید و وفات شیخ جان محمد با قوال مستبر و سال یکیزار و ہشتاد
و دواست و مزار پر انوار بیرون لاہور بطرف شرق متہل می بقضا خانہ قدیم است از موضع

شد این دنیا چو در خلد برین	پیر دین جان محمد جان جان	شیخ دین حق گجو تارنج او
نیز نماز زبان عشق آستان	باز حق جان محمد قلب وقت	خوان وصال آن شمع کون مکان
شیخ محمد اسماعیل مدرس سہروردی لاہوری	المشہور بمیان کلان قدس	از بزرگان دین و شاخ اہل یقین صاحب مقامات بلند و کرامات آ رہبند

[illegible]

از انجا بقاصدہ کردہ زیارت دریا سے چنانہ زیر وخت تشریف قیام نمود و در چند ماہ کیحد و چہل
 کس درویش متحدست و سے حاضر آمدہ و کجبال رسید شرف ترخیص یافتہ حضرت میان با کجا
 ربانی از انجا تفریح و چہل سال رملی افزائے لاہور شرف و کجبال پورہ کہ حالام بعد ویرانے
 بیرون شدہ لاہور قرار دے در انجا است آمدہ قیام پذیر گشت و بتدریس و تعلیم و تلقین خلق
 مشغول شد و اولی چہل روز بر خاقانہ عالیجاہ پر علی محمد دم کنج بخش بھجوری متکلف ماند
 علیہ ازان بہ مقام خویش تشریف آورد و خلق کثیر از طلبائے علم حق نزد سے جمع آمد و گفت
 کہ متصل مجاہد تیل پورہ در محلہ کنج پور مسجد لغبارت کہ تہ موجود بود و شخصے ہندو جوگی کہ در علم ریاضت
 جوگی یوگینا داشت در آن مسجد سے ماند چون جوگے مرد با کمال بود و حکیمیں از اہل اسلام
 آن نبود کہ اورا از مسجد بدر سازد آخر حضرت میان امور باہمی شد کہ در مسجد جوگی قیام نہ
 یس آنجا نبذات بارکات خود نزد جوگی تشریف برد و فرمود کہ این مسجد عبادت گاہ اہل اسلام
 شمارا ماندن در انجا تمام حرامست و اما اموریم کہ در انجا با شیم و تدریس کنیم پس شمار از بنجار و دیو جوگی
 انکار آورد و ابانہ و حضرت میان کر رہے ارشاد کردہ و گفت کہ این مسجد میں خود گمراہست
 اگر من بروم این مسجد ہم ہمراہ من خواہد رفت این بگفتہ و از مسجد قدم بیرون نہاد و نزد کفایت
 نہ برداشتہ بود کہ مسجد از جات خود بکشد قریب بود کہ در عقب جوگی روان گرد کہ حضرت
 میان عصائے رستی بدیوار زد و فرمود کہ ساکن شو مسجد فی الحال ساکن شد جوگے چون
 این خوارق باہرہ بدید سر و قدم آوردہ و راہ خود پیش گرفت و حضرت میان در آن مسجد
 قیام فرمود بتدریس و ہدایت خلق مشغول گشت من بدو را بہ اندازہ مانے شاہجہا نے
 آن مسجد را دوبارہ تعمیر نمود کہ تا حال آن مسجد اندرون حرم فرار پرانہ حضرت میان موجود است
 و درس قرآنی تا حال در آن جاری است تا قیامت خواہد ماند انشا اللہ تعالیٰ فقہ است
 کہ حضرت میان طالب علمان را سبق قرآن شریف زبان اشرف خود میداد و برکت زبان
 حق ترجمان سے میان محفل در چند ماہ حافظ قرآن نے گشتہ چنانچہ روز سے شخصے نمی بہت
 آنحضرت حاضر آمدہ غرض کرد کہ نزد منکو کہ من حافظ قرآن است و من اتی محفل ام
 اذین سبب او مرا از قریب خود منعی کند و منیگاہ من حافظ قرآن ام و تو جاہل منیخواہسم

کہ حافظ الکعبش او پر یعنی شیردار است بجز دین سخن ہر دو پستان دے شیردار شدند و فی الحقیقت
 لوہہ شد و لوہہ بزبان پنجابی گاومیش یا ماوہ گاویا گو سپند شیردار و پیردار اگر گویند و وے
 ناصین حیات خود و ہمین خطاب مخاطب بند و مہر صفیہ تا جان بنام لوہہ در انجا آباد است
 و خلفا سے میان حصتا اگر چه خارج از احوط شمار اند لیکن آسامی گرامی چند حضرات از ایشان
 بہر گاومیش نامہ ذکر کردہ می شود کہ اول از کسل خلفای انجناپ شیخ محمد صالح برادر ہم جیدی آنحضرت است
 و سواسے آن نمایان جان محمد لاہوری و جان محمد شانی و شیخ محمد شام و شیخ عبد الحمید و عبد الکریم
 تصور بے دافند محمد عثمان و دافند محمد عمر و امامت خان و حافظ عبد اللہ ساکن کیوال و حافظ
 محمد فاضل و حافظ الکعبش و حافظ محمد حسین آوان و حافظ فتح محمد خوشالی و مولوی تمیز لاہوری
 بعد وفات انجناپ پسند آرا سے تدفین و مقبرین گشتند و وفات آن جامع الکمالات با قول
 صبح بتاریخ پنجہم ماہ شوال سال یکہزار و ہشتاد و پنج در شہد سلطنت عالم گیر ہو تو مع گذر از
 پراورد لاہور از شہر ترین مزارات و زیارت گاہ مسلمان است و قطع تاریخ
 و قاسم آن عالمے در جات کہ بردوازہ مزار شہر بہرست این است قطع

قبیلہ تاریخ آن دریا سے منہی	کہ تہتر گشت در شہر خدایت	دل و جان کرد قربان الکی
کہ سہا عین نامی نواد بے حرف	از مؤلف جانشین اسماعیل مرحوم	ولی حق قبول لایزال
چہستم سال تولدیش نہاد شد	خلیل اللہ اسماعیل واسلے	بسال ریحال آن شہر دین
خود فرمود شیخ دین عالمے	ایضا جانشین اسماعیل مرحوم	کہ نونش بود ادایہ مجاہدے
تولدیش شہ محمد و ہم نہاد	و گرنہ فیاض محبوب اسلے	اکرم خواجہ محمدی قطب فرما
اگر سال وصال او بخوابے	شیخ محسن اللہ کشمیری قدس سرہ از متابع کرام خطہ ولندیر	

کشمیر است دلاور اور ازان میگفتند کہ در عبد اللہ واک قبیلہ از قبایلی کشمیر است سکونت داشت
 و در نسخ اکسن کہ ریگہ لاہار است جذا امجد وے خواجہ عطار مرید سید جمال الدین مجاہد
 دہلوی او تر تہیب یافته شیخ حمزہ کشمیری بود و پدر عالی قدر شش تجارت مراندی سکوہ آخر
 مجاہدیت بابا الفیض الدین مریدت و تکمیل رسد و وے نیز ارادت بخدمت پدر خود
 داشت و لا و بابا الفیض الدین ہم بقیہ کاملی حاصل کرد و تجرید و قدر بد میگذا رانید آخر

جایان از دیوانان هر از باب الفیض الی این است. و در اوایل بکار قصه خوانی و طبل نوازی
مشغول بود چون بخود مشغول بآب الفیض شربت گشت بکمر خجا و ده بخت بخت و پیل مستی را
شکسته متناه عشق خوانی شد و استغراق کامل بهم رسانید بیکسی که از خود هم خبر نداشت
خانیچه شیخ داده و شکوفی در کتاب الالاسرا کرده که یکبار شیخ یعقوب در غار سکه از غار کاسی
یکه کشمیر بکلیت شصت و یکم ماه در آنجا بست خور و خواب گذرانید و رفتی بوقت شب بجانان
رسید از آن میر بختیال شکر آید بر چون شب بسیار گذشت بود کسی در دانه کرد و بخت
در بر من نشست و تا صبح مشغول در ذکر و طبعش گذرانید از غایت عداوت برون و از آنجا
آب شده برون و زمین خشک نمود از گشت و مستی بهوشی و کسی بین غایت رسید
که زنگوله در یابی بست و بر سر بر سر می نهاد و قفس میگردد نیز از آنجا که غایت به قفس آمد
بسال یک هزار و یکصد و شش بر حجت می پیوست و قریب اسلام آباد دهن شد از آنجا که

شده جلوه گز از هزاران در جهان | او یعقوب محمود و بختاب عشق | و الله اعلم فی هذا بحقیقت است

در کار یعقوب بختاب عشق | سید زنده علم بن میر محمد الرحیم بن صفی الدین

بن میران محمد شاه صبح و دریا بکار مستی قدمش ستره شیخ عابد و تاهیر
و متقی جامع میادت و حمایت و شرافت بود و ساسله ارادت بخدمت آبا س که کرم خود
داشت و لید وفات پدید خالق در بر سجاده شریف قدام نمود و گفت که جاسی مقبره
پدید عالم شاه صبح و دریا بخاری است آب چایان آن سرزمین بختاب شد و بلخ بود و سلسله
آنجا با جمیع کثیر بخت است آن روشه ضعیف و سید مسلمان بود و او را خدمت آن عالمی تمام
بخدمت حاضر آمد و در سراسر آن بخت بخت و در شاد کرد که چاه تو بکلیت افشا را بشد
آب شیرین خواهد بود از ایشان چاه تو بکلیت دیدید و آب شیرین پیدا کردید بلکه در چن سال
آب بهر چاه است آن سرزمین شیرین و سدر گشت و نشان نمایی و شوری در آن سرزمین
نموده و از دست با محاربت آنحضرت و رسال یکین از دنیا چاه و وفات رسال یکین از دنیا چاه و وفات
پایان میران و کرم و در سراسر آن بخت بخت که بخت است که بخت است که بخت است که بخت است
پیر زنده سلسله و سلسله | مرشد و زنده است که بخت است که بخت است که بخت است که بخت است

بود حاضر شده کارسلوک سجیل رسانیدم و حق آگاه و طالب علم و متاض و ذاکر و شاکر بود
صدائیس از بنود ان کشمیر بدست حق پرست وی شرف باسلام شدند و هر روز با خلق خدا
نویسند آن محبوب کبریا بحالات ظاهری و باطنی رسیدند و حضرت بابا را شوق تعمیر عمارات
باز برج غایت بود و صد ماجرا و پیل و مساجد تعمیر کرد و قبولی غظیم یافت و وفات آن
جایم الکمالات بقول صاحب تاریخ اعظمی و انوار الابرار در سال یک هزار و یک صد

و غفرلہ ہجرت و مزار پر انوار و کشمیر است از مولفان
از جهان کج بخش عبدالشیر از خالاش مگر جال انیب
ہم بخوان کج بخش عبدالشیر

شیخ جان محمد لاہوری قدس سرہ از کبرائے خلفائے و مریدان کاملین
شیخ ہامیل میان کلان لاہوری است در طریقت و شریعت و فقہ و حدیث عالم کامل
و مقتداے زبان بود و در لاہور مجلہ پرویز آباد کہ از محلہ ماے آبادی بیرون شہر لاہور بود
نسکونت داشت و در عالم صوفی بخدمت شیخ عبدالحمید کرہ نے نیز از خلفائے شیخ ہامیل
بود بحصول علم سیکر و در سہ ہزار استاد بخدمت حضرت میان کلان حاضر آمد چون
حضرت میان در آنوقت خوش داشت بوسے مخاطب گشت و فرمود ای طفل اگر فاضل
و صاحب تحصیل شوی با ما مکرار احادیث خواہی کرد جان محمد بسبب شرم و حیاء غایت
ادب خاموش ماند شیخ عبدالحمید فرمود کہ اسے طفل گوارا متوجہ نہ باش بحصول
علم فایز شوم بخدمت اقدس حاضر خواہم ماند شیخ جان محمد این کلمات ادا کرد و حضرت
میان دست برداشتہ در حق وے دعای غیر فرمود با حاجت رسید و جان محمد در چند ماہ
در علوم ظاہری استوار و کلی محصل گرد و شیخ عبدالحمید چون دید کہ جان محمد از منہ ماہہ ترقوت
عالی حاصل کردہ است و ہنوز ظاہر ہمتش بلند پرواز است از خود علیحدہ ساختہ حوالہ شیخ تیمور کہ از اکابر
علمائے وقت در لاہور بود و نمود و در عرصہ تعلیل از تیمور تفصیل تا مہ حاصل کردہ و تافضلیت نسبت
حضرت میان بکبر خویش مستغرق بخر در اقبہ بود کہ خیال جان محمد در دل محبت منزل آنجناب گذشت
فی الحال بخدمت جذب گرد و وے بدان گشتش فی الفی بخدمت حاضر آمد و بدو خبر رسیدہ اواز داد
خے الحال اندرون طلبیدہ انگلیک فرمود و لغت و از عوالم کرد و بہر تب عاے رسانید

باسمات و س در سال یک هزار و نهفتاد و یک لهب لکنت عالمگیر بادشاه و وفات
آن جامع الکملات در سن یک هزار و یک صد و شصت و شش بود قریب آمد که تاریخ
هفتاد و سه سالگی آن بود و عمر شریف بود و پنج سال است از مولود

عبدان قاری قرآن عظیم	بود محبوب جناب ذوالنون	افضل قطاب والا جاده گو
سال تولدیش باقوال طین	بزرگوار وصال انجناب	گفت مرده حافظ و حاج حسن

شیخ کرم شاه قریشی قدس سره از شایخ کرام خاندان عالمیه سمرور و دست
و سبب با کرام و سبب شیخ عبد الجلیل لاهوری بدین طریق میرسد که انجناب بن شاه
ابوالفتح بن شیخ ابوالحسن ثانی بن شیخ خزال دین بن شیخ ابوالفتح بن برنجور دار بن شیخ
ابوالفتح بن شیخ عبد الجلیل قطب العالم لاهوری قدس سره الفرب و در طریقت ارادت
سجایست و المذکر گوید بر قدم آبا کرام خود داشت و تمام عمر بهدایت خلق مشغول ماند آخر
چون در عهد خروج قوم سکنان تقریه عظیم در پنجاب افتاد و بقوام سکنان دست
تاریخ در تمام پنجاب مخصوصاً در شهر لاهور در آن گردید و همچنین شهر عظیم روپوریانی گورد
و سبب نیز از شهر لاهور هجرت فرموده در سال یک هزار و نهفتاد و شش هجری بابل و عیال عالم
بلده لکنو شده و در آنجا رسیده چند سالی نزد شیخ نور الحسن قریشی و عقلی ناشی که حید
مدرس او بود گذرانید و بوقت مراجعت چون بمقام شهر شاه جهان پور که امین لکنو
و بریلی است رسید از دست قزاقان راه شربت شهادت چشید و بهمانجا مدفون شد
صاحب از کار قلندر و واقعه وفات انجناب در سال آخر سال یک هزار و دو صد و آغاز
یک هزار و دو صد و یک تحریر فرموده است و قطعا تاریخ شهادت آنحضرت که درج کنند گویند این قطعه

و عبد العزیز بن شاه کرم شاه	که ناید در بیان وصف کمالش	شهادت یافت چون از حکم نزل
شهادت یافت شد تاریخ سالش	ایضا در یاق کرم شاه زنت از جنا	که بود ذات او مرشد خاص عالم
و شش از زنت مطلوب تو	گوید از کرم شاه جنت مقام	از مولود کتاب
کرم شیخ دین حضرت کرم شاه	شیر مسود در حقه افند عند	بخور شب عطا دل حبت شاه
و کرم مسود در حقه افند عند	شیخ سلیمان شاه بن کرم شاه قریشی قدس سره	

بخدمت آن مقتدا رسیدن براساء دعا سئو نزل بارش عسره من کردند پس
 آنجناب چار کس را از مریدان ارشاد کرد که در پربانان رفته خندانکه نوازند ذکر کلمه لا اله الا الله
 بکند انشاء الله نزل باران رحمت الهی خواهد شد ایشان سابق ارشاد
 عمل کردند و سه کس دیگر می نگذشته بود که ابر محیط آسمان شد و باران بارید و شمع شست
 و چند آگاهی بارید که گاهی نه باریده بود و غیر صاحب کار قلندر می زیانی رسید حق آگاه
 فضل شاه ساکن ساند که از اعظم خلفائے دین است تحریر میفرمایند که روزی حضرت
 شیخ با شش نفر در ویشی در موضع ساند بنهاد سید فضل شاه رونق افراشت و میراج
 بعد سه که در ازده کس کفایت کند بنهاد خویش طعام موجود کرد و چون وقت تناول رسید
 بسیار کس دیگر از مریدان آنجناب در آنجا حاضر آمدند فضل شاه را بسبب کثرت مردم
 و قلت طعام حیرت دست داد و بهمین نزد بود که شیخ سبزو بایطن از بنجال آگاه شد و فرمود
 که حضرت سید بنجاسه حیرت نیست هر قدر که طعام نزد شماست رو برویاری فضل شاه طعام
 که بقیه بود رو برو حاضر آورد و تصور نمود که شاید کم که طعام همه حاضرین تقسیم خواهند کرد و در میان
 شیخ خود برخواست و در دایه مبارک از دوش پرده پوش بر آورد و بر طعام موجوده
 افراخت و تقسیم شروع نمود چون همه سیر بخورند و چادر برداشته شد طعام
 همانقدر که بود موجود بود و لاوت با سادات دین قبول صناد کا قلندری سالیکان
 و کسب و هشتاد و پنج وفات آن جامع الکملات تاریخ بست ششم رمضان الساک سال یک هزار
 و صد و چهل و هشت هجریست و قطعات تاریخ وفات آنجناب تعین کرده صناد کا قلندری
 شاه غلام محی الدین فرزند رحمتد آنجناب انداز صاحب کار قلندر رسیده
 دینا که شاه قلندر دنیا سفر کرد از اسوادار عقبه چنانچه سال شصت و هشتم
 بفضل خدا آن سال گرفت از بی خویشی از شاه غلام محی الدین غلامی بماند و آه کن
 جهان را در جدول آگاهی که بدیدم شهنشاه عالیجناب بگرام گاه جهان کرد خواب
 هجرتیم از سال تاریخ آن بمن باقی غیب گفت آن زمان که یاد خدا بود مرغوب آن
 دوسال و صا نش از مرغوبان از مولف

شکر بانان خواہید یافت پس چون حضرت رسول مقبول وفات کرد امیر المؤمنین علیؑ
 علیؑ کرم اللہ وجہہ فیہ قبیلہ قرن شریف بروند و پرسیدند کہ با اہل نجد و ریمان شما کسے است
 کہ نامش اولیس است گفتند کہ دیوانہ الیست کہ از خلق جوشی است و در وادے اردن شیر مچراند
 پس ہر دو حضرات در وادے اردن رفتند و دیدند کہ او در نماز است و فرشتگان شترانش
 میچرانند چون پیش رفتند و آواز قدم گوشت حضرت اولیس رسید بر از نجد و داشت و پرو
 امیر المؤمنین بروئے سلام گفتند گفت علیکم السلام یا اصحاب و احباب رسول اللہؐ
 بیشش شستند و مرقع نبویؐ سے حوالہ دے کہ نوہ برائے مغفرت است محمدی دعا خوانستند
 حضرت اولیس مرقع از ایشان بگیرت و روئے بر خاک نہاد و مناجات کرد اکی مرقع
 محمدی پوشتم تا وقتیکہ ہمہ است محمدی را بمن بخشی کہ حبیبی انکار را بمن ہوا کہ کردہ آواز آمد
 کہ چندین صبد تن را بتو بخشدم گفت ہمہ را سچو اہم آواز آمد کہ چندین ہزار تو بخشیدم ہمچنان
 تکرار و اعشہ و آخرین بار بار شاد اکی نفاذ یافت کہ بید و کو گوسفندان بنی ریح و سرکار ہمارا
 است محمدی را بشناخت تو بخشیدم حضرت اولیس چون این بشارت یافت مرقع پوشید و محمدی
 ازین حال آگاہی داد و بنی و مصر و طالیفہ بودند کہ کو گوسفندان بسیار بے تعداد و بے شمار نزد خود
 داشتند بوقتیکہ بے برکت مرقع نبویؐ و دعائے اولیس قرنی امتیان نبویؐ را بہ خوداد موناے
 گوسفندان پنج و مصر بر بہ مغفرت رسانند و ہرم بن جنان میگوید کہ چون درجہ شفاعت
 اولیس قرنی شنیدم در کوثر رسیدم و او را طلب کردم ناگاہ او را بر کنار فرات یافتم کہ جامہا
 خودی شستہ بشناختم و سلام گفتم جواب سلام من داد و خواستم تا دستش بگیرم و بوسہ
 از ضعیفے حال وے چندان بگیرم کہ طاقت نہاد گفت جاک اللہ یا ہرم چہ چیز آور
 ترا نزد من و مرا چگونہ بشناختی گفتم بطوریکہ تو از نام من آگاہ شدی گفت روح من
 روح ترا بشناخت کہ ارواح سوستان یا یکدیگر آشنا میباشند گفتم اگر اجازت
 باشد چندین بار تو انس گیرم گفت برو با خدا و ذکر خدا انس گیر گفتم مرا و صیت کن
 کہ بکار آید گفت چون بخسی مرگ زیر بالین خود دار و چون بر نیزے رود بروے
 خویش پسر کہ پیرت ببرد و آدم و حوا و نوح و ابراہیم و موسی و داؤد و محمد علیہم الصلوٰۃ

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

<p> خدایا بر ما رحم کن و ما را از آتش دوزخ نجات ده آمین </p>	<p> ————— </p>
<p> و ما را از آتش دوزخ نجات ده آمین </p>	<p> و ما را از آتش دوزخ نجات ده آمین </p>

وادی است و در آنجا
درختان بسیار است
و در آنجا
درختان بسیار است
و در آنجا
درختان بسیار است

[illegible]

سال ترحیل ابو زکریا گفتم	رفت آن دولتی حق بہر	آدمی واحد است ای سرور
زنت جون از جہان بد اخوان	طلعتش آدمی آویں بچوان	ای حالست ذرات او بہ حال
مہل آید ز حال سال وصال	حضرت ابو ہریرہ روئے	منی الشہد عنہ از اصحاب

و سزا و عاشقان جانناز حضرت سید عالم صلی اللہ علیہ وسلم است و قضاے اورا بدعا سے رسول مقبول قوت حافظہ بچوان خطا فرمود کہ سنے کہ از زبان گوہر افشان رسول شیدائی گاہے فراموش نہ کردی و خطاب احفظ اصحاب بہر فخر رمی یافت و بے از اہل صفہ بود روزے سمجہ کر بہ بخت دست حضرت شاہ رسالت علیہ الصلوۃ و التحیۃ حاضر شد و لقب بلقب ابو ہریرہ گشت کہ ہریرہ بزبان عربی گریہ را گویند و بعد وفات سرور کائنات علیہ السلام و الصلوۃ چندین ہزار حدیث از آنحضرت روایت کرد و وفات آن عالیق در باقوال مختلف در سال پنجاہ و ہفت اینجاہ و نہ ہجری است شنو کے از مؤلف

بو ہریرہ دولی دین عالمے	بو ز اصحاب حضرت نبوی	از جہان چونکہ طلعتش خند بود
بناں پنجاہ و ہفت ہجری بود	یز پنجاہ و نہ بیان کردد	آنکہ ترحیل او عیان کردد
سال ترحیل می بود سہم	طرف ترحیلہ احد گفتم	سال ترحیل او عجب بچیل
زیب بڑاں بہت زیب ازل	سال ترحیل آن سعید بگو	پاک دل خوان و ہم مجید بگو
سال ترحیل آن شیر سعید	خردم حبت از حبت آرد	سال ترحیل آن شیر او تاد
گفت بافت بقتل طالب یاد	سال ترحیل آن شیر عالمی	گفت سرور و سنے ہو فرما
سال ترحیل کو زمندی جو	گر بخوای دوبارہ حامی گو	سال ترحیل آن شد باجو

گشت موجود از خود موجود حضرت عبداللہ بن عباس رضی اللہ عنہ والدہ ماجدہ و سے ام الفضل خواہر حقیقی ام المؤمنین بی بی سمیہ زوہرہ حضرت سید عالم صلی اللہ علیہ وسلم بود و حضرت رسول مقبول علیہ السلام اور البانیت دوست داشتی و بار بار در حق و سے دعاے خیر کرد و فرمود کہ اللہم علمہ الحکمۃ و ما ویل القرآن تا شیرین دم (شک کہیما فضل علم نصیب و سے گشت

[illegible]

در این کتاب که در این شهر است و در این روز

از انرا الشارح است و در فقه و شرحها
بزرگترین بود و بعد از آنکه در این کتاب
در سال پنجاه و نه هجری سنه

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

عن ابن عباس عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال من قرأ سورة النجم في ليلة الجمعة لم يمت حتى يرى مقعده في الجنة	عن ابن عباس عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال من قرأ سورة النجم في ليلة الجمعة لم يمت حتى يرى مقعده في الجنة	عن ابن عباس عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال من قرأ سورة النجم في ليلة الجمعة لم يمت حتى يرى مقعده في الجنة
---	---	---

[illegible]

مالک مستوجہ بدر یا مشد فی الحال ماہیان دریا سر از آب بیرون آوردند بحالیکہ در دلمان ہر ایک
 و نیز کبھی از ریو مالک دست دراز کرد و یک دینار از دمان ماہی گرفتہ پیش ملاح اخلاص
 تنبا نہ اینجالی ملاحان متحیر شدہ سردرپای وی آوردند و تا گشتند مالک پیہج نہ گفت
 و باز گشتی بیرون نہاد و بر روی آب برفت از ان روز نامش مالک دینار مشہور است
 و در او اہل سبب توبہ وے آن بود کہ معاویہ در دمشق مسجدی بنا کرد و مالک بسیار
 بنام مسجد وقت کرد و در ناہ کثیر بر اسے امام مسجد مقرر ساخت مالک دینار را طبع دانست
 و دلش خواست کہ متوکی مسجد معاویہ شود و مال فراوان جمع کند بابر آن در مسجد معاویہ
 بنفاتی متکلف شد تا آوازہ پارسائی و عبادت وے در خلق افتد و خلق را بامامت مسجد
 مقرر سازد و امام سابق مغزول گردد و تا یکسال در آنجا عبادت کرد و بہر وقت در روز شب
 در نماز بودے لیکن با خود میگفت کہ انت منافق لبزد و یکسال از حجرہ بیرون آمد از غیب
 آوازے بگویشش رسید کہ یا مالک مالک انت لا توب چون شنید بحالت تحیر و حیرہ
 در آمد و با خلاص عبادت شروع نمود و روز دیگر خلق شہر جمع شدہ امام سابق را بہ پیش
 معزول کردند و ہمہ اتفاق بہ امامت مالک کردہ پیش سے آمدند و درخواست اماش
 کردند گفت سبحان اللہ یکسال عبادت بنفاق کردم یکس متوجہ حال من نشد امر و زکہ رو
 با خلاص بدر گاہ خدا آورد و خلق بتولیت مسجد بر من بہ گرد آمدند بخدا کہ قبول نہ کنم این
 بہ گفت و از مسجد بیرون آمد و بکار خود مشغول شد نقلست کہ مالک را با شخصی کہ
 ندیب دہری و دہشت در مسئلہ دین اتفاق مناظرہ افتاد و کار اینان بطول انجامید
 آخر حکام وقت اتفاق کردند کہ دست دہری را بادت مالک منہید و در آتش اندازند
 آنکہ بسوزد باطلست پس چہان کردند دست پیہج یکے از ہر دو سوختہ شد و آتش از ایشان
 بگریخت گفت کہ ہر دو بر حق اند مالک و لنگاہ بخاند رفت و رویہ بر خاک نہاد و مناجات
 کرد کہ اے ہی ہفتاد سال قدیم در ایمان نہادم تا بآدہر سے برابر می کردم تا تھے
 آواز داد کہ تو قویع استغنی و لنگاہ مشو کہ دست تو دست دہری را حمایت
 کرد و اگر نہاد دست و در آتش انداختی پس از سیدی نقاست کہ روزی مالک دینار بجا آمد

[illegible][illegible]

چون حبیب آید و گفتند در شوید که حبیب خوانی آید یا خبری برانفتند و همچو و
 بخت شوم ازین سخن دل نمیکشیدم برآمد و چشم بر آب کرد و در و کجاست حسن نصیری نهاد و بر دست
 حق پرست حسن را لبش سوخته و قرض بدیده خلق داشت همه عاف و بخش نمود و بجا آمد و دید که
 همان طفلان در کوچه بازی میکنند گفتند و در شوید که حبیب آید یا خبری برانفتند و
 بی ادبی بظهور آید گفت سبحان الله درین تیمه روز که روی بسوی حق کردم آواز ه نیک
 من بر زبان خلق جاری کرده است پیوسته دیون نان را طلبید و سندی می فرست که نزد خود است
 خواهه ایشان که بدو بانی هم بود داشت بر او خدا صدق نمود ما آنکه حبیبش بی چادر بانایان در آن
 بر آب خمرات سوسه سافید و بعد از آن مشغول شد نقاشی که روز سه زن حبیب
 غایت افلاس و فقر و فاقه خویش و سه شکایت کرد گفت خاطر جمع دارم و این
 بفروردی میروم و بر اسب مناش چیزی می آرم روز دیگر بصومعه رفت و تمام روز
 بپادشاه مشغول ماند و چند روز بر تخیال بگذشت چون شب بجا آمد رفته زلفش
 نقد خرد طلب کرد و سه گفته که امروز از فروردی سه چیز می آید و دم و شخصیکه بر سر
 او کار کردم سبب طلب فردی دیگر شدیم داشتیم که از سه طلب کنم انشا الله
 بعد از روز فردا در آن خود خواهد داد زن شدت تمام ده روز تمام کرد چون روز
 دهم آید حبیب بدل خود گفت که امروز چه بجا می آید تمام روز درین تفکیر بود و خستاده
 بدر خانه و سه حمامه فرستاد تا یک خروار آرد و یک سلوچ گوشت و تالی دیگر
 بار و غن و عمل و مالی دیگر با همه رسید درم و حالان بر وجه آید و در گوشت زن حبیب آواز داد
 گفتند که شخصی که حبیب کار سه میکند این چیزها بر سه شام فرستاده است و میفرماید که یا
 حبیب گوی که در کار میفرماید و فردا فردی میفرماید چون شب در آمد حبیب هم زده
 خانه دست بدر خانه آمد و ننیداشت که امروز برن خود چه گوید کاه بو سه طعام
 از خانه خود شمع زلفش پیش آمد و توضیح نمود و گفت که شخصی که تمام روز کار و سه
 میکنی عجب که می سه که اینقدر جین و نقد بر سه ما فرستاده است و گفته فرستاد
 که اگر حبیب در کار میفرماید مادر که میفرماید نقاشی که روز سه خواهر حسن نصیری

[illegible]

در خاندان تاریک بود سوزن از دست و دست بختا و نه الحال نور و درخشد و خفا از
روشن گشت حبیب هر دو دست جیشم نهاد و گفت بخوابم که بخور که است و زن
خود بیایم پس از غ روشن کرده خوابم حبیب و فاست آن جامع الکملات حبیب
سفینه الادلایا و دیگر اهل خبر بقول صحیح بسال یکصد و پنجاه و شش از قلم سفیر نایب و صاحب
مجله الواصلین در سنه یکصد و شصت و یکصد و چهل و یک فرموده است از مکتوب

آن حبیب خدا حبیب الله	اهل صدق و صفا حبیب الله	است تاریخ و طبعش سرور
مادری او لیا حبیب الله	ای حبیب	آن حبیب حق شمع عالم حبیب
یافت چون از دهر و جنت مکان	سال رحلتش بقول اهل صدق	دو سنه آمد نیز محبوب نان
هم با قوال دیگر اے اهل هوش	لفظ عالیه تارخیش بدان	باز سال از حال آن جناب
شد محبوب کامل از سرور و بیان	حضرت سفیان ثوری	رحمته الله علیه

کفایت بر سبب ابو محمد الله است و نام پدر و سبب کوفتی الاصل بوده و در بزرگان بن
اور امیر المؤمنین و امام المسلمین گفتند سبب و در علوم ظاهری و باطنی خود ثانی نداشت
و ابتدا سبب توبه و سبب آن بود که یک روز در مسجد رفت بغفلت اول پای سبب در
مسجد نهاد از غیب آواز سبب شنید که اے سفیان ایما تو ثوری یعنی چار پای هست
باستماع این آواز از هوش برفت چون هوش آمد محاسن خود بگریخت و طمانچه بر
رو سبب خود زد و گفت چون پای و مسجد بادی نهاد می نامست از زمره انسانان
خجور کرد و نقل است که روز سبب خلیفه عباسی سبب ناز می کرد و در نماز محاسن خود
بگریخت میداد سفیان گفت یمنین نماز تو نماز نیست فردا سبب قیامت این نماز را برو
بیا تو خواهی شد و خلیفه گفت آهسته تر گوی گفت اگر از چنین میشت بد از حال
بول من بخون میگردد و خلیفه آنرا در دل گرفت روز دیگر خلیفه حکم کرد که در قایم کنند و
سفیان ثوری را برادر کشند تا دیگران غیرت گیرند و بان گستاخی پیش نیامد چون
ایمیر سفیان رسید آب در دیده بگریخت و گفت خدا یا بگریزان را اگر فتنی سخت
و از انوقت خلیفه بر تخت بود و او را کان دولت و رجواشی نشسته تا گاه سبقت

با خدا عہد بستہ ام کہ عمارت دنیا نہ کم چنانچہ ہمہ سراسے دے بہت یاد سداے دہلیز بریلے
 دروازہ کہ آہنم بعد وفات شیخ فروغی انتقال نکست کہ شخصے پیش دے آمد و گفت کہ سق
 خانہ تو خزانہ است فروغی ہذا انتقال و گفت بہت سال است کہ چشم بالا نگردہ ام و سق خانہ بدو
 نکست کہ روزے مارون رشید با امام یوسف رضی اللہ عنہ گفت کہ مرا پیش داؤد
 طائی بہرید تا زیارت کنم امام یوسف مدبر خانہ داؤد آمد بار نیافت آفرانہ و داؤد و فرخواست
 تا شفاعت کند و پیش داؤد گفت کہ اے جان مادر یکبار مارون رشید را نزد خود بار دہ
 گفت من ہرگز آن ظالم پانہ نہیں گفتم بخت شیرین اورا را دہ گفت الہی تو فرمودے کہ حق
 مادر نگہدار ناچار اجازت داد مارون رشید و امام یوسف آمد مارون صترہ دینار پیش
 دے نہاد و گفت بگیر کہ این از مال حلال است گفت مال تو حاجت نہ دارم کہ من قطعے از خانہ
 خود نہبر و خشت نقد آن نفقہ خود میکنم و از خدا خواستہ ام کہ چون این نفقہ تمام شود جانم بستاند
 امام یوسف از مادرش پرسید کہ نفقہ او چہ قدر باقی است گفت دہ درم سیم از نفقہ او
 باقی است و ہر روز دینارے خرج میکنند ابو یوسف حساب آن باو گرفت تا آخر روز
 امام یوسف گفت کہ امروز داؤد طائی وفات خواہد یافت ہم درین اثنا خبر رسید کہ داؤد
 طائی در نماز آخر شب چو سر سجدہ نہاد جان بحق تسلیم کرد و پیش از مرگ وصیت کردہ بود
 کہ مرا زید یوارے دفن کنند تا کہے از پیش رو میں نگذر و پس چنان کرد و دفن ہوا و دے
 در سال کھید و شصت و دو و بقوسے کھید و شصت و پنج ست از مؤلف

چو آن شاہ زمان داؤد مسعود | نجلہ آمد بعد صدق و صدا | بہر حدیث مگو سلطان داؤد

دوبارہ زیب حق ہوا و صدا | عقیقہ بن الفلاحم رخصتے اللہ علیہ شاگرد و مرید حضرت

خواجہ حسن اہل بیت در زہد و ورع قدمے ثابت و دے مستحکم داشت نکست
 کہ وقتے خواجہ حسن بصری و عتبہ ہر دو بلب در بایا تشریف آور و ند عتبہ برو دے در پا
 ریزان گشت حسن فرمود این درجہ از چہ یافتی گفت سی سال است کہ تو آن میکنے
 کہ صغیر مایند و من آن میکنم کہ او میخواد این رتبہ از تسلیم و رضا دے وی حاصل کردم
 و بسبب قویہ دے آن بود کہ وقتے زہدے سر پوشیدہ اورا ہرقت و شہماںی دے

و بیاوت معروف شد تا کارش بجا آید رسید که مادرش روزی در میان غم شد در
 سایه و درختی عبد اللہ را خفته دید و مادر سے سیاہ شاخ نرگس لاندان گرفته گیس از او
 میزدند نقلاست کہ امام عبد اللہ کی سال حج کردے و کی سال غزا و کی سال تجارت و
 شفقت تجارت برد و دیشان براہ خدا صرف کردے و در دیشان را خوا دادے
 کہ بخورند بعد از خوردن ایشان استخوانہاے خراشیدہ دے ہر کہ بشیر خور دے
 جبروت بخوانے بوسے در ہیے بخشیدے نقلاست کہ روزی امام عبد اللہ در
 راہ میگذاشت نانبیای مطہرات کہ بخورند اللہ دین مبارک می آید از وی چیزی بخواد
 کہ شخصے بہت کرم و دوست خواہد گذاشت نانبیای بر خاست و بایستاد و گفت یا عبد اللہ
 دعا کن تا خدا اینچہاے احسن من روشن کند عبد اللہ سر در پیش فکند و دعا کرد فی الحال
 پیشش بنیادست نقلاست کہ کی سال عبد اللہ حج زرت چون تاریخ ششم ذی الحج
 آمدہ تا نصف شد کہ چراغ زرتہم دور سہین خیال رفت بصر از سہین پشت دو تا شد
 پیشش و سے آمد و گفت یا عبد اللہ اگر از تو کے حج داری گفت آری گفت بیا
 تا تر العرفات رسانم عبد اللہ در دل گذرانید کہ سہ روز در حج باقی اندر اہل شش ماہ است ابن سیرہ زن
 چکوہ و البیوفات خواہد برد پیرہ زن گفت کسیکہ سنت نماز با دعا و سجائے فرضیہ بر لب جمیون گذرانید
 و تا آفتاب بر آمدن آفتاب بحر در سیر او میتواند کہ تر العرفات رساند گفت بسم اللہ و پاکوار راہ نہاد
 چون پیرہ زن بردیا رسیدی گفتی ای عبد اللہ ششم پوش چون پوشیدی خود و پیرہ زل را
 با لظرف دریا یافتی تا آنکہ جانم و زبیرات رسید چون از حج فراغت یافت پیرہ زن گفت کہ مرا
 پسری است کہ از دست مدیہ در غار کوبہ بجاوت مشغولست بیا او را پیغم چون در غار رسید جوانی نہ
 زور و رمی و ضعیف و بوزانی چون مادر را بدید در پاکوی افتاد و گفت دایم کہ بارادہ خود
 نیامدہ ملک تر خداے قہارے فرستادہ است تا مرا تجیز و تکفین کنے کہ عسر من
 بہ آخر رسیدہ است این بگفت و وفات یافت اورا تجیز و تکفین کرد و بعد از ان پیرہ
 زن گفت الحال من سوائے ازین کارے ندارم کہ دم عمر خود بر سر گور بسپارم و خود پیغم
 و عبد اللہ را رحمت حاجت نقلاست کہ امام عبد اللہ غلا سے داشت

قرآن و زاهد و واعظ و عابد و متقی بود کلامی عالی و بیانی شافی داشت و در موعظت
آئینے بود کہ با مفسران ثوری محبت داشت و معروف گری را کمالش از سخنہائے وحی
بود و تمام عمر بخدمت و تفرید گذرانید اور گفتند کہ حرا زن گنہی گفت از آنکہ من طاقت شیطانی
ندارم گفتند چگونہ گفت مرا شیطانے تشبہست کہ اور را شیطانے وردست دو
شیطان چگونہ سلامت یافتم از شیخ احمد واری رحمۃ اللہ علیہ روایت است کہ وقتی
ابن سماک در بخارا شد قارورہ دے پیش طبیب میردم در راہ پیرے روشنی میرے
با چہرہ پر نور پیش منی آمد و گفت کیا میر دے گفت من ابن سماک بیمار است بزانے و دے
دار دے از طبیب میخواہ گفت سبحان اللہ دوست خدا از غیر خدا استعانت میخواہ باز کرد
و بہ نزدیک ابن سماک برو و بگو کہ دست بدان عضو کہ رنج دارد و بہ بند و بگوید اعوذ باللہ
بن الشیطان الرجیم و بالحق انزلناہ بالحق نزل من بارگشتم و حال باد دے
بیان کردیم ابن سماک ہچنان شمل کردے الحال بہت یافت و ابن سماک گفت کہ
او حاضر علیہ السلام بود کہ ترا با بنی نعل و بہر بنی نمود و وفات ابن سماک باتفاق اہل
افزار در سال یکصد و ہشتاد و سہ ہجری است از مؤلف

رفت چون ابن سماک اذ دار دہرا شد جو گنج پاک پیش زبیر خاکسار سال ترمایش در کمال است
ہم عیان شد و الباقی سماک شفیق بلخی رحمۃ اللہ علیہ کنیت و دے ابو علی
و اصل دے از بلخ است و از قدماے مشائخ و صاحب کرامات از چند مقامات بلند و متقدم
زمان خود بود و بحضرت امام موسے کاظم و سلطان ابراہیم بن ادہم رحمہما محبت
و پیرو مذہب حنفی بود و عمر در توکل و قناعت گذرانید و صاحب تصانیف و در فہم و علم
او ستاد شیخ خاتم اہم است و سبب توبہ دے آن بود کہ وجعے اسباب
تجارت بار کردہ تبرکستان میرفت اتفاقاً گذر دے در تہخانہ افتاد بہت پرستے
را دید کہ پیش بت بینا لد و حاجت بخواست گفت اے اہم حق آفریدگار دے داری
حق الفیہم و قاضی الحاجات پس چرا پیش این بجان مجذوبہ میکنی و بینا لدے او گفت
اگر حال ہمین است کہ حق قادر و رزاق مطلق است پس تو چرا از شہد خود

شہادت حضرت شفیق العلی نقول صاحب سنیۃ الاولیاء وغیرہ در سال یک صد و نود و
 یازد و پنج ہجریست و صاحب فہر الواصلین سال شہادتش سنہ یک صد و ہشتاد و چار
 ہجری فرمودہ از مولف **ع** آن شفیق بلخ پیہ دستگیر شد از دنیا ملک جادوان
 سال و صلتش صد و بیست و پنج ^{۱۹۵} ہجری ہم جو از مطلب جان جهان آدمی قدس آمد و سلطان ل
 ہم باقدال دیگر تاریخ آن یوسف **ع** اسباط رحمۃ اللہ علیہ صاحب
 مقامات بلند و کرامات از چند در علوم ظاہر و باطن طلاق و در تجربہ و نوکل گمانہ آفاق بود
 القامت کہ یوسف اسباط ہزار ہجری ہجرت یافت تمام و کمال براہ خدا فقر داد و خود
 برگزیدہ یافتمی و از شد آن معاش ساختہ و تا چیل سال عریان تن بود کہ بزرگوار
 خود نہانت سدا سے تھ بندہ کی کہ بدان سر غور ت داشت و کہی خرقہ کہنہ کہ بالائی خود
 سیرامید شد و وفات آن جامع الکملات در سال یکصد و نود و ہشت ہجریست از مولف

یوسف بر رخ خود پرده بر بست	روان شد بر رخ پاک او با فاک	ابو سلطان اولی تاریخ و صلت
دگر نما کہ یوسف ز اہر پاک	ابو سلیمان الدارانی قدس اللہ سرہ نام و س	

عبدالرحمن بن احمد بن عطیہ است از قداسے شہناج شام و زہد و ورع گمانہ و مقتدا می
 نوامہ خود بود و در آن دیکے سنت از مضافات و مشق کہ در آن سکوت داشت و از
 غایت لطف کہ بر خلق خدا کردے اور ارجان قلوب گفتندے و در علم حدیث و تفسیر و
 صبر و تقویٰ لائمانی و درین امت چند آنکہ دے در جوع و فاقہ صبر کردیم کہ تنقالت کرد
 نقالت کہ دے فرمود کہ شبے کہ در مسجد بودم و از سر آراہم نبود بوقت دعا
 یکدست خود در پیش پنهان کردم راحنے عظیم من رسید در خواب شرم القی آواز داد
 کہ اے سلیمان کہ دستے کہ بوقت دعا بیرون کردی روزے آن نبود آدم اگر دست
 دیگر ہم بیرون بودے نصیب آنہم تو رسیدے بعد از آن سو گند خوردم کہ در سیرا گراہم
 الابرار و دست خود و نیز میفرمود کہ شبے در خواب حورے دیدم کہ چون بنیدید از گوشہ
 لبہا سے دے نورے روشن میگشت بعدیکہ جهان را روشن کردی غتم این نور
 از کجا یا شے گفت شبے از خوف خدا قطرہ چہرہ اندیدہ باریدے بدان آب رو من

من کار نمی کند چون دیدند آن پیر فتح موصلی بود حضرت سرسرای را حواله دے کردند و دست از دے باز داشتند نقل است که روزی دے از حضرت فتح موصلی از صدق سوال کردند دست در کرده آنگران کرد و بار آهین نافتن بیرون آورد و بیک دست نهاد و گفت صدق اینست و پس وفات حضرت شیخ موصلی بروز عید الفصح سال دوصد و نوزده و بقول بعضی دوصد و بیست و پنج است نقل است که چون روز عید الفصح آمد دید که مردم قربان میکنند دے ایسے آسمان کرد و گفت آئی سیدانی که خبری ندارم که بر آن قربان کنم صرف متاع جان خود نیز من است این را قبول فرمائش انگشت بر خطه مناد بیناد و بر حمت حق پیوست و بعد درک بر خطه من خطه بر اندازان کرد و با شمشیر عیان از خطه

شیخ بوالفتح بن علی مقبول	فاطمه باب سر ربا نئے	رفت چون زبیمان بخند برین
یافت قرب بقراب سچا نئے	سبب تاراج آن خدا آگاه	قطب حق با محب حقانئے
سال ترمیل دے عیان کرد	گروه سلطان اہل دل خوانی	شیخ بشیر حافی قدس سرہ

کسیت دے ابو نصر و نام پیر دے عارف بن عبدالرحمان بن عطایین گمان بن عبد اللہ و اصل دے از مرقد است از قدو دے مشایخ صوفیہ صاحب مقامات بلند و کرامات از عباد از ادو عواقب مقیم انداد بوده است و ابتدا دے توبہ دے آئی بود کہ دے شوریدہ روزگار بود و دمام خمر خور دے روزی در حالت سستی شعر از باب در زبان میرفت کاغذ دے یافت کہ برو دے بسم اللہ الرحمن الرحیم تحریر بود از زمین برداشت و عطر خریکد و برو دے مالید و تعظیم تمام بجای نهاد و در همان شب نوزد گے از غریبگان آن شعر حق سبحانہ قاسمے داد خواب دید کہ میفرماید بشیر حافی را بگو کہ او نام مرا پاکیزہ کرد و دے داشت نام او را در دنیا و عاقبت پاکیزہ کردیم آن بزرگ چون از خواب بیدار شد گفت بشیر حافی مرد دے فاسق و دیم الخمر است و چون او را بدید غایت آئی چه سبب گرس غلطی بمن برخاست و طهارت کرد و نماز خواند باز خواب رفت باز بهیچان دید دے علی الصلاح بخانه بشیر حافی رفت گفت بشیر حافی ای پیر و دے ایجا کہ مجلس بود رسید گفتند کہ مست و مخمور است گفت بشیر حافی دے

کہ برودر تنور نشین پس شیخ احمد رفت و دوران تنور کہ برائے کھنکھانہ تافت بودست
بعد از سائستے ابو سلیمان شیخ احمد را طلبید بہر چند چہند یافتند مود کہ در
تنور بنشیند کہ در آنجا خواهد بود کہ در میان منجم او حدیث کہ ہرگز خلاف گفتہ منکر
نہ کن در میان چون در تنور دیدند یافتند کہ مشغولست موعے وے بالمش تنور
نسختہ وفات شیخ احمد باجماع اہل خبر در سال دوصدوسی دویست از مولف

احمد کہ سر آمد جہان بود | ایستائے جہان بدو بہا طاق | دل گفت کبیر سال و صلح

خرمود خرمب آفاق | سخن حاتم بن مخوان | اہم قدس سمرہ کینت وے

ابو عبد الرحمن واصل وے از بلخ متنفذ مذہب مریض شیخ شینق بنی ویر شیخ احمد خرمود
و از بزرگان پیشانچ خراسان در زہر و ریاضت و ادب و دوع و صدق و احتیاط
بے نظیر بود نقلاست کہ روز سبے در بلخ و غلامی گفت و فرمود الہی ہر کہ درین مجلس
گناہگار تراست اورا بیامرز نباشی حاضر بود چون شب بنامش بارادہ در دے
کفن در گورستان رفتہ سرفہر باز کرد آوازے شنید کہ واسے بر تو کہ امروز در مجلس تم
اہم آمرزیدہ شدی و باز بہان گناہ مشغول گشتی بنامش از ان کار ناجار تو بہ کرد
و شیخ محمد رازی میفرماید کہ چندین سال در خدمت حاتم اہم بودم گاہے نزدیک
کہ در ختم شدہ باشند مگر کیا کہ در بازار می گذشت دید کہ شاگرد اورا تقالی گرفتہ
و می گوید کہ از من قرض گرفتہ و خوروسی حالادہ و نہ خلاصت کنم حاتم اہم ہم
در آنجا بایستاد و بہ بقال گفت چند روز صبر کن بقال گفت نمی کنم اگر شمارا بر شاگرد
خود زعم می آید از نزد خود بر بہید از اجتماع این سخن حاتم در ختم آمد و ردابے مبارک
خود را از دوش برداشتہ بر زمین زدے الحال ردابے شیخ پر ز شد
من بعد بقال گفت کہ انچہ حق است برود از زیادت کن اگر خواہی کرد سبز خواہی رسید
بقال اول حق خود برداشت و باز از براہ حرص دست زیادت دراز کرد فی الحال
دست وے خشک گردید نقلاست کہ شخصے حاتم اہم را بہ دعوت طعام طلب کرد
گفت بسہ شرط میروم یکے آنکہ ہر جا کہ خواہم بنیم دوم ہر جا کہ خواہم بخورم سوم ہر جا کہ بخورم

در اوجیت و صاحب تصانیف بود و در امر مدیکال ذاکل داشت و اول مرتبه خاتم هم
 بود و بانچه تراب سلطانی ابراهیم بن ابراهیم و شیخ با نیز بدستطامی و بدو بعضی حداد
 نصیبیت داشت و چنانچه ما تذکره شکر یان پوشیده و بی بی فاطمه که اهلیه داد بود
 در طریقت آسجی بود از آیات الهی و بدین رشتن میری از امری به پنج بود چون فاطمه
 پس بنجده است شیخ احمد فرستاد که مرا از پدر من بخواد احمد اجابت نه کرد و بار دیگر کس
 فرستاد که من ترا رهبر می دانم و انستم باید که رهبری کنی و راه بر نیاشی
 ناچار او را از پدر رشتن بخواسفت و فاطمه را بدین رشتن خواند احمد کرد و فاطمه ترک
 شغل دنیا بگفت و بگفت غریبت با احمد بیارید نقلست که وقتی احمد را قصد
 زیارت با نیز دید افتاد فاطمه با او بر رفت چون پیشین با نیز دید فاطمه از رخ نقاب برداشت
 و با با نیز دید گشتا خان محسن و در آنرا احمد از آن متغیر شد و گفت ای فاطمه اینچنین گشایست
 که با با نیز دید که نمی فاطمه گفت تو محرم طریقت منی و او محرم طریقت من است از تو بهوایم
 و از تو به بخواد او از صحبت من بیاید نیاز هست و تو بمن محتاجی و چه هست فاطمه با با نیز دید
 گشتا خ بودی تا روزی ششم با نیز دید بر دست فاطمه که مخالف بود افتاد و گفت ای فاطمه
 از براسی چه مخالفی گفت با با نیز دید تا این غایت که تو دست و خاسی من ندیده بودی
 مرا با تو بنیاط بود اکنون که ترا نظر بر من افتاد صحبت ما بر تو حرام شد نقلست که
 شبی در زده در خانه شیخ آمد بسیار بگشت بهیج نیافت شیخ آواز داد که ای جوان
 دلگیر و غمناک از چاه برکش و طهارت کن و نماز تشویدل شبی امروز شو و چیزیست و تو بهیج
 محروم نگردی و در همچنان کرد چون روز شد خوابه صد دیار بر او و بدو و داد و غم بود
 این جزای عبادت یکشب نماز است و در احالتی به پدید آمد و و لکره بر انداش
 افتاد و گفت ز قبول شکیم مرا بر آه خدا بر نهایی کن که دولت لازوال از درگاه لایزال
 حاصل کنم شیخ او را بر می کرد و یکیک از اولیای حق شد نقلست که وقتی شیخ احمد
 در حالت سفر در خانقاه بزرگ رسید با جامه سپاهیان که کسی او را نمی
 شناخت و چند روز در آنجا اقامت کرد و صفویان بر سر آنجا بر آمدند بر خود را

بود و در انقاغ بسیارست و در انواع علوم مهت غالی داشت و در فراست
 و صداقت بے نظیر و در تجرید و تفریق مخصوص نقاشیست که حارث محاسبی نیز از
 دینار از پدر میراث باز ماند چون پیش و سے آوردند گفت به میت المال سلطان
 بر یک گفتند چرا که بغیر خدا علیه الصلوة الملك الاعلی فرموده است القدر و یة
 جتوس هذه الامامة یعنی گروه قدریه گبر این امت است و بدین قدری بود
 پس او گبر بود و من مسلمانم مرا و در شتر و که و سے نیز سده همه را ترک کرده است و انقدر
 مال کثیر برداشت نقاشیست که عنایت حق در حق و سے چنان بود که چون و سے
 دست به طعام نهست بر دے رنگ انگشت و سے کشیده گشت و نتوانست که لغتم بردارد
 فی الحال ترک کرد و خواجہ جنید قدس ستره میفرماید که روزے حارث پیش
 من آمد و روے اثر گرسنگی دیدم گفتم یا حارث اگر بفرمانی طعامی حاضر سازم گفت
 نیک باشد برخانه شدم شبانه طعامی از خود و سے همسایه آندہ بود پیش و سے بر دم
 بوقت خوردن دست و سے متناوعت نکرد چون بنزد شکل لغتم در دهان نهاد
 در حلقه مش فرو نشاند آخر بیرون انداخت و پرسید این طعام از کجا بود گفتم از خانه
 همسایه که ع و سے داشت آندہ بود گفت طعام شب در حلقوم من نمی رود و پیش
 درویشان آمیزین طعام نباید آورد و مرا همراه خود بخا و خویش بر دیار و نانی خشک
 حاضر آورد و گفت این حال است که لائق خوردن درویشان است و گویند که حارث
 محاسبی در محاسبه مبالغه تمام داشت چنانچه او را محاسبی نام کرده بودند و فرات
 شیخ حارث دو سال و دو صد و یک سہجری است از مؤلف

چو رفت از دار دنیا سوخت	که از دل با خدا امید داشت و میل	محاسب بر خاستگاه دیگاه
رفت چون حارث از جهان فنا	الینا	شده قطب شمال رحیل
زبد دین محاسبی ابدال	گفت هر دو لب بال رحیلش	یافت با قرب حق کمال میل

شیخ ذوالنون مصری قدس ستره کینت و سے ابو عبد الله و ابو الفضل
 و اصل و سے از نصره است و از علماء شریعت و بلوک طریقت و سالک راه توحید

و صاحب نعمات الانس این ذکر را بطور دیگر نقل فرمود که در لغات تفصیل در نسبت
 نقاست که روزی حضرت ذوالنون کشتی سوار بود اتفاقاً بازگاشته را کشتی گوهر
 خارج شد همه اهل کشتی را بدزدی متهم کردند آخر اتفاق کردند که این گوهر نزد ذوالنون
 و ذوالنون خاموش بود چون آنرا برایشان از خود گذشت ذوالنون رو به بعدی آسمان کرد
 و لب بخندید پس الحال هزاران هزار ایمان آوردند و برادر دندک در دمان هر یک گوهر
 بود ذوالنون یک گوهر گرفت و با بزرگان داد اهل کشتی چون اینچنین دیدند از کرد
 خود پشیمان شدند پیش ذوالنون حاضر شدند و ذوالنون از کشتی برآمد و قدم بر روی
 آب نهاد و بر رفت از آن روز شیخ ذوالنون مشهور گشت و در نه در اصل نام وی
 نوربان بن ابراهیم شاگرد امام مالک و مرید شیخ اسرافیل بود و نقاست
 که حضرت ذوالنون را خواهری بود در خدمت و سعادتی روزی آن غنیف که
 حاکم ظالمی علیه السلام و انزلنا علیکم الذی السکین و انزلنا علیکم الذی السکین
 من و سلو سحرستی از وی و حاکم یان را نفرستی بخدا که از پانستیم تا من و سلو
 نفرستی در حال من و سلو سحرستی باریدن آغاز شد و هر قدر که خواست سحر
 نقاست که شخصی صد هزار دینار میراث پدری بخدست ذوالنون آورد و گفت که
 مرید و مشوم و یون مال براه خدا میدهم ذوالنون او را مرید خود کرد و مالش بر او خدا
 بدرویشان داد و چنانچه هیچ نماد روزی که قبرس خرج بدرویشان حنا نقاست
 و میرید و شخص آه بر آورد و گفت در بیخ کجا است صد هزار دینار دیگر که بدرویشان
 بدیم ذوالنون این سخن شنید و دانست که هنوز و سحر حقیقت کار نرسیده
 او را بخواند و گفت ای فلان دوکان عطارد بر دوسه دهمسم دارد و سحر فلان
 از دوسه بگیر و بیار و برشت و بیار و دو گفت در ماون بکو بربوعن خیر کرده سحر
 بعد از هر سه بار و بسوزن در دوسه سوراخ کن و نزد من بیار و سحر همنان کرد
 و بعد از شیخ آورد و شیخ او را در دست مالید و دم کرد و سحر همنان سحر باره ایوت سحر گشت
 که هرگز شخص اینچنین ندیده بود و گفت این را با بزرگوار و بر قیمت کن لیکن مضر و شش

وخلیفه متقدّم او شد و بجزرت و عزت بازگردانند و گفت که بنشین حضرت ذوالنون
 و نامه یافت بمقتا کس از اولیا رسول صلّی الله علیه و سلم را در خواب دیدند که میفرماید
 که امر فرزند و نسبت خدا و ذوالنون نزد ما خواهد رسید یا استقبال او برآمده ایم و چون و حق
 گزینشانی و به خط سبز نوشته یافتند و خدا قلیل الله مات فی سیف الایمان و بعد از
 حبیب الله مات فی حب الله چون جنازه او را برگرفتند آفتاب پناهیست
 بنام بود مرغان از هوا بیامدند و بر آسمان خود در هم بافته بر جنازه و همراهمان جنازه را ش
 سایه کردند و پیشتر احدی آن جسم مرغان را ندیده بود و بدین این گزاست مگر این
 شیخ بر جنازه حاضر شد و تا گشتند و وفات شیخ ذوالنون بجزل و بیست و نه روز
 و غیره در سال دوهصد و چهل و پنج بحیرت و مزاج که هر بار در دهر است و بعد از وفات آن
 رحلت آنجناب در سال دوهصد و چهل و صاحب مخبر الواصلین در دوهصد و چهل و چار
 تحریر فرموده اند علی اقتیالات الروایات و لید و فن بر بنزار و سلفی نوشته یافتند
 چنانچه خط او سیاه مانند نبودند و الف و ح و ک حلیب الله من العشق قلیل الله و فیضه
 امسکران هرگاه که آن نوشته را ببینند باز موجود یافتند یا بر سر و قضا مطالبین

شیخ ذوالنون شاه عالمیاده	بر چون زرخان بخت را	اسالک صانع و تعریف بخوان
سال تحصیل آن بنده آگاه	هم نزد دهر سال تر حاشیش	گفت نادی حق و الله
الایضا مطالبین	سفر کرد از جهان ذوالنون	کشادند از برایش جفتی باب
چو ذاتش مرد میدان یقین بود	و حالش از لفظا مرد در باب	اگر مستم ز دل سال و حالش
نزد آمد که نادی قلب انقلاب	الایضا مطالبین	چو ذوالنون ازین داریا پار
سفر کرده کرده بخت گذار	تاریخ آن مریخ یقین	شده مهر بر تو فکن چون قمر
و کربانه حق رقم کرده ام	بی سال تر میلان نامو	اگر بی بهانیز سال وصال
زهر تفکر شود حلیه گر	شیخ ابو تراب حبشی	الایضا مطالبین
نام دسک بن اخصین و لقبو	عسکر بن محمد بن عسکر	از اکل مشایخ خواست
و در بهر و جاده و تقو	دسک بن محمد بن محمد	داشت کعبه یک تاسی سال

اندر زندگان پنج ضرر سے بدست نرسیده ایشان بشانفتند و دفن کردند از مولا	بوتربسی آنکه بود در عالم	شیخ یکمادلی حق کامل
همه بفرمانه حق کامل	شیخ ابراهیم بن علی قدس	القدر مقرر
اجل من کے از انصهان است و یا شیخ معروف که حق قدس الله سره صحبت داشت	از تقدیرین مشایخ و صاحب کشت و کرامت بود و میفرمود که هرگاه خواهی که کسی را	از اولیای حق بشناسی چیز سے از دنیا پیش و سے حاضر کن اگر بگیرد و بتورجوع
از او از اولیای نیست و اگر بگیرد و بتورجوع	از او از اولیای نیست و اگر بگیرد و بتورجوع	از او از اولیای نیست و اگر بگیرد و بتورجوع
دست در انصهان با جماع اهل خبر در سال دو صد و چهل و هشت هجری است و صاحب سفینه الاولیاء	و غیر دو صد و چهل و هشت هجری سروده اند از مولا	شیخ ابراهیم بن علی
ان خلیل حق حبیب با من	شد لغیر دوس برین منزل گزین	کرد چون رحلت ازین دین از دنیا
طالب محبوب حق سالش با من	هم بخوان محبوب قطعه گویا	نیز سلطان دین گرد و قسم
سال تاریخ و مناش به رب	هم و سے پاک مقبول آمده است	سال تاریخ مقبول اولیا
باز سال از حال انجذاب	شد غیاب از عقل انجذاب	شیخ ذکر یا بن سحر
هر روزی قدس سرکه از کبار مشایخ استیجاب الدعوات بود امام احمد بن حنبل رضی الله عنه	فرموده است که شیخ ذکر یا از جمله ابدال است و وفات و سے در هرات در ماه ربیع	سال دو صد و پنجاه و پنج واقع شده قطعه تا سرخ از مولا
شیخ ذکر یا شیه هر دو سدا	یافت از جن در رحم خلد جا	عابد و مقبول سال میل او
هم لغیر از اندین باقی	باز سال انتقال انجذاب	شدند از دل حبیب کبریا
شیخ ابو عبد الله محمد بن محمد قدس الله سره از بزرگان مشایخ خراسان است و با بزرگان	صحبت داشت و بارها بر قدم تجرید سفر کرد و بنا بهیت متوکل دستور غ و مستقی	بود و بادتیاده اهل دنیا کار سے نداشت لقا است که شخصی بو سے گفت
که یک دنیا ز سرخ و ازیم و می خود هم که بتو و هم مصلحت چه بینی گفت اگر بدی ترا بهتر	و اگر نه می مرا بهتر و وفات و می در سال دو صد و پنجاه و پنج هجری است از مولا	از مولا

خواست و بیاید و در ساعتی بترسد گفتم اسے شیخ انجیر جاسے بود و اشخص سخت نشین
گفت آن بیابان تید بنی اسرائیل است و انحر و قطب لمدار آن چیل کس چیل
ابدال اندک کار و بار تمام دنیا حواله ایشان است گفتم بیک ساعت در تید بنی اسرائیل
چگونه رسیدیم و باز آمدیم گفت یا ابا کبر تر بر رسیدن و باز آمدن کار است نه که از پرسیدن
و نیز شیخ ابو کبر و راقی می گوید که روزی شیخ ترمذی چند جزو از تصانیف خود بن و او فرمود
که برو و این برادر و برادر بنی را ز چون دیدم همه علم حقایق بود و بیخ و شکم که آن اجزا دریا
بین دارم در خانه خود در ششم و شیخ گفت که بریا انداختم فرمود که چه دیدی گفتیم هیچ ندیدیم گفت
که نماند چیزی برو و بریا انداختی چون انداختم آب دریا را دیدم که از میهم جدا شد و صند و رسته
سرشاده پدیدار گشت و آن جزو را در صند و رسته افتاد و در صند و رسته بند شد و در
آب برفت باز آمدیم و حال شیخ گفتیم و استفسار حال نمودم گفت که چیزی در علم
و نظایف تصنیف کرده بودم که گشت تحقیق آن بر همه عقول مشکل بود برادرم حضرت از من پرسید
که آن اجزا بوسه دهم و آن صند و رسته را با همیان دریا بفرمان خضر آوردند و حق جل و علا
باب دریا فرمان داد تا صند و رسته را خضر رساند نقلاست که شیخ ترمذی در مدت عمر خود
چهار و یکبار خدا عر و جل را در خواب دید نقلاست که در حالت جوانی
شیخ زنی با جمال بالدار بر شیخ عاشق شد هر چند تدبیر و صل کرد میرشد روزی خبر یافت
که شیخ در باغ است خود را بریار است و در باغ رفت چون شیخ او را دید بگریخت و التفات
نکرد و اندوید و باغ بر جست و باز آمدی که من گشت که زوای این سخن بیا و زوای آمد
در خاطر گذشت که چیه بودی که اگر حاجت آن زن روا کردی و و لید از آن تاب گشته
چون این خطر در خاطر دمی خطور کرد و اندوه ناک شد و گفت اسے نفس خبیث
در جوی این خطر بخاطر تو خطور نکرد اکنون لید باز ریاضت های بسیار خطور این خطر
در دل تو چه معنی دارد پس اینایت غمناک شد و تا سه روز ناخوش داشت لید سه روز
سپید خدا صلوات را بخواب دید که میفرمود آسے که زوای نشود غم کن که این خطر نه از است
که در حال تو خفته واقع شد لید این خطر از است که از ایام جوانی تو تا حال چیل سال

دو سیکھے بود و سب از انجا که سیکھے بن بکر یا علیهم السلام است و درم از اولیا که سیکھے بن
معاذ بن ابی نضیر بن اشدر سره و دیگر که لید از غافق است و اشدر بن رنوان الله تعالی اعظمهم
برین برآمد و عطف گفتند او بود و نیز گفتند که سیکھے را برادر است بود و در که معطر او به سیکھے
نام نوشت که سر از زود استم دوازده ان یا تم و سیکھے باقیست دعا کن تا نیز حاصل گردد و
سکے آنکه آن روز بود که آخر عمر در قیوم مبارک بگذرا تم مجرم کعبه ایدم که فاضل ترین بقاع است
دیگر که امر اخلاص کے نبود و حال اخلاص کے تو اس کے کنیز کن شامیہ بمن عطا کرد و روز و شب
یک دست من حاضر میماند بنیوم آن روز باقیست که پیش از مرگ ترا به بنیم اسید و ایدم که خدا
کرامت روز سیکھے کند سیکھے جواب نوشت که تو خود بهترین خلق باش و بهر بقعه
که خواهی سکو نیست کن اگر خود بد باشی یا ندان که ترا سودمند نیست دوم اگر ترا موت و
ویرد انگیزد تو دسے بنده حق را خودم نمی کرد سے بلکه خود خدمت خلق بر خود واجب
سے و استیغاث پس ترا خود سودمند نیست نه که مخدومے و آنکه آن روز سے ملاقات کن
دار می اگر ترا از خدا خبر بود سے از من بپرسے بود سے نقل است که شیخ سیکھے را
به شهر مدینه نزارید ام افشا که بنیوم اسباب غازیان و حجابیان و حیوئیان
و علمای فقه کرده بود و قرض خوانان تقاضا سے کردند و اکثر خاطر و سے بدان شغل می بود
نسب او به حضرت بنیوم صلے الله علیه وسلم را در خواب دید که سفیر مادی می بجای دلالت شود
و بر خیزد و بخراسان برود که قرض تو ادا گردد و شیخ سیکھے بر آن سعه مدینه نزارید نزارید خود
سیدار و بنیوم خواهد که گفت یا رسول الله ان سکه کیست چنانم دار و فرمود تو شهر مدینه برو
که سخن تو شفا می ده است و من چنانچه بخواب تو آمد و ام بخواب تا منس سیم رفت پس یکی افشا بود
و سخن گفت و فرمود سے مسلمانان بمن به اشارت حضرت شاه رسالت علیه الصلوٰه و التحیة در
خراسان آمده ام و مدینه نزارید و ام در قم خفته گفت من چنان نزارید و مدینه نزارید و مدینه نزارید
صلی الله علیه و آله و سعه نزارید و مدینه نزارید قبول کرد گفت نه گیرم که مرا حکم نبوت که یکبار
درم بخوابد و او پس بنیوم ایدم و سے و اشدر و از انجا عزم بلخ کرد و سکناسے شهر بلخ
کرام و سے کردند تا مدینه و در آنجا هم عطف گفت و تو اگر آن را بر درویشان فضل نزارید

بجست گشت روشن صورت ماه	چو ذات پاک او بران دین بود	ز بران خواه سال فصل و لغزاه
بگو تا شیخ او مظلوم حق بین	دگر ہم طالب حق طالب الله	دگر منم بود ز ابد پاک
دل پر در و سر ز باغم و آه	شیخ مسلم بن حجاج پیشانیوری قدس سره	
از عظمای علمائے محدثین و فقہائے بالگین است کتاب تصحیح مسلم و سنن بکیر و غیره از تصانیف ولایت و وفات وی در سال دویصد و شصت و یکست هجری است از مؤلفان		
چو مسلم زینت دین بی کلام	بجست بافت عز و قدر علی	علی بن ابی طالب کامل و ماض
دگر گفتا خیر قطب عالم	شیخ ابو حفص حماد و قدس الله سره و نام وی عمر	
	و بن سوره و هاشم از نیشاپور است صاحب ریاضت و عبادت و مروت و فتوت مرید شیخ عبد الله باوردی و او استاد شیخ ابو عثمان خیری است و باسید الطائفة جنید قدس الله سره	
	هم ملاقات کرده بود و سبب توباش است که در او ایل جوانی و سبب بر زنی عاشق بود و زنی سر و سبب نداشت بهود سبب و نیشاپور و علم سمرقند و بود پیش و سبب رشت و حال خود با و سبب گفت بهود گفت که اگر تا چه روز به سبب کار خیر و عبادت نرکن	
	نام خدا و رسول به سبب بر زبان نیاری من عیسی کنم که زن مطلع تو گردد ابو عثمان همچنان کرد چون چهل روز برآمد پیش بهود آمد و جود و عمل خود کرد و موافقت نمود و بهود گفت درین چهل روز از تو بلا تشک کار خیری بوقوع آمده است و نه ممکن نبود که عمل من ضایع میرفت	
	گفت درین چهل روز هیچ کار خیر نکردم ام ارا روز سبب و در راه میرفتم سبب در راه افتاده بود و بر دستم و بر کنار در او انداختم تا کسی نبود و رنگ و در راه از پانصد	
	جبهه گفت که ذات جنی تا سبب بهود بامروت و احسان است که با و جود و کار تا چه روز بهود کار نیک کردی و ماض بر زبان نیار و وی او تر از زنی داد و در کار خیر به سبب معروف کرد	
	ازین سخن آتش در دل ابو حفص افتاد و بدوست جبهه و توبه کرد و عبادت حق مشغول و بظاهر کار آهنگری اگر دس و پنج اجرت پانصد بر روزیشان داد سبب و جبهه بوقوع	
	شام بطوریکه او را کسی ندانند گذاشت کرد سبب و جبهه در میان برین مشغول و چنانچه	
	بگوید آید و استغفران و بهود شیخ ازین غایت بهود غایب شد تا که روز سبب کار	

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

از دل سر بر زد و تا جیل روز آفت طعام نخورد پس از هجر بیرون آمد و به دست حق پویست
پدر گفت آنچه داد و جیل سالی دادند این کسپر را بکسل و ز قضا کردند نقلاست که شاه
دختر عیسی جیل داشت و با شاه که بان خواستگاری او کرد شاه گفت مرا سه روز
امان ده در آن سه روز اگر موسی را بگشت روز سوم در ویشی دید که در مسجد نماز
نیکو میکرد چون فارغ گشت بود که فرمود که آه در ویش اهل داری گفت آه
گفت ایل منیو همی گفت مرا زن که می دهد که از سه درم بیش نذر دم گفت من دختر خوش
عقود سپردم و آن سه درم که داری بگذرم بر آه نان و یک درم بومی خوشش و
بگذرم بشیر یعنی صرف کن و عقد بینه به بخوان کرد و شاه دختر خود بکاح و سه داو
تسلم و سه نمود و دختر جوان بخانه در ویش آمد نان و خشک بد بر سر کوزه آب نهاد
پرسید که این چیست گفت از خوشی باز مانده است بر آه اشب نهاده بودم دختر
خواست که از خانه و سه بیرون آید در ویش گفت من سید انتم که دختر شاه من
در بنیو امی نخواهد داد و دختر گفت آه عزیز من نه از بنیو امی تو میردم بلکه از صدف باوان
لقین تو میردم که از دیشستان از بر آه نفقه امروز نهاده و پدر من سه گفت که ترا
به بر بنیو کار سه درم حالا سه داو که در روز می خود و بر خا سه دختر و جیل اعتماد ندارد
در ویش گفت پس این گناه هیچ معذرت که از معذرت کفار دم پذیرد بانه دختر گفت
در بخانه یاسن باشم یا این نان خشک در ویش نان برداشت و با سه
داد و از دل و جان بکیر به تکیه کرد نقلاست که خواجه علی میر جانی در پیش تربت
شاه شجاع نان سپرد او و یک روز خوان طعام در پیش داشت و می گفت با خدا یا
همانے بفرست تا با هم طعام خویم ناگاه سه که از در مسجد درآمد سه بابک بر سگ داد
چون سگ برخت ناله از گداز شاه آورد که همان می خواهی چون فرستادم دورا
از پیش خود باز گردید می سه که نه الحال برخاست و در محله با سه شهر بگشت
با سه نشان آن سگ را داشت پس بصیرت سگ را دید و در رفته خفته
ماهر گرداشت پیش او نهاد و سگ هیچ التفات نکرد و خواجه علی خجل شد و مقام

<p>خداوند بزرگوار را که در این عالم سایه رحمتش بر سر همه است</p>	<p>خداوند بزرگوار را که در این عالم سایه رحمتش بر سر همه است</p>
<p>خداوند بزرگوار را که در این عالم سایه رحمتش بر سر همه است</p>	<p>خداوند بزرگوار را که در این عالم سایه رحمتش بر سر همه است</p>
<p>خداوند بزرگوار را که در این عالم سایه رحمتش بر سر همه است</p>	<p>خداوند بزرگوار را که در این عالم سایه رحمتش بر سر همه است</p>
<p>خداوند بزرگوار را که در این عالم سایه رحمتش بر سر همه است</p>	<p>خداوند بزرگوار را که در این عالم سایه رحمتش بر سر همه است</p>
<p>خداوند بزرگوار را که در این عالم سایه رحمتش بر سر همه است</p>	<p>خداوند بزرگوار را که در این عالم سایه رحمتش بر سر همه است</p>

[illegible]

این طریقی بر اجتهاد و مجاهده نفس است نقلست که شیخ سبیل ولی ماورزاد بود که من فرمود
 و تحقیق حق تبارک است بر یکم فرمود و من سبیل گفتن یاد دارم و حالات شکم ماورزاد
 نیست و نیز میفرمود که سه سال بودم که در نماز قیام شب میختم و شش سال بودم که قرآن
 حفظ نمودم و روزه دارم بودم و بعد از ده سالگی در تحصیل علوم ظاهری ممتاز شدم
 نقلست که در اوایل عمر شیخ سبیل در تمام سال برائے و سبیکه رم جو خریدندی
 و اس کردند و نان نچندند و هر روز یک اوقیه روزه افطار کردی بعد از آن بعد
 سه روز پس بهفت روز پس بهست و پنج روز پس بهفتا در روزه روزه بکشد و گاهی
 بودی که در چهل شبانه روز لطیام و سبیکه مضر با دام کفایت کردی نقلست
 که چون شیخ بمریوخ رسید هر چه داشت از صباغ و عطار و اسباب طرود و فروش و زر
 و سیم علیحدہ علیحدہ نام هر یکس بر پارو کاغذ نوشت و خلق را گرد آن پاروهای
 کاغذ را برتر آید ایشان بغیشاند تا هر یک کس یکیک پارو کاغذ برداشت پس
 هر چه در آن کاغذ نوشته بود بدو زمانی داشت و از دنیا و متاع دنیا را رغبت
 نقلست که عمر و لیث سخت بیمار شد و اطباء از علاج و سبیکه بجان آمدند آخره خواج
 سهل و اطلب کرده است دعا دعا نمودند و دعا کرد دعا سمن در حق ظالم اثر
 نمی کند اگر تو بگویی و زدنایان را آزاد کنی ممکن باشد که دعا سمن سوثر آید عمر و لیث
 از گنایان خود تائب شد و محو سال را بکشد پس خواج دست به عا برداشت
 هنوز با تمام نرسیده بود که شفا یافت و لشکر اند آن زرد مالی بسیار نذر کرد و خواج هیچ قبول
 نفرمود و چون از پیش عمر و لیث بیرون آمد مریدے عرض کرد که اگر چیزی قبول
 میفرمودی درجه و ادای عرض بکار منی آمد گفت که نظر بردار و بعد از این
 چون مرید بصورتی که در محراب از روزه او هر دیدند نمود که شخصی را که بحضور خدا
 تبارک چنین حال باشد او چه گونه چیزی از اهل دنیا قبول کند نقلست
 که خواج سهل تشری چون سماع شنیدند بهیوش گشتی و تائب و پنج روز
 و بعد نذر نمود و طعام نمودند و در موسم زمستان چنان عرق

<p> ۱۰ ۱۱ ۱۲ ۱۳ ۱۴ ۱۵ ۱۶ ۱۷ ۱۸ ۱۹ ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰ </p>	<p> ۱۰ ۱۱ ۱۲ ۱۳ ۱۴ ۱۵ ۱۶ ۱۷ ۱۸ ۱۹ ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰ </p>	<p> ۱۰ ۱۱ ۱۲ ۱۳ ۱۴ ۱۵ ۱۶ ۱۷ ۱۸ ۱۹ ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰ </p>	<p> ۱۰ ۱۱ ۱۲ ۱۳ ۱۴ ۱۵ ۱۶ ۱۷ ۱۸ ۱۹ ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰ </p>
--	--	--	--

[illegible]

سال واصل او بہارک آبادی ست نیز آمد ہر سال عبداللہ کے لئے مسیح ابوسعد خرمیہ از
 قدس سرہ نام کے احمد بن عیسیٰ و لقب ہزار واصل و سے از قطب ہزار
 و طریقیہ خزاویہ بنو بادیست از قدما سے علما سے شریعت و مشایخ طریقت و لغت
 قطب الوقت بود و در علم تصوف چہار صد کتاب تصانیف و دست و بازو النور مہر
 و غیر حافی و بری مطلق صحبت داشت و اول کسیکہ در فنا و بقا عبادت کرد او بود و میفرمود
 کہ ابتدا سے جوانی بسبب جمال ظاہری شخصے بر من عاشق بود و من ازو سے یکگزینہ
 روز سے تنگدل شدہ باو یہ در آمد چون معقدار سے راہ رفتم دیدم کہ از شخص ختب
 من می آید و گفت کہ ہا بن باد یہ از من چون خواہی رست نزدیک من چاہے بود
 خود را در او انداختم خدا سے قہارے مراد را انجامہ سلامت گاہداشت آل شخص بر کتا و چاہ
 نشست دے کر گشت از کار پناہ پیور کار آورم و گفتم الہی تو قادری بر این کہ مرا
 از چاہ بر آری و از شر این شخص ہم نگہداری دیدم کہ باد سے بر من پیچیدہ از چاہ
 بیرون انداخت و از شخص پیش من آمد و دست و پا سے من بوسید و غدر خواہی کرد
 و تازیست ازو سے صدق و صفا صاحب بن بود و میفرمود کہ وقتے در باد پیور قسم لی از او
 و چند روز در فاقہ گذرانیدم روز سے چشم بر آ باد سے افتاد دلش از شدم چون دیدم
 نجاستانی بود نفسم آرام یافت و امیدوار شد کہ در آنجا رسیدہ چیز سے خواہم خورد و بخلاف
 نفس سوگند خوردم کہ در آنجا فرود نیایم گور سے در ریگ کندیدم و در آنجا شستم جسے
 از جادو اشیان در انزل نزل کردہ بودم نزد من آمدند و نیاز مند سے کردہ مرا نزد خود
 بر وند بر رسیدم کہ شما یکہ دانستید کہ من در اینجا ہستم گفتند آواز سے از آسمان شنیدیم
 کہ شخصے از اولیا اللہ خود را درین ریگ باز داشتہ است بروید و اورا بریابید
 پس بتلاش شما بر آمدیم و فوالت شیخ ابوسعد و سال و عدد و ہشتاد و ہفت ہجرت از موافق

نہادہ ولی و عابد و معتمدی ہر عالم مخفی از کرم سعد ابوسعد سال فصال او تو باحوال اہل کتب
 کو تو بسید سعد ہم سعد بسید استیخ عباس بن ہمزہ قدس سرہ کنیت و سے
 ابو الفضل واصل از پیشا پورست از عظماء سے مشایخ وقت بود و بازو کنون و با برید

از چاه دادیم شیخ و شش گرفت و از چاه برآمد و فحاشی و سه وصال و دو مسند
و نود و چهل بیت و در پیشاپور و جوار از انگوهر بار شیخ ابو حفص حداد بن فون شد از موالین

شیخ اهل یقین ابو جهم	سرقه را از این ابو جهم	سال ترحیل و سه عیان گردد
از نعل قلب دین ابو جهم	الغیاث شیخ ابو جهم شیه هر دو سرا	مقتدی اهل حال اهل قال
سال تاریخ وصال او چند	گفت قلب الاولیا اهل جلال	شیخ ابو بکر و قاق قدس سمره

نام و سه بن عبد الله است جامع علوم ظاهری و باطنی بود با سید الطائفة جنید
صحبت داشت و از اقران ابو الحسن توری است وفات و سه بقول صحیح در
سال و دو صد و نود و سه و بعضی اهل خبر سال و دو صد و دو و یک نیز گفته اند از موالین

حضرت ابو بکر و فاتی که بود	در علوم ظاهر و باطن مقیم	بند و بکر سال و علقش
نیز مر و گفت که دانی کرم	هم ولی الله مقبول آمد	سال اهل آن شیه جنیت مقیم

شیخ ابراهیم خواص قدس سمره کنیت و سه ابو سحاق است و اصل و سه
از بغداد است صاحب جذب و صحو و سکر و طریق توکل زهد و ورع و تقوی که گاه روزگار
و خاصان درگاه اهل و از اقران سید الطائفة جنید و توری قدس اسرار هم و صحبت دار
خضر بود شیخ جمشاد دینوری میفرماید که نشیبه خجوب ابو جهم در سجده نمودند که اگر
خواهی که دوستی از دوستان ما زنی بر خیزد بر سر تل توبه شو سید ارشد و بجای لیکه
در راه برفت بسیار دید در آنجا فرستاد ابراهیم خواص را دیدم در برف مرع نشسته و با وجود باران
برف و سرما و در عرق عرق بود و نیز فرستاد که بر سرش و بزین حواس و سه بسیار
خستک می شد بدیدار و سه خورند خدم و پرسیدم که این رتبه از که یافتی گفت از خدمت فقیر
تقلبت که از غایت توکل و نهایت قناعت خلق شیخ ابراهیم را رعیع المتوکلین
خواند و او را خواص از بهر آن می گفتند که زبیل بافتی و در لیسان و سوزن و مقراض
و رکوه درام نزد خود داشته و میفرمود و سه که انقدر اسباب توکل می از میان ندارد و
میفرمود که حضرت از من محبت خواست قبول نکردم و ترسیدم که در توکل خلل افتد
تقلبت که ابراهیم خواص فرمود که روزی در باو به شیرین میبید دیدم چون

[illegible]

و تریس ندیم چنانکه قرار بر اینم خواص است گو یا شیرین خفته کخوف بیدار روی شمس از سواست

خویش طشت کرد از بر اینم شاست	بقر ب از دی از دار دنیا	عیان کمال و صلیت قطب سمود
و اگر هم سالک سکین بفرما	عجب نایب رخ اوسم جلوه گر شد	زادی بد قطب ۲۹۱
مگویم بود از بر اینم بارے	بسال طشت آن شاه لعل	رقم کن ز بدیه آفاق کامل

که گرد و سال و صاکن شمس پیدا شیخ ابوالحسن نورانی شمس قدس نام وی احمد

بن محمد و لقبی شمس محمد بن محمد مشهور این المغنوری و پدر دے از بنشور است که باین برات و

مرد و آتشده و مولد و منشای دے ابتدا و است و در مشایخ خطاط امیر القلوب شیخ زکریا

و قمر الصوفیه نیز خوانند دے و خرقه ارادت از شیخ سمری سقراط است و بصیبت شیخ احمد حار

نیز شرف گشته و از اقران جنید و در طریق مجتهد و صاحب مذهب امام طریقت نوریه است

و اورا نور دے از ان گفتند دے که چون شب تا یک سخن گفته نور دے از دافش

بر آمد دے که تمام خانه اش را روشن کرد دے و نیز بنور کر است از اسرار باطن خبر داد و اورا

صومعه بود در صحرای هر شب در آن نماز کرد دے و خلق که آنجا بنظر آره و فقده دے شب قرنی بدید

که از صومعه دے دے درخشد و به آسمان شد دے و میفرمود که در اوایل سال روزی

برجله رسیدم و میان دو زورق بالیتادم و گفتم نروم تا وقتیکه یک یا هی کلان در است

من نیفتد آخر یفتاد و در کشیدم و گفتم الحمد لله که کار من نکو آمد بر قسم و اظهار انجیل پیش

بسیار الطافه جنید کردم گفت اے ابوالحسن اگر با دے خو بخوار دے در دام توا افتاد دے

و ترا بگزید دے و بعد دے بهتر بود دے که اظهار این کر امت کردی نقلت که چون

غلام خلیل و ذیر خلیفه بنیداد بدین طائفه صوفیه برخواست پیش خلیفه رفت و گفت که چنانچه

پیدا آمد است که سرودمی شنوند و رقص می کنند و کلمات خلاف شرع از زبان می آید

ظاهره انیقوم از زمانه اند اگر امیر المؤمنین بکشتن ایمان فرمان دهد من بے نا و دقه قصود

و ثواب عظیم حاصل یدر خلیفه ایشان را طلبید پس شیخ ابو جره و شبلی و رقاص و نور دے

و جنید و جماعت دیگر از اصحاب ایشان و غیره حاضر آمدند خلیفه لقبش را نشان اشارت کرد

سیاف اول قصد کشتن شیخ رقاص کرد و نورجی بر جوبت و خود را در پیش رقاص افکند

[illegible]

سبب انتقال الرحمن الرحیم و پاسے در آتش نہاد و اندو غلام بچہ را سلامت بر آورد
 خواہر غلامان و جوہر را دینا بکجاست آورد باز بپس بوسے داد گفت نگیم کہ خدا امتیانی
 این منزلت را بپیش گزفتن مال دنیا داده است نقلست کہ روزے خادمہ نوزے
 کہ زینبہ نام داشت نان و شیر پیش نوزی آورد و انجور و چون نوزی آتش دیگران
 بدست خود و از روضہ و دستش سیاه شد و بودند اتفاقاً نوزی دست نامستہ نان خوردن
 آغاز کرد و خاورہ در دل آورد کہ چہ تا بخار و مر و سیت کہ بدستہاے سیاهان می خورد و نمیشوید
 در حال شخصی آمد و بر تپہ نہ گفت کہ تو در دہن کسختی و از خانه من پنچہ جامہ ما بزدی آورده
 و ہر ایک رقت و پیش تپہ برد نوزی بیرون آمد و گفت اورا مرغانی کہ جامہ شہید افتونہ
 ہما وقت شخصی میرا شد و پنچہ جامہ اش ہماروے کرد و زینبہ خلاص یافت نوزی
 بر تپہ گفت کہ بار دیگر کوے کہ تا بخار مر دیت کہ بدست سیاهان می خورد و خاورہ بکر
 نقلست کہ نوزے شخصی را دید کہ بارش افتادہ بود و دراز گوشش مرده افتادہ
 و آن شخص بغایت فروماندہ نوزے پاسے بر پشت دراز گوش زد و گفت بر خیز چاک
 خوابت خود و حال برخاست و آن شخص بار خود بروے نہاد و فوات شیخ نوزی بقول
 تمام بفتات الالہی و سفینۃ الاولیاء در سال و صد و نود و چار و یاد و صد و نوز و پنجم صحت او و

حضرت نوزی کہ از انوار وے	گفت منور بچیان نوزین	رفت چون خانہ ظلمات دہر
صورت خورشید بخلد برین	رطت او سیدین ابوالحسن	طوف خرد گفت بصدق یقین
بہر رعیان گشت رقم شد فرید	رطت آن شاہ زمانین	راہل خبر و انت حق گشتہ اند
نیز زمی قبلہ دیا و دین	و شیخ محمود بن عثمان و صوفی و مکی قاضی السدر	و کمال

گفت وے ابو عبد اللہ کرم و مرید الطائفہ حمید و پرواستاد حسین بن منصور و کمال
 و ابوسعید حسد از محبت داشت و عالم بود و علوم حقایق چون سخن وے بار یک شد
 و در منہم مردم نیامد مجبورش ساختند و از کہ مغلطہ سیدوں کردند آخر شہر حد فست
 و آنجا قاضی شد و اصل وے زمین است و بزرگان صوفیہ فرمودہ اند کہ ہر حسین
 بن منصور آن سبب و عاے ہر زمین عثمان است کہ برابر بر ناسد و فوات شیخ محمود

گفت کہ باو گویا کہ سلمان با شد و بنجیدہ شود گفتم کہ حالا از گفتن چارہ نیست پس روئے
سپوئے دست آورد و دم و حالش گفتم گفت راست است کہ فرمودے کہ من
بقیہ لباس برابے امتحان شما کردہ بودم و نے الحال کلمہ شہادت بر زبان آورد
و سلمان شد و فات شیخ در سال دوص و نو دوزہ ہجریست قطعہ از مولات

شیخ دنیا و دین شیخ زمانہ | جاب شیخ ابوالعباس کامل | جو ہجرت سال صلیس و افویش

را کردہ ابوالعباس و اصل | شیخ یوسف بن حسین رازی قدس سرہ

گفت وے ابو یقوب از قذافی مشایخ کبار و مریدان ذوالنون مصری و شاکر دہام
احمد خلیل است ویر ابو تراب صحبت داشت و از مصاحبان بوسید خراز بود و عمری
اراز یافتہ و ابجدای حال وے آن بود کہ در عرب یا جماعتی تقبیلہ رسید دختر بادشاہ
عرب اورا بدید و مفتون وے گشت و بوقت شب بنوعکبہ دانست خود را نزد وے
رسانید شیخ چون اورا بدید ہلزد و از انجا مگر بخت و دور تر رفتہ خواب کرد و در خواب
دید کہ در جاسے خوب و خورم شخصے چون بادشاہان بر تخت شستہ ست و جماعتی
بہر یوتیان گرد وے ایستادہ اند پرسید کہ این شخص تخت نشین کیست گفت کہ ابوسعد
کہ بزیارت یوسف بن حسین آمدہ است یوسف با شماع ایشیے گریست و گفت مستکہ
باشتم کہ خیر خدا بزیارت من آمد و پیش تخت رفتہ سلام گفت یوسف از تخت فرود آمد
و شیخ را بگمار گرفت و با خود بر تخت نشاند گفت یا بنی اللہ من ناچیز ام تو کہ پیغمبر
خدا سے بزیارت من بیامی فرمود و رآن سماعت کہ دختر بادشاہ عرب با غایت
حسن و خوبی خود را پیش تو انداخت و تو خود را بجن پیروی و از انجا برستی خدا و لقا
ترا بر من و جملہ ملاکہ عرضہ کرد و گفت بہین اے یوسف تو آن یوسفی کہ بد مغ آرزو سے
نہ انجا قصد او کردی و اما ترا باز داشتیم و این یوسف آن یوسف است کہ بفر بادشاہ
قصد نہ کرد و مگر بخت پس خرابان فرشتگان کہ سے مینی بزیارت تو فرستادہ است
و بشارت داد کہ از بزرگزدگان سچے و درین محمد ذوالنون مصری اسم اعظم حی و اندیش
اوبرو یوسف بن الحسین بریدار شد و بہر صفت و نبردست شیخ ذوالنون تا سہ سال

[illegible]

وگفت همه زود است که ترا فرستاده اند و اکنون شریف آورده لغلت که باز نگامی
 کنی که خود را اگر با حسن و جمال بود بطور امانت نزد شیخ میری بگذاشت و خود بفرست شیخ
 جبرئیل بنفست جمال کنیزک شد و براسے دفع این و سوسه بخدمت شیخ ابوحنیف میر
 خود عرض کرد فرمود که حاصل این عقد منصرف بر دعای شیخ یوسف حسین است
 پیش و سے باید رفت پس شیخ زودانه خدمت یوسف حسین شد و بعد
 قطع مسافت بشهر و سے رسید و نشان دے از مردم بکست گفتند تو مرد صوفی و صالح
 میانی محبت که تر لاداش کن محمد زیدی در پیش است شیخ عثمان میری از عجمان گشت و نزد
 پیر خود سید فرمود که یوسف حسین را دیدی گفت در شهر و سے رسیدیم چون خلق او را
 ملحق و زیدانی سے گفتند از پس آدم فرمود تر لایان چکار باز پس بود و محمد مش حاضر شد
 شیخ عثمان با وقت باز گشت و بخدمت و سے رسید پیرکے لا و دیا مردے خود و پیش
 و سے نشاندید صراحی و پیالہ و بر و نهاده و فرسے از دے مبارکش سے تا خدمت
 گفت ایچا براسے خدا گو که انچه حالت که تو دارے گفت ابن امر و میرمن است
 و از روان اورا کسے نمی شناسد ترا نشی سے آموزم و دین حرامی شربت و پیالہ براسے
 جز درون شربت است چون این موجود و بکار خود آورد و گفت ابن حیدامی کسے که خلق
 دین تو عثمان پرسے گویند گفت براسے مین خود را بظاہر نے آرایم که کسی کنیزک خود را
 بنیالہ یا رسالی بامانت نزد من نہ گذارد و ابن برو سے عاشق نشوم شیخ عثمان
 ابن شنید و در پاس و سے افتاد و برعاسے و سے بقصد خود رسید و فاست
 شیخ یوسف حسین در جمال سرحد و میر جبرئیل و لبال سرحد و چار نیز گفته اند از مولف

یوسف دین نبی یوسف حسین	شد خود از دنیا می روان فرجان	سال رحمتی بقیل بل دین
یوسف نادری حسین آمد عیان	میرکال آورد یوسف خفیت	نیز قطب الدین محمد و یحییان
باز قطب دین حسین آمد یکب خرم	سجصل سال تر حاشین بخوان	شیخ عبدالقادر و عباس

بسی بن محمد بن نافع بن کریم قدس سیدہ اصل و سے از دست است
 که در نواحی فخر است و در تاریخ کنیز مسطور است که ابوالباسس بسے

و درخت در میان نے او چار و اندر دو کاز حسین صدراعے انالحتی برآمد و حسین در میان
نے پانچ چھٹائے بر زبان عمرہ سخن گفت کہ بخلق الحق علی لسان عمر شہید اوست
بر زبان حسین ہم سخن گفت و اینچہ حلول کار و زارد و نہ الما و فکاست کہ حسین بن منصور
قدس سرور سیاحے عظیم بود کہ در عالم گشت و خلق را بخدا خواند و در عمر شہید ساکنے
و محبت شیخ عبداللہ تشریحی بود از انجا بعباد آمد لہذا از ان بہ بصیرہ و از بصیرہ بدو حروفست
و خلق ابو عثمان عمر و مکی کردہ و مایہ ماہ باو محبت داشت و ابو یعقوب الاقطع و قمر خود کو باو
و ابو عثمان رسالہ در علم جہان تصنیف کردہ بود و پوشیدہ ہے داشت حسین اورا بر تاج خوا
سخن یار یک بود در فہم خلق نیاید و خلق بانجا ابو عثمان برخاست و ابو عثمان عمر و حسین
تجدید شد و مجبور شد کہ گفت الہی دست و پا و زبان حسین قطع کن و شخصے گمار کہ او را در بار
کنند لہذا از ان حسین بہ نیر آمد و از جنبہ سلمہ رسید جواب شافی نیافت لہذا از ان بہ تشریح
و تا یک سال در انجا بماند چون سخن یکس پیش خود و قمر ندادے حسد و حسدان بروے
پریدہ آمدن عبد بنجر اسان تشریف برد و زانجا روانہ شدہ تا پنج سال ناپدید گشت بعدہ
بفارس آمد و کتاب تصنیف کرد و بال ہوا سخن گفت و قبولے عظیم در ول خلق یافت
و خلق اورا حلاج الاسرار سے گفتند پس بصرہ شد و قصد حرم کرد و در حرم ابو یعقوب نہر
جو ری بسحرش منسوب کرد و باز بصرہ آمد و زانجا باہو بار بازیند وستان تشریف آورد و مد
ہند باند و خلق را بخدا خواند پس باو از نہر و چین ما چین رفتہ کتاب تصنیف نمود چون
باز آمد از اقصاے عالم بدو نامہ نوشتن سے و در نامہ ہند وستان نام و ابو العباس
و در نامہ چین ابو العباس و در نامہ خراسان ابو الخیر و در نامہ فارس ابو عبد اللہ و در نامہ
خراسان حلاج الاسرار سے نوشتند و در بغداد و اصطلم نام کرد و در بصیرہ و حمیر پس از ان
قصد مکہ کرد و تا دو سال در انجا مجاور بود چون باز آمد احوال بروے برگشت و خلق را
بسننے می خواند چون کسے بر آن وقوف نمیداشت خلق خدا دشمن او شد و از پنجاہ
شہر شہر بدر کرد و تہ و تفلست کہ حلاج از ان سبب اورا می گفتند کہ کیار بابا سے
از نیبہ گزشت اشارتے ہوے کردے الحال دانہ از نیبہ جدا گردید و تہ و تفلست

باقی دو جو سبب منبر گفت که در دو باشد که تو مرد را از خود سرخ کنی گفت بے آبرو
 که تو از لباس باطنی بر آوده لباس ظاهری خواهی پوشید پس عباس دین آن فتوے
 قتل حسین را پیش خلیفه برود و خلیفه گفت که او فتیحه جنید اجازت قتل حسین را
 اجازت نمی دهم ازین سبب علامه جنید جمع آمد و خوان اجازت قتل حسین از
 جنید شد و او از خاقان بر آمد و بدار القضا رفت حامد صوفیه بر آورد و خلعت علیا پوشید
 و بر آن مهر نوشت که منی گنگنه یا قضا که بر این حکم می کنم بر ظاهر و فتوے بر ظاهر است
 و علامه فتوے را بعد شربت و حفظ جنید نزد علی بن علی و زبیر برود و حسین را طلبید
 زندان فرستاد که یکسال زندان بماند را خلق پیش دے رخنه دے و مسایل و
 واقعات پرسیدند دے آخر خلق را از و منع کردند و مدت پنج ماه کسی نزدیکی نمی شد
 مگر یکبار ابن عطاء یکبار عبداللہ بن نجف نقلست که شب اول که حسین انجوس کردند
 بیاورند حسین را ندیدند جمله زندان برفتند یا فتند شب دوم زندان بود و حسین
 شب سوم او را در زندان یافتند گفتند و شب کجا بود دے گفت شب اول بجزرت
 حق بود و شب دوم حق نزد من بود ازین سبب زندان بهم عتاب بود اکنون
 مرا براسے حفظ شریعت باز آوردند نقلست که چون حسین در بند بود هر روز هزار حرکت
 فغان کردند گفتند میگویی که من حقم این نادر کرده کنی گفت امید انیم قدر نقلست
 که کیش در زندان چه حد تن مجوس بودند گفت اسے زندانیاں اگر میخواهند شدار
 آزاد کنم گفت چگونه که تو خود در زندانی گفت مادر بند شریعت رسول ریم و بنجر
 خود و خود مقید هستم اگر خواهم بیک اشارت همه بند بکشایم پس با کشت اشارت
 کرد همه بند را فرو ریخت زندانیاں گفتند حالا از کجا برویم که در زندان بسته است
 اشارت دے دیگر کرد و دیوار در پیچ ما پدید آمدند گفت سرخوش گیرید گفت تو سنے یاسے
 گفت ما را بخدا و خود مرستی که انکشاف آن موقوف بر سر و دست علی الصباح
 چون محافظان زندان آمدند پرسیدند که دیگر زندانیاں کجا هستند گفت خلاص کردم
 گفت تو چرا ماندی گفت حق را با عتاب بے ست که خوشنودی آن سوا سر و دست

وگفت پس بخون الحسن برشت وایم که روکم زده شده باشد شهادت میدادید که زردی رویم
 بسبب ترس مرگ است خون بروی خود مالیدم تا سرخ گردد گفتند ساعدرا بخون الوده
 گردن بیدار وگفت که وضوی کنم برآی نماز عشق که گمانی افش لا یصح وضو میسر
 الا لکم پس چشمهایش کشیدند و ستیغیست از خلق برخاست بعضی میگفتند و بعضی
 میگفتند ای انداختند پس خواستند که زبالش پیریز گفت چندان مبر کنیدی که سختی کنم رویم
 لبوس آسمان کرد وگفت الهی حیدران بیخ که از برآی تو بر من میدارند محمد و م
 شان کن و ایشان ما بنی نصیب نداد و اگر دست و پا می بین بریدند در راه تو
 بریدند و اگر سرم از تن جدا می کنند در مشاهد جلال تو میکنند پس گوش و بینی و سینه
 از تن جدا کردند و مردمان سنگ روان کردند و آخر سخن حسین این سخن بود و حسب الواجب
 افراد الواجب الواجد افراد الواجد و این آیت البسحلی بھا الذین سلا یومنون بها
 و الذین آمنوا مشفقون استقام و یعلیون انه الحق و این آخر کلام بود پس بانفش بریدند
 وقت شام فرمان خلیفه آمد که سرش از تن جدا کنید وقت مر بریدن یک خنده بزد
 جان بردار و گوئی تضایب بیا بان رضا انداخت چون بر حست حق پیوست از یکیک بند
 ام خدش انا الحق می برآید پس بند از بندش جدا کردند که سواست گردن و دستش
 هیچ مانده بجان از گردن و پشت و سینه باگ انا الحق می برآید روز دوم نام غنائین
 تسبیحند از ان خاکستر ناسی هم انا الحق ظاهر بود و وقت قتل هم قطره که از خون بر زمین
 چکید انا الحق تخریر یکشت روز سوم خاکسترش را در دریا انداختند بجان بر سر آب
 و جلد انا الحق تنجواند نقاست که حسین حلاج قبل از قتل بخادم خود مشرب شده بود که
 چون خاکستر من بد جلد اندازند آب دریا جوش خواهد کرد و خوف آفت که بنیدار و فرود
 پس در آن حالت تو خرقه من پیش آب ببری و بگوئی که برکت این خرقه حسین مقتول
 که بر نام خود قتل شد و دست ساکن شود روز چهارم آب دریا در غنایان آمد و آبش تا
 دیوار را میسست شهر رسید خلق شهر را وایا میگرد و غلیظ میسج علاج آن نمیدانست
 و چون خادوم چون دید که شهر غرق میخفتنایان کرد و خرقه حسین بر سر آب بر و حسب

مصلحتاً تا کی نہیں سمجھا گیا	بہر حال ولایت آقا شیخ دین	آشدند از دل امام المولانا
قطبہ حسین علاج منصور و عالم	کردنیر آفت از مہ آباست	ولی زانی آرد سال و شش
مگر ز دل حق قطب آسمان	شیخ ابوالعباس بن عطا قدس	اللہ سترہ
عام و سید محمد بن احمد است و ولید اسے الہل بود و شاکر و ابراہیم ماستانے و با	سید لطائفہ جنید صحبت داشت و در علمائے عظام و شایخ کرام سرفراز و ممتاز بود	و وزیر تفسیر است و دینی قرآن کلامہ تفسیر صیح و فضل و اتقہ دست و فات وے
و مکہ و بقیعہ سال سہ صد و نہ ہجرت و و اتقہ قتل وے اینست کہ غلہ بن عیسیٰ وزیر	خلیفہ نیکو کہ حسین بن منصور مابکشت	ان شیخ ابوالعباس سپید کہ گوی در حق منصور علاج
کر کہمہ اہ الحق بزبان آورد و بیاداشن آن قتل شد و گفت تو خود شکر بار خود کن از ان	بیراز و خرقن مردان کہ نہ سہ خود داری	یہ چہ منزلت داری کہ از حال حسین
علاج پیر کا وزیر ازین سخن بر آشفت و فرمود تا دنا ہنہا سے شیخ بجان بچان بکشد	و در سر وی بجا فرو کو قند تاشہ شد از مولف	افزود کہ ابوالعباس
سلاطین و خاندان و حاکم	آشدند از عطا ابی العباس	ان شیخ ابو بکر رازی قدس سترہ
نام دے محمد بن زکریا است و وزیر گمان طالبہ صوفیہ بود و مرد متوج و مجتہد و امام از	خون خدا اگر تے گویند کہ در شایخ در وقت وے از وے کسے گریان تر نبود و ہر	مرد مبتدی کہ و پر ایدیدے از کثرت عبادت و گریہ و بصیرت و حقیقت و انظار
درماع اسیر وے گشتے و صاحب افحات الانس میفرماید کہ در ابتدا سے حال شیخ	مکہ رفت چند دنیا فتوح بے رسیدہ بود آنرا بیرون کہ در میان دو سنگ	دفن کرد و نشانے بر آن نہاد و در مکہ بخدمت ابو عمر حاجی رفت روزے از
وے مسئلہ پرسید و گفت کہ اول برو و آن دنیا را کہ در میان دو سنگ	دفن کرد و آبرار و دو جامہ ما و ستر خود صرف کن بعد از ان نزد من بیا ابو بکر رفت	و دنیا را صرف کردہ باز بخدمت شیخ آمد و بہر تہ اسے رسید و فات
آن جامع الکلمات باتفاق بر دل غیر در سال سہ صد و نہ ہجری است از مولف		

پیوندم حکیم که کثیر بنود وفات دینی سال سید و شانزده هجری است از وفات
 شیخ عالم جاب شیخ بنان **یا** **مستبیر محمد بن** است **یا** **ابو محمد علی بن** است
 بکفای سیر محبت است **یا** **شیخ محمد بن** فصل قدس سوره کنیت و
 ابو عبید است و اعلمش از شیخ ابو عبید است اول در پنج بود سخن میگفت
 وقت کثیر را بهر ایت آورد آخرت نفسان بگناه او از شهر بیرون کردند چون بیرون آمد
 روسه بسوس شهر کرد و مل شهر انفرین کرد خطبه کثیر بولیا پاک شد بعد از آن بفرست
 وقت حقایق آن شهر شد من بعد عزم حج کرد و بنیشا پور رسید و سخن گفت
 و ما بخار سال سید و نوزده هجری وفات یافت مراد گوهر بارش هم در وقت از وفات
 چون **محمد خوار بن** فصل **یا** **یافت باقر بن** کمال حال **یا** **حق گفت دل بر حلقه**
 پیشوا نیز گفت **محمد بن** شیخ ابو الحسن و راق قدس کسره نام و
 محمد عبداللہ بن سید است از کبار شایخ و قدس ایشان است و در عثمان بیست
 وفات و سید در سال سید و نوزده هجری است قطعه از وفات
 ابوالحسن آن بر دنیا و دین **یا** **شیخ محمد بن** است **یا** **قنای دین** و سید شایخ
 میر عبداللہ بن ابی بکر **یا** **محمد بن** است **یا** **محمد بن** است **یا** **محمد بن** است
 شیخ ابوالحسن دراج قدس کسره فصل و سید از وفات است و خبر
 خلافت از ابراهیم خواص یافته صاحب طبع و وجد بود چون سماع شنید می از
 خود رفته آخورد و کت سماع آید کشید و جان داد و وفات و سید در سال
 سید و سبت هجری است از **محمد بن** است **یا** **حسن** و **الحق** ابو الحسن
 رفت چون از **محمد بن** است **یا** **محمد بن** است **یا** **محمد بن** است
 خیر **محمد بن** است **یا** **محمد بن** است **یا** **محمد بن** است
 و سید از سمره و سکن و سید ابو محمد و سید ابو محمد و سید ابو محمد
 نوزده و ابن عطاء و سید و ابراهیم خواص و شیخ برود و مجلس و سید کرد و سید
 شیخ را محمد است سید انطاویه حید و فرستاد که او سید را بر سید و سید ابو محمد

[illegible]

و قاضی آن جامع الحسنات بقول حسنات الخصال من غنیة اولیاء در سال سه صد و بیست و یک

تحریر فرموده از مولا	غیر مناج خبر دین سبب	باقی چون از بنایان کمال
محمّد بن محمد	سال رحیل وی ز دل تحصیل	نیز تاریخ حیات آن شاه
بیت زاهد محمد اسماعیل	الضیاع	ساج که نام آن گرامی
بهر کس شنید متقی گشت	سر پر سال حیات ارم	ساج آبی الحسن و لی گفت

شیخ ابوبکر واسطی قدس سره نام و سید محمد بن موسی است و مشهور بیا بن
فرغانه است از قدما و مشایخ واجله صاحب جنید و توحیدی است و جامع بود میان
علوم ظاهر و باطن و اسرار و توحید و علم اشارت و تصانیف و شیخ عبد الله انصاری
فرموده که از زبان نجاشی در خراسان آنقدر توحید بظهور نیامده است از
زبان ابوبکر واسطی وفات آن جامع الکرامات بقول صاحب طبقات سبب در سال
سه صد و بیست و یک بعد از سال سه صد و بیست و بقول صاحب نفحات الانس
در سال سیصد و شانزده قبل از سال سیصد و بیست و صاحب محاسن الاخبار
سال وفات و سه صد و بیست تحریر میفرماید و الله اعلم بالصواب از مؤلفان مسلم

ابوبکر بود صادق و صدیق و متقی	پیرزاده عابد حق شیخ و متقی	الکتم ببال حیات او قول شرافت
ابوبکر واسطی و ابوبکر واسطی	قطعه تاریخ حسب قول صاحب محاسن الاخبار از مؤلف	
جناب واسطی سید حیا گیسو	ولی الاولیا زاهد ابوبکر	چونستم سال رحیلش نبویا
دو آدم گویا عابد و کعبه کینه	شیخ ابوبکر کتانی قدس سره نام وی محمد	

بن علی جعفر است و اصل از بغداد و از مریدان سید الطائفة جنید شاذلی است
در همه احوال موصوف و در زهد و تقوی معروف یگانه روزگار و از مشایخ کبار
همجاز بود سالها سال در حرم محرم ماند و بختاب چراغ حرم خطاب گشت و تمام شب
در نماز گذرانید و در روز و در آخرت قرآن بحالت طواف کعبه نمود و تا سی سال
در کعبه زیر ناودان نشسته عباد شاگرد و دین سخی سال هم دشت بر زمین نه نماز
و خواب نکرد و شیخ ابوالحسن خرمین میفرماید که یکبار در سفر همجاز بے زاد و راه

گفت حذیقه غلی عن ربه گفت بر این چه دلیل دارستی گفت دلیل
 آنست که تو خضری حضرت میگردی گفت با اینوقت میدانم که خدا را هیچ و سستی
 که من اورا شناختم باشم امروز ترا دیدم که تو مرا شناختی و من ترا شناختم بودی فلانست
 که روزی شیخ ابو بکر در نماز بود طرازی در گنبد نماز گفت مبارکش باز کرد و باز در
 ناف او مشد در حال هر دو دستش خشک شد باز آمد هنوز شیخ در نماز بود و او برگشت
 شیخ انداخت و نشست چون از نماز فارغ شد او بنالید گفت ترا چه افتاد که منی ناسی
 طرازی حال واقعه گفت فرمود که مرا از بدن داوود و رواج خبر نبود و دست برآورده و گفت
 آنکی بعد از آن من منی باز آورده و تو دوست باز گرفته و دست برآورده و گفت آنکی فی الحال
 دست و یک شد فلانست که شیخ ابو بکر اکثر حضرت شاه رسالت را در خواب میدید
 و بعد الهامی کرد و جوابها بیافقت جانم کبیا بیجا و دیگر تبه در کیش رسول را در خواب میدید
 وفات شیخ ابو بکر کتبی با اتفاق اهل اخبار در سال سید و دست و دو هجریست
 و فرار بر او در شش در کتب معتبره است از مؤلف و قاضی صدوق که از دیده ظاهر بنیان

صورت کج نهان گشته محمد نوکل | سیر زبانی سیر تاریخ و دانش بر سر | از خواجه نیر عباس گشت محمد نوکل
 شیخ ابراهیم بن داود و رقی قدس سوره کسیت و سبب الواسع
 از اهل بیت شیخ شام سبب بنو النون مصری و حنفی و ابو عبد الله بن حنفی و امشست
 و در طویل یافته فلانست که در ویشی در بادیه میرفت شهر قدس او کرد چون نزد کیش
 رسید و دزدی نگر بیت روی بر خاک نهاد و بر رفت در ویشی در عجیب ماند
 چون در خود نگاه کرد پاره از خرقه خواجه رسته بر جامه خود دید داشت که شیر حرمت
 پاره آن خرقه بداشت وفات و سبب با اتفاق اهل سیر و سال سید و دست
 و شش هجریست و بعضی اهل تواریخ در سال سید و دست و شیخ نیر فرموده اند از مؤلف

جو ابراهیم بن داود رسته	سفر و زید در جنت زدینا	بگوید او در آن سال تاریخ
بسال رحلت آن شهید	و اگر گردید سال صلیت او	ز ابراهیم بن داود دید
شیخ ابو الحسن بن محمد بن قدس سوره نام و سبب علی است از مؤلف		

که امر و بخانه من برداشتی چون خلق مرا حقیر دانستند حق جل و علا مرا عزیز گردانید و آنکه
 خزانة فرید را داشتند برایشان هم بخشید و وفات شیخ در سال سهصد و سی و شصت
 و شصت بمصر است از موقوفات محمد یوسف بن عبد الوهاب اکمل شیخ کامل شیخ مسعود
 بسال طاعتش نذر رقم کرد محمد یوسف بن عبد الوهاب اکمل شیخ کامل شیخ مسعود
 رقم هم خادمه حسن بنده نمود شیخ ابو محمد نقش قدس سره نام نامی دے
 عبد العزیز بن محمد بن شایر سیست و بعد از او متوطن بود از اهل طایفه شیخ ابو یوسف حداد
 و اعیان سید الطائفة جنید است سیاحت بسیار کرده نقل است که چون شیخ حکیم برود خنجر
 با مریض وقت شد هر سال یا بر بنده و سر بر بنده هزار فرسنگ سفر کرد و به بنده از شهر
 زیاده از ده روز موقوف نشد و میفرمود که سیزده سال متواتر حج کردم بتوکل
 چون نگاه کردم همه بر سواي نفس بودند گفتند که بجه دوستی گفت روزی مادم
 فرمود که سبوتی آب از چاه بیار من گران آمد دیشم که آن همه حج ما بر سیاحت
 نفس بودند و ویست گفت که در اختیار بودم و اراده حج داشتم در دلم آمد که ابو محمد
 مرتش با نروده و نیاز نزد خود دارد اگر اید بنامین در کوه خرید کنم در همین خطره بودم
 که نشد در دوازده من مگوشت در باز کردم دیدم که ابو محمد بود و پانزده وینار که نزد
 خود داشت بهم داد و گفت لیسان و بنه را بجه دار نقل است که ابو محمد روزی
 در محله انداخته و میزفت تشنه بود از خانه آب بخواست دختر بے با جمال بیرون
 آمد و آب بونے داد چون بروی نظر کرد شایسته حسن و جمال و بے شد آب
 بخورد و بهانها نشست تا خداوند خانه بیاورد بونے گفت انخواجه از خانه بود دختر بے
 برآمد و آب بمن داد و دل من پر و صاحب خانه شیخ را معیشت گفت او دختر
 من بود اگر رغبت کنی بتو سهیم گفت قبول کردم پس صاحب خانه مجلس عالی
 ترتیب داد و نکاح دختر بے شیخ کرد و فرمود تا شیخ را بکرامه بر بند و خرقة ازو بکشند و جامه
 غیر بهر شامه میپایان کرد و چون شیخ بخلوت عود بے تشریف برد بنماز مشغول شد
 چون نماز بجا بیاورد برآمدن را بدید و گفت خرقة من بیاورد و جامه بپوشد و عود بپوشد

[illegible]

این کتاب در بیان فضائل و مناقب ائمه اطهار علیهم السلام
 و در بیان احوال و سیرت ایشان و در بیان احوال و سیرت ایشان
 و در بیان احوال و سیرت ایشان و در بیان احوال و سیرت ایشان

<p> ۱۰۰ ۱۰۱ ۱۰۲ ۱۰۳ ۱۰۴ ۱۰۵ ۱۰۶ ۱۰۷ ۱۰۸ ۱۰۹ ۱۱۰ ۱۱۱ ۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷ ۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳ ۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹ ۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵ ۱۳۶ ۱۳۷ ۱۳۸ ۱۳۹ ۱۴۰ ۱۴۱ ۱۴۲ ۱۴۳ ۱۴۴ ۱۴۵ ۱۴۶ ۱۴۷ ۱۴۸ ۱۴۹ ۱۵۰ ۱۵۱ ۱۵۲ ۱۵۳ ۱۵۴ ۱۵۵ ۱۵۶ ۱۵۷ ۱۵۸ ۱۵۹ ۱۶۰ ۱۶۱ ۱۶۲ ۱۶۳ ۱۶۴ ۱۶۵ ۱۶۶ ۱۶۷ ۱۶۸ ۱۶۹ ۱۷۰ ۱۷۱ ۱۷۲ ۱۷۳ ۱۷۴ ۱۷۵ ۱۷۶ ۱۷۷ ۱۷۸ ۱۷۹ ۱۸۰ ۱۸۱ ۱۸۲ ۱۸۳ ۱۸۴ ۱۸۵ ۱۸۶ ۱۸۷ ۱۸۸ ۱۸۹ ۱۹۰ ۱۹۱ ۱۹۲ ۱۹۳ ۱۹۴ ۱۹۵ ۱۹۶ ۱۹۷ ۱۹۸ ۱۹۹ ۲۰۰ ۲۰۱ ۲۰۲ ۲۰۳ ۲۰۴ ۲۰۵ ۲۰۶ ۲۰۷ ۲۰۸ ۲۰۹ ۲۱۰ ۲۱۱ ۲۱۲ ۲۱۳ ۲۱۴ ۲۱۵ ۲۱۶ ۲۱۷ ۲۱۸ ۲۱۹ ۲۲۰ ۲۲۱ ۲۲۲ ۲۲۳ ۲۲۴ ۲۲۵ ۲۲۶ ۲۲۷ ۲۲۸ ۲۲۹ ۲۳۰ ۲۳۱ ۲۳۲ ۲۳۳ ۲۳۴ ۲۳۵ ۲۳۶ ۲۳۷ ۲۳۸ ۲۳۹ ۲۴۰ ۲۴۱ ۲۴۲ ۲۴۳ ۲۴۴ ۲۴۵ ۲۴۶ ۲۴۷ ۲۴۸ ۲۴۹ ۲۵۰ ۲۵۱ ۲۵۲ ۲۵۳ ۲۵۴ ۲۵۵ ۲۵۶ ۲۵۷ ۲۵۸ ۲۵۹ ۲۶۰ ۲۶۱ ۲۶۲ ۲۶۳ ۲۶۴ ۲۶۵ ۲۶۶ ۲۶۷ ۲۶۸ ۲۶۹ ۲۷۰ ۲۷۱ ۲۷۲ ۲۷۳ ۲۷۴ ۲۷۵ ۲۷۶ ۲۷۷ ۲۷۸ ۲۷۹ ۲۸۰ ۲۸۱ ۲۸۲ ۲۸۳ ۲۸۴ ۲۸۵ ۲۸۶ ۲۸۷ ۲۸۸ ۲۸۹ ۲۹۰ ۲۹۱ ۲۹۲ ۲۹۳ ۲۹۴ ۲۹۵ ۲۹۶ ۲۹۷ ۲۹۸ ۲۹۹ ۳۰۰ ۳۰۱ ۳۰۲ ۳۰۳ ۳۰۴ ۳۰۵ ۳۰۶ ۳۰۷ ۳۰۸ ۳۰۹ ۳۱۰ ۳۱۱ ۳۱۲ ۳۱۳ ۳۱۴ ۳۱۵ ۳۱۶ ۳۱۷ ۳۱۸ ۳۱۹ ۳۲۰ ۳۲۱ ۳۲۲ ۳۲۳ ۳۲۴ ۳۲۵ ۳۲۶ ۳۲۷ ۳۲۸ ۳۲۹ ۳۳۰ ۳۳۱ ۳۳۲ ۳۳۳ ۳۳۴ ۳۳۵ ۳۳۶ ۳۳۷ ۳۳۸ ۳۳۹ ۳۴۰ ۳۴۱ ۳۴۲ ۳۴۳ ۳۴۴ ۳۴۵ ۳۴۶ ۳۴۷ ۳۴۸ ۳۴۹ ۳۵۰ ۳۵۱ ۳۵۲ ۳۵۳ ۳۵۴ ۳۵۵ ۳۵۶ ۳۵۷ ۳۵۸ ۳۵۹ ۳۶۰ ۳۶۱ ۳۶۲ ۳۶۳ ۳۶۴ ۳۶۵ ۳۶۶ ۳۶۷ ۳۶۸ ۳۶۹ ۳۷۰ ۳۷۱ ۳۷۲ ۳۷۳ ۳۷۴ ۳۷۵ ۳۷۶ ۳۷۷ ۳۷۸ ۳۷۹ ۳۸۰ ۳۸۱ ۳۸۲ ۳۸۳ ۳۸۴ ۳۸۵ ۳۸۶ ۳۸۷ ۳۸۸ ۳۸۹ ۳۹۰ ۳۹۱ ۳۹۲ ۳۹۳ ۳۹۴ ۳۹۵ ۳۹۶ ۳۹۷ ۳۹۸ ۳۹۹ ۴۰۰ ۴۰۱ ۴۰۲ ۴۰۳ ۴۰۴ ۴۰۵ ۴۰۶ ۴۰۷ ۴۰۸ ۴۰۹ ۴۱۰ ۴۱۱ ۴۱۲ ۴۱۳ ۴۱۴ ۴۱۵ ۴۱۶ ۴۱۷ ۴۱۸ ۴۱۹ ۴۲۰ ۴۲۱ ۴۲۲ ۴۲۳ ۴۲۴ ۴۲۵ ۴۲۶ ۴۲۷ ۴۲۸ ۴۲۹ ۴۳۰ ۴۳۱ ۴۳۲ ۴۳۳ ۴۳۴ ۴۳۵ ۴۳۶ ۴۳۷ ۴۳۸ ۴۳۹ ۴۴۰ ۴۴۱ ۴۴۲ ۴۴۳ ۴۴۴ ۴۴۵ ۴۴۶ ۴۴۷ ۴۴۸ ۴۴۹ ۴۵۰ ۴۵۱ ۴۵۲ ۴۵۳ ۴۵۴ ۴۵۵ ۴۵۶ ۴۵۷ ۴۵۸ ۴۵۹ ۴۶۰ ۴۶۱ ۴۶۲ ۴۶۳ ۴۶۴ ۴۶۵ ۴۶۶ ۴۶۷ ۴۶۸ ۴۶۹ ۴۷۰ </p>

[illegible][illegible][illegible]

و متوکل و شیخ یاسین از مریدان شیخ حمدون نقاش است و در وقت و سعه محروقه
 از دهنش کسے نبود و نقاش است که وقتے بوقتے سقته مینے نے گفت عبد اللہ
 یوسف گفتند یا ابوسف علی مرگ را ساخته باش که از ان چارہ نیست ابوسف علی گفت
 تو ساخته باش عبد اللہ دست زیر بالین کرد و بر زمین نهاد و گفت اینک من مردم
 و سخی المال بمرد و وفات و سے باتفاق اہل خبر در سال ہمدرد و یک ہجرت از مولا

چو عبد اللہ از پند منازل	از دنیا رفت سوئی غلزد والا	و عبد اللہ را وی بدو حق
شود تاریخ تر عیالش ہویدا	در سر و پے تاریخ و عیالش	منازل و سالین بود گفتا

شیخ ابراہیم بن شیبان کہ مان شاہی قدس سرہ کنیت و سے شیخ ابو
 اسحاق است از قدماے مشایخ حیل و عظامے اصحاب ابو عبد اللہ مغربے و ابراہیم
 خواص بود نقاش است کہ از عبد اللہ منازل پرسیدند کہ چہ نے گوئی و رحتی ابراہیم
 شاہ نے گفت ابراہیم حجتہ اللہ علیہ الفقر و الابل و الادب و المعاملات و وفات و سے
 در سال سہ صد و سے و ہشت ہجرت از مولا گفت شیخ ابراہیم شاہی شاہدین
 فقیر و از دنیا سوخت و ان حجت سرور سال تر عیالش دل گفت ابراہیم شاہی ہمان
 شیخ ابو علی مستوفی قدس سرہ نام و سے حسن ابن علی بن موسیٰ مرید
 ابوسف علی کا تبار ابو یقوب موسیٰ است و مستوفی سیہے است بفامیلہ وہ فرنگ
 از مدو و سفیر بود کہ پنجمین در خواب دیدم کہ فرمود یا علی دوست میداری در ویشان را
 دولت بصحت ایشان ایل است گفتم بلے یا رسول اللہ فرمود کہ منجوا ہی کہ ترا بو کالت
 در ویشان و کفایت حیات ایشان و کیل امور کنم گفتم یا رسول اللہ بشیر و عصمت کفایت
 و دیامت مبارکہ از من قباحتے بوقوع آید و مقهور شوم فرمود کہ بشیر و عصمت و کفایت
 پس قبول کردم و ایکار تقویٰ من شد و ویشان ہمہ روسے بین نہاوند و از و با
 خود میافتد و وفات و سے در سال سہ صد و حیل ہجرت از مولا

ہوئے چون منشا بن دار فنا	گفت دل سالش ز روی آگهی	ابو علی دانی دین سالک بخوان
ہم بموہدی حسن ابن علی	شیخ ابو سمیعہ اعرا بے قدس سرہ نام و سے	

وچیل ویکس جبریت از مولف اشتر خاص عام ابراہیم ایک روایت نام ابراہیم
 جب سرور چو سال تریا شس گفت اوقت امام ابراہیم شیخ ابوالقاسم حکیم
 سمرقند نے قدس سرہ نام وے احمق بن محمد بن اسماعیل سے ابو عبد اللہ
 خلد و ابراہیم فقہار ابو کبر و اوق صحبت داشت و در عظمیٰ شیخ سمرقند بود
 مقامے و کلامے عالی داشت نقلست کہ روزے شیخ و مجلس و عظمیٰ کلام
 مے کردیکے از زرگان بزیارت وے امیر چون اورا شغفل دید مجاہدہ بر روی
 آب حوض انداخت و نماز آغاز کرد چون فراغ یافت ابوالقاسم روے دروے
 و مے کرد و گفت اسے برادر اینکا کہ نوکر دہن نمودے اینکا رکود کان گنبد
 کا راست کہ در میان چندین شغل و هجوم خلق دل با خدا و رے وفات
 وے در سال صد و چیل و دو ہجریست از مولف ابوالحسن مہدی زین خان
 شیخ کوئی مکان اقامت کلام عالم ست علت او اہم حکیم جہان اباقاسم
 شیخ ابوالعباس سیار قدس سرہ نام وے قاسم بن مہدی است و فرزند او
 احمد بن سیار است از اعانم شایخ اہل مرد و عالم بلوچ شریعت و عارف بہار
 و متقین بسیار شایخ را ویدہ و صحبت ما اندوختہ بود و ارادت بخدمت شیخ ابو کبر
 داشت و اول کسی کہ در مدین متقین گفت او بود نقلست کہ پدر شیخ
 ابوالعباس سیار بالدار بود چون او وفات یافت از مال پدر میراث
 بسیار یافت شیخ آن حملہ را بداد و کہ تار و سوسے گنبدے غیر بوسے حضرت
 شاہ رسالت سلم خرید کرد و حقانے برکات بوسے مبارکے سدر کائنات اورا
 توبہ داد و مرید شیخ ابو کبر و شیطے شد و بدہ کمال رسید کہ امام طریقت و فرقہ
 بسیار بنویسے و دست نقلست کہ روزی بدو کان بقائی رفتہ جو زبیر پتال
 تاکرد و انگشت جو زبیر سیار عمدہ از جو زبیر احمدیہ شیخ بدہ شیخ فرمود کہ ترا
 ہر کجا خبر یار کہ جو زبیر و بہین نصیحت بنا کردی کنی گفت نے دفن اینکا بسبب
 و غیر علم و خستہ است گفت من علم خود بخاوت میان جو زبیر شرم و جو زبیر گشتن ترک کرد

از دست و دامن خود بر انداختم و تیر شد و بجای شستم مهدی بن اثنا حجت سواران
 و پادگانان که وز دامن و در زمان را می بستند و بعضی را از ایشان یافته بودند
 نزد من آمدند و گفتند بنیغیر بر خاستم پس مرا بهم گرفته نزد امیر خود بردند امیر را پرسید که تو
 کیستی گفتم بنده از بندگان خدام پس روئے لبوسے دیگر بر زمان کرد و گفت
 این را میثا سید ایشان گفتند که ما سیدانیم گفت خوب میدانیم که این امیر شاست شما خود را
 بخداے او میکنند و میخواهید که وے بسیار است مانند پس حکم کرد که یکایک است و یکایک
 پایس همکنان قطع کنید بموجب حکم یکایک دست و پایس همکنان بر بدن خود
 من هم قطع شد و نوبت قطع پا رسید روئے لبوسے آسمان کردم و گفتم اس کے
 و تنیکه کتا و کرده بود قطع شد پایس مرا چگناه که قطع شود ناگاه سوارے از
 هواران امیر بر ایشان افتاد و خود را بر زمین انداخت و گفت چه میکنید میخواهید که
 آسمان بر زمین فرو آید و این فلان مرد صالح است که ناحق دست وے بریده شد
 امیر جوان شنید از اسپ خود را فرو انداخت و دست بریده را برداشت و پیو سید
 و سرور پایس من آورد و استدعای حقو خطای خود نمود و گفتم دست من گناہے
 کرده بود و نیز اے خود رسید خطای تو هیچ نیست پس از شاست آن گناه
 دست هم از دست و دوم و دو قرص که شب از غیب بدست می آمدند انهم از دست
 برقت حال که زنبیل بنیام مرا از غیب مد رسید و در نه ممکن نیست که سبک دست یافته گردد
 وفات شیخ در سال سه صد و هجیل و سه هجرت از مؤلف

حضرت بوخیر و جہان	رفت زمین عالم نفوس	گر میخواهی که گردو جلوه گر
سلال تر جلیش بقول ابن بن	دان امام المؤمنین	نیز و قبل اہل یقین
ہم زبے محبوب ربانی بگو	باز جوان و سلسل امام	شیخ ابو عمر و ز جابجے

قدس سرہ نام وے ابراہیم و لقبوے محمد بن ابراہیم و اصل وے از نیشاپور است
 و با سید الطائفہ جنید و ابو عثمان جیرے و ابو ابراہیم خواص صحبت داشت و تا ہجیل سال
 در نجادر می کویہ معظمہ ماند و نہایت از غایت ادب و در زمین حرم بول نہ کرد و نہ صحبت

<p>کہ ہر کہ کفۃ اہل نہ کند طماش بخیمہ گرد و گوشت سبک بزد جزو دانت کہ این سزا تیمہ و پنجید گنج شمع نہت و فاق شیخ با اتفاق اہل اخبار در سال صد و چهل و ہشت</p>	<p>بہر سبب از موقوفت چو جعفر شیخ خلایق بن ابو محمد مصلی طالب حق وصالش ہم محمد نور فرما</p>	<p>از دیار فست در خلعت مصلی شیخ ابو الحسن یوشنجی</p>
<p>صوفی قدس سرہ نام و سہ علی بن احمد بن سہیل و اصل و سہ از یوشنج و قبولے پوشاک و بقولے قوشنج کہ در نواحی ہرات است و از جوانان</p>	<p>مشائخ خراسانست ابو العباس عطاء حریری و طاہر مقدسی و ابو عم و مشقی صحت داشت و سفر بسیار کردہ و در عراق مرستہ مدید ماند چون واپس آمد</p>	<p>اور از مذہب شیعہ گردید پس پیشاپور رفت و سکونت و زید فہکست کہ روستائے خرے گم کردہ بود و یاد و شیخ را نگرفت و گفت خرمن تو زودیدہ ابو الحسن گفت</p>
<p>بسہ جوانمرد فطاکر دہ روستائے نشند و گفت کہ خرمن نزدست تا مری دست از تو بر ندرم آخر شیخ دست بر آورد و گفت اکہی مرا از دست این شخص خلاصی</p>	<p>و خرش بوسے برسان نے الحال خریا در روستای عذر خواست و گفت من میدانستم کہ تو نہ گرفتہ لیکن خود را بر در گاہ حق آبر و ندیدم خواستم کہ تو حلقہ دروازہ حق بخیانی</p>	<p>و مرا مقصد درسانی و فاق آن جانیہ الحنا در سال صد و چهل و ہشت ہجر کا بد و گوینہ کہ بعد و فاق و سہ شخصے بسر خاک و سہ میرفت و حاجتے از</p>
<p>حاجات دنیا بخواست شبے بخواب دید کہ شیخ منیر ایدارے درویش اگر بر اہل حاجتے از حاجات دنیا مخور کہ یا دنیا و اہل دنیا کارے ندریم مگر نظر بہت دنیا و عجبے</p>	<p>برخی آریم از موقوفت ابو الحسن چون از جہان حلت نمود در مصلی دین ابو الحسن شیعہ عیان</p>	<p>نذریم محبوب دین حق حسن در دہر جو شیخ ابو الحسن بود</p>
<p>شیخ بکر دین حسین صوفی بن محمد بن اہلب شہر ازمی قدس سرہ کنت و سہ ابو الحسن است از اعظم خلفائے شیخ شبلی و عبداللہ حنفی است</p>	<p>سال مصلی آن شہرہ والا مکان ایضا مونی زمانہ نجمن بود</p>	<p>تاریخ وصال آن شہرہ دین محبوب بنی علی حسن بود</p>

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

[illegible][illegible]

و در سال سه صد و پنجاه و دو بوقوع آمد و مدت عمر وی که صد و بیست سال بود	
ابو بکر جویان در جهان شد مشهور	بابی از آن شیخ عباسی حق بیگم جویان دل آگاه گو
دو باره ابو بکر جویان حق	شیخ سلیمان بن احمد طبرانی قدس سره
نوقت خود در علم فقه و حدیث و تفسیر نهان داشت کتاب حج گبر و غیره و متوسط و محکم معتبر	و الاصل النبوت از تصانیف و بیست و دو ان کتاب احادیث از هزار استاد و روایت
از دوازده وفات وی در سال سه صد و شصت و چهار است از مؤلف	
سلیمان بن احمد شیخ دین پیر که علم از ذات پاک او بود است و مالش طر فقهی الکرم است	سلیمان بن احمد شیخ دین پیر که علم از ذات پاک او بود است و مالش طر فقهی الکرم است
بنیامین بن احمد شیخ دین پیر که علم از ذات پاک او بود است و مالش طر فقهی الکرم است	بنیامین بن احمد شیخ دین پیر که علم از ذات پاک او بود است و مالش طر فقهی الکرم است
بن ابراهیم و اصل وی از جرج آباد است از عمده شایخ و کمالین دین طراح	بن ابراهیم و اصل وی از جرج آباد است از عمده شایخ و کمالین دین طراح
علوم ظاهر و باطنی صاحب سید الطائفة جنید و ابو یوسف بن حسین بود و عمر وی	علوم ظاهر و باطنی صاحب سید الطائفة جنید و ابو یوسف بن حسین بود و عمر وی
در ازبکستان شریف بود و متقیم الحال و صاحب قال و اهل تصانیف و وفات وی	در ازبکستان شریف بود و متقیم الحال و صاحب قال و اهل تصانیف و وفات وی
و بیست بقول صاحب سفینه الاولیاء در سال سه صد و شصت و پنج و بقول مستنفاات الکرام	و بیست بقول صاحب سفینه الاولیاء در سال سه صد و شصت و پنج و بقول مستنفاات الکرام
و ذکره الحاشیین در سال سه صد و شصت و چهار است قطع از مؤلف	و ذکره الحاشیین در سال سه صد و شصت و چهار است قطع از مؤلف
حضرت ابو بکر جویان از در دهر رفت از قرب خدای و در لجال	نور حق سال وصال او گو
هم نام اصفا اهل سبلال	اهل دین سالک مقید گفته ام
طالب کامل ابو بکر آبر است	سال وصال آن شیخ اهل کمال
بن بکیر بن احمد قدس سره جواد بن شیخ عبد الرحمن سلمی رح بود و در	
وقت خود قطب وقت و صاحب خوارق و کرامت ابو عثمان جبری صحبت داشت	
و سید الطائفة جنید را دیده بود و وفات وی در سال سه صد و شصت و پنج جرج است	
قطع از مؤلف	آن ذبیح عشق سماعیل دین رفت چون از در دنیا و جهان
و ملین سماعیل محی الدین گو	واقف حق اهل دل هم گویان
قدس سره نام وی محمد بن احمد المقرئ است ابو یوسف بن حسین و ابو عبد الله	شیخ ابو عبد الله المقرئ
خود و منظر کرمان شاهی و در دیم و خیری و ابن عطاء صحبت داشت و پنجاه هزار دنیا	

<p>بجست شد و شل داد تا بان بگو ای تو ای والا سلسله سلوک ببال بخت آن دشمنان</p>	<p>بگو ای تو ای والا سلسله سلوک ای الا و لیا ابن کلبان شیخ ابراهیم بن ثابت</p>	<p>بگو ای تو ای والا سلسله سلوک ای الا و لیا ابن کلبان شیخ ابراهیم بن ثابت</p>
<p>قدس سرور گشت و سبب ابوسحاق و از قداسه مشایخ خجند و سبب و ابوسعید الطائفة محبت داشت شیخ ابو عبد الله بن سلمه و غیره که شیخ ابراهیم گفتیم که مراد بن فرمود که کار سبب آن که از ان شیمان غوغه و وفات شیخ در سال سه صد و شصت</p>	<p>قدس سرور گشت و سبب ابوسحاق و از قداسه مشایخ خجند و سبب و ابوسعید الطائفة محبت داشت شیخ ابو عبد الله بن سلمه و غیره که شیخ ابراهیم گفتیم که مراد بن فرمود که کار سبب آن که از ان شیمان غوغه و وفات شیخ در سال سه صد و شصت</p>	<p>قدس سرور گشت و سبب ابوسحاق و از قداسه مشایخ خجند و سبب و ابوسعید الطائفة محبت داشت شیخ ابو عبد الله بن سلمه و غیره که شیخ ابراهیم گفتیم که مراد بن فرمود که کار سبب آن که از ان شیمان غوغه و وفات شیخ در سال سه صد و شصت</p>
<p>و نه هجری است از مولف رشت ابراهیم جو زور و هر روح از بر شش خدا گزین</p>	<p>رشت ابراهیم جو زور و هر رشت ابراهیم جو زور و هر روح از بر شش خدا گزین</p>	<p>رشت ابراهیم جو زور و هر رشت ابراهیم جو زور و هر روح از بر شش خدا گزین</p>
<p>نام محمد بن احمد بن محمد و ان از اعظم مشایخ نیشابور است و بابو علی بن علی و ابو عبد الله بن ازل و ابو بکر بن علی و ابو بکر بن ظاهر از سر و سرش محبت داشت و شیخ عمو رفیع بن حمزه که اگر من ابو بکر فرار ننشیدیم صوفی نمی بودم و نیز شیخ عمو سیف بن حمزه که وقتیه با هم از دوستان فیصد حج روانه شدم چون به نیشابور رسیدیم اصحاب من گفتند که درین شهر ابو بکر فرامیاد از زیارت و سبب نیاید رفته که او ترا گوید که هیچ مرد با او و پدر خود را نمی پیچیدم آخر بخوابت و سبب فتم و سلام گفتیم گفت از کجای می و کجا میروی گفت از راه می آیم و به بیت الله میروم گفت مادر و پدر دار سبب گفتیم و درم گفت باز کرد و نزد و پدر باش گفتیم بهتر است چون پیش یاران خود فتم نقص از او به باز پرس کرد و خاتم خوابتم که اصحاب خود که روم همانوقت به بلا سبب عظیم گرفتار شدم بگفت که از حیات خود را میدگشتم و بدان حال باز بخوابت شیخ رسیدم و دعا سبب شفا سبب خود ستم گفت اسب عمو محمد بن شکلی و دعا سبب شفا سبب خواهی اگر عمار بن شکلی بیلا سبب تب گرفتار نمی شد می گفتیم تو به کروم و هنوز از پیش شیخ شرف ترخیص نیافته بودم که شفا یافتم و از اینجا باز پس بخوابت و الدین خود را فرستادم و وفات شیخ در سال</p>	<p>نام محمد بن احمد بن محمد و ان از اعظم مشایخ نیشابور است و بابو علی بن علی و ابو عبد الله بن ازل و ابو بکر بن علی و ابو بکر بن ظاهر از سر و سرش محبت داشت و شیخ عمو رفیع بن حمزه که اگر من ابو بکر فرار ننشیدیم صوفی نمی بودم و نیز شیخ عمو سیف بن حمزه که وقتیه با هم از دوستان فیصد حج روانه شدم چون به نیشابور رسیدیم اصحاب من گفتند که درین شهر ابو بکر فرامیاد از زیارت و سبب نیاید رفته که او ترا گوید که هیچ مرد با او و پدر خود را نمی پیچیدم آخر بخوابت و سبب فتم و سلام گفتیم گفت از کجای می و کجا میروی گفت از راه می آیم و به بیت الله میروم گفت مادر و پدر دار سبب گفتیم و درم گفت باز کرد و نزد و پدر باش گفتیم بهتر است چون پیش یاران خود فتم نقص از او به باز پرس کرد و خاتم خوابتم که اصحاب خود که روم همانوقت به بلا سبب عظیم گرفتار شدم بگفت که از حیات خود را میدگشتم و بدان حال باز بخوابت شیخ رسیدم و دعا سبب شفا سبب خود ستم گفت اسب عمو محمد بن شکلی و دعا سبب شفا سبب خواهی اگر عمار بن شکلی بیلا سبب تب گرفتار نمی شد می گفتیم تو به کروم و هنوز از پیش شیخ شرف ترخیص نیافته بودم که شفا یافتم و از اینجا باز پس بخوابت و الدین خود را فرستادم و وفات شیخ در سال</p>	<p>نام محمد بن احمد بن محمد و ان از اعظم مشایخ نیشابور است و بابو علی بن علی و ابو عبد الله بن ازل و ابو بکر بن علی و ابو بکر بن ظاهر از سر و سرش محبت داشت و شیخ عمو رفیع بن حمزه که اگر من ابو بکر فرار ننشیدیم صوفی نمی بودم و نیز شیخ عمو سیف بن حمزه که وقتیه با هم از دوستان فیصد حج روانه شدم چون به نیشابور رسیدیم اصحاب من گفتند که درین شهر ابو بکر فرامیاد از زیارت و سبب نیاید رفته که او ترا گوید که هیچ مرد با او و پدر خود را نمی پیچیدم آخر بخوابت و سبب فتم و سلام گفتیم گفت از کجای می و کجا میروی گفت از راه می آیم و به بیت الله میروم گفت مادر و پدر دار سبب گفتیم و درم گفت باز کرد و نزد و پدر باش گفتیم بهتر است چون پیش یاران خود فتم نقص از او به باز پرس کرد و خاتم خوابتم که اصحاب خود که روم همانوقت به بلا سبب عظیم گرفتار شدم بگفت که از حیات خود را میدگشتم و بدان حال باز بخوابت شیخ رسیدم و دعا سبب شفا سبب خود ستم گفت اسب عمو محمد بن شکلی و دعا سبب شفا سبب خواهی اگر عمار بن شکلی بیلا سبب تب گرفتار نمی شد می گفتیم تو به کروم و هنوز از پیش شیخ شرف ترخیص نیافته بودم که شفا یافتم و از اینجا باز پس بخوابت و الدین خود را فرستادم و وفات شیخ در سال</p>
<p>سه صد و هفتاد و هجری است از مولف ابو صدیق جهان بو بکر مرحوم</p>	<p>از مولف از مولف ابو صدیق جهان بو بکر مرحوم</p>	<p>از مولف از مولف ابو صدیق جهان بو بکر مرحوم</p>

مہاراجہ کے منظر میں ہوا تھا جس سے حیرت ہوئی اور اس نے فریاد کر دی کہ یہ تو میرا بیٹا ہے
 ان کے یہاں غیور و شجاعت کے ساتھ ساتھ ایک روز آواز سے بڑا دل
 سے گراؤ تھا کہ ان کے ہاں اس کے گھٹنے کی حالت اس وقت درکار خوش ہو گیا
 منصف و خودی کے جسم پر ان کے دل کی حالت جو کہ یہاں ہم لکھتے ہیں کہ شیخ ابو ابراہیم
 ہفتاد و چھ روز کل گزار دیا کہ روز بیکہ میرے دربار سے گزرے نہ نہشتہ و نہشتہ
 خواست کہ بوسے چہرے بخورے اور ان کے ہاتھ کو دے کہ چہل حج ایک سال
 گندہ میں سفر و شہم اگر کسی کے بد پر خور و شہم ایک قرص زان بوسے دا چہل
 حج بخورے و گواہ بروے اگر کسی شیخ ان نان لبت خود انید وین انما
 بدید آمد و شہم سخت بروش شیخ نزد گفت کہ اسے اتحق و دل خود بقور کن
 کہ چہل حج ایک گروہ نان بفرستم و کان نان بسک و اوم کہ بدت بہشت
 بد و دہ گن و بد و شہم و دین ایک نان از ان دانہ ما زہر را دہم بش جو ہر بد و شہم
 چون این شہد از خجالت سر خود در شہد لکھت کہ وقتے شیخ جوہل حمت مقام
 داشت بسبب کہ اگر اسے آفتاب پیش ہو تو پمخت لاحق حال شیخ شد و روز
 شیخ بدان حالت نہا بر زمین افتادہ ہو کہ مرید کے برابر لین سے آمد و گفت
 اگر چاہیے داری میں فہرما کہ حاضر گنم فرمود شہر سے اب مرید از زوے من است آنہر د
 آوند سے دوست گرفت و ہر چند محبت اب سرور یافت نا چا تحیر باز دین اننا
 بارہ ابرو چو اپدیر آمد و زوالہ یا زید و زان آغاز نہاد و ہما زوالہ ماو شہم کو جمع شد
 ہر شخص دانست کہ ابن کر است شیخ است و زانو پر کر و پیش شیخ اور شیخ گفت کہ میں
 زوالہ از کجا آوردی و سے حال واقعہ بگفت گفت کہ خواہم خورد و کہ بخوردن دین اب کہ
 از کر است بہت دفع من عیب بدید آمد لکھت کہ روز سے شیخ مجاہد سخن میگفت
 جو اسے اندر در آمدن شیخ و دل سے اثر کر دہ رفت و آواز داد کہ تمام شد
 ہمارے انکار اللہ فرماتے و ہما رسید و ہما در خود گفت برو حمال و عسالی بر اسے
 جنازہ میں بیا کہ کار میں باختر رسید این بگفت و جان بحق تسلیم کرد لکھت کہ

حضرت اکبر در خلعت نوکل و زین و قنبره بر قالیابو و پیرا راست و چپ از کمالین گشت
و قالیاب و سی و دو سال مرید و بنده و شیخ حیرت است قطعه از مؤلف

عبد واحد میر کیا شیخ دین	رفت چون در و نشسته و ازاله السلام	سید کوین اقدس سال او
هم بیان اقدس نکات نام	سال دوازدهم است بیار غریز	نیز سالک پارسا تم اکلایم
عبد واحد سید ایل قیاس	گفت سرور سال دوازدهم اسلام	شیخ عبد الشکر بر قیاس

از غفلت اسے شایع مصلحت واصل و سے از برق که در منافات خوارزم و امشده
در لغت و اشعار حمیه و علوم فقه و حدیث و تفسیر امام است نفکست که وقتے شیخ
بر میته بیمار بود و شربتے آب پوسے آور و در بخورد و گفت که در خانہ خارا حادہ
افتاده است تا با اصلاح نیارم چیزے مخورم آخر تا سیزده روز چیزے مخورد تا خبر آمد
که کفار قرامطہ در مردم افتاده اند و خلقے را کشتند و حادہ عظیم بر اشد وفات
وسے در سال ہمد و ہفتاد و ششش بوقوع آمد و قطعہ از نمونہ

شیخ عبدالموفق زاهد و زان
کمال بقی و دیگر سید بقی آمدند
آنگاه در پیشگاه بزرگوارین فرق آمدند
شیخ ابوالفضل سراج قدس سوره نام و سید عبدالقادر

بن سکه طوسی است و لقب و سکه فقیر در عالم شریعت و طریقت کامل و در ریاضات
و مجاهدات ثانی نداشت و قضاییت بسیار دارد و چنانچه کتاب المنه که در عالم تصوف
آیه است از قضاییت و سبیت و نسبت ارادت بشیخ ابو محمد الحسن است نقل شده
که شیخ ابو نصر جوین در بغداد و رسید ماه رمضان بود و در مسجد ثنونی به خلوت گرفت و
است در ولایتان بوقت تعویض گشت پس و سه هر روز در نماز تراویح پنج ختم قرآن
کرد و نهادم هر شب قرصه از جو طایفه شیخ برد و سه چون روز عید آمد اصحاب
است کرد و یاران همه سه یارم خرم جوین در حجره و سه موجود یافتند که احد
از ان تنازل نفرموده بود نقل است که شبی چند اصحاب بخدمت شیخ حاضر
بودند و سبب رستان آتش فروخته و سخن در توصیف و معرفت میرفت شیخ را وقت
خوش بود و خواست و در آتش رفت و هم بر آتش سجد کرد چون سر برداشت

بحالت بزرگی دے بدید ہوا رہا دے کہنے کہ خیر سے ازمن بخواہ دے سے پہنچو است
 بود غیب جو از پیش دے الحاج بسیار کرد گفت اگر سے خواہی خالصا بوجہ الشہر آزاد
 کن خواہ گفت کہ چندین رسالت کہ ترا آزاد کرده ام و بحقیقت من بندہ تو تو خواہ کن
 بود دے پس خواہ خود را دول ع کرد و بخدا رسید و بخیر است یکے از مشایخ وقت
 حاضر شد اتفاقا آن شیخ مشرف برودتہ بود گفت یا ابو الخیر نظر تو بودم حصہ خود بگو و بجا
 بزوکہ طائوس الحرمین لقب تو مقرر شدہ ست پس ابو الخیر بجرم کعبہ آمد و صحت سال
 محاورت حرمین کرو و ہرگز گاہیے از بچکیس خیر سے خواست و غنیمت سے بسیار کشد و
 ہر گاہ کہ خواستے او ادا از میداد کہ شرف منیداری باین رو سے کہ بآن پیش ما سجدہ سکینے
 پیش خلق رسوا نہ شوئی و ہر گاہ کہ بروضہ مقدس نبوی در آمدے و گفت السلام علیک
 یا رسول اللہین جواب آمدے علیک السلام یا طائوس الحرمین وفات دے
 بقول صاحب نفحات الانس در سال سہ صد و ہشتاد و سہ و بقول صاحب الاخبار لا یلوا

سال سہ صد و ہشتاد و چار حرم سے است از مولف شیخ حبیب خواہ اقبال سید

مصدر حق مظہر احوال بود	سال طیش حبشی کیل بگو	یزمغیل جہان اقبال بود
انفکاد یوزین دار فنا غم فک	جنا شیخ حبیب سید اقبال	دو صل او بخوان طائوس حرمین

نہ کن نیز سہ میر اقبال شیخ ابراہیم مشوخی قدس سرہ کنیت دے ابو علی
 بہت و از اجلہ مشایخ متقدمین لید او بود و با شیخ سہری سقطی صحبت داشت و در
 نفحات الانس مذکور است کہ دے با یک برہن بے روا و فعلین در کوہ و را در راہ
 در ہر سال از بغداد بفرج تشریف بروے و در تمام راہ بغداد تا کہ مسئلہ بیوے سیبے
 گذرانیدے ہمہ سچ متادل نہ کردے وفات دے و راہ سنجان سال سہ صد و

و ہشتاد و شش وقوع آمدہ از مولف شیخ دین مقتداے اہل کمال

صاحب حال قال ابراہیم	سر در زار سال ز حاشیش	گفت اہل کمال ابراہیم
----------------------	-----------------------	----------------------

شیخ ابو الحسن بن سہعون قدس سرہ نام دے محمد بن احمد بن اسماعیل
 بن سہعون است و در مشایخ خطابت ناظر مخاطب بود باین سہعون اشتہار داشت

و در شام سوطین ابو و نسبت ارادت شیخ محمود احمد کاتانی که در شهر برلین سکونت داشت
در سن ۱۲۰۵ هجری قمری صاحب نفحات الانس میفرماید که شبی شیخ ابو بکر سماعی شنید و مطرب
این قول خواند پس القوم اخوان الصدق منم نسبت به من المودت لم یعدل بسبب
شیخ و در مجلس دروید آمد و مطرب هم از هوشی برفت و بجای شیخ تکیه کرد و شیخ فرمود
که مطرب را بهین حال در بویا که بروستی کرده است پیچیده در گوشه تنهید بخین کردید
چون هیچ شکر عرب هوش آمد و خود را در بویا پیچیده دید بانگ برآورد که ای مسلمانان
از بهر خدا اینچه حالت است شیخ مطرب را از بویا برآورد چون رو بر روی شیخ
آمد برآید و در شکست و توبه کرد و هر چه پویشید و یک از اصحاب شیخ شد و بعد از شیخ
برجاء و شخت نسبت و نام از مطرب بقول شیخ عبداللہ انصاری تحمیل طبرانی بود و وفات
شیخ ابو بکر سوسی در سال ۱۲۰۵ هجری قمری است قطعه از مکتوبات

داشت با ذکر و فکر از نو سوسه امیر سوسی است سال حلیت او	پیر سوسی که بود شیخ جهان
و بعد از وفات شیخ ابو بکر سوسی یک سال پس سال ۱۲۰۶ هجری قمری	نیز ابو بکر سوسی بود

هشتاد و هفت ماه شعبان سلطان امیر ظہیر الدین سبکتگین با دشاہ غزنوی بعد سلطنت
بست سال و عمر پنجاه و شش سال و در غزنین وفات یافت مختصر احوال این بادشاہ
از روی تواریخ ایست که سبکتگین شخصی ترکی از امران زاده ملک ایران بود چون
سبب حوادث زمانه گرفتار چہ افلاس شد التگین بادشاہ اورا خرید نمود و بجایات الاکثر
سوزانی و ادب و تفکیک اسحاق بن التگین فوت شد احدی از وزرائان مملکت موجود نبود
از نیم سبکتگین کجای خود با و قرا التگین کرده قدم بر تخت سلطنت نهاد و هم لبال اول
جلوس بر تخت و ستان حملہ آورد و بر ابرج خیال راجہ لاہور مقام نمود و بر پلتان مسخر گشت
و غنیمت بسیار نصیب شکر طغر بکر وے شد و بر تہ تہائے که خود راجہ لاہور عازم
ملک متعلقہ غزنین گردید راجہ مقید اہل اسلام شد و او اسے خراج منظور کرد و مقابلہ
بوقوع آمد و دیکر راجہ ہائے ہند کہ با دوا راجہ خیال از خنوج و اجمیر و غیرہ آمدہ بودند
ہر بیت خورہ پس باشند نہ از راجہ خیال مطیع الاسلام شدہ خراج سلطانی

[illegible][illegible][illegible]

۱۰۰	۱۰۱	۱۰۲
۱۰۳	۱۰۴	۱۰۵
۱۰۶	۱۰۷	۱۰۸
۱۰۹	۱۱۰	۱۱۱
۱۱۲	۱۱۳	۱۱۴
۱۱۵	۱۱۶	۱۱۷
۱۱۸	۱۱۹	۱۲۰
۱۲۱	۱۲۲	۱۲۳
۱۲۴	۱۲۵	۱۲۶
۱۲۷	۱۲۸	۱۲۹
۱۳۰	۱۳۱	۱۳۲
۱۳۳	۱۳۴	۱۳۵
۱۳۶	۱۳۷	۱۳۸
۱۳۹	۱۴۰	۱۴۱
۱۴۲	۱۴۳	۱۴۴
۱۴۵	۱۴۶	۱۴۷
۱۴۸	۱۴۹	۱۵۰
۱۵۱	۱۵۲	۱۵۳
۱۵۴	۱۵۵	۱۵۶
۱۵۷	۱۵۸	۱۵۹
۱۶۰	۱۶۱	۱۶۲
۱۶۳	۱۶۴	۱۶۵
۱۶۶	۱۶۷	۱۶۸
۱۶۹	۱۷۰	۱۷۱
۱۷۲	۱۷۳	۱۷۴
۱۷۵	۱۷۶	۱۷۷
۱۷۸	۱۷۹	۱۸۰
۱۸۱	۱۸۲	۱۸۳
۱۸۴	۱۸۵	۱۸۶
۱۸۷	۱۸۸	۱۸۹
۱۹۰	۱۹۱	۱۹۲
۱۹۳	۱۹۴	۱۹۵
۱۹۶	۱۹۷	۱۹۸
۱۹۹	۲۰۰	۲۰۱
۲۰۲	۲۰۳	۲۰۴
۲۰۵	۲۰۶	۲۰۷
۲۰۸	۲۰۹	۲۱۰
۲۱۱	۲۱۲	۲۱۳
۲۱۴	۲۱۵	۲۱۶
۲۱۷	۲۱۸	۲۱۹
۲۲۰	۲۲۱	۲۲۲
۲۲۳	۲۲۴	۲۲۵
۲۲۶	۲۲۷	۲۲۸
۲۲۹	۲۳۰	۲۳۱
۲۳۲	۲۳۳	۲۳۴
۲۳۵	۲۳۶	۲۳۷
۲۳۸	۲۳۹	۲۴۰
۲۴۱	۲۴۲	۲۴۳
۲۴۴	۲۴۵	۲۴۶
۲۴۷	۲۴۸	۲۴۹
۲۵۰	۲۵۱	۲۵۲
۲۵۳	۲۵۴	۲۵۵
۲۵۶	۲۵۷	۲۵۸
۲۵۹	۲۶۰	۲۶۱
۲۶۲	۲۶۳	۲۶۴
۲۶۵	۲۶۶	۲۶۷
۲۶۸	۲۶۹	۲۷۰
۲۷۱	۲۷۲	۲۷۳
۲۷۴	۲۷۵	۲۷۶
۲۷۷	۲۷۸	۲۷۹
۲۸۰	۲۸۱	۲۸۲
۲۸۳	۲۸۴	۲۸۵
۲۸۶	۲۸۷	۲۸۸
۲۸۹	۲۹۰	۲۹۱
۲۹۲	۲۹۳	۲۹۴
۲۹۵	۲۹۶	۲۹۷
۲۹۸	۲۹۹	۳۰۰

[illegible][illegible]

و در این کتاب از آنکه این کتاب را در این شهر نوشته اند و در این شهر نوشته اند و در این شهر نوشته اند

علی مخدوم مجوزی لایبوی در کشف المحجوبین مذکور که روزی شصت و یک شب در آمد
تا از صحنی توکل پس در کثرت و سناطری بنیکو بیبر داشت دل و بدان دستار
ایل شد بر سید یا امام معنی توکل حقیقت فرمود توکل آلت که طمع از دستار مردان
کو تا کنی این بگفت و دستار از سر بر آورد و موی و موی از دست نقاست
که وقتی جامه داشت و بر پند بود و بخانقاه عبدالعزیز فرمود آمد شخصی ویران داشت
همین خلق بر دوش جمع شدند و بزرگان شفا کردند تا عظم گوید شیخ بر ممبر بر آمد اول
بجانب راست اشارت کرد و گفت اندک و باز بجانب چپ اشارت کرد و گفت و الله خبر و البته
ایضا گفت که در گفت عنوان اندک که بر حوالی عجب پیدا شد و خلق بیکبار بهم بر آمدند و بر رفت
بر خواست و چندان اهل دل جان بحق سپردند و در همان شعله از منبر بر آمد و بر رفت هر چند
جستند نیافتند نقاست که در آخر عمر چندان درد در دل حق منزل شیخ پدید آمد که
هر آخر روز بر بام خانه که حال از یک نزار و سست و آنرا بیت المفتوح نام کرده اند
بر آمد و رو به لبه آفتاب کرد و گفت اے سرگردان بادیه ملکات
امر و چون بودی چون گذرانیدی و فاسیح جاس پر اند و بگش در دل یافته
ممنوع جاس از روز بر بزرگان این واقعه هم چیز یافته ازین جنس از سخنان
سیار گفته تا آفتاب فرو رفته وفات و س در ماه ذی قعد سنه چار و صد
و پنجاه و چهل است از اول وقت رفت چون زینب خان بخلدین شیخ دقاق عاشق مشتاق
همست این خط آن شاه زاهد زین ابوعلی دقاق نیز مر و بسال ترعایش
گفت دقاق شهره آفاق شیخ عبدالعزیز الرحمان سلمی قدس سره
نام و س محمد بن حسین بن محمد بن موسی سلمی است صاحب تفسیر حقائق و طبقات
مشایخ است و سوا ازین دو کتاب دیگر تصانیف و س هم بسیار است
که قریب بعد کتاب رسیده بود و در خطبه شیخ ابوالقاسم انصاری آبادی است و ابوالقاسم
مرید شیخ شبلی بود و شیخ ابوسید ابوالخیر بود وفات شیخ ابوالفضل سید خود
بجست و س رسیده تکمیل یافت و خرقة خلافت پوشید وفات شیخ در ماه

بن علی داشت آن است و لقب شیخ الشیخ دارد و نسبت از اوت و سلسلہ واسطہ شیخ
 محمد بطامی برادر زاده و خلیفہ شیخ ابانیر دبطامی میر سردار از اقربان شیخ ابو الحسن
 غرقانی است عالم بود و علوم ظاہر و باطن کلائے شیرین و بیانی کافی داشت و حجاب
 کشف الحجب بامیرا یک من از شیخ عیسیٰ کہ یکے از اصحاب و سے بود شنیدیم کہ وقتے
 در بطامی بلخ بشمار آرد ہمہ کشت زار و اشجار و آل نواح از انہو بلخ سیارہ کشند و دوم
 بحر خوش آمدند بلخ را و فتح نیک و زندگن نبود شیخ ازین پرسید کہ اینچہ شور است
 احوال بلخ بفرمن شیخ رسانیدیم برخواست و بر بام برآمد و دوسے بسوے آسمان کرد
 غی و بلال مہ بلخ از زمین برخاست و تا کی ساعت بایست نماز و بیکس رانقصائی ہم
 بوقوع نیار و فاست شیخ در ماہ رجب سال چهارصد و شانزدہ و بقوے چار صد

و مقتدہ ہجریست از مولف شہر چوارہ و بیاض و در قرن | شیخ حق اگر محمد بن علی

یازدہ محدود سالین ازین | ادی عبداللہ محمد بن علی | شیخ منصور احمد ہما

قدس اللہ سرہ شہر احمدانے نہایت بزرگ و امام عالم معلوم صوری و معنوی
 واقف و قانی و محقق بود و مذہب حنبلیہ داشت و مرید شیخ احمد کو کافی بود و ماتہ بید
 پانزہ صحت داشت و فاست وے در سال چار صد و شزہ ہجریست از مولف

رفت چون زین دہر ز غلہ برین | استاد بو منصور منصور جہان | سال ترحیلش رستم شد ز قلم

زیدہ کامل آرام (مغبان) | ام بخوان سرور ابو منصور | سال میل آن شہر کون و مکان

مسعود و غاندی شہید قدس اللہ سرہ الفونیز از سادات عظام علویست
 و نسب او حضرت محمد حنیفہ بن علی المرتضیٰ کرم اللہ وجہہ منتهی بشو زام والد ماجد مشن
 میر ساہون عطا اللہ علویست و نام والدہ ماجدہ وے ستر محلے خواہر سلطان محمد و
 سبکدین غزنوے بود و رسم مبارکش میر مسعود است و در قزاقی دہلی اورا پیر بلیم و در
 دیار خراسان رجب سال در بعضے جاہا سیان غازی وے و باے میان و بالا پسند
 و شہلا میر نیز گویند و لقب مبارکش سلطان الشہید و سید الشہید است و اکثر ارباب
 بصیرت متفق شدہ اند کہ بعد از شہادت میر مسعود ہر کہ در ملک ہندوستان بر تہ شہادت

سمونات را که از سنگ تراشیده بودند همراه خود برد و بعد از غزنین انداخت میر مسعود
 هم به ای سلطان در غزنین فشریف بر دور و ولان شترکان هند پیش تواید حسن مهندی
 وزیر اعظم سلطان آمد و درخواست کرد که اگر سلطان بهت سمونات را که مسعود داشت
 با واپس دهد و بوزن آن بهت زر سیم از مالگیر حسن سمیندے برین معاوضه راسته
 شده عرض حال خود بهت سلطان نمود حضرت میر مسعود که در آنوقت حاضر بود وقت بود
 گفت ای خواجہ شمسایہ خدایک کہ بروز شتر از رایت تراش و سلطان محمود رایت فروش خطاب
 کنند حالا محمود بهت شکن شتر را در میانیت فروش خواهند گفت حسن مهندی ازین تقریر
 و مخطوقت میبود تا از اسے میر مسعود برخاند سلطان محمود چون از خیال آگاه شد
 بپاس خاطر حسن مهندی سے روز سے سالار مسعود را در خلوت طلبید و گفت کہ بابا در پرتو
 و کاہل و فریق تو غفلت می کشند بہتر آنست کہ چند روز آنجا بروے و بشکار و شیر غول
 باشی بعدین روز امیر حسنک میکائیل را بجا حسن مهندی سے بوزارت نصب کرد و تریبیش
 خود خواہم طلبید و آنچه حضرت مسعود از سلطان محمود و حضرت شدہ در کاہل نزد پدر خود
 میر ساہو شریف آورو و از آنجا با چند ہزار سوار سوار باراد و غز استویر لمانی گردید و از
 لمان و راجو دین و از آنجا در دہلی رسید و از دہلی بقیچ فائز شد با نظرت آب گنگ
 بگذشت پس خواست کہ دہلی را مفتوح سازد و اول ستر داسے را کہ باہین حایل بودند
 تاراج نمود و قریب دہلی رسید و از آنطرف راستہ حبیبال راجہ دہلی بالشکرانہ مقابلہ کرد
 و تا یکماہ حرب واقع شدہ درین اثنا خبر رسید کہ ملک بھی بختیار و میر سیف الدین غلوی
 و سید غزالدین و ملک دولت و میان رجب امرائے نامدار دولت محمودیہ از بدخو سے
 حسن مہندی وزیر دار الخلافت غزنین را گذارشتہ بخدمت میر مسعود آمدہ اند حضرت
 سالار وقوع از خیال را از مواہبات حقانے دانستہ باستقبال ایشان برآو و با عز از
 و اکرام تمام ہر یک را بدشکر خود آورد و چنان روز اتفاق حرب عظیم افتاد و میر مسعود
 غزالدین با چند سے از جوانان شریف شہادت جہشید و سالار مسعود غازی سے
 با شرف الملتک سخن بگو و گویاں بہر شہادہ حبیبال حاکم دہلی گز سے بر میر مسعود انداختہ

Handwritten Persian text from a manuscript, likely a historical or administrative document. The script is dense and cursive, typical of early modern Persian manuscripts. The text is written in black ink on aged paper.

محمد بن واکاسی وچراست بالشکر کا طلبِ نصرت فرمود و دوسے دریا بنجاریہ کا زرار
 نمایان ہو قیوم آورد و شهادت یافت چنانچہ مقابر شهدا و دکان سرزمین بسیار اندیش سینہ
 عزالدین را کہ بعض میر شہنشاہ در و بان کہ ظفر سیکر لطافتِ قصبہ کو پائو و نواسے آن
 جبین کرد و او در آنجا ترقوات شایسته بجا آورد و شہید شد و فرمود و نیز در گوپامریاز گاہ
 خلق است پس ملک فضل را با قریبے او بجانب بنارس و نواحی آن حفت و او
 و سہ نیز در ائب شہادت فایز شد پس ملک عمر و طفل را با صاحب ایشان بجانب
 سیدارہ تعین کرد ایشان در آن نواسے شہادت یافتند چنانچہ مقابر ملک عمر و طفل
 در قصبہ بھجور و نواسے آن زیارت گاہ خاص و عام است و از انجمن سید قائم شہید است
 کہ در میان قصبہ و دوسرا کے و قصبہ کشور آسودہ است و در حواریا و برہم خواص و شیعہ و غیر
 و دیگر شہدک عظام خفته اند و از اصحاب ایشان کالج شہید یا دیگر شہدادر قصبہ سدھور
 آرام پذیر اند و از انجمن کشور کہ نہ گند و نہ بھجور یا با بجانب بنجاریہ شہید و سوا شہید و
 تقریبات شمار اند و دیگر از اصحاب آنجانب حاجی شریف است کہ مرقد مقدس او در موضع
 انبلورہ از اعمال برگزینہ و افشہ و دیگر از یاران جان نثارش قاضی اعظم شہید است
 کہ مرقد در بیان محل مشعل تعجبست از اعمال برگزینہ سدھور و افشہ و دیگر از فدایان
 خدا کے حضرت پیر سید عبدالقادر شہید یا یاران خود و قصبہ انجمن آسودہ است الشرفی
 حضرت سلطان الشہداء مردمان ہر اہمیان را با جاکا بھاد و غیر متعین کرد و خود و قصبہ ستر کہ
 و نواحی آن شریف سیداشت بعد از چند روز بفر رسید کہ ستر محلے ماوروسے در کابل
 وفات یافت و میرزا ہونو علوی ولدش جنازہ مادرش را در غزنین فرستاد و خود
 میرزا ہونو بدین فرزند را جہند خود و ستر کہ شریف می آرد چون نزدیک رسید سلطان الشہداء
 استقبال برآمد و پیر عالیقدر را بمنزل خود آورد و وہمان سال سلطان محمود غزنوی
 جنت حق بدست و در باب غفر و غزنین مدفون شد چنانچہ وفات سلطان محمود
 در ہند شایع شد و کفار از ہر چہ طرف غلبہ آوردہ خواستند کہ انکار اسلام را از سبیل
 ہندوستان بردارند از انجمن سیکے جہام منافق بود کہ وقت بریدن ناخن ناخن گیر

[illegible]

باجماع کرم فرمایا سعادان تاخت آورد چون مشرکان فرار شدند باز شریعت آورد
 و بیایان باغ ایستاد سعادان باز مراجعت کرده جای خود قایم کردند تا جاسیکه نظر کار می کرد
 غیر از کشتن آن چیز نمی نظر می آید اتفاقاً اول وقت نماز عصر روز یکشنبه تاریخ چهارم
 ماه رجب سنه چهار صد و بیست و چهار تیر قضا در گلوسه مبارک سید الشهدا رسید و کلمه
 شهادت گویان از اسب مادیر خنک فرو داد و سکنه دیوانه و دیگر خدمتکاران جزیره
 در درخت بر ستر از اثم الفقر قنود الله خود با بنیدند و سکنه دیوانه سر مبارک را بر زانو سے
 اخلاص خود گرفته بنیست و زار بر آدمی گریست سلطان الشهدا که تیر ششم حق بین بگشاد
 و تنبیه کرد و کلمه او بر زبان راند و جان بشا به هویست مطلق تسلیم فرمود و تقاضاست
 که چون حکم مطلق بادشاه دهنی در بیابان بمقام دفن میر سید بزیادت مقبره مشهور
 و مشرف شد و بجاوردان نقد و جاگیر بسیار داد و بتیمار روضه عالیہ دوباره مشغول شد
 و تقاضاست که بعد شهادت حضرت میر سید و خوارق فکر امات بسیار از وی سر برز و نه
 که از احاطه تحریر خارج اند و خلق انجوه متعقد گراست و بیست و دهم سال بروز عرس خلق
 بر شوالیلم ناسی در انداز اطراف و کناف هندوستان بزیارت بابرکت آنحضرت
 می آیند و آنکه رفیق نمی تواند در هر شهر علمه را سے فرزدان بنام حضرت سالار تیار کرده
 بحجم کثیر بنیاد و صاحب اخبار الانیار میفرماید که این برعت علمه که در هندوی چتر سے گویند
 در ابتدا بنو دیوانه وفات و سے چهار صد سال شایع گشته و گویند که در صد و نهم از
 ستم سال هجرت نبوی راجه از راجگان هندوستان که اولاد داشت بر مقبره حضرت سالار تیار
 در بنر نیاز مند سے نذر کرد که اگر حق تعالی بمن پسر عطا فرماید علم کلان قبول است
 که جواب و آویزا سے زرد قمره نمیا کرد و برده و از ه خانقاه عالیجاہ حضرت سالار
 لقب سالار چون توجہ حضرت سید الشهدا و عطا سے او بیجا نہ تقاضی در همان سال
 پسر سے در خانه سے متولد شدند و خود و فا کرد و علم کلان تیار کرده بر در و از ه
 روضه عالیہ لقب ساخت پس از ان روز این برعت شایع شد که شخصیکه لا ولد میاشند
 بروج سیر سالار توجیه شده نذر ساختن علم بنام و سے در دل خود مستحکم سے کند

گفت پس اللہ تعالیٰ سائر العیوب بنوشیخ ابوسعے گفت اول تو خوش تن را از من بپوش
 سے الحال بشکل بنقدیر بیا سید کہ جابر نامے سے پاره شد و برہ گشت پیش شیخ قصید
 خراسی کو غار مندا و نادر کا کردنے الحال بجال خود باز آمد لقا مست کہ شیخ ابوعلی سیاه
 آنے شخص بود و تھے شخصے را دید کہ کاغذ سے نوشتہ در دست داشت بر سید
 کہ این چیست آن شخص گفت کہ امام ہونے مفتی وقت سید و سید دینی فتوے
 مختصر فرمودہ فرمود کہ این را باز پس پیش امام بیرون گو کہ در فتوے غلط کردہ آن شخص
 فتوے را باز پیش ابوسعے مفتی برد و اظهار حال کرد مفتی چون در فتوے تامل و
 غور کو دو دانست نے الحقیقت خطا کردہ بود مفتی برخاست و بخدمت شیخ آمد و عرض
 وفات سے در ماہ شعبان سال چار صد و بیست و چار ہجریست از موافق

بوعلی ابن عیاض والا جابہ	رز جو در حبس برین جنگاہ	لمال ترمیل آن امام زمان
بوعلی شاہ ترمذی آن جابہ	شیخ ابواسحاق بن شہر یار گار زرو	نے

قدس سرگہ نام سے ابراہیم داممل سے از فارس است و انتساب و سے
 در لقون شیخ ابوسعے حسین بن محمد فیروز آبادی الاکار است و مناقب و فضائل
 و منہ بشیر از آنست و بحاطہ تحریر و تقریر در آمد صاحب کرامت و خوارق و زہد و تقویٰ
 و ریاضت و جامع کمالات صدیقی و مہنوی بود و بروز یکہ شیخ ہمدانی شدہ بود و نور
 اذان قائم چون عمود پیدا شد و بہ آسمان پرست و شاد تھا داشت کہ بہر طرف
 نشانے اذان نور میرفت و چون شیخ مجد بلوغ رسید و جذب عشق الہی سے را بسوے
 خود جذب کرد و در ارادت بہ شیخ سیکے اذان عبد اللہ خفیف دوم حاضر شد
 نمازی سیدوم ابو عمر داشت از خدا خواست کہ خدا یا مرا آگاہ گردان کہ یک
 دام شیخ ازین ہر سہ شیخ رجوع آرام شخصے را بخواب دید کہ شتر بار سے ازلگاہ
 کتب خانہ ابو عبد اللہ خفیف نزو سے آوردہ چون بیدار شد دانست کہ
 جوالہ بخدمت شیخ عبد اللہ است و بہان روز شیخ کا بریاید و کتاباے
 شیخ عبد اللہ پیش سے آورد و شیخ بخدمت سے مشرف شد لقا مست

۴۴
 ۱۰۰

و شیخ کتابے داشت که نامها سے ایمان و مریان و دوستان و قرابندیان شیخ بر آن
نوشته بود و در چون وفات شیخ نزدیک رسید وصیت کرد که آن کتاب را در کفن
من بنده پس حسب فرموده شیخ بچنان کرد و بعد وفات شیخ را بخواب و بدو گفتند
چنانچه لایق وجه کرد گفت اول کر استی که با من کرد این بود که آن کتابی که
نامها سے ایشان دوران کتاب درج کردم همه را بنحید و نیز هر کسی که بر اسم حاجت
و بیجا برخاک من بیاید بر او رسد نقاست که یکی از وزیر اسم سلطان یا شیخ ارشد
اوست داشت و بر خید جبر کرد که شیخ چیزی از او بستاند قبول نفرمود و در
پیام شیخ گفته فرستاد که چون چیزی قبول نه کردی امروز ازیر اسمی تو
خند بنده آزاد کردم و ثواب آن بنو بنحیدم فرمود از او کردن بندگان مذہب من است
بلکہ بنده گردانیدن آزادگان مذہب من است و گویند که شیخ ابوالسحاق شہر یار گزین
سماح شیخ خجروم علی جویری صاحب کشف المحجوب است لیکن با هم هر دو بزرگوار
ملاقات واقع نشده وفات شیخ ابوالسحاق در ماه ذی القعد سال چهار صد و سی و شش

بیمبر است از مولا	اسوی حینت شد و از دار فنا	شاه جو اسحاق محبوب خسران
بمال وصل او چشم از حشود	گفت دل حسن علی کا مکان	کار و دیو نیرنگ قطاب آئینه است
نیز ابوالسحاق سلطان زمان	ساکت عالی جلیب اصفیات	در حال آن شہر دور زمان
نیز ابوالسحاق قطب الاصفیات	وصل او شد از دل سر و عیان	شیخ ابو منصور محمد حکیم

الفارسی قدس سره والد ماجد شیخ الاسلام عبداللہ انصاری است و مرید
سید شریف حمزہ عقیلی و جد است ابوالمظفر نرغسی نیز خاوند شیخ الاسلام
سفر مایک بنفاد و چند سال علم آموختم و نوشتم و در یکار پنج بر دم چون دیدم
اینکه اول حرف بود که از پدر آموختم بودم وفات او در سال چار صد و سی
بیمبر است و مراد بر انوار در پنج نزدیک جزا شیخ ابو حمزہ شریف عقیلی است از مولا
منصور که بود شاه اصفیاء شد پیش خدا قبول و منظره تاریخ وصال او سب در
دل گفت زبہ حبیب منصور شیخ احمد کدوری فارسی مترجم از عمده علما سے

۱
 ۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

ولا سنا چون آنکس رفتند اصحاب پرسیدند که این هر دو کس که بودند گفت که یکے ابو الحسن
 حسنه قانی و ثانی ابو عبد الله درستانی نقلاست که شیخ ابو سعید را در وقت اشعار
 بسیار اندوین ریاضی از جمله است **چشم هم اشک شد چو از غم گریست**
در عشق تو به چشم میباید زیست * از من اثره نماز این عشق از چلیست *
 چون من چو مشتوق شدم عاشق کیست * و این ریاضے برای تپ زده دار و جز نیست
 اگر بیک کاغذ نوشته و لکھوے تپ زده بر بند ریاضی اے در صفت قات تو میرا
 که و سه * و جمله جهان خدمت درگاه تو به * علت تو ستانے
 و شفا هم تو بهی * یارب تو فیض خویش سبحان و بده نقلاست که شیخ ابو سعید
 گفتند که فلان کس بر روی آب میرو و فرمود که سهل است شوکان آبی هم بر روی
 آب میروند گفتند که فلان کس در هوا میرو گفت که زغن و زراغ هم در هوا میرو گفتند
 که فلان کس در یک لحظه از شهر به شهر میرو فرمود که شیطان نیز در یک نفس
 از شرق تا غرب میسکند و چنین چیز را در حضرت حق چیزے عزتے و توقیرے نیست
 مراد آنست که در خلق نشیند و او سگ و زن بخواد و با مردم در این در و یک لحظه از
 خدا غافل نباشد و لا دست با سخاوت شیخ بروزی شنبه غره ماه محرم سال صد و صد
 و پنجاه و هفت و وفات در شب جمعه چهارم شعبان سال چار صد و پهل چهلست
 و عروے هزار باه ست و بوقت وفات خود شیخ وصیت کرد که بعد وفات این ابیات

با و بلند پیش پیاز دهن بخوانند	خوبتر چیست زین بعالم کار	دوست با دوست رفت و بار بار
باشد اندوچ او سراپا نسج	اگر رود نزد دوست عاشق زار	حالیچ وفات از بولف
بوسید آن خیر دین فضل جهان	بهر عالم در دو عالم مقتدر	سلاکت محسوم شد تو لید او
چلتش آمد سنجید	گفت دل و جانش شغید	بهر محرم بوسید آمد
که وے اهل دین سلطان	سال تر حاش لب صد صدق	ایضا چو آن بوسید آمد و جهان
دیوان شد و دنیا بخت رسید	عیان شد زول سال تر حل او	ولی زمین بوسید
شیخ ابو عبد الله که قدس ستره نام وے علی بن محمد بن عبد الله است		

[illegible]

که بر اے پر خواند کس جہزی نصیحت کردہ بود و فارست وی در ماه رمضان

سال چار صد و پنجاه و یک چیریت از مؤلف

فیروان مین و سمن روزگار و زنده دل رگو تاریخ

شیخ ابو الفضل محمد بن حسن قلی قدس سدره شیخ بود سالن بیت الرحمن که

دو سیه است بر سر عقبه نو یک و شوق صاحب کشف المحجوب میفرماید که افتاد سمن در

طریق بار سست که عالم بود و علوم و تفسیر و روایات و کرامت ظاهر می

و با سطنه بر مرید شیخ جهری بود و از قرآن ابو عمر و قزوینی و ابو الحسن است

و نهضت سال حکیم عزالت گو شر ما میگرفت و نام خود در میان خلق گم کرده بود

و عمری در از یافتن خوارق و کرامات و سبب است و لباس مقصود نداشت

و شخصی که دو صیب و بار عیب که هیچکس را پیش یار اے کلام کردن نبود و نیز صاحب

کشف المحجوب میفرماید که روزی حضرت شیخ بر من و دیگر دو سمن بر دستهای مبارکش

آب بر منجم در خاطر من گذشت که چون کار با تقدیر و قسمت است پس چرا در میان

خدمت پیران می کنند و بار اے خدات بر دوش میروانند تا مقصود رسید شیخ بر سمن

من نظر کرد و فرمود اے علی آنچه در دل اندیشیدی دانستم و بد آنکه هر کس را سبب است

چون حق نماند می خواهد که انسان خاک را تا جملت در نخست ویرا تو به دهد و

نخست دوستی از دوستان خود مشغول کند تا خادم شود و بسبب خدمت گز است

حاصل کند و نیز صاحب کشف المحجوب میفرماید که وقتی شیخ ابو الفضل از بیت الرحمن قصد

دشوق داشت و باران می بارید و ما خادم در گل مشکلی تمام میفرمتم چون و دانجا

رسیدیم نگاه کردیم دیدیم که تعلین شیخ خشک بود و باعث آن رسیدیم و نبود که

ما سمن قدم در راه تو کل نهادم خدا اے نماند ما را از وحل نگذاشته

و اگر چه صاحب کشف المحجوب و لغوات الانس تاریخ وفات شیخ بیان نفس موده

لیکن در حاشیه لغوات الانس تاریخ وفات شیخ در سال چار صد و پنجاه و سه نظر در آمد

قطعه از مؤلف پیر ابو الفضل بن حسن خلی

و شیخ بهر صفا و کبار

پیر بر شریف در لاهور رسید شب بود بیرون شهر مقام فرمود با مردان که داخل شهر شدند
 دید که مردان جنازه فیض اندازده حسین زنجانی بردوش می آیند که هیکل
 شب حسین زنجانی بر حجت رحمانی پیوسته بود پس همراه جنازه شد و بقیع دفن حسین
 تشییع کرده حسین را چون گنج حواله خاک نمود و خود بیرون شهر بجای خراب که حالا مزار پر انوار
 در آنجا است مقام کرد و در عقیقه الاولیاء ذکر است که چون علی مجبور برے در شهر لاهور
 قیام نمود مسجدی بمقام خانقاه خود تعمیر کرد و بنیاد محراب آن مسجد بستی بساجد دیگر
 قدیمی بایل نسبت جنوب داشت فلنای لاهور که در آنوقت ثقه وقت بودند
 بر شیخ اعتراض کردند لیکن شیخ خاموش بود چون تعمیر شد روزی همه علماء
 شهر را جمع نمود و خود امام شده در آن مسجد نماز کرد بعد از نماز بجا فرین وقت فرمود
 که بنید که کعبه الله که ام سست است فی الحال حجابها از میان برخاست و کعبه بجا
 مسجد نمود اگر گشت که همه حاضرین بحشم ظاهر دیدند و قبر مبارک شیخ هم موافق مسجد است
 سابق بالا سے مزار پر انوار شیخ گنبد نبود حالا در سال یک هزار و دویصد و هشتاد و هشت
 شخص حاجی نور محمد فقیر بتعمیر گنبد مسئلے پرداخت و مسجد قدیم دوباره کتب سے
 گلزار شاه فقیر تعمیر گشت و بحجرت کسی حضرت مجدد بدین نوع درج تواریخ متقدمین است
 که حضرت مخدوم علی بن عثمان بن سید علی بن عبدالرحمن بن شاه شجاع بن
 ابوالحسن علی بن حسین اصغر بن سید زید شهید بن حضرت امام حسن رضی الله تعالی
 بن علی کرم الله وجهه بود و مخفی مباد که مقام پر انوار شیخ علی مجبور برے
 جائیت تبرک و بر فیض دلجای خلق که در ایام سلف و حال خلق خدا از خاک
 پاک آن مقتداے اولیا فواید دین و دنیوی حاصل می کند چنانچه خواجہ بزرگ
 حسین الدین حسن بنجرے قطب الهند و فرید الدین گنج شکر قدس سرار هم و غیره
 اولیای کبار و مشایخ امار از مزار گوهر بار وے فواید عظیم یافتند و درے
 دنیا خلوت گرین اندک تا حال مقام خلوت خواجہ بزرگ اندرون حریم مزار
 و مکان چاک حضرت فرید بیرون خانقاه عالمیاء موجود است و نقل است که وقتے خواب

خزینة الاحفاد

ايضا اطلق عزتي شاه جوي شير اكبر
 ابرو دلكا عيان شده از اسرار محبوبی
 شير قوال ندازد اين فرد در دوزخ كند
 بستان طليت آتش دين در دار محبوبی
 اين سر درخشان باره كبر مردنش
 سوم هر كس كه گنجينه اسرار محبوبی
 شيخ ابوالقاسم قشيري قدس سره
 از اعظم مشايخ خراسانست رساله مختصره
 وتفسير لطائف الاشارات از تصانيف وليست مرید و داماد شيخ دقاق داود ستاد
 شيخ ابوعلى فارسي است وصاحب كشف الحجب مبين مايد كه امام قشيري
 از اجل حالش پرسيدم گفت كه وقتي مرا پاره تنگ مطلوب بود و هر تنگ
 كه از زمين بدست مي گزفتم گوهر مي شد و مني انداختم وفات آن جليل الكرامات
 باتفاق اهل اخبار در ماه ربيع الاول سال چهارصد و شصت و پنج هجريت از مولات
 گشت راسي چو سكو خلد برين
 شيخ دينار دين ابي القاسم
 است و هاشم محمد علي قدس سره
 هم چنين ابي القاسم
 ايضا شيخ ابوالقاسم قشيري شيخ دين
 از جهان چون يافت از خلد حبا
 سال هاشم دين قائم است
 هم بقوام امام اصفيا
 بزرگوار القاسم مقدس طب است
 بولت آن مقدس اوليا
 شيخ الاسلام عبد الله انصاري قدس سره
 تكيت دے ابو اسماعيل و نام پدر دے ابو منصور محمد انصاري و لقب شيخ الاسلام
 است و هر جا كه در تفقات الانس ي شيخ الاسلام مطلق ذكر شده است مراد از وقتي
 دے ارادت بخدمت پدر خود داشت و هاشم از هرات است
 و از اولاد ابو منصور است انصاري بن ابولبت كه صاحب حسل
 سيد عالم صلعم بود و مست انصاري در زمان خلافت عمر رضا آصف بن قيس به
 خراسان آمد و در هرات ساكن شد و از اولاد دے شيخ الاسلام از بزرگان و
 محدثان و مفسران عظيم الرتبة بود و در طريقت هم مقامات بلند و در اربع اجند و است
 و مير سو كه در عمر نه سالگي اتساعي كرد و دامادي نو شتم و بعمر چهاره سالگي مراد درين
 عشق اندوختن گفت و دشوار عسدي من ز ياد او از شش هزار است و اشعار
 نازي و فارسي بقدر كميك كبر ياد و زم و سه هزار حدِيث نبوي در حفظ من است
 اين از بزرگان ستاد و لاد است با سادات دے بروز محمد و فت غروب آفتاب

[illegible]

احرام محبت آن شخص بابت و منزلت و سبب و در آنوقت از غایت غم و اندوه از دنیا رفته بود پرده از رخسار برداشت پیرایه دیدار و سبب نورانی و صوفی سفید خون از دیده و سبب دیدار رخسارش خشک شده آما سبب خند و ابو نعیم را از خنده و سبب عجب آمد تجنیز و گشتن و سبب گرد چون از آنجا باز آمد گردان سبب بود پیرایه بوسه رسید و گفت ای جوان چرا سبب گریه می کنی اگر آیت از کتاب الله تو رسیده است که آن کار کرده که این گریه تو اندوه من سوختگان است نه مانند دل سوختگان این بخت و گذشت شیخ را ازین سخن در بر در و سوخته بر سوخته بغیر و دو هر چه داشت بدو پیشکش کرد و بیرون آمد و سیاحت پیش گرفت گویند که سبب مدبر کامل را خدمت کرده و اخضر صحبت و در حرم کعبه و مدینه مطهره و بیت المقدس ریاضات کشید آخر برات عزت کرد و وفات شیخ ابو نعیم در سال پانصد و هجری است و عمر یک صد و بیست و چهار سال و مزار بر انوارش در قباخه آباد است قطعه از مولات

جون ابو نعیم از جهان پر گشت یافت از رحمت الفردوس جانش قطب الهدی ابو نعیم خوان

بزرگ روی میرزینب الاولیا حجة الاسلام امام محمد بن محمد الخراسانی

قدس سره کتبت و ابوجاهد است و لقب زین الدین و اصل و ست از توس بود و مذہب شافعی داشت و انساب و سبب در تصوف شیخ ابو علی فارابی است و در اوایل خصال و در طوس و پیشاپور تحصیل علوم و تکمیل آن اشتغال نمود بعد از آن با نظام الملک ملاقات کرد و قبول تمام یافت و تدریس در مذهب نظامیه نمود و را بوبے فتویض نمود و چند بار از آنجا گذر یافت و بعد از آن با خشیان خود را ترک کرد و در بیت الله رسید و بعد از آن حج بنام حاجت نمود و از آنجا به بیت المقدس و آنجا بهر و مدتی در آنجا ماند و از آنجا بطن بازگشت و بسیار کتابها سبب سفید قیامت از مثل تبار العلوم و جواهر القرآن و تفسیر بافت و جمل و مشکوٰۃ الانوار و کیمیای سعادت و غیره و از سبب مدینه خفا سبب بنیاد کرد و بعد از آن حق بطریق خبر مشغول و مناسب فحاشات الاستن میفرماید که شخصی از اکابران دین فرمود که روزی

[illegible]

بجست البنی الامنی القریشی محمد صلی اللہ علیہ وسلم کے کاغذ العرب والہج والہجن
 بالانسن از شنیدن این کلمات آثار ایشانست و تبسم در روئے مبارک
 حضرت شاه رسالت ظاهر شد و فرمود محمد غزالی کے کماست فی الحال غزالی
 حاضر شد و سلام گفت آنحضرت جواب سلام داد و دست مبارک خود در دست
 وے داد و غزالی دست حق پرست آنحضرت میبوسید و جیشمے نہاد و روئے
 خود را بوسے میمالید لب زبان نبیست و حضرت شاه رسالت علیہ الصلوٰۃ و التحیہ
 بالسماء عقاید یکپس چندان استبشار فرمود کہ شنیدن کتاب محمد غزالی چون
 از خواب بیدار شدم جبرئیل من اثر گرید بود از ان کرامت و احوال و کہ دیدہ بودم
 کج محمد صادق شبانے رخ در مناقب غوثیدنیق را کہ شب مزاج چون حضرت
 رسول اللہ باموسے ملاقات کرد موسے گفت من شنیدم کہ شما فرمودہ
 علمائے امتی کانیا ربی اسرائیل پس مے خواہم کہ شخصی را از علمائے امت
 خود پیش من بیا رید در آنوقت روح پر فتوح امام محمد غزالی حاضر بود حضرت
 رسول بوسے اشارت کرد کہ بخدمت حضرت موسے حاضر گرد و چون حاضر شد
 بوسے فرمود کہ نام تو چیست گفت محمد بن محمد غزالی است موسے گفت کہ من
 صرف نام تو پر سیدم پس چرا تو نام پدر خود ہم یاد کردی این فصولے چه منے
 در و عرض کرد کہ حق جل و علا شب جلوہ شجر طور از شما پرسید ما کلمات ہمینا
 یا مقلی سے در آنوقت شما جواب بدیدہی عصا میافک و علیھا و اھش جھا
 علی غنی وے یہا مارب اخراھا پس حضرت حق از شما سوال کرد کہ در دست
 شما چیست در جواب آن لفظ ہی عصا سے کافی بود چندان تقریر دیگر زیادہ
 از سوال رہانے کہ شما گفتید چه معنی داشت موسے عرض فرمود کہ چون از جانب
 حضرت رب العزت بما سوال شد کہ تا ملک ہمینک یا موسے دانستم
 کہ سوالی نہ از جانب عالم انیب و الشہادۃ نیست بلکہ بحجت اتیناس دل اسد
 پس متفہما سے انگشتان حل و موقع مقام ایچند کلمات از زبان

و تبسم در روئے مبارک حضرت شاه رسالت ظاهر شد و فرمود محمد غزالی کے کماست فی الحال غزالی حاضر شد و سلام گفت آنحضرت جواب سلام داد و دست مبارک خود در دست وے داد و غزالی دست حق پرست آنحضرت میبوسید و جیشمے نہاد و روئے خود را بوسے میمالید لب زبان نبیست و حضرت شاه رسالت علیہ الصلوٰۃ و التحیہ بالسماء عقاید یکپس چندان استبشار فرمود کہ شنیدن کتاب محمد غزالی چون از خواب بیدار شدم جبرئیل من اثر گرید بود از ان کرامت و احوال و کہ دیدہ بودم کج محمد صادق شبانے رخ در مناقب غوثیدنیق را کہ شب مزاج چون حضرت رسول اللہ باموسے ملاقات کرد موسے گفت من شنیدم کہ شما فرمودہ علمائے امتی کانیا ربی اسرائیل پس مے خواہم کہ شخصی را از علمائے امت خود پیش من بیا رید در آنوقت روح پر فتوح امام محمد غزالی حاضر بود حضرت رسول بوسے اشارت کرد کہ بخدمت حضرت موسے حاضر گرد و چون حاضر شد بوسے فرمود کہ نام تو چیست گفت محمد بن محمد غزالی است موسے گفت کہ من صرف نام تو پر سیدم پس چرا تو نام پدر خود ہم یاد کردی این فصولے چه منے در و عرض کرد کہ حق جل و علا شب جلوہ شجر طور از شما پرسید ما کلمات ہمینا یا مقلی سے در آنوقت شما جواب بدیدہی عصا میافک و علیھا و اھش جھا علی غنی وے یہا مارب اخراھا پس حضرت حق از شما سوال کرد کہ در دست شما چیست در جواب آن لفظ ہی عصا سے کافی بود چندان تقریر دیگر زیادہ از سوال رہانے کہ شما گفتید چه معنی داشت موسے عرض فرمود کہ چون از جانب حضرت رب العزت بما سوال شد کہ تا ملک ہمینک یا موسے دانستم کہ سوالی نہ از جانب عالم انیب و الشہادۃ نیست بلکہ بحجت اتیناس دل اسد پس متفہما سے انگشتان حل و موقع مقام ایچند کلمات از زبان

دسبب ثوبه و سبب آن بود که سلطان ابراهیم غزنوی در فضل و برتری است فتح
 بیست و نه ساله از یار کفار از غزنین بیرون آمد و بود و سنا و دروغ و قصیده گفته بود و
 نیز نیت نابو و حق سلطان رشاد و در راه مجد و بی وید که شراب می خورد و باقی گفت
 که بر کن قبحه کیو رے سلطان ابراهیم غزنوی می تا بخورم سناے گفت که وے
 مرد غایب است و بادشاه اسلام چگونگی گویا باشد و گفت مردی که ناخوش بود است
 آنچه در تخت حکم او آمده است در تیر ضبط نیا و روه حالا میرود تا ملک است دیگر بگیر و قدر
 گیر نیت و بخورد باز گفت قدسے دیگر کیو رے حکیم سناے شاعر بر کن سناے گفت
 که سناے مرد فاضل و لطیف طبع است که نیت گفت نامبارک مرد است اگر
 کو رنو و سبب بگا و دیگر مشغول شد که ویرا بکار آمدے چند تنان دروغ بر کاغذ
 نوشته است و می خواهد که بان دروغ فایده حاصل کند و تمیذ اند که او را بر سبب
 چه کار آفریده اند سناے چون این سخن شنید حال بدو سبب متغیر شد و تارک الدنیا
 شد و سلوک مشغول گردید و فقیر بے اندوه و محروم و از شکوه و دروغ و الا و لیا تحسین
 میفرمود که چون در حدیقه حکیم سناے چند ابیات نامعقول و الحاحی می شنید از
 استماع آن در دل من تغیر سبب و انکار سبب از طرف حکیم سناے رود او بود
 چون بغیر سبب داخل شد بخود قرار دادم که بزیا رت جمیع اکابر اولیا حاضر شوم و بر
 قبر حکیم سناے نروم و بانشب بخواب دیدم که در زیارت مرزات غزنی ام و شخصی میگرد
 که این قبر حکیم سناے است و دیدم که قبر سبب اندر سنگ سفید است و بر آن قبر نوشته است
 باده حکیم سناے سنی چند چنین شاهده کردم قصیدم که اشعار با نیت که حکیم سناے
 سنی است علی الصباح که بزیا رت مرزات رفتم همان قبر سنگ سفید بر سنگ
 که در خواب دیده بودم شاهده نمودم و یقین شد که آن ابیات که در حدیقه شنیدم
 و الحاحی که دیگر از بدعتیان است و فاسد است که سناے از سال پیش در است
 هیچ بجز است و همین تاریخ بر تخته مرزاد بر انوار و سبب کند و در از ملک
 چون سناے حکیم روشن دل گشت اند و بدعت چنان مسطور شاه عالم حکیم مسطور گشت

[illegible]

بن محمد غزالی دوم محمد بن محمد غزالی سوم تاج عبد اللہ محمد بن محمد بن جویری و شیخ عبد اللہ
برکاتی بہت موسوم سلوۃ الطالبین و دوران کنایے ایسے حقائق و حقائق و درج فرمود
است وفات و سے و سال یا الفصدی چھ سبت و عشر شریفش نو سال

از مولف
خواجہ دین شیخ عبد اللہ سید یافت از دنیا چو رحمت قرار
سین سال و شش ماہی تقی است نیز عبد اللہ محمد نادر شیخ ابو نصر احمد جام

زمرہ میل قدس سترہ کنیت و سے ابو نصر دام پدرش ابو الحسن است و اصل
و سے از موضع ناحق کہ از توابع جام است مقتدا سے اہل طریقت و گمان زمانہ و قطب
فیض الیقوت بود و سے از فرزندان حریر بن عبد اللہ الحبیلی است کہ ویرا
ہیرالمونین عمر ابن الخطاب یوسف ابن است نام کردہ بود و شیخ احمد اول اسی بود
و در عمر سبت و دو سالگی توفیق رفیق او شدہ بکودہ رفت و رو سیزدہ سال در ریاست
و مجاہدہ سید بر دو چہر چہل سالگی بالدام زبان از خلق آمد و اباب علم لدنی بر
مکشوف شد و زیادہ از سہ صد و عالم و صیر و معرفت و علوم کرد و حکمت تصنیف کرد
کہ ہر شیخ عالم و حکیم را بران جایاے اعتراض نبود و انہما تہنیت آیات شہ آئی و انشا
مؤید و مطالبین بودند و اشعار غامض و لقصوت نیز در او و چہل و دو فرزند حق
سبحانہ تھا سے بوسے عطا فرمود کہ سہی و نہ تیر و سہ و دختر بودند و بعد از فوت
شیخ چہار و سہ و سہ دخترانند و این چہار زوہر سہم ہمہ عالم و کمال بود و انہما
و کرامات بودند و شیخ احمد جام تیر شہادت سالگی بیفرمود کہ تا عالمی صد و ہشتاد و ہزار
مرد بر دست من توبہ کردہ اند و شیخ فہیم الدین عیسی کہ از فرزندان شیخ است در
کتاب رموز الحقائق بیفرماید کہ تا آخر عمر بر دست ہمیشہ شہادت کردہ توبہ بودند
تقاضی کہ شیخ ابو سعید ابو الخیر قدس سترہ توبہ داشت کہ از امیر المومنین صدیق
اکبر بوسے رسیدہ بودند و ران طاعت میکرد و آخر ایام گذشت کہ آن خوفہ بفر کہ را با حمد
جام رساندند و شیخ ابو سعید بوقت وفات بفرزند خود شیخ ملاہ وصیت فرمود
کہ بعد از وفات من بچند سال جو اپنے لفظ بلند و بالا از رزق ششم احمد جام نام

از مؤلف	جناب عبدالعلی شیخ والا	که از روز ازل مقبول حق بود
بزرگوار و سزاوارت خوان	پس تولید آن سردار دی جود	اگر خواهی و لا سال و شش
بروشن ابن خسیب که می نمود	سیح عبد بن مسافر الشامی	که کار می
<p>قدس ستره از قدامت مشایخ کبار است با غوث الاعظم نجی الدین عبدالقادر جیلانی شیخ حماد و یاسین و شیخ عقیل سبج صحبت داشت و در خوارق و کرامت مشهور و حضرت غوث الاعظم اول بار که بقدم تجرید از بقدر و غریبت حج کرد شیخ عذری رفیق همراهی دے بود و نیز در بزرگوار با اتفاق یکدیگر حج کردند و وفات دے بقبول صاحب سفینه الاله لیا در سال یا صد و پنجاه و هفت و بقبول صاحب تذکره الیاضیقین در یا قصد و پنجاه و هشت است و فرار از نوازش در جبل حمرین است از مؤلف</p>		
بن مسافر شامی	که دانش بود اهل علم و ادراک	از ول الود منیر آمد و صاحب
کس نیست مثل گنج و رخا ک	اگر تاج و صاحب گفت سردار	عذری ابن مسافر زاهد پاک
<p>سیح ماجد کردی قدس ستره از خلفاے نامدار و مدایک کبار تاج المارینین الباقی است صاحب کشف و کرامت بود و خلق کثیر از توحیات عالم دے بدیده ولایت رسید و دے از اصحاب و اصحاب حضرت غوث الاعظم نیز بود و فیض نامه از ان معدن فیوض یافته نقل است که شخصی نزد دست شیخ آمد و گفت ادا و طواف بیت دارم و میخواهم که بر قدم تجرید ستر کنم شیخ کوره آب خود را بوی داد و گفت هر گاه بیک نشند شوی آب شیرین بوقت گر سگ نان و سکر ازین کوزه غداهی یافت پس همچنان بوقوع آمد که شیخ فرمود و وفات دے با اتفاق اهل خیر در سال یا قصد و هشت و یک هجری است قبر در جبل حمرین واقع شده از مؤلف</p>		
شیخ وین با عبد جوزین نیایان	رفت همچون سر در باغ جلا	حلقش سردار ماجد است
نیز اجدادی الامرار خوان	سید احمد المشهور بنی	عمر و سلطان قدس
<p>از قدامت مشایخ و کبرای اولیای خطه لمان است و بدیر خاوند سلسله حسان و کله داتا نیز مشهور داشت و نسبت ابای کرام دے بقبول صاحب تشریف افشونا</p>		

[illegible]

و عقب از خدمت دے محرم خیر نشاندند آنجا بکسی و سرور و کسب و آنا طالب گشت
نقائص کرد و قتی عمر بخش خبردار بے مقدم سوده را بر ما رسے صبیح یار حال
بود چون متعلقش از هیات دے بایس ششند بالتماس دعا بخدمت آن
مقبول کمر با حاضر گشتند هنوز لب لبو سوال و گفتگو نکشاده بودند که آنحضرت
قدسے خاک برست خود از زمین برداشت و جو الایشان کرده فرمود که این
خاک پای بر بخور انید انشا الله تعالی شفا خواهد یافت و همچنان بوقوع آمد
و عمر بخش بهان روز حکم شناسے حقیق شفا یافت نقائصت که روزے مقدان
سوده را بخدمت حاضر بود فرمود که در یہ شما اسب ماده عهد پیش احمد بنار
سوده است که بد خرید کنیم چون مقدان درین باب با احمد بنار گفتند و را نامنفق و مکر و
کلیک اسب ماده را از سکناسے و یہ مستور ساخت مقدان اطلاع اسیستے سید احمد
کردند فرمودند که اگر احمد اسب ماده نمیدد اسب ماده خود خواهد آمد چون ساسے
گذشت اسب ماده از خود برد و از آن فیض اندازد موجود شد و حضرت سید
بران سوار شده بمقام دیوکل شریفیت آورد و چندے در آنجا خلوت گزید نقائصت
که روزے جو نامقدم دیوکل بخدمت آنحضرت حاضر آمد و عرض کرد که سپید من
سے دیوکل که این دیوکل تمام دے آباد کردم از چند مدت مفقود و آنحضرت است
و حال کنید که بیا بد فرمود که امروز خواهد آمد و همچنان بوقوع آمد نقائصت که روزے
سید احمد بمقام دیوکل در خلوت بود و آب بر اسے و غنیمت جو و دھماکے خود بر
زمین روزه ایسمی آب بخورد ارشد و همچنان روزے بر سر است و خود
بیخ جو بے در زمین نهادے انبر سر سبز شد و بجا کیک نال می خواند از غنیمت
سیدے تمیز گشت نقائصت که روزے حضرت سید بمقام مدفع رسے
که از وزیر آباد بفاصله بہمت کرده است رسید چوباسے ماده گاؤن و یہ سید زید
از دے شیر طلب کرد و او داد و گشت که این ماده گاؤن شیر ندارند آنحضرت
نمود و انرا خود ارشاد کرد که بچہ اسے مادہ گاؤن را در دیوار بند و سبز بند

[illegible][illegible][illegible]

سید بن محمد بن محمد بن عبد الرحمن جامع روح و نفحات الانس میفرماید که علم بر عقل
جست غالب بود و بیاید که عقل بر علم غالب باشد و وفات و سالیان بعد
و شهادت و یک یا بیشتر و ثبت با اختلاف اقوالست و در نفحات الانس سال پانصد
و شهادت و شهادت تحریر است و قول آخرین قرن بصحت است و صاحب خبر الوصلین
سال وفات و سالیان بعد و شهادت و شهادت تحریر میفرماید قطعه از مؤلف

در عالم شهاب الدین شمس	درنت چون زمین بر دریاغ خان	سال وفات آن شه و الاجاب
نموده دنیا شهاب الدین بخوان	ما ذی اندس شهاب الدین گوی	سال رحلتش باحوال جهان
مقتدر است از دی تاریخ او	نیز اوی مستفی ز اهر بدلان	سالک یزدان شهاب الدین

شیخ عبد الرحمن مغرب لے قدس سره کنیت و

در شهر مدین منورہ سے از زمین مغرب است از اعیان شایخ مصر صاحب کرامات عالمیہ
و مقامات بلند بود و نقلست کہ روزی شیخ طہارت میفرمود شخصی ولی سلوک الحالت
بخدمت و سے آمدہ التماس آب کرد شیخ بقیہ آب وضو بے عطا کرد چون نوشید
حالت سلب شدہ خود را باز یافت و وفات و سالیان بعد و وفات و سالیان بعد
و عمر شہاد سال و قبر در موضع قنے کہ از لواحق مصر است واقع شدہ از مؤلف

خواب مغربے پر شب گیل	از دنیا شد جو در فردوس علی	یک لائانی آمدہ سال ۹۱۲
در عبد الرحمن عابد علی	شیخ نظام الدین گنجورے	قدس اللہ سرہ

از اعظم شہر است اجل اصفا کے و اکابر علمائے شہر گنجہ است و عالم بود معلوم
علوم ظاہرے و باطنے و موصوفات و صفات زہد و ورع و تقوی سے و در فقر
خزینہ از اخوی زنجانی داشت و عمر گر نمایہ از اول تا آخر بقباغت و غفلت گذرانید
و از اہل دنیا بنایت تحریر بود و از صحبت سلاطین پرہیز تمام داشت و سلاطین بہ ہمتا
و آرزو برد و سے نے آمدند و میخواستند کہ نام مادر قضاغت خود یاد کنند تا بر صغیر
مستی یادگار کے بماند و بیچ کتاب تصانیف و سے کہ بیچ گنج شہاد دارند
نے الحقیقت لطافت و بلاغت و فصاحت و معرفت اندر آفر کتاب و سے

رہا ہے اور زبان دلاہور آمد و خلق کثیر سچا ہے ارادت و سے در آمد و وفات
 و سنے یا نوال صحیحہ در سال ششصد و سترست از مہولف شیخ دین میر زندہ آفاق
 پیر واقف حسین رہا ہے | حصہ اول جو سال ترحایش آفت محمد حسین رہا ہے
 سید احمد توختہ ترمز کے کم الاہور سے قدس سرہ از قدامے
 مشایخ عظام و سادات لاہور کے بود اول در ترمز سکونت داشت من بعد
 ایامے رہا ہے و اشارہ غیبی از وطن ہالوف حوزہ عازم ہندوستان شد
 و در عین سفر و مصیبت سیدہ خود کہ اسامے گرامے آنہابی بی حاج و بی بی تاج
 بود ہمراہ داشت در راہ چون بمقام بلدہ کیچ مکران رسید ترویج و تبلیغ
 بے بی حاج حبیبہ کلان خود را بشاہزادہ بہاوالدین محمد ولد سلطان
 قطب الدین محمد بادشاہ کیچ مکران کہ از اولاد ایجاد شیخ ابوالحسن بہنکار سے
 قریشے بود بھل آورد بعد از ان در ہندوستان تشریف آوردہ در لاہور بحلیہ
 چیل بی بی سکونت پذیرفت و ہزار ماطلبا سے حق را بحق رسانید و خلقے
 کثیر از ان پیروشن ضمیر بہرہ مند دنیا و آخرت شد و بعد از تشریف آوردے
 در لاہور رسید شاہ زید برادر زادہ حقیقی و سے ہم در لاہور رسید و وے
 ترویج بے بی تاج دفتر تائیم خود بشاہ زید نمودہ بطرف ہندوستان
 حضرت فرمود شاہ زید بمقام سوانہ برہمن رسیدہ بشہادت رسید و قریب
 شہ کروہن بے سرو سے بچنگ پرداخت و منصور گشت و صاحب تذکرہ فلند
 کہ راقم ناقل سال سید احمد توختہ از ولایت میفرماید کہ سید احمد توختہ از تعداد
 عظام حکیمانی است و نسب شریف و سے بچند واسطہ بعلی المرتضیٰ کرم اللہ
 وجہہ میرسد بہ سبط ربیع کہ سید احمد توختہ ترمز سے بن سید علی ترمزی
 بن حسین ثمالی بن سید حسین محمد سے بن سید شاہ ناصر سے بن
 سید موسیٰ بن سید علی بن امام علی اصغر بن امام زین العابدین رضی
 بن ابیہر المؤمنین سید الشہداء شہید کربلا سید کوثر بن امام حسین بن ابیہر

و سے اعتقادے کا بل بجدست و سے پیدا کر دو خلقے کثیر در حلقہ ارادت در آمد
 و در خطہ پنجاب قبول عظیم یافت و کرامت و جوارق بسیار از و سے سر بر میزد
 و نیز در آن ایام حضرت خواجہ معین الدین حسن سنجری شریف آود لاہور شد
 و در مزار گوہر باد پیر علی محمد دوم مجبور سے اعتکاف و رزید و با ہم سید یعقوب
 رنجائے خواجہ بزرگ معین الدین ہنم نہایت محبت و التفات بوقوف آمد و با ہم
 تا حال مقام شمسگاہ خواجہ بزرگ متصل مزار سید یعقوب زیارت گاہ خلق است
 وفات و سے با قول سبزواری صحیح در سال ششصد و چار ہجرت و شانزدہم ماہ جب کہ

مزار مولف

چون رنجائی ازین دنیا سفر کرد و محبت رازدی کردی محبوب
 شریف مولف رنجائی رستم شد بسال حلت آن شاہ مطلوب ابو مسعود دہلوی صدر دیوان
 و گزیر امقدر کن پیر یعقوب شیخ زور بہان صغیر بقے الشیراز سے

محمد سن سجدہ نام ناسے و سے ابو محمد بن ابے الابرار بقے الشیرازی است
 سلطان العرفا و بران العلما و قدوة العشاق بود و در ہدایت حال سفر عراق
 و حجاز و شام کردہ با شیخ ابوالنجیب سہروردی و سماع صحیح ہمارے در
 اسکندریہ شریک بود و خرقہ از دست شیخ سراج الدین محمود بن خلیفہ بن عبدالسلام
 بن احمد بن سال پوشیدہ است و در اطراف شیراز بریاضات شاقہ پر داشتہ
 و صاحب ذوق و مذاق و و جد و سماع بود و و سے را مصنفات بسیار
 چون تفسیر عرالیس و شیعہ شطیبات عربی و فارسی و کتاب الانوار
 نے شرح الانوار و غیرہ تا پنجاہ سال در جامع عتیق و شیراز و عطف و شیخ
 ابوالحسن گردو یہ میفرماید کہ روزے در دعوت بعضے صوفیہ شیخ زور بہان
 جمع ہوا و ہنوز و سے را نمی شناختم در خاطر ام آمد کہ من در علم و حال از زور
 بہر نرم شغلے روشن ضمیر بہ بہا و سے من نشستیہ بود بہر خطر من آگاہ شد
 و گفت اے ابوالحسن این خطر از دل خود بدر کن کہ امروز ہیچ کس بی زور بہان
 برابر نیست و او یگانہ زمانہ است شیخ ابو بکر ظاہر کہ از اصحاب شیخ زور بہان است

معاودت نمود میر حسین خانک سوار را نیز بر فاقه قطب الدین ایکس در همت
 اگر داشت چنانچه قطب الدین ایکس خود در دے قیام نمود و میر حسین را سبکدست
 اجیر کرد و شکارخانه را سے تیمور را بدو متعین ساخت چون میر حسین در اجیر رسید اورا بخدمت
 خواجہ بزرگ شیخ معین الدین حسن بختیاری محبت و اعتقاد سے عظیم پیدا شد
 و هر روز بگواری با هم محبت و چرخانہ میداشتند چون ابنو سے کثیر از اہل ہند بحسین
 سے میر حسین بخدمت خواجہ بزرگ حاضر شد و خلعت اسلام پوشیدند ازین
 سبب مردم ہندو آندیا را با حضرت امیر خداوت دلی داشتند و منتظر وقت
 بودند کہ میر حسین را بشہادت رسانند تا روزیکہ خبر وفات سلطان قطب الدین
 ایکس در اجیر رسید و در آنروز اہل لشکر حضرت میر در لواحق اجیر بودند و خود با ہمرا
 مند و در قلمہ سلمی بود چون شب شد سادگان با جماع کثیر از چار اطراف
 بمقابلہ میر حسین نر آمدند و حضرت میر را با چند اصحاب و احباب و سے بشہادت
 رسانیدند چون صبح شد خواجہ بزرگ با مریدان خود بر سر نقش ہائے
 شہداء تشریف بردہ نماز جنازہ ادا کرد و میر حسین را با جمیع شہداء بر بلند ری کوه
 مدفون ساخت و اینواقہ بقول صاحب المسارج الاولایت در سال ششصد

و درہ بوقوع آمد از مولا	چون حسین از عالم دنیا حین رفت در خلد برین یازیب بنین
گفت مرد سال ز حلیش حسن	میر والی سید و اسے حسین نیز قطب الاولیاء نامی شہید
بہت سال حلت آن نوچین	سید شیخ عزیز الدین سے کتم الایمور سے

قدس سترہ از سادات عظام و اعظام علما و کبرائے اولیاء اہل
 شریعت و طریقت است بقول صاحب رسالہ تحفۃ الواصلین اصل سے از بغداد است
 و سلسلہ طریقت و سے بچند واسطہ بسید الطافہ حنفیہ بغدادی قدس سترہ
 ملحق می شود و اول از بغداد و در کہ معظمہ تشریف برد تا دوازده سال در اینجا
 قیام فرمود و بجاورت بیت اللہ مستحکم ماند و بخطاب پیر سے مخاطب گشت
 بعد از آن یا عباسے ربانے از کہ معظمہ عازم ہندوستان شد و در سال پانصد

سال شصت و دو از ده بحر سیت و قبر در مری از مضافات مصر است از موقوفات
 جوید از جهان شیخ بن کونین تاریخ آن مرشد مقتدا ^{کے} بر الحسن الختبی کونین قمر
 دگر بر الحسن ربهر اولیا شیخ محمد الدین اخبر او سے روح کفیت دے
 ابو شریف دوا بد سعید و نام نامے دے شرف الدین ابن المودید بن ابوالفتح
 و اصل دے از بغداد است از اجله اصحاب و اکمل خلفائے شیخ نجم الدین کبری بود
 و شیخ نجم الدین کمال عنایت و محبت بحق دے مبذول میفرمود و سبب تشرف
 آوردن دے از بغداد در خوارزم بدین سبب است که بادشاه خوارزم از خلیفه بغداد
 طبعی حاذق بر اے محالیم خود خواست خلیفه بغداد شیخ محمد الدین را که وی و بار
 ماحد دے طیب کالی بودند نزد بادشاه خوارزم فرستاد چون در خوارزم آمد
 بمخدمت شیخ نجم الدین کبری حاضر شد از عارفان حق شد و آنکه میگویند که دے
 امر بود چون بمخدمت شیخ نجم الدین حاضر شد اصل ندارد بلکه دے مرتجع
 و صورت لطیف داشت و شیخ اولی را بمخدمت و منو کنانیدن مامور کرد و بولیان
 مرتبه رسید که روزی دے در عالم سکر سکفت که تا بیضه بطویم بر کنار دریا افتاده
 و شیخ نجم الدین مرغم بود بیا نهادن دے خود برافرو و آورد تا از بیضه بیرون آمدیم چون
 بطویم در دریا رفتیم و شیخ بر کنار ماند شیخ نجم الدین چون ازین سخن آگاه شد
 گفت که محمد الدین در دریا رفته است و دریا نوق خواهد شد ان شاء الله تعالی
 مردمان آن سخن بگوش محمد الدین رسانیدند چون شنید خبر سعید بمخدمت سعد الدین
 عمو دے آمد و تصرع بسیار کرد و گفت و فیکه شیخ را وقت خوش باشد خبر دکنی
 تا بمحضرت آیم و عذر دے بخوایم شاید که ازین دریا جان سلامت بریم تا آنکه روز
 شیخ نجم الدین را وقت خوش بود سعد الدین بمحمد الدین خبر رسانید محمد الدین طشتی
 بر آتش کرد و بر سر نهاد و در مجلس شیخ رفته بجای کفش بایستاد و شیخ در دے
 نظر کرد و فرمود اے محمد الدین چون بنیاز آمدی ایمان و دین سلامت برد
 آتش بر دریا بمر دے و ما نیز در سر نواز دنیا برویم و بلکه سر دے سرداران ملک

بابر کے مناظرہ و مباحثہ کر دے برو کے غالب آکر کے بدین سبب طمانتہ الکمر کے
خطاب یافتہ اور ازان لفظ طمانتہ بحجت کثرت استعمال حذف شد و پورا مٹ
وے تراش نیز می گفتند سبب آنکه نظر مبارک وے در وجود مبرہ کہ بیفتا وے
مہربانہ ولایت رسیدے چنانچہ روز کے سوداگر کے بجا نقاہ وے در آتش و آتش
حالت خوش داشت نظر کیا اثر وے برو کے افتادے الحال مہربانہ ولایت رسید
و شیخ پرسید کہ از کدام ملک استی گفت کہ از فلان اقلیم اور اجازت و ارشاد نو شہر دار
تاد و ولایت خود قطب ارشاد شد نقاشی است کہ روزے بازے در ہوا و نال خوش
کہ درم بود ناگاہ و رحالت و بعد نظر فیض اثر وے بر خشک فتاد برگشت و باز اگر فتنہ
مخیریت وے فرو آورد نقاشی است کہ روزے شیخ بدر نقاہ ایستادہ بود کہ
ناگاہ سکے آنجا رسید نظر شیخ بحالت و جد برو کے افتادے الحال بخیر و شد
و از غمر لگو رستان رفت و سر بر زمین سے مالید و ہر جا کہ سے آمد وے رفت
ہمہ گسٹاے شہر گرد او حلقہ کر دے نشستند و دست بردست او ہنوادہ پیش او
سے ایستادند و گرد او طواف می کردند چند روز بزیست بعد ازان وفات کرد
شیخ فرمود تا اور دفن کردند و بر سر قبر وے عمارتے ساختند چنانچہ قول
مولوی روم در بنیاب شاہد حالت شہر یک نظر فرما کہ مستغنی شوم ز ابنا جی جنس
سبک پوشد منظور نجم الدین سگان را سر در ۴ و مخفی ساد کہ شیخ نجم الدین در فضیلت
و طریقت و تصوف فرد زمانہ و بگاہ محض بود خواند و کرامت وے در تمام عالم
مشہور اند و نسبت ازادت وے بدو طرف است یکے از شیخ عمار یا سر بہ شیخ
ابو القاسم گر گائے میرسد دوم از شیخ اسماعیل قصرے مجرما تکمیل و از وے
مجددین داؤد و از وے بابو الباس ادریس و از وے بابو القاسم بن یحییٰ
و از وے بابو یعقوب طبرے و از وے بابو عبد اللہ بن عثمان و از وے
بابو یعقوب بن جو رہے و از وے بابو یعقوب موسے و از وے ببل الوام
زید و از وے یہ کیل بن زیاد و از وے بامیر المؤمنین علی المرتضیٰ رض و شیخ

[illegible]

شیخ محمد صادق شیبانی سیرت نامہ کہ شیخ فرید الدین عطار مرید صحبت شیخ صفوان بود و چون شیخ صفوان بسبب ظنور کلمات بے ادبی کہ بنسبت حضرت عفت الاعظم بر زبان آورده بود گرفتار بنجہ بلا گردید شیخ فرید الدین عطار ہمراہ دے بود و ولادت یا سنارت شیخ فرید الدین در ماه شعبان سال ۶۸۵ و ۵۸۶ هجری و وفات با اتفاق اہل خبر در سال ۷۵۵ و ۵۵۶ هجری و یا بہشت است و صاحب خیر الواصلین سال وفات ۷۵۵ و ۵۵۶ هجری و بہشت شش تحریر فرمودہ کہ از دست گرفتار نامہ شہادت یافت و بوقت شہادت سن عمر دے یکصد و چہارہ سال بود و مرید و دانش و خیر ناموست

از مہدی	شیخ عالم مرید الدین عطار	و حمید العصر مہدی مصنف
فرید الدین ولی محبوب اوی	بخوان تو لیدان شاہ سہل	کبوتر مہدی مرید الدین مقبول
کہ گردو سال عقل از نقل پیدا	ایضا فرید الدین ابو حمید العصر	کہ بود مرید ابرار محرم اسرار
فرید قطب ہائی است سال تعلیمش	بجو دو سال وصالش ز فرید عطار	کبوتر حبیب دایم سال ز مجلس
بقبول مجتہد کتب و صحبت اخبار	شیخ بہاء الدین قدس سہل مرید شیخ نجم الدین	

کبرے است و از اعظم خلفائے دے محمد بن حسین بن احمد الخطیبی الکبری و اولاد او مجاہد امیر النوبین صدیق اکبر رہ بود و مادر دے و دختر عطاء الدین بن محمد بن خورزم شاہ است گویند کہ پدر و دختر با شہادت پنجم علیہ الصلوٰۃ و السلام الملک اکبر و دختر خود را بحسین بن احمد پدر شیخ بہاء الدین کالج کردہ بود و شیخ بہاء الدین و از ان متولد شد کہ در زمان خود قطب الوقت و صاحب ارشاد بود و شیخ شہاب الدین سہروردی صحبت دارستانہ داشت و حضرت شاہ رسالت علیہ الصلوٰۃ و السلام در عاتقہ اورا سلطان العلماء مخاطب ساخت و دے حکم نمود صلحہ ملقب سلطان العلماء لقب گشت تعلیمت کہ چون شیخ بہاء الدین مرجع خاص و عام شد جمیع از علما چون امام فخر الدین رازے و غیرہ بروے حیدر بند و دے را بہ بہشت خروج بر سلطان وقت متمم کردند و دے از شہر بلخ ہجرت کرد و از انوقت مولانا جلال الدین رازے پسرش خود سال

لورایع الجہان و در لایع الجہان نام نہ کردہ ام مسعود نے ملکہ اور انظم السلوک نامک
پس حسب الحکم نبویے این بانظم السلوک نام کردہ ام وفات شیخ در سال
ششصد و سی و دو ہجری مینا پنج دوم ماہ جمادے الاول است از مولات

این فاضل جناب پیر نسیم | مقتداے بہان خدا آگاہ | رفت چون از جہان بخالد پیر
سال و شش ہجری خدا آگاہ | شیخ ابو عبد اللہ الدین کرمانی نے قدس سرہ از

اعظم شایخ و علما سے صوفیہ مرید شیخ رکن الدین سجا سے است و دوسے
مرید شیخ قطب الدین سرور دوسے دوسے مرید شیخ ابو الجیب سرور دوسے
و نہایت شیخ محی الدین بن العربیے یسیرہ کہ شیخ محی الدین حد کتاب فتوحات
سیکے اندوسے حکایت نقل کردہ است و در باب ثامن از فتوحات محی الدین کہ شیخ
ابو عبد اللہ الدین کرمانی نے گفت کہ در جوانی روزے یا شیخ خود ہمراہ بود و در
عمارے تشبہ بود و زحمت شکم داشت تا بجای رسیدم کہ آنجا میارستائے بود
نمودست شیخ درخواست کردم کہ اگر اجازت باشد از متقا خانہ سلطانی داروی بستانم
کہ نافع باشد چون اضطراب مرادید اجازت داد و برقم دیدم کہ شخصہ و حقیمہ نیست است
و پیش دے شمع افروخته چون مرادید پراختاست و اکرام کرو حال شیخ باوے گفتم
نعم الحال داروے حاضر کرد و مین داد و با من بیرون آمد و خادم شمع بے آورد
و سوگند بوے دادم کہ باز گرد و بازگشت چون پیش شیخ آمدم و داروے باقر
کردم و ذکر احترام و اکرام آن شخص کہ کردہ بود و بعد من رسانیدم شیخ تبسم نمود
و گفت اسے فرزند چون اضطراب ترا دیدم لاچوم ترا اجازت دادم چنانچہ آنجا
رسیدم ترسیدم کہ شخصہ کہ امیر آنجا است بیہ اتفاقات نہ کند و تو شبہ زندہ شو
تا چادر بیکل خود بیرون بخدم و لصور و سے برآمدم و در موضع دے
نہستم و اکرام تو کردم و داروے کہ جو دادم من دادم تقاضاست کہ
شیخ ابو عبد اللہ الدین بابا جلال ظاہر سے پہلے تمام بود روزے نظر در روے
شاہد سے سیکر و شیخ خمس الدین تبریز سے از دوسے پرسید کہ در چه کاری گفت

در آنوقت مستقر شدی اورا از زمین بالائی بروم و فرمودی انداختم تا آنکه ریزه ریزه
 می شد که وے اول در ولی نگارین کرده و صاحب اخبار الاحیاء بفرماید که هرگاه
 که شیخ بدینی شنون شدی بند منجم وے از هم جدا گشته و بعد رفع احوالت بایم
 یوسعی و شیخ بدینی در عهد خواجه قطب الدین نخبیاریات بود چنانچه هر روز گرد
 یون پرست مغلان آل چنگیز خان اسیر شدند و چند روز مسخر و گرفتار بقید
 سید خانه گردیدند و نشسته ماندند آخر خواجه قطب الدین نخبیاریکایه یعنی نازنا سے
 رم از بغل برآورد و شیخ محمودی یک بدینی یعنی آفتاب آب بکرامت از خرقه
 لیش چید کرد و تمام قیدیان را آب و طعام دادند از آن روز خواجه قطب الدین
 طباطبائی که شیخ صوفی خطاب بدینی مخاطب گشت و فاس شیخ در سال

دست او بود قلیب ربانے | رفت چون از خیابان بگذر برین
بدره سنی صوفی صفای کیش است | از مؤلف

شیخ رضی الدین علیہ السلام قدس سرہ لقب و سبب شیخ رضی الدین
و نام و سبب شیخ بن محمد بن عبد الحلیل لالا و اصل و سبب از غزائے نسبت
و جد و سبب عبد الحلیل پس حکیم سنا سبب غزنو سبب ست و سبب مرید شیخ نجم الدین
کبریا است و بصیحت شیخ احمد سیوسبب و خواجہ ابو یوسف بھدانی و دیگر مشایخ بسیار
رسید و بلکه از کینہد و نسبت و چار شیخ کمال خرقہ تبرک حاصل کرد و بود و چون در غزائے
آمد بصیحت ابو الرضا رتین ہند سبب قدس سرہ کہ فرار پُر انوارش و
بتاہ از توابع حصار نہت مشرف گشتہ شادہ حما سن رسول مقبول صلی اللہ علیہ
و سلم کہ براسے و سبب نزد شیخ ابو الرضا امانت بود و گرفت و فات و سبب
در موسم ربیع الاول سال ششصد و چہل و دو ہجرت و قبر و سبب در غزائے نسبت
ابن روضہ سلطان محمد و غزنو سبب اتان اللہ بر تانہ و صاحب بیعتہ الاولیا سفیر مایہ
کہ من در آن روضہ متبرکہ کہ رسیدم و زیارت فرار شیخ رضی الدین علیہ السلام و دیگر بزرگواران
مشہل شیخ ملکات بار پرندہ و خواجہ شمس الدار فین و شیخ اجل شیرازی و حکیم سنا سبب

تو بہ مطالعت و وصیت مشرب ترا امتحان مے کردم و در نہ سرستان عشق حقانے را
 با باد ظاہر سب چه کار قناست کہ در او بی شیخ شمس الدین چون بقونید رسیدی مجلس
 مولانا سے روم رفت مولانا یہ کہنا جو من شمشہ بہ طلبا کے علم سبق میداؤ کہ کتاب
 چیت ہمیش خود نہادہ شیخ پرسید کہ اینچہ کہنا بہا است مولانا گفت کہ این
 تمیل و قال است شیخ کہنا بہا را و دست گرفت و ہمہ را بموجب انداخت از وقوع
 ایحال مولانا بسیار تاسف شد و گفت اید رویش اینچہ کردے کہ بعضی از ہمہا
 قوی و عیو الدنبر رگوار بودند کہ باز یافتن آنہا ممکن نیست شیخ چون منظر بہ مولانا بدید
 دست در آں کرد و ہمہ کتاب ہا را یککان یککان بیرون آورد و بجا لٹیکہ آب حوض
 بہ پہنچ سیکے از آنہا اثر نہ کردہ بود مولانا پرسید کہ اینچہ ہرست فرمود کہ ابن عباس
 ترا ازین چہ خبر زان روز حضرت مولانا مستعد شیخ شد و با ہم محبت یکا ملکت گرم داشتند
 و فاست آن جامع الکملات با اتفاق اہل خبر در سال شمسہ ۷۵۱ ہجری قمری
 و واقعہ قتل آنحضرت بدر بطور درج کتب ذی زہد است کہ شبی شیخ شمس الدین
 یا مولانا جلال الدین در خلوت شمشہ بود شمسے از بیرون در شیخ را اشارت کرد
 تا بیرون آید شیخ مے الحان برخاست و بمولانا گفت اوداع انہا مرا براسے
 گشتن بے خوانند مولانا گفت لا الہ الا الحق و لا مر تبارک اللہ رب العالمین
 شیخ بیرون آمد و بہت کس قاتلان شیخ کہ در کین گاہ ایستادہ بودند شیخ کاروان
 را ندید شیخ لغوہ نزد چنانچہ آنہا بہوش افتادند و سیکے از آنہا شیخ علا و الدین
 محمد بودند فرزند ناخلف حضرت مولانا کہ بدراغ انہ لیس من اہلک التام داشت
 چون آنچہ بہوش آمدند غیر از چند قطرہ خون اسپج نہ دیدند از روزناہین غایت نشانے
 از آن سلطان بابے پیدا نیست و آن ناکسان کہ قاتلان شیخ بودند در اندک
 زمانے ہر یک بہ بلا کے عظیم مبتلا شدند و ہاک گشتند و شیخ علا و الدین محمد
 ناخلف مولانا را خلعت جدام پیرا شد و در تہان ایام فوت کرد و حضرت مولانا
 بمبارہ و سیکے ہم تشریف فرما بودند و بعضی برانند کہ شیخ شمس الدین تہریری و جنیب

وفات شیخ محمد الدین بروزید الفی سال شصت و پنج هجریست و مدت
 عمر وی شصت و سه سال و نوزاد گویا بر بارش در بحر آباد است از موالف
 سیدین چون ابن سیرک همی رفت خندان بخت گلزار پیشوائی زانم سید الدین
 مهت تاربع وصل آن مرد را زنده دل مستی رقم کن سال رحیل آن شه ابرار
 شیخ ابو الفیث جمیل مینه قدس سره از کبار مشایخ و اعظم بزرگان
 صوفیه است صاحب مقامات عالیہ و احوال سعینہ و کرامت و خوارق بود و در
 اوائل حال رہنے کو دے و با شتمال چند قطاع الطریق تا مال مساندان ببارت
 بہرے روزے در کین گاہ قافله شستہ بود شنبہ کہ ماتھے سے گفت کہ ما
 صاحب العین علیک عین یعنی اسے آنکہ ختم بر قافله دارے منیدانے
 کہ دیگر سے را چشم بر بست چون شنبہ روزے عظیم از دل برخواست فی الحال
 نائب شد و بخدمت شیخ ابن اللہ مینے پیوست بتوجہ شیخ طلعت دل و منور بطن
 شہر بدرجات ولایت رسید نقاست کہ روز سے بقصد آنکہ از بحر انہیم اور شیخ
 البحر رفت و دراز گوشے با خود داشت اورا شیر بدرید چون بہر مہج آورد و خواست
 کہ بر دراز گوش بار کعد دید کہ شیر دراز گوش را طعم خود ساخته و رسایہ درختہ
 است نزد شیر رفت و گفت دراز گوش مرا بکشتے و بخور دے حال انہیم خود بار خود کم
 گر بر پشت تو آخر باز بہر مہج بر پشت شیر نہاد و براند تا نزدیک شہر رسید پس بہر مہج را از
 پشت شیر گرفت و آزاد ساخت نقاست کہ روز سے اہلبیت و سے ازو
 عطر طلب زندو سے بر دوکان عطار رفت و عطر طلبید عطار ضرور بود
 دانست کہ این درویش عطر قدرے قلیل خواہد خرید گفت نرود من عطر نیست
 شیخ قرار نرود کہ خواہد بود انشاء اللہ قالے نے اسال ہر عطرے کہ در دوکان عطار
 بود خشک شد و آوند ناخالے ماند نہ عطار خوب است شیخ بن اللہ رفت و قال
 خود بگفت و سے شیخ ابو الفیث را نرود خود خورد و بسبب آنکہ اظہار کرامت
 کروم بود و سیاست کروم از خدمت خود مجبور ساخت بہر چند

[illegible]

که شب احد بود و در حال انفس خود وفات می رسال ششصد و پنجاه و چهار و بعضی بجای

طاهر شش روز تحریر فرموده اند از مؤلف

مقام طلق شیخ و دو بهمان سال ترجمش بقول غلظت

من تارخش بقول اهل حق بود حسن عارف امام دین بخون

از تشریح کبر حسین آمد عیان نجم الدین راز سکه استوار ششصد و اربعه و شصت

از حماله فطاسه شیخ نجم الدین کبر است که شیخ ترتیب و سه حواله شیخ محمد الدین

کرده بود و صاحب تصانیف است چنانچه کتاب مصاد العباد و تفسیر بحر الحقائق از

تصانیف و است و سه یاد کشف حقائق و شرح و دقائق قوسه تمام بود و

نقائس که در او و سقته با شیخ صدر الدین قونی و مولانا جمال الدین و

انفاق اما قامت افتاد و وقت نماز شام بود او را بامست قایم کردند شیخ در هر دو

برگشت سوره و ایها الکافرون بخواند چون نماز تمام کردند مولانا جمال الدین گفت

که باعث خواندن سوره کافرون در هر دو رکعت چه سبب بود شیخ تبسم کرد و گفت

یکبار براسه خود و یکبار براسه شما وفات شیخ در سال ششصد و پنجاه و چهار

هجریست و مراد برادرش در بغداد است قطعه تاریخ از مؤلف

فخر نجم الدین جوین فانی سرا فصل اول در تصدیق عقل و تمیز افکند نجم الدین سرور سرور

غارت جی نظم دین ابدال نیز عین الزمان جمال کیلی قدس سوره از

عظمای خلفای شیخ نجم الدین کبر است بسیار دانشمند و فاضل بود در علوم

ظاهر و باطنی و نظیر در او ایل عزیمت صحبت شیخ کرد و از لطائف

علوم نقل و عقل گفته بها بخود بزر داشت و روان شد شب بخواب و در

که شیخ با و سفر باید که این پشته را دوش خود بلند از و چون بیدار شد میگوید

در دریا انداخت و محبت شیخ حاضر شد شیخ تبسم کرد و فرمود ای جمال اگر ان

شتر را از دوش من انداختی ترا هیچ قایدی نمی شد و در یک الیه شیخ

کاش میبکسل رسانید و عین الزمان خطاب کرد و بقرین رخصت ساخت

१२६६

بادشاهان در رکاب تو بود پس همچنان بوقوع آمد وفات و در سال
ششصد و پنجاه و هشت هجریست و عمر هفتاد و سه سال و قبر در ریانه است از طرف
قائلی کفر شیخ سید الدین یانست چون از جهان بخت بار گشت الوار و تمش الوار است
سال تاریخ آن شیر ابرار باز در گنج بوط است او سید سیاف مالک کفار
شیخ زاهدی قدس سره از عظام مفسرین و کبرای محدثین است و تفسیر
زاهد از عمده تصانیف و است که بزبان عربی و فارسی لاتینی است و وفات
و سه در سال ششصد و پنجاه و هشت هجریست از مؤلف

شد چون دنیا بخت جای گیر زاهد والا و سید زاهد متقی حق و صالح است و نیز
زاهدین متقی زاهد حضرت سید محمد لاهوری قدس سره

نام اصل و سید ابی غفار حسینی است از اعظم سادات و کبرای مشایخ
و قضا بود آبا سید کرام و سه در خوارزم تشرف می داشت نزد چون شهر خوارزم از
دست چنگیز خان قتل و تاریخ رسید سید جمال الدین والد ابی و سه از خوارزم برآمده
رو به بند و ستان نهاد و در لاهور نماند و سکونت پذیر شد و مقبول عظیم یافت سکنا می
لاهور و جوق جوق بخدمت و سه حاضر آمده مشرف بارادت شدند و وفات و سه
سید ابی غفار قائم مقام و سه شد چون بنایت خلق و شیرین کلام بود و مخاطب
مخاطب سید محمد گردید بلکه جمله سکن و سه هم بنام و سه مشهور گشت بستان آبا می
انجناب بچند واسطه بخدمت سید الکوئین امام حسین میرزا بدین طریق که سید ابی غفار
سید شهاب بن جمال الدین بن سید محمد بن سید کریم الدین بن سید یونس الدین بن سید آووم
بن سید علی جعفر بن سید محمد بن سید یونس بن سید محمود بن سید احمد بن سید
ابوبکر و الکر شمر بن جعفر بن سید محمد الجواد بن امام علی رضا بن امام موسی
کاظم بن امام جعفر صادق بن محمد باقر بن سید العالمین علی زین العابدین امام الکوئین
حسین بن علی بن وفات و سه در سال ششصد و هشت و یک هجریست
نفر اندرون لاهور از شهرت بن خوارزم است از مؤلف

[illegible]

ظاہری اور باطنی ہے یا قند و اشعار پر از مضامین ہر وقت و توحید می گفت دو سوسے و سولے
 ہندو بود کہ در شش سہاگہ ہر روز روزہ افطار سے کرد و در فطحات الانس من کوشت
 کہ مولانا سے دوم و عشر شش سالگی روز سے بروز جمعہ با چند کوکان سہم عمر بر بام
 خانہ خود یاز سے لے کر دیکے از آسمان گفت کہ یہاں تیرا زمین بام بر بام ہمایہ چھیم
 مولانا فرمود کہ انظار حرکت از سنگ و گرو سہم بوقوع سے آید بادر کہ بسوے آسمان
 چھیم این گفت و بسوے آسمان بلند شد تا از نظر کوکان غائب کردید کوکان فراز
 برآمدند بعد از خطبہ از ہندو کوکان گفت کہ یقیناً کہ آن زمین ہاشما گفتم دیدم کہ جماعت سے از
 ہندوستان مرا از شما گرفتند و برگرد آسمان ما گردانید چون آواز شما بلند شد از این
 جا گاہ فرود آوردند و منقو کست کہ مولانا سراج الدین قونی سے اگر چہ صاحب
 شریعت و طاعت بود اما حضرت مولانا خوش بنو چون شنید کہ مولانا گفتمست
 کہ من با ہفتاد و سہ مذہب کے ام خواست کہ مولانا را بر بنیاد و جہت کند پس
 شخصے را از مقر بان خود فرستاد کہ بزرگمیں از مولانا بپرسد کہ تو چنین گفتہ اگر کر کردی
 اوراد شناسا بدید و بر بنیاد پس آنکس بیاد و از مولانا سوال کرد کہ شما گفتم اند کہ سن
 با ہفتاد و سہ مذہب کے ام فرمود کہ گفتم ام چون شنید زبان بکشد او و شما ہوا چند انکہ
 خواست داد مولو سے فرمود کہ با اینکہ کہ تو می گوئی نیز کے ام آتش خیمہ شل
 بر رفت منقو کست کہ مولو سے در آخر وقت خود با یاران خویش منیر بود کہ
 از رفتن سن غمناک متوید و ہر وقت و ہر آن من با شما ام و سنی الحال مراد و
 تعلقت کے با جسم دوم با شما چون از جسم خود بشیدم آن تعلق نیز با شما
 خواہد بود و نیز منظور علاج بعد از مد و بیجاہ سال بر روح شیخ فخر الدین عطار
 تھیلے کرد و مرشد و سے شد و در سن ہر وقت بر شما متجلی است منقو کست
 کہ مولو سے و قنیکہ بکشد شریف میرد و در راہ ہنشا پور زاد لہجبت خواجہ شمس الدین
 عطار رسید و سے کہ تائب اسرار نامہ ہوسے داد کہ دادم مطالبہ خود و شستی و لا دست
 با سادست حضرت مولو سے ببارج ششم رجب الاول ششصد چار و فات

[illegible]

و فرمود کہ پیش از او در میان امام ربانی این سیزده بیت نظم کردم پس حضرت مولوی
 متوجع تمام در نظم شد و ششون شد و گاہ گاہ چنان بود کہ از اول شب
 تا صبح خستہ مولانا امام فرمود و شیخ حسام الدین سے نوشت چون جلد
 اول با حسام رسید زوجہ شیخ حسام الدین چلیبہ وفات یافت و در نظم
 متنو سے توفیق ہو قوع آمد باز بعد از دو سال شیخ حسام الدین بخیرت مولانا بایرندی
 و برائے نظم متنو سے استدعا نمود و بیانیچہ در آخر جلد ثانی بآن اشارت
 فرماتا ہے کہ متنو سے این متنوی تاخیر شد یہ کہلتے بالیت تاخون شیر شد
 بعد از این تا آخر کتاب مولوی سفیر مود و حسام الدین سے نوشت لقاات
 کہ روز بے شیخ حسام الدین بخیرت مولو سے عرض کرد کہ وقتیکہ احباب این
 متنو سے رائے خوانند و اہل حضور در انوار آن مستغرق ہوں گے بیغم کہ
 جہا سے از غیب و در باتھا و شہادہ اور دست گرفتہ حاضر ہوں گے شہید و ہم کہ از
 سر خلاص رہا نمیکند بیخ ایمان و شاخا سے دین اور اسے بزند و کشان کشان
 لہر سے بزند مولو سے فرمود کہ ہچنانست کہ دیدے و فرمود کہ دشمن بخیرت
 ارفع در نظر شد مثل سرنگون اندر سقر و اسے حسام الدین تو دیدی حال او
 حق نمودت پاسخ احوال او بد لقاات کہ چون مولانا بر حمت حق پیوست بروی شہم
 حسام الدین چلیبہ اجمیع اصحاب پیش سلطان ولد فرزند مولانا رفت و گفت
 می خواہم کہ بہارین بجایے پذیرائی و مخلصان و مریدان را ارشاد کئے
 و شیخ رشتین بابائے من در رکاب تو غاشیہ برداری کنم و این بیت بخوانم
 ہر خانہ دل و بیان آن کیست ہستادہ بد بر تخت شد کہ باشد خیر شاہ و شاہنشاہ
 از امتناع این سخن سلطان ولد بیا ر بگرست و گفت ہچنانکہ در زمان والد خلیفہ
 وزیر گوار بودے ہچنان حال امام خلیفہ و وزیر گوار مائے و جاسے پدرم تو مبارکباد
 وفات شیخ حسام الدین چلیبہ باقوال صحیح در سال ششصد و ہفتاد و سہ
 ہجریست آمد مولو سے چو رفت از عالم دنیا بخت حسام الدین مرحوم و مغفور

میرزا حسن	میرزا حسن	میرزا حسن	میرزا حسن
میرزا حسن	میرزا حسن	میرزا حسن	میرزا حسن
میرزا حسن	میرزا حسن	میرزا حسن	میرزا حسن
میرزا حسن	میرزا حسن	میرزا حسن	میرزا حسن

[illegible][illegible]

در این شهر که در این شهر	در این شهر که در این شهر	در این شهر که در این شهر
در این شهر که در این شهر	در این شهر که در این شهر	در این شهر که در این شهر

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

ششصد و نود و یک ست | از مؤلف | چون عقیق الدین از دنیا رود

یافت از فضل خدا و غلبه حبس | سال پیش خام کو محمد و مخران | هم عقیق دین کا لی رہنا

شیخ نور الدین عبدالرحمان اسفراسی ششوی قدس سرہ اسل و

از کسری است از توالی اسفران و در طریقت مرید شیخ احمد جو رقاے ست

در تملیک طالبان و تربیت مریدان و کشف و قایع ایشان شائے عظیم

داشت شیخ رکن الدین علاء الدوله فرمود کہ در آخر زمان اگر نہ وجود باکرت

شیخ نور الدین عبدالرحمن بودے سلوک بالکل محو گشتے اما چون حقیقائے

انظار حق را تا قیامت با ستے خواهد داشت ویرا محب و مباحث و ولادت و

در ماه شوال سہ ششصد و سی و ہفت وفات در شب یکشنبہ چارم جادی اول

ششصد و نود و محبت | از مؤلف | نور الدین احمدی شیخ عظیم

محقق و اومرشد رومی زمین | نور الدین نورانی آمد و کدش | حلت او عبد رحمان نور الدین

ہم خرد گشتا بسال طاعتش | نادی مہدی منور نور الدین | نور الدین لک

یار بران قدس سرہ از عالم شایخ دہے است و اصل کے از ارات

و ندانجا بار شاد پیر و شفیع خود در دہے آمد و قبوے عظیم یافت و سلطان

غیاث الدین بلبن بادشاہ دہے از مقتدان وے شد و وے خرقة خلافت

و اجازت طریقت از شیخ عزیز الدین دانیال خلجی و وے از شیخ علی خضر

و وے از شیخ ابوالحاق کارز وے داشت تقلبات کہ چون شیخ

نور الدین لک یاز و حمد غیاث الدین در شہر و دہے رسید بیکنا ر

آب کہ قریب مکان شیخ ابابکر طوے قلندر بود وقت ام کرد شیخ ابابکر

طوے کے انہم و رویش صاحب مہنی بوو بمنازعت وے برآمد و گفت

کہ درین زمین بے اجازت بادشاہ و مرشد خود قیام کردن نتوانے برد

و فرمان بادشاہے و اجازت نامہ مرشد خود بسیار ورنہ از پنجاب برخیزو

براء خود پیش گیر پس شیخ نور الدین اول لہالم طیر از دہے بمقام تہمتہ

گرم و آفتاب تمیز تشنگی بر او غالب کرد و فل بر ملاک نهادیم لیکن حسب فرموده شیخ
منتظر باران بودیم اندین اثنا پاره ابرو از یکطرف کوه پیدا شد و بلند گردید و بر سر آمد
برای چند آنکه سنا که پیش تند آب خوردیم و با خود گرفتیم و روان شدیم چون گاهی چند
بر خیزیم از باران اثری نبود و وفات شیخ در ماه رمضان سال هفتصد و هفت
هجریست و مدت عمرش زیاده از نود سال بود و بادشاه مصر از غایت اخلاص
که بودی داشت خود جنازه و سینه را بردوش گرفت از مکه

ابن مطرب شیخ عبدالعزیز
سال تحلیف بیست اندین
عقل سال سال او بود
چون شتی بود آن که کمال
الضامن مطرب قیام عبدالعزیز
قطب الامجا و حیرین قطب الدین عثمان

قدس سره جامع علوم ظاهر و باطن علامه عصر و حید الدهر بود و در وقت
خوناسه خود داشت اکثر علمای دین را گرد و سینه تحریک کردند
کتاب شرح تفسیر که قطبیه نام دارد از تصانیف و بیست و فوات و سینه

در سال هفتصد و ده هجریست از مکه
شیخ قطب الدین علامه ولی
شیرین بن ابی فروس برین
شاه ابرار است سال و فصل او
شیخ حافظ الدین تفسیر قدس سره نام و والد و سینه احمد است از علما
علمای وقت بود و تفسیر مدارک التنزیل و حقایق التاویل و کثیر فقہ از تصانیف
و بیست و فوات و سینه در سال هفتصد و ده هجریست از مکه

شیرین بن ابی فروس بن
مهم بن ابی فروس
مهم بن ابی فروس
مهم بن ابی فروس

مهم بن ابی فروس
مهم بن ابی فروس
مهم بن ابی فروس
مهم بن ابی فروس

نیز فایده بار داشت و از خلفائے دس نیز شمار گردید و جماعی شہید و وفات
 دس سال منقصد و شانزدہ ہجرت و قبر در موضع منگولہ است و دو کسے در
 گرازشانچ فردوسیہ اعلیٰ و در ہندوستان آمد و نسبت او بسلسلہ فردوسیہ و در ہند
 شایع گشت و اول در عہد ولایت خواجہ قطب الدین بختیار بندا آمد و در وہیلے
 سکونت و زریہ و عمرے در آن یافت از مؤلفات

شیخ چوروش از جہان ادرجانی و دانش القدر بدر الدین گوہر دلی در سمرقندی زبان
 شیخ نجم الدین اصفہانی قدس سرہ نام دس عبد اللہ بن احمد بن محمد
 اصفہانی است صاحب مقامات بلند و مدارج ارجند شاگرد و مرید ابو العباس میری
 السافلی است و مدنی مجاور کہ موطیہ بماند و صاحب نفحات الانس مسفر مایکہ تھے
 از علما بن گفت کہ پدید خود را بجا گذارستم و بیچ رفتم مکہ رسیدم و حج گذاردم اما
 خاطر من بچہت پریشمان بود با شیخ نجم الدین حال خود بگفتم بختے متوجہ شد
 و بعد از ان گفت پیر تو از بیمار سے صحت یافت و بالاسے مریر خود مسواک میکند
 و کتابی خود را گرد خود نمادہ است و شکل و حیلہ وے چنین بیان است و ہمہ نشانیہا می
 پر من بمن نشان داد با وجودیکہ اورا گاہے ندیدہ بود پس تاریخ روز و ماہ یہ آنروز
 بنوشتم چون بوطن رسیدم و دریافت کردم ہمہ راست بود و نقلت کہ و تمام
 عمر زن نحو است و نہ طعا میکہ زن بدست خود بختہ باشد تناول مسند و نقلت
 کہ وے تا وقتے کہ در مکہ بود در مدینہ زلفت مردمان بروے اعتراض میکرد و تھے
 محمد نام از او لیا فرمود کہ من در راہ مدینہ میرفتم و در خاطر مخطو کہ کہ باعث حبس
 کہ شیخ نجم الدین در کہ بنیاد و بدینہ مشرف نمیشود ناگاہ مرا بالا کردم و دیدم کہ شیخ
 نجم الدین در بجا بجانب مدینہ میرود و مرا آواز داد کہ یا محمد بادل خود چہ حکایت
 کے کہی و یقین تصور کن کہ من ہر روز مشرف بزبارت روضہ منورہ نبوی شوم
 وفات وے و راہ جادے الاول سال منقصد و نسبت و یک کہ موطیہ بوقوع آمد
 و عمر من ہفتاد و ہشت سال بود از مؤلفات

صوتی بختہ چو شہید روز و ہجرت

پنجاب و وفات شمس جویست و دوم رجب المرجب سید فقید موسی
و شمس جویست و مدت عمر بنهاد و هفت سال و قبر و در مقبرہ شیخ عماد الدین

عبدالوہاب است مبطوع ہمار شیخ از مؤلف

کرم الدین جلالی ہنگامہ راہ حقانی

امام خلدی سال و چالیس گویور

اصغر ہائے قدس سترہ از خلفائے عظام شیخ احمد الدین کرمانی است

از کبار اولیائے علم و پود و اور اولیائے اشعار است و ترغیبات تملک بر حقائق

و ذقایق و متنوعی بر وزن و اسلوب حدیثہ شیخ ثنائے دار و این شہر از اشعار

س اوحدی شصت سال سخنی دید ہدائے روئے نیک بخشی و در وفات

رے در سال فقید و سے و هفت جویست و مزار از نوادر تبریز است از مؤلف

احمد الدین شہر کتبی زبان

کشت پیر صاحب کج کبیر

شیخ حبیب اللہ بزرگے قدس سترہ از علمائے کرام و فقہائے

والاسلام صاحب علم و حلم و زہد و تقوی و بخطاب شرف الدین مخاطب بود

و کتاب تفسیر سر از التبریز از تصانیف و لیست وفات و کرم سال فقید

و سے و هفت جویست از مؤلف

بزرگین شیخ اکبر حبیب اللہ

شیخ احمق مغربے قدس سترہ کرمید و خلیفہ شیخ محمد منیر ہے است

و سلسلہ از ادب شیخ محمد پیر و سے بحسب طوالت عمر بزرگ و اسطی شیخ ابو الدین

مغربی شمس مشہور و در تحفۃ النجاس آوردہ کہ شیخ احمق بعد وفات شیخ محمد پیر خویش

ناچار روز بسر تربت او بود و ہر روز خادم بخدست می آمد و مبالغہ بر اسے خرج لنگر

مے طلبید و سے پیش مرقد شیخ میرفت و مبلغ تقدیر خرج لنگر از پانین مرقد

بیافست و خوالہ خادم سکر و بر دینیم در خاطر من آمد و کرم بر اسے خرج لنگر ہر روز

چهارمین کتاب در بیان احوال و عیال

در بیان احوال و عیال

در بیان احوال و عیال

در بیان احوال و عیال

در بیان احوال و عیال

در بیان احوال و عیال

در بیان احوال و عیال

در بیان احوال و عیال

در بیان احوال و عیال

در بیان احوال و عیال

در بیان احوال و عیال

قدس سرمدہ الشاہ میر شاہخ و اولیائے کبرائے ہندوستان است در زہد
 و ریاضت و اخلاص و عبادت و تقویٰ و ارشاد فرید و وحید بود و چنانکہ
 کہ کسی ذکر مناقب آن حضرت کن و اورا تصانیف عالیت چنانچہ مکتوبات و
 ملفوظات کہ معبدن المعانی موسوم است و کتاب ارشاد السالکین شرح
 ادب المریدین از اشہر ترین تصانیف و کتب روئے مرید شیخ نجیب الدین
 فردوسی و وئے مرید شیخ رکن الدین فردوسی است و در او اہل شیخ
 شرف الدین شیعہ اراکوت حضرت سلطان المشاہخ نظام الدین بدوئے
 بدینہ کے آمد قضا اور آن ایام سلطان المشاہخ برکت حق پیوستہ بود و چون
 شیخ نجیب الدین فردوسی در ملی ایو کو بلازمست و ہی رسید شیخ نجیب الدین بقابل
 وئے برآمد و گفت کہ از سنا کہا سال منتظر بودم کہ حصہ نصرت تو سپردنی سزاوارت
 پس شیخ شرف الدین فرمود شد و نمیتیکہ خاص حصہ او بود و گرفت و بجانب طبرستان
 و در اتنا کے راہ و بریا بان بہار در آمد و بر کوہ را جاگیر سالہا سال ضربت و عبادت
 مشغول و بطوریکہ یکسایان حال وئے آگاہ بنو و سوائے مولانا نظام الدین
 منربے مرید حضرت سلطان المشاہخ کہ گاہ گاہ در آن بیابان بدقائق و رفتے
 و گویند کہ شیخ عمر در ایافتہ بود کہ از عند سلطان المشاہخ تا وقت تشریف آوردے
 میر سید شریف سنانے جہانگیر از بہمان زندہ بود و در طائف اشرفیے
 آوردہ کہ در آخر حیات از شیخ شرف الدین شیرے پرسیدند کہ امامت بخانہ
 کہ کن فرمود کہ فرما سید تارک کہ سلطنتہ حافظ قرآن میر سید اشرف نام درجیا
 خواہد رسید او امامت کند پس همچنان واقع شد و صاحب محارج الاولایت
 میفرماید کہ چون شرف الدین شیرے را در قبر نہادند شیخ دست از قبر بر آورد
 و بالا کرد و بطوریکہ یکسایان فرمائیے کہ سید خواہد جمیع احباب از وقوع این معنی مستحیر
 شد و بخیر دست نیز اشرف جہانگیر سنانے برائے این مشکل التجا آوردند
 و بے سر در مراقبہ نہاد و بدو حانیت شیخ شرف الدین توجہ شد و فرمود کہ شیخ

انجمن اہل بیت

این را چشم باطن عطا فرمود و عالم مکرست بر دست نکشت گشت و مرالبتناخت ایکنارنیک
 که کردیم بهتر از آنست که در حق و سب بد بخوانستیم و سب سبیرا تمیر سید وفات
 سید اسحاق بقول صاحب تحفة الواصلین در سال مہر تقدیم شد و پیشش حیرت
 که مورخان متقدمین سال وفات و سب سبیرا تمیر سید الرحمن الرحیم اخذ کرده اند
 و این قطعه درج رسالہ تحفة الواصلین است قطعه سید اسحاق یوسف کریم
 گشت جوین دہر بحقیقت مقیم سال وصال عجب زول پس سبیرا تمیر سید الرحمن الرحیم
 و لب وفات آنحضرت را در گذر مہ متصل و سب در وازہ در شہر لاہور دفن کردند
 کہ مزار پیر انوارش تا حال زیارت گاہ خلق است و مزار اصل بیگ صاحب
 شہداء المقدس در ذکر و سب تحریر میفرماید کہ بعد وفات سید اسحاق بر مرقدا پاک
 و سب نہال پیارہ کہ در بیمار و خزان مدام سبیرا تمیر سید و این نہال از او و سب
 مقرر سب ملک ہند است برست و مزار پر از نور در زیر آن نہال پوشیدہ شد از بخت
 و سب سبیرا تمیر سید اسحاق سبیرا تمیر یافت و برگما سب آن نہال اکثر مردم بسیار
 بطور تبرک میبردند و سب خوردند و شفای یافتند و مدتی بہین طور گذشت
 بن عبد شخصے از امرایان لاہور متصل مرقدا علی حویلے خود تمیر نمود و مزار
 گوہر بار سبہم در جوی خود داخل کردہ در یک حجرہ بحال خود گذاشت و آن
 نہال سبب سب و سب ہو او گرے آفتاب خشک شد از خوردن سال کینرا و سب
 در عہد شاہ جہان بادشاہ نواب وزیر خان حاکم لاہور در آنجا بناے تمیر مسجد جامع
 آغاز نهاد و مزار آنحضرت را در کن مسجد گذاشتہ عمارت ساخت کہ موجود است
 تاریخ از مؤلف سبیرا تمیر اسحاق نور ذوالجلال آنکہ طغش سیدین شد آفاق گشت
 سب سبیرا تمیر سبیرا تمیر زول پرورش یافت نور الہی شاہ اسحاق گفت ایضا سبیرا تمیر شاہ با کمال
 شرف از مہر و نیش مہر و ماہ سال ترمیش سبیرا تمیر کن رقم سبیرا تمیران بادشاہ
 امیر کبیر میر سبیرا تمیر سبیرا تمیر سبیرا تمیر سبیرا تمیر سبیرا تمیر سبیرا تمیر
 بن محمد مرید شیخ شرف الدین محمود بن عبد اللہ مہر و قاسم کہ از اعظم خلفاے

[illegible]

۱۶

۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰	۵۱	۵۲	۵۳	۵۴	۵۵	۵۶	۵۷	۵۸	۵۹	۶۰	۶۱	۶۲	۶۳	۶۴	۶۵	۶۶	۶۷	۶۸	۶۹	۷۰	۷۱	۷۲	۷۳	۷۴	۷۵	۷۶	۷۷	۷۸	۷۹	۸۰	۸۱	۸۲	۸۳	۸۴	۸۵	۸۶	۸۷	۸۸	۸۹	۹۰	۹۱	۹۲	۹۳	۹۴	۹۵	۹۶	۹۷	۹۸	۹۹	۱۰۰
----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

[illegible][illegible]

و سلطان قطب الدین برادر سلطان شهاب الدین بادشاہ کشمیر با خلاص و درست
 و اقتدار کامل ہر روز بخندرت بابرکت آنحضرت حاضر می شدند و ہر ایت مایہ فیما
 بین چون سلطان سابق از راہ کم و قوسے و وزن را کہ آن ہرزو با ہم خواہر آن حقیقت
 بودند بر خلافت حکم قرآنے بجایہ کوچ خود را آورده بود و گفتہ حضرت میر تائب شد
 و یکے را از آن ہرزو طلاق داد و غرضی کہ احکام شریف غرا بطیفیل آن محبوب
 اکبر یا کشمیر رواج یافتند ہزاران گمراہان لا یعقل رو بر راہ آورند و سلطان کہ پیش
 ازین لباس قوم کفرہ ہمیشہ شد آنرا باہر و بنی حضرت بر سید ترک داد و طاعت
 طریقی اسلام پوشید و چون حضرت میر از راہ کمال شغقت و مہربانی
 سلطان قطب الدین کلام مبارک کہ نے الحقیقت تاج شاہنشاہی بود عطا فرمود
 سلطان ہرزو را و ب عظیمہ آنجناب قبول کرو و بر تاج خود نہاد و بوقت
 اجلاس در بار شاہی ہیمان بر تاج بادشاہ موجود سے بود بلکہ دین سنت
 تا آخر سلطنت فتح شاہ بادشاہ در اولاد سے ہماں کہ ہر یک بادشاہ بوقت
 اجلاس آن کلام والا جاہ را بالاسے تاج خود سے نہاد و آخر فتح شاہ آن کلام
 را در کفن خود و پجیر و با خود گور بر و بعد از آن فرما تر و اسے اولاد قطب الدین
 ظل پذیر گشت و سلطنت کشمیر ازین خاندان منتقل شد و قصہ وفات
 آن جامع الکمالات بدین تہید و ج تواریخ اعظمی است کہ حضرت میر سلسلہ بار
 سیر رنج سکون فرمود و بہر سہ بار در کشمیر سہم رولن افرا گشت بہر تہ سیدم چون شریف
 از اسے داشت بعد توقف چند ماہ در سال مقصد و ہمتا و شش ازین شہر
 غم تر حیل کرد و از کشمیر بسوا کیسر رسید و بہرست حق پیوست و بوقت
 آخرین بسم اللہ الرحمن الرحیم خواند و جان بجان آفرین سپرد و چنانچہ تاریخ
 وفات آن عالی درجات ہم از اعداد بسم اللہ الرحمن الرحیم بر آورند و بعد
 وفات آنجناب در باب و دفن فیما بین سلطان محمد واسے ملکی و خدام
 آنجناب بزرگ عظیم بوقوع آمد کہ سلطان محمد سبھا است کہ کنش مبارک آنجناب

[illegible]

و کرامات بود و همه کتاب بنام میر کشمیر شریف آورد و بپایین جا توطن گرفت
و در موضع جنتی بگنبد کما و در از مصافات باره نمودا قریب موضع کجا آمد آمووده است
نوم میر سید جمال صاحب حال و قال بود و حسب الاجازت حضرت میر کشمیر
طوطن گرفت و بعد از آن خلق معروف ماند و در شهر کشمیر بحلقه قطب الدین سوده
چهارم سید جمال نامی از عظمائے خلقاے آنجا بود و مدت مدید در کشمیر
عبادت و ریاضت مشغول ماند و مقبره مقدسه و در موضع نایک کله خطه
کشمیر زیارت گاه خلق است مجسم سید جمال الدین از یاران و ساز و رفیقان
پیر از حضرت میر بود حسب الاستدعاے سلطان قطب الدین حضرت میر اورا
برائے تعلیم ادب و دین اجازت توطن کشمیر داد و وے از دل و جان درین کار
غیر مصروف ماند و بعد رحلت بحلقه آربوت مدفون شد ششم سید فیروز المعروف
سید جلال الدین بسیار بزرگ صاحب عصمت ظاہری و باطنی بود و با
پیر و کشمیر و کشمیر سکونت ورزید و در موضع سنو متصل زعفران زار
توطن گرفت و بها آنجا مدفون شد هفتم محمد کاکلم المشهور سید قاضی صاحب
ریاضات کامل بود و کرامت طے ارض بسیار باند و بے یو قوع آمد
چنانچه درج تواریخ عظمیه است کہ وے حواله دار کتابخانه حضرت میر بود و
کتاب فتوحات مکبیه در قصبه پان پور حضرت میر از وے طلب کرد چون کتاب
در قصبه طائفان بقاصه دور تر از پان پور بود و وے در یک لمحہ در طائفان رسید
و کتاب بنام دست حاضر ساخت و وے بتجانیہ لقمہ پور کہ در آنوقت شهرت
عظیم داشت ویران کرد و سکنائے آنجا را مسلمان ساخت مشتم میر سید رکن الدین
و فخر الدین ہر دو برادران حقیقی بودند و در موضع او بر مدفون اند نہم شیخ محمد
قریشی کہ بتجانیہ بجا زہ را کہ یک لکیر روپیہ بر عمارت آن بصرف درآمد بود و ویران کرد
و قصد و شصت بہ بیت سنگین کلان بدست خود شکست و مسجدے جامع
در آنجا تعمیر ساخت و بها بجا مقام کرد و بها بجا دفن گردید میر سید مراد و سید عزیز

پیر و شریف حضرت امیر کبیر در سال هجرت شصت و شش هجری است از مولانا
 شیخ شرف الدین شریف و در جوانی یافت از وی درین علم دنیا شرف از جوانی چون شریف و درین
 گفت سرور اهل دین مولانا شریف شیخ مظفر بنی کعبه قدس سره مرید و خلیفه شیخ
 شرف الدین کعبی بنی کعبه است و شیخ شرف الدین او را در مکتوبات خود امام مظفر بنی کعبه
 و در مناقب الاصفیا آورده که شیخ شرف الدین بنیر کعبه مریدان از صد هزار زیاده
 داشت در آنجا جمله صد کس و اصل علم از ایشان سیر کس محبوب الله و مریدانند که یکی
 مظفر بنی کعبه و دوم ملکزاده مظفر بنیر کعبه مولانا نظام الدین حصاریت نقلت که پدر
 شیخ مظفر بنی کعبه شیخ شرف الدین بنی کعبه در اوایل حال بدیهه عهد و در سلطان بود
 بعد از آن تارک شده بهرم خود نوشت که من تارک دنیا شدم اگر تو افقت میکنی
 اطلاق و اسباب تفویض فرزندان کرده پیش من بیا آن غفیفه شیخ مظفر و سر الدین
 پس آن خود گفت که پدر شیخ تارک دنیا شد و من با و موافقت می کنم و میروم
 شما اهل اطلاق خود بخوبی در آید ایشان گفتند که ما نیز باید موافق ایم بدینا
 و اسباب آن کارند ایم پس مادل و اطلاق خود بتاراج داده با و والده نزد پدر خود
 آمدند و اگر چه شیخ شرف الدین مرید و خلیفه شیخ احمد چرم پوش بهار است بود
 اما شیخ مظفر می گفت که شیخ احمد مردی بزرگ و صاحب کرامت است اما علم
 نادر و اعتماد و اعتقاد من بر کسی است که او علم داشته باشد چنانچه نزد دست
 شیخ شرف الدین بنیر کعبه حاضر شده مریدان و مکتوبات خود را که با و عفت
 و لے داشت طلاق داد که خیال او اکثر اوقات مارج شغل می شد
 و بحالت تجرد بخی مشغول گشت نقلت که روزی شیخ مظفر بنیر کعبه دست پر خود
 نشسته بود که شیخ مناج الدین حاجی در آن مجلس حاضر گشت و سخن
 در فضیلت حج کعبه شروع کرد و حج کعبه را از فواید شیخ فضیلت و او از اجتماع
 این سخن شیخ مظفر بهرم برآمد و با و سخن محبت آغاز نهاد و گفت که لطیفیل خدمت
 شیخ کعبه نزد طالبی آید پس چه حاجت که حج کعبه بر دست شیخ نریزیم و نه باشد

و بھی از دین استمدا می جست وفات دے بروز چہشتہ سلخ ماہ محرم سال
 ہجرت ۷۵۰ و یک ہجرت و قبر در موضع آگیا دست از موقوف
 جانب شیخ زاہد عابد حق کہ بود در اولیا نامے کرے | چو از دنیا فرود میں برین رفت
 بنالاش شد نماز و نماز ^{۹۱} نماز | خواجہ کبیر الدین حافظ کشمیر از سے
 قدس سترہ مسکن و سے شیراز است و سے لسان انبیا ترجمان الاسرار است
 بسا اسرار غیب منانے حقیقت از زبان حق ترجمان و سے ظاہر گشتند و عارف
 نانے عبدالرحمن جامی قدس اللہ بآسار لسانے میفرماید کہ ہر چہ معلوم نیست
 کہ دے دست ارادت بدست گدازم پیر و سبکی و دادہ دست و در مشقوت
 بکدام نیکی از طایفہ صوفیہ بنسبت خود درست کردہ اما سخنان و سے بیان
 میسر شد اینطائفہ واقع شدہ اند کہ سبکی پیش اتفاق نیقاد و خواجگان صوفیہ
 متفق شدہ اند بر نیکی ہر سبج دیوان و در بقوت بہتر از دیوان خواجہ حافظ
 شیراز سے نیست و تمام خلق خواجہ حافظ را صاحب کشف و کرامات میدانند
 و چون کسی بخوابد کہ بکسی کار سے یا سے از حال تا قبل خبردار شود اول فاتحہ بر روح
 پاک خواجہ خوانندہ متوجہ تمام کتاب دیوان حافظ را سے کشاید و از مضمون
 بیت اول ہر چہ کہ ظاہر شود اورا غافل کشود گے کار خود میداند چنانچہ فقیر
 بے اندوہ دارا شکوہ و سہیفۃ الاولیا تحریر فرمودہ کہ جہان گیر بادشاہ
 آذر و گے از والد خود جدا شدہ و را کہ آباد میبود و تر و داشتہ و را کہ بلا از
 پدر خود حاضر شود یا سے روز سے دیوان خواجہ حافظ طلب کرد و بدین
 نیست فال کشاد از اول صفحہ این ابیات بر آمدند ابیات
 چنانہ در پی غم دیا ز خود شہام | چنانہ خاک رہ کوی یا خود شہام | غم غری غمت چو بر نمی تابم
 شہر خود و دم و نہر یا خود شہام | زخمان سرا پر وہ وصال تو | بعد کان خداوندگار خود باشم
 چو کار غم بیدار آں اولی | کہ روز واقعه پیش ز کار خود باشم | بود کہ طاعت اہل بیخون شود حافظ
 و گزیناہ ابد سر سار خود باشم | باو شاہ جہان گیر یا ما سے این خال فی الحال بے تا مل

(۱۰۰)
 (۱۰۱)
 (۱۰۲)
 (۱۰۳)
 (۱۰۴)
 (۱۰۵)
 (۱۰۶)
 (۱۰۷)
 (۱۰۸)
 (۱۰۹)
 (۱۱۰)

گورستان خلوقیان بر سر زل گاه واقع است تاریخ وفات بشیر

طاهر الدین از مولف چون طاهر الدین بعد از غزو قار رفت از دنیا بگذشت

شدند از بهر سبب اصلی او اهلین هندی کامل متقه تاریخ وفات شیخ سیف الدین

شیخ سیف الدین ہمدانی پر روشنی کے مقتدا رفت زمین ویا چو در خط بریل

مناجی و شکر و تحویل خدا سبحان و تعجب از ان عجز و بندگی و در پس نه بیدار

آنکه صاحب خال بود و خود را در لبها منجر پوشیده میداشتند

کہ ممتے اب دریا رو لپٹنا ہے اور وہ خوف اُن لبود کہہ دیے کہ وہ ان سچ سنو

دائمت خراب کرد سالن دینه حال بوسے گفتار گفت که چهره را بر لب آب ریخت

کہ اب دریا از الجا خود ہندوستان پس چمنان کرد و اب از جاسک خود بجاد رہے

و قاتل بے بقول صاحب سعیتہ الاولیاء در سال سیم صد و ستم و بیست و هجول

تذکره الحاسنین در سال استیفاء و دوم بحسبیت و قمار بر احوال و اس در بهر نزد است و موقوف

سبح کامل جمال دین ہے بود این جمال فاجہ و جلال

کوزہ ہے اصاب بدرخشاں ہم یقین دلا رسم کریم | میح حسن ماہاب جمال

مولانا سعد الدین افشار اچھے مدرس شریعہ پرور سے جو دعویٰ ہے

و حافظ ادب و معارف و لغت و طبقات و علوم ظاہری و باطنی

موصوف بترک و خبر بد مشرقت معلوم صرف و نحو و فقه و حدیث و تفسیر

منطق و معانی کتاب مختصر و مطول و غیرہ از تصانیف ولایت

و در سال هجرت هجرت از مولف جناب شیخ سعد الدین

که بود درو عالم و عالین هستی | چو جسم سال تراش ز مانت

مولانا محمد شيرين قدس سره مرید شیخ ابوعبیل سلیمی است و شیخ اسماعیل

نور المصباح شیخ نور الدین غزالی و از معاصران و مصاحبان شیخ کمال خجندی بو

و مولانا شیریں سیکے بود صاحب زہد و تقویٰ اشعار شصت من عقایق و دقایق

نسی و خود را مغربے سے مخلص کر دے چنانچہ اس شعر از حبلہ اشعار ولایت سے ختم کر

[illegible][illegible]

در سال شصت و یک بود که اندام نجانبه سکن در پوره مسجد جامع و رانجا التمهیر منور و در تمهیر
 آن سخی بلخ بکار برد و این سخی که صد و نه تناد و دو ستون دارد و ارتفاع و چیل
 در غرض شریعت است و در غرض سه سال با تمام رسید و سواست آن دیگر مساجد تالاب
 و مکانات عالیشان را در کشمیر بنا نهاد و تقاسمت که چون میر سید محمد بهداست
 بود و او اسعج کعبه دارد و خطبه کشمیر را و به تمام کولاب جائیکه حضرت میر کبیر رحمت
 حق پیوسته بود و رسید و رفت اقامت آن بن در پراقت بر لبست و در جوار هزاره پدر
 بزرگوار دفن گردید و واقعه وفات میر محمد بقول صاحب تواریخ اعظمی در سال شصت
 و نه و فوج آمد و سلطان سکن در بیت شکن بود سلطنت است و پنج سال و نه ماه و
 شش روز در سال شصت و نوبت وفات یافت و در عهد که امیر تیمور بود فتح
 عربت ایران و عراق عثمان غریمت محبوب هند و مملکت گردانید و سلطان سکن در
 باستان استماع استغنی شاهان خان پسر خود را که بود حصول سلطنت بخطاب ذیل الهادین
 مخاطب شده بود و بیاگاه امیر تیمور با تحایف تحجیب فرستاد و اظهار متابعت نمود
 امیر تیمور بطهور این امر بسیار خورسند شد و حکومت کشمیر بدستور بوسه از زبانی
 داشت و بخدمت شاهان بنواخت و بعد وفات سلطان سکن در سلطان علی پسر
 بر تخت سلطنت کشمیر قیام فرمود و مدت شش سال و نه ماه سلطنت کرده تارک
 گشت و کار سلطنت خود را سلطان شاهی خان اعنی زین الدین برادر خود و خود
 منوره عازم است بیت الله گردید چون به مقام پیکله رسید زوجه سلطان علی که دختر
 راجه جبرین بود شوهر را بر ترک سلطنت ملامت کرد و مانع حج آمد و محرک لشکر گشت
 سلطان علی گفته آن کافره باز و بکشیم نهاده زین الدین باستان این خبر
 بالمشکر عظیم از بار و بوله گذشت و راه پیکله در گرفت و بدو قابل و جاده زین الدین
 قتیاب گشت و سلطان علی مقید شد و در حالت قید وفات یافت از مملکت

رفت از قیامی و دن اندر جان	چون محمد سید اهل یقین	گشت تاریخ و مال او و جان
نهران عاقل محمد سرورین	تاریخ وفات سلطان سکن در	شده جواز فضل خدای متعال

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

۱۰۰	۱۰۱	۱۰۲	۱۰۳	۱۰۴	۱۰۵	۱۰۶	۱۰۷	۱۰۸	۱۰۹	۱۱۰	۱۱۱	۱۱۲	۱۱۳	۱۱۴	۱۱۵	۱۱۶	۱۱۷	۱۱۸	۱۱۹	۱۲۰	۱۲۱	۱۲۲	۱۲۳	۱۲۴	۱۲۵	۱۲۶	۱۲۷	۱۲۸	۱۲۹	۱۳۰	۱۳۱	۱۳۲	۱۳۳	۱۳۴	۱۳۵	۱۳۶	۱۳۷	۱۳۸	۱۳۹	۱۴۰	۱۴۱	۱۴۲	۱۴۳	۱۴۴	۱۴۵	۱۴۶	۱۴۷	۱۴۸	۱۴۹	۱۵۰	۱۵۱	۱۵۲	۱۵۳	۱۵۴	۱۵۵	۱۵۶	۱۵۷	۱۵۸	۱۵۹	۱۶۰	۱۶۱	۱۶۲	۱۶۳	۱۶۴	۱۶۵	۱۶۶	۱۶۷	۱۶۸	۱۶۹	۱۷۰	۱۷۱	۱۷۲	۱۷۳	۱۷۴	۱۷۵	۱۷۶	۱۷۷	۱۷۸	۱۷۹	۱۸۰	۱۸۱	۱۸۲	۱۸۳	۱۸۴	۱۸۵	۱۸۶	۱۸۷	۱۸۸	۱۸۹	۱۹۰	۱۹۱	۱۹۲	۱۹۳	۱۹۴	۱۹۵	۱۹۶	۱۹۷	۱۹۸	۱۹۹	۲۰۰
-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----

شکریک طالب خدا باشد و باشد که نرومن بیاید تا او را بخندارسانم نقل است
 که چون اول منزل دس در شهر پاکپور واقع شد شیخ مخدوم حسام الدین و راجی سید
 محمد و شاه سید و یکجا بنشسته بودند شیخ حسام الدین فرمود که شیخ عبداللہ مسافر است
 و ما میمانیم مناسبتی نیست که بدرین آوازیم اما چون در حالت سماع ہر سہ بزرگوار
 جامعہا سے خود لیتو الان بخشیدہ بود ہر جامعہ دیگر موجود نبود کہ پوشیدہ برود اتفاقاً
 بہا لوقت مرید سے جامعہ قبا پینہ و اربخند مسکن شیخ حسام الدین گذرانید شیخ آنرا ماسہ کردہ
 ابرہ قبا براشیہ سید و ابرہ شاہ و اسرار آن بشاہ سید و داد و پینہ را خود پوشیدہ
 و بلایس اذ انتم الفقر فواللہ روان شدند و ہر مبارک شیخ حسام الدین مرید بود
 و در اثنا سے راہ مرید سے دیگر چند بزرگ پان در میان دو نہ برگ نہادہ
 پیش آو و شیخ برگہا سے پان سخت کردہ دو نہ برگ بجائے کلاہ بر سر نہاد
 بر سنی کہ نہ انور راہ گرفتہ بجائے کہ مرید بر میان بر لبستا چون شیخ عبداللہ از
 آمدن ایشان خبردار شد از خمیہ برآمد و گفت میترسم کہ مبادا از آتش فقر شیخ
 حسام الدین نہیہ بساط من بسوزد پس در سایہ درختے با ہم نشستند و شیخ
 عبداللہ موافق رسم خود اظہار کرد کہ تو چہ فرمودہ مرا چیز سے عنایت کنید کہ تا ظاہر
 والا پیر من از پیران خود یافتہ ام حاضر م شیخ حسام الدین از کمال استخفاف و تنی
 بتواضع تمام گفت کہ من چیز سے ندارم کہ اتیار کنم و آنچہ کہ از پیران خود یافتہ ام
 ہنوز از مطالبہ آن فارغ نشدہ ام کہ چیز سے دیگر از شما بگیرم شیخ عبداللہ را از سماع
 انجواب با صواب حالتے خوش دست وادگفت الحمد للہ کہ در ہندوستان یکس
 عارفے کامل دیدم کہ ہما سے ہمیش از کوہین و رگد شستہ است بن از ان شیخ
 عبداللہ بجانب جوہر رفت و آنجا شہرت یافت و شیخ قاضی میرے و دیگر عزیزان
 خدمت او تربیت یافتند و نقل است کہ روز سے سلطان ابراہیم شہر قے میریت
 شیخ عبداللہ ظاہر نمود کہ شنیدہ میشود کہ شما دعویٰ حق ثانی می کنید جب درین
 چیز سے ظاہر نمیکند شیخ فرمود کہ حق بسویانہ تعالیٰ ہر کس را برای کارای آخریدہ است

قدس سره از موهبدان صوفیه است و در کجرات سکونت داشت عالم بود و غلو هم ظاهر
 و بطریق صاحب تعقیفات و تالیفات چنانچه تفسیر حقانیه که بصفت ایجاز و دقیق
 موصوف است از تصانیف و لیست و رساله نیز دارد مسمی باو کنه التوحید
 که بغایت موجز و منقح و آتشده و فارست و سه در سال شصت و سی و پنج است
 قطعه از موقوف شیخ دین محمد و نه و سطر بود عالی و سه کجرات
 سال و شش جوان خود ششم گفت کمال غله کجرات است شیخ علی بن احمد
 همایکی قدس سره در زیاده و فاضل یکا ز بود و در نمایم و کن سکونت داشت
 و تفسیر ماهی که کتاب مقبول اهل عالم است تالیف کرده و لیست و فارست
 و سه در سال شصت و سی و پنج بود قریب از موقوف شریک دینا و در شصت برین
 وال ملک دین غله و سه کجرات علی عدیم استل هم بخوان زیاده و شصت علی
 تبار قاسم انوار قدس سره اصل و سه از آذربایجان است و مولد و شصت
 و سه تبریز و اویل حال نسبت از او است شیخ صدر الدین آرو بیله داشت
 بعد از ان بصحبت شیخ صدر الدین بمینی که از مریدان شیخ او حید الدین کرمانی بود
 رسید و بصحبت خواجه بهار الدین نقشبند هم پیوست و سه را دیوان شکار
 مشعر بر خوارق و مهارت و اسرار و فارست و سه در سال شصت و سه و شصت
 بخری است و قبر در خرم جام واقع شده است قطعه از موقوف
 جناب شاه قاسم شیر نور جو شد در غلخان مرحوم مخفور خود از بهر سال انتقال
 بگذا شاه سید قاسم نور شیخ زین الدین خواسته قدس سره
 کفایت و سه ابو بکر است جامع بود میان علوم ظاهر و باطنی و از اول
 تا آخر متوفی الهی بر جاده تریکیت و صابعت سنت یافته بود و در طریقت مرید
 شیخ نور الدین عبدالرحمن قریشی مصری و سه مرید شیخ صیف نورانی
 و سه مرید شیخ تاج الدین حسن شمری و سه مرید شیخ محمود صفهانی و سه
 مرید شیخ عبدالصمد الطبرسی و سه مرید شیخ علی برغلش و سه مرید

آنجا نوازه حضور شاه بلیغ الدین مدار استفاده کرده بود در جواب آن مکتوبه
 باین نوشته است که حاصل کلام آن آنست که ایضا نوازه میان مشایخ عظام
 اویس است که اکثر بزرگان درین افا نوازه بودند و سرور سلسله ایشان خواجہ
 قمری است که عجب باطن از سرور عالم مستی انداخته علیہ السلام تربیت یافته پس هر
 دسے را که از باطن حضرت سرور کائنات و یا از روحانیت و دیگر اولیا تربیت و مشغول
 و او در ظاهر به پیر کے ارادت نیاز دارد و از این اویسی خوانند پس حضرت شیخ حضرت
 بلیغ الدین نسیم پیر اویسی هستند که در باطن تربیت از روحانیت حضرت خیمبر نبوت
 و خیمبرین شیخ ابوالقاسم کرگانی و شیخ ابوالحسن خرقانی نیز اویس اند و شیخ
 نظام الدین گنجوی نیز اویس بود و نیزین باطنی از روح نبوی صلی اللہ علیہ
 یافت و خواجہ حافظ شیرازی که مقتدا کے محذومان روزگار بود نیز باین تربیت
 مشرف شده و بخطاب لسان الغیب مخاطب گشت و خواجہ محمد رشید حجتہ اللہ علیہ
 در سلسلہ مدار یخ و سفیرانیکه میگوید بنده امیدوار هستم که در کار محمد رشید صلی
 جماعتی که من و درین سلسلہ اجانت یافتم از برادر خود محمد تقی و دسے از شیخ سید الدین
 محمد و محسنی البخاری دسے و دسے از حاجی الحرمین الشریفین را نیز بدو
 از شاه فخر الدین زند و دل و دسے از سید جمن بختی و دسے از قطب الاشیاء
 بلیغ الدین مدار و دسے از حضرت تیار ربالسلم صلی اللہ علیہ وسلم اجازت یافت
 و گویند که چون شام مدار و زند و دسے از شریف آید و اول زیارت حضرت
 خواجہ بزرگ در اجسید رفت و بر کوه کوا یکایک بلبین نشست و بعد از حصول
 استفاده و اجازت بجانیب کاپلی شریف برو و صاحب مدارج اولیای
 شجرہ النباب پدر سب و مادر سب شاه مدار بدینطور تحریر فرمود که شیخ حضرت
 بلیغ الدین پسر شیخ علی است و نام والدہ ماجدہ دسے بیگمے حاصدہ بود
 و شیخ بلیغ الدین از اہل قریش است و نسب پدر و سب پدر و اسطہ بابی
 ہر پدر و سب والدہ حضرت موسی شود و نسب مادر دسے ابوبکر الرحمان بن عوف

جو شانیدہ بنے ایک بعد مدد حق تناول فرمودے و تا دوازہ سال حوزدن آزا
 ہمسہم دین نمود و بیک کاسہ شیر می گذرانید و ہرگز یکام و متابعت نفس نہ یافت چون
 شیر را ہم موجب لذت نفس پروردے دانست آزا ترک کرد و تا دہم سال بر
 قدرے آب جو الکفا نمود و متابعت پیشش سال نان فکہ تناول ساخت چون حضرت
 میر محمد فرزند ولید میر کبیر علی ہمدانی و در کشمیر گردیدہ بخندست و سے حاضر آمدہ
 اداست آورد و استفادہ تامہ نمود و حضرت میر بچال غایت و مہربانی نمود بحال کشمیر
 اطاعت بیکران کردہ و گاہ میر محمد پروانہ بہمت بہت اللہ شد شاہ نور الدین بخند شیر
 حسین سلاست و شیخ بہاؤ الدین و شیخ سلطان کبیلے و بابا حاجے اہم
 کشمیر کے حاضر شدہ تکمیل سید انتمائے مقامات سلوک فائز شدہ قطب الاقطاب
 خطہ کشمیر گردید و آنکہ حالات ملازمت شاہ نور الدین بابا میر کبیر سید علی ہمدانی مشہور
 بہ زبان عوام است تحقیق نہ پیوستہ و صاحب تواریخ عظیمیہ فرماید کہ شاہ نور الدین
 ولی ماوراء بود و بابا ہم حمل و سے رجال الغیب بخندست والدہ ماجدہ و حاضر گشتند
 و سلام سے گفت بلی بی بی و سے بخند و کشمیر کہ ذکرش بجائے و سے خواب آید والدہ
 آنجناب اشارت تولد این فرزند ارجند و اولاد با سعادت آنحضرت
 بقول صاحب اسرار الابرار و تواریخ عظیمیہ در سال مہمقصد و پنجاہ و ہفت و وفات
 آن جامع الکملات در سنہ مہمقصد و چہل و دو ہجرت و بوقت فرخ بابا انطیرین
 کہ از کمل خلفائے آنجناب بود و بر بالین حاضر آمد و عرض کرد کہ اگر کدام آرزو سے
 در دل حق منزل باشد از شما فرمائید کہ حاضر کنم گفت آرزو سے من حق است
 یا غیر حق کار ندارم پس سہ بار کلمہ حق حق حق بر زبان آورد و جان بحق تسلیم کرد و بابا
 زین الدین و بابا بام الدین و بابا الطیف الدین و بابا الفیر الدین و بابا قیام الدین
 و کوشمیر آسودہ اند از خلفائے کاملین شاہ نور الدین اند قطعہ از مؤلف
 ناب نور دین محتاب عالم کہ در چشم دو عالم بود منظور از مراد حقان نور دین
 توکید پاکش در مستطعم از شمش آکار حقان جواری الش دوبارہ ہادی حق نور دین

اولاد کرد و شیخ فرمود که از برکت اسم یاجی یا قیوم پنج پسر ترا نصیب شوند و ما بنده طایفه
 بعد کلان خود بنین و پس وے قبول کرد و بعد از آن شیخ اسحاق بولایت خراسان
 نشانی برد و سالها سال در آنجا سیر نمود و باز بدین آید و در آنجا شرفی
 عظیم یافت و از آنجا باز بقصبه میر شمر رفت و همانجا بر لب چون زیر درخت نشین
 گشت و تنگ شده بود اقامت کرد و بچند آمدن شیخ درخت بر سرش و زمین سبزی بر کف
 شهرت گرامت وے از حد گشت پس مہمان همیشه ز ناز دار بخدمت آید و عرض نمود
 که از برکت انفس مبارک شما از حق تعالی پنج پسر بن عطا گردیده اند شیخ فرمود
 که پسر کلان بن باید او روز دیگر ہمیش شیخ را مہمان خود کرد و پسر کلان را مخفی کرد
 و غلام بچہ را کہ ہم عمر پسر کلانش بود با چہار بچہ خود حاضر آورد و با اسحاق منبر نمود
 کہ من پسر کلانت را می خواهم و اشارت لغلام بچہ کرد و گفت کہ پسر کلان من است
 شیخ او گفت در خانه تو مخفی است ہمیش گفت شما را در خانه خود آورده ام و ہر جا
 کہ باشد بگیری پس شیخ با او از بلند گفت کہ فرزندم قوام الدین چرا حجاب می کنی
 نزد من بیا آن پسر لبیک گوید حاضر شد و سر در قدم آورد شیخ او را در منبر زند
 قبول کرده با خود در قصبہ کہتو برد چون عمر قوام الدین بخت و پنج سالگی
 رسید بر دست حق پیوست و از وفات او شیخ را بسیار قلق و اضطراب داد
 با تفرق آورد او کہ ترا بہتر از قوام الدین فرزندے خواہم داد کہ سلسلہ تو از تو
 روشن شود اتفاقاً قاضی ہمدان امام وقت عصر باوے آمد و در شہر دہلی پیدا شد
 و عالم تارکین گشت و زن تاریکے و بہ از مالک زودہ ماے اشرف دہلی سپید را
 از خانہ صاحب خود بیرون آوردہ بود و بسبب تاریکی راہ خانہ خود گم کردہ از پسر
 پیدا شد پسر بچہ و دیگر افتاد و در آنجا قافلہ فرود آمدہ بود میان آنجا عہ رفت
 چون شب شد و باو فرو نشست اہل قافلہ پسرے صاحب جمال دیدہ اورا نزد خود
 داشتند و علی الصبح پسر را ہمراہ خود گرفتہ بجانب میانہ دو آب روانہ شدند
 و اہل پسر از دست اہل قافلہ دست بجیب تسبیح کہ بملک میان دو آب برائے

[illegible]

برابر بپوشش و بست و یک خرما و یک مشک آب براس طهارت همراه خویش
 در عجزه بر در و از حیره مسعود ساخت چون بر زعمید از حیره برآمد علوم گردید که در
 چهل روز چار خزان تناول کرده بود و بعد از آن از کتب و مسافرت و در دلی رسید
 و در مسجد جهان خان گویشت از و انچه شست اتفاقا سید جلال الدین مخدوم جهانیا
 در آن ایام نیز در دله رونق افروز بود و روزی وقت صبح و آن مسجد رسید
 هنوز از پائلی فرو نیاورده بود که شیخ احمد از حیره فرو آمد و سادات خدمت دریافت
 حضرت مخدوم را و با کبار گرفت و در گوش او گفت که ای جوان از تو بوسه دوست
 می آید چون هجوم خلق بسیار شد شیخ احمد از انجا برآمد و تا دوازده سال تقدم تجربه
 در عالم گشت و زیارت حرمین الشریفین فائز شد و باز بدین تشرف آورده سکونت نمود
 چون در سنه شصت و یک ساله میر تیمور گورکان بر سر دله رسید و سلطان محمود میره فرزندش
 از شهر برآمد و جنگ نمود آخر تاب مقاومت نیاورده و بعد از تحصین قلعه دلی بجا
 کجرات رفت امیر تیمور حکم کرد که تمام خلق شهر دله و توابع دله را اسیر سازند این
 شیخ احمد هم در اسیران شهر اسیر گشت اتفاقا در آن ایام در دله قحط عظیم افتاده و
 در خانه که شیخ احمد را اسیر و محبوس کرده بودند چهل کس دیگر نیز در آنجا مقید بودند شیخ احمد
 هر روز یک یک نان گرم از غیب با هر یک محبوس میداد و بعد از چند روز این کار است
 شیخ پیش امیر تیمور نقل کردند از شیخ را با چهل کس محبوسان بجنود خود طلبید و سوزت کرد
 و چهل کس خلاص کرد و حکم داد که هر کس را که شیخ میفرماید از قید خلاص و سوزید و اکثر
 مردم شفاعت خلاص یافتند و امیر تیمور را انجا بست شیخ اعتقاد تمام پیدا شد
 چون امیر بعد از هفت ماه بجانب لایت معاودت کرد شیخ احمد نیز بسبب خلاص ماند
 و امر اے حسن تا سمرقند همراه بود و چون از انجا برگشت خبر اسان آمد و از انجا در شهر
 کجرات رسید ظفر خان که از جانب سلطان فرزند شاه حاکم قدیم نروال بود بعد از
 سلطان محمود سلطان محمد بادشاه تمام ملک کجرات شد و خود را منظر شاه نام نهاد
 و مقتدر با خلاص شیخ بود و تشرف بر شیخ را در انجا عنایت نموده و خود است کرد

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

صاحب میری جائیکہ خضر علیہ السلام نشان داده بود تباریخ ہفتم شہر ذیقعد سہ شہتہ روز بروز
 و در سہ شہتہ در شہر معظم احمد آباد بنامند و سہ صد و شصت پورہ سیکنہ محکمہ ہر یک
 برابر قصبہ کلان است و در دو قلعہ طرح انداختند و دیوار حصار بنا میت استحکام بنا
 نہادند چون قلعہ شہر برابر قد آدم رسید از تیغ برافشا و سلطان احمد از نیوا قعہ ہر سہم
 شدہ بخدست شیخ رخصت و شیخ بذات خود در آنجا رفتہ متوجہ شد در عین توجہ صورت
 شخصہ جوگی رو برو آمد و گفت کہ نام من مانک جوگے است و این مقام از ان
 من است و شاہ جوہر احمد ابن شہر را بنام خود بنا نہادہ اند تا آنکہ نام من سہم در نام شہر داخل
 و دیو اقلعہ قیام پذیر نخواہد شد پس شیخ احمد یک حملہ مانک جوگ نام کرد و دوبارہ
 تعمیر حصار شروع شد و با تمام رسید و شہر احمد آباد آباد گشت چون عمر شیخ احمد از صد
 تجاوز کرد شیخ صلاح الدین نام را جیوت پیر را کہ از صغر سن بجای فرزند تربیت
 کردہ بود جانشین خود کرد و خرقرہ خلافت عطا فرمودہ و کچھ کفید و یازدہ سال حجت
 حق پیوست و صاحب تاریخ شرح جلالے و معارج الولایت آوردہ کہ ولادت
 شیخ احمد کند و در سال ہفتصد و سی و شصت و عمر کفید و یازدہ سال و وفات
 قبل از زوال بروز پنجشنبہ دہم ماہ شوال سہ شہتہ و چهل و نہ در زبان سلطنت
 سلطان محمد بن سلطان احمد بادشاہ گجرات است و نیز صاحب معارج الولایت
 تاریخ ولادت شیخ محمد دوم اولیا و تاریخ سنین عمر فقط قطب و تاریخ وفات آن نمیک
 ذات محمد و قطب الاولیا تحریر فرمودہ و مرقد شیخ در موضع سرکینج کہ بفاصلہ
 یک فرسنگ از احمد آباد است بجانب قبلہ واقع شدہ از مؤلف

شیخ احمد بود مرغوب خدا	بہنامے حق فقیر بے نظیر	احمد آفاق احمد مجتبیٰ
سرور ازین مصرع توفیق شد گزیر	سال میلش الٰہک عالمی بخوان	شد و مالش مقدر احمد امیر
و شیخ احمد میفرمود کہ چون زیارت روضہ منورہ حضرت شاہ رسالت بہ بندہ مشرف شدم	امام خان جمائے و شیخ تاج الدین سرکینج و یک کس دیگر در محبت ایند رویش	بودند و مسجد نبوی فرود آمدیم بوقت شام یاران در نظر طعام افتادند و

[illegible]

و سے بچ بڑا بکیر شیخ منیر بائے ولایت اور کرد و ہمہ اعیان و اکابر و امرا سے
 جہنم را اعیان ساخت لیکن شیخ جمال را طالب نکو روز دیگر شیخ جمال شکایت کرد
 و گفت کہ ہمہ اعیان و اکابر بشہر را طلبیدید و مرا کہ یار ہدم و مولس محرم بودم از طلب محرم
 و اشتیاق شیخ تمکیم کرد و فرمود کہ جمال مال دین طعام منیر بائے ولایت سکت مودہ بود
 سگان دنیا را طالب کردم و ترا کہ جمیع آدمیاں جو ان میطلبیدم و فات وے

در سال شصت و پنج و ہشت ہجریست از مولف جمال جہان شیخ اکرم جمال

کرم شہ با جمال ہشت ہجریست از تاریخ جلیل آن شاہ دین اندا شد کہ عابد جمال ہشت

مولانا جمال الدین پورا سے قدس سرہ کفایت وے ابو ترید است
 لہذا رکب علوم ظاہر برکت متابعت سنت و رعایت شریعت بجائے رسید

کہ صاحب کرامات و مقامات بلند شد و وے اگرچہ بظاہر دست ارادت پییر
 ندادہ است اما اولیٰی است و بقیض روح پر فتوح حضرت شاہ نبوت صلعم مستغفر

مستغفر گشتہ چنانچہ میفرمود کہ ہر گاہ کہ مرا مشککہ بوقوع سے ایہ حضرت رسول صلعم شد
 علیہ سلم ہو اسطہ غرے رفع میفرماید نقاست کہ روز سے شیخ از اصحاب خود

نمائندہ طلبید و گفت امروز شاہ منکیم کہ حضرت رسالت پناہ صلعم مرا امروز فرمودہ
 کہ یا ابوبکر یا عیسیٰ خود را شاہ کن کہ سنت منت و شیخ اعتقاد دے لے بخیریت

شیخ ظہیر الدین بسیار داشت و بخیریت و سخیز رسیدہ بود اگرچہ دست بخت
 موے ندادہ است و صاحب فحاشات الانس میفرماید کہ روز سے با جماعتی از

دوستان زیارت مولانا جمال الدین پورا سے رفتم وقت بازگشتن شمعے
 از اصحاب من در دل گذرانید کہ اگر شیخ را کراستے ہست بیاید مرا قدر سے

کشش عطا فرماید چون روانہ شدیم شیخ آن شخص را آواز داد کہ کیساعت باش
 از اندرون یک طبقہ موزی بیرون آورد و بوسے داد و گفت از داو کن کشش مرا

معذور دار کہ در باغ من درخت کشش نیست و فات شیخ در شب و دوشنبہ
 دہم ماہ و قلعید سال شصت و ہشت زدہ است از مولف شہ جہان جمال الدین

ظاہر ہے شفیق و درود کتاب جو اہل الاسرار کرامات آن خزانہ مفصل و شرح مندرج است
 انکسرت کہ شیخ شمس الدین مسیح و شام با تباہ طریقہ شیخ زین الدین خواہیے
 مذکور ہر مشرور و میاں و صاحب شیخ بہاوالدین عمر نیز اراوت داشت و در اوایل
 حال اور اجنبی قوسے دار و حال شد کہ از ہوش برخت و چند نماز کا از دوسے فوت
 شدند و میفرمود کہ در آن بہوشی مشایخ عظام مثل زین الدین و بہاوالدین عمر میں
 تو ہم میفرمودند از تو ہم حکیمس بہوشی میآیدم آخر شیخ الاسلام احمد جام بصورت خواجہ
 ابو الکلام حدیث خود بر من ظاہر شد و نفس مبارک بر من و معیدے الحال بہوشی آمم
 و بقیہ نامے نماز اسے فوت شدہ خود پر دستم نقلت کہ شیخ شمس الدین بہ
 تصنیفات شیخ محی الدین بن العربیے منتقد بود و مسئلہ توحید موافق آن بر سر منظر تقریر
 مے کرد و یوں ہیج کہ اندسے را بران مجال انکار نبود و شیخ سعد الدین کا شفرے
 و شیخ بلال الدین ابو زید پور اسے و غیرہ عزیزان وقت در مجلس ہی حاضر میشدند
 و دوسے سماع را دوست داشتے و در خالت سماع و جہر فرمودے و در مجلس سماع
 و عطا و سے اگر کسی را خطرہ و در دل خطور کردے و سے نے الفور بخواب آن پر دست
 و سے خاطر و سے فرمودے و فاسات آن جامع الکمالات بروز شنبہ بہت و
 ششم چار سہ الاو سے سال تصدیق و شست و سہ ہجریست و مزار پر ابو اردر
 ہرات فرزند یک سجد جامع قریب سجد شیخ ابو زید مدقہہ ست و عارف نامے مولانا
 عبد الرحمان جاسے ابن اشعار در تاریخ وفات و سے درج نفحات الانس فرمودہ است

شیخ اکمل قدوہ اکمل کہ بود	اہل صوفیہ را سبھی رہنمون	خواجہ شمس الدین محمد کر عیش
آسمان پوشیدہ و لعل نیکو	ساخت جادو سقا قدس مہم	خیمہ زوار خطہ اسکان برون
چرخ دہن چون پایہ قدس	سال انجمن بریل پر خرون	قطعہ از مؤلف
رفت شمس الدین زین فنا	سال نقل او بصید صیق یقین	ہست شمس الدین امیر مہربان
نیر شمس الدین محمد پروین	نیر شمس الدین مادی زبان	کن بیان ہم سال میل آن
مولانا جلال الدین	سجلہ قدس سترہ از عظام	محمدین و کبراسے

در بیان	در بیان	در بیان	در بیان
---------	---------	---------	---------

در بیان	در بیان	در بیان	در بیان
---------	---------	---------	---------

در بیان	در بیان	در بیان	در بیان
---------	---------	---------	---------

در بیان	در بیان	در بیان	در بیان
---------	---------	---------	---------

در بیان	در بیان	در بیان	در بیان
---------	---------	---------	---------

در بیان	در بیان	در بیان	در بیان
---------	---------	---------	---------

در بیان	در بیان	در بیان	در بیان
---------	---------	---------	---------

مقامات عالیہ و جامع علوم شریعت و طریقت بود خلقے کثیر متفق بر ولایت عظمت
و سبب اعجاز و عذوق و حاکمیت کمال داشت و بوقت خواندن قرآن مراحت
دست دادے و از خود رفتے و اورا القابین بسیار است بجز آن اخلاق حسنے
و تفسیر حسینی است کہ در نظر علمائے عصر و مشایخ دہر لبائیت مطبوع اقتادہ وفات
وے در سال ہنصد و دہم ہجرت دلائل شریعہ صمد مولانا عبد الرحمن جائے بود در
مناقب و عطاوے خلقے کثیر حاضرے شد و نہایت میر سید از مؤلف

میر دین صاحب علم التین عالم صمدوم محمد حسین شیخ ابو د سال و صاحبان

نیز زید دوم و محمد حسین شیخ جلال الدین بن عبد الرحمن سیوطی

از کبرائے علماء و عظامے مقام و افاضل محدثین و مشرین وقت خود ست و

احدے را از مفاضلان وقت باوے تاب مقام و مباحثہ بنود و تفسیر در المنشور

بولفت اول جلالین از توالیف و تصانیف و دست و دیگر کتب عمالے شب کہ

وے تصنیف کرد زیادہ از چار صد جلد بہتند و وے در تفسیر مولفہ خود فرمودہ است

کہ در قرآن مجید دو جائے مجتمع بنامہ سوائے دو مقام یکے عقدۃ النکاح حتی

و دوم لا ابرج حتی و دو کاف و دو عین سوائے مناسک من التبع غیر الاسلام

دیگر کسے جانپادہ و نیز تحریر فرمودہ است کہ دو آیات شریف در قرآن مجید

جاوے تمام حروف تہجی اندیکے انزل علیکم من بعد النعم و دوم محمد رسول اللہ

والدین مودہ شدار علی الکفار و نزرگان دین ازین ہر دو آیات را قطبین گویند و نیز

فرمودہ است کہ در عند سرور عالم صلے اللہ علیہ وسلم سہ کس اصحاب انصار

بان یکے سہاذین جبل و دوم عبادت بن الصامت سوم اولے بن کعب

سہارم ابو الدرداء انصار یکے پنجم ابو ایوب انصار کے جمع کردن قرآن مہر و

وفات وے باقوال صحیح در سال ہنصد و یازدہ بوقوع آمدہ از مؤلف

چون عزالدین ابو یوسف و جلال است از بنو ساسو جنت روان سال تاریخ وصال از بناب

فاضل افضل مشہور و غیاث پس جلال الدین مقبول خدا دوستدار حق جلال الدین

صید بن برنج سے پہنچے وہاں پر پہنچے تھے کہ قتل ہوا تھا اور خواندہ می و صید و دوا کیا
 مولانا حضرت شاہ رسالت جیلے اوشتر علیہ وسلم ہر روز کینار تنگہ زیادہ می کردند اور
 روز روز دہم دوازده تنگہ شیدا براہ خدا یاد و ایشان صید اوند و ہر روز ہر دو
 براہ و شتم قرآن کتابیدہ دعا میکردند کہ دو سبجانہ کتابے موت شہادت نصیب
 ایشان کنند آخر پیمان بود قوع اند کہ شیخ زین الدین را در سہ ہفت و بست و بست
 شخصے از غلامان نافر جام زہر داد و شیخ زہر الدین ہمراہ سلطان ابراہیم در سہ
 ہفت و سی و دو از دست گرفتند بہشتاوت رسید کہ مزار ابراہیم و دو نیکو کردی قطعه

تاریخ وفات شیخ زین الدین از مؤلف	شیخ زین الدین شہید با حفا
چون زندہ یافت و حبس سعید ابراہیم شہر قوی از فلک	لغت زین الدین عالم شہید
تاریخ وفات شیخ زہر الدین از مؤلف	شیخ زہر الدین قحیل راہ حق
وصف او بہر دست گرفتند سال تحلیش ہجرت از حسد	لغت طالب بندہ دل فانی شہید

شیخ یوسف قتال قدس سرہ فرید قاضی جلال الدین لاہوریت
 کہ ہر او بود و در او دل شیخ یوسف بمقام ہفت پل کہ از عمارت سلطان و قتل
 بود و مقبرہ او ہم در آنجا است مشغول عیو و ریاضات شاقہ کے کشید ہمدان افعال
 شخصے از اولیاء کہ او ہم جلال الدین نام و امانت نعت ولایت نزد خود داشت
 بسر وقت او رسید چون و کے ہم طالب بود و حد نعت از و کے گرفت و بکرتاب
 والا رسید وفات و کے در سال نہصد و سی و ستم ہجرت است از مؤلف

یوسف قتال شاہ بانجھال رفت چون از درون یاد جان طالب قیاضی سالک کن رستم	یوسف ثانی ولی حق بن بختیار مولانا شعیب قدس سرہ عالم و عامل در ظاہر
و باطن کامل و در عطف و تذکرہ و در سخن و تقریر بی نظیر بود و بوفیقہ او وعظ گفتی یا قرآن خواندہ ہم یکس احوال عبود از ان لہ نبود کے اگر چہ یاد گران بر سر و یا کار ضرور کے در پیش داشتی ایستادہ شد کے و اکابر علماء و علماء و مجاہدین و عظم و کے جا فرستند نہ کے و اصل مولانا از لاہور بود و الیہ ہجرت مولانا منہاج الدین	

[illegible][illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

و اما در این کتاب که در این باب است

والتیجیہ کے لئے اس کتاب کو لکھا گیا ہے

بسم الله الرحمن الرحيم

وہاں سے آکر اپنے گھر پہنچا۔

مجلس اول در بیان احوال و حال

۱۰۰	۱۰۱	۱۰۲	۱۰۳
۱۰۴	۱۰۵	۱۰۶	۱۰۷

بسم الله الرحمن الرحيم	الحمد لله رب العالمين	والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله	والسلام
والسلام	والسلام	والسلام	والسلام

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

وَمِنْهُمْ مَنْ يَخُفُّهُمْ فِتْنَةُ الْيَهُودِ وَالنَّصَارَةِ وَقُلُوبُهُمْ مُجَافٍ عَنْ الدِّينِ ۚ وَمِنْهُمْ أَصْحَابُ الْأَنْفُسِ الْيَاسَةِ ۚ وَاللَّهُ الْبَاقِي ۚ

وَأَمَّا الْفُلُ فَأَنزَلْنَاهُ ذِكْرًا لِّعِبَادِنَا إِنَّهُ كَانَ كَلَمًا وَبُحْرَانًا

و اما در این کتاب که در بیان احوال و سیرت و صفات و مناقب و کرامات و غیره از آن بزرگواران است

[illegible]

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ श्रीकृष्णाय नमः ॥

جاءه من قبله في سنة ثمان وثمانين

چند روزی که در این شهر بودم و در میان مردم می‌گفتم که من از کجاست

بسم الله الرحمن الرحيم

مسافر بہت مسیحا کر دے ورنہ مٹا یا فت گویند کہ وہ سے راحۃ نقل ارواح کہ مرتبہ الیت
از ملو تب نفس فانت نفس ماطقہ السانی ماسل بود و بجہت آن از اکثر احوال
قرآن ماضیہ و حقیباں خبر دادہ سے و گویند کہ وہ در تجوید قرآن فسرید البیر
بود و در مطالعہ قرآن را پیش آن سرور کائنات علیہ السلام و لعلوۃ تجوید فرمود بلکہ شیخ
عبدالقدوس گنگوہی کہ از اولیای زمانہ بود قرآن را پیش و سے تجوید فرمود
و دہے مدید و رفاقاہ و سے لبر و وفات و سے شب چہار دہم نام محرم سال الفصد
و محرم فادجہست و مقہرہ او در مدیہ عقیقت مقہرہ عالم خدوہ انکان قطالین

جنتی اسرار شیخ است از مولفان	سلیمان ولی دادی شیخ	سفر کرد چون از بهمان جهان
شود شبان رحیل آن شاهان	به شاه ولایت بلیان عثمان	در گریه سلیمان
تجوید وصل آن شیخ عالی مکان	شیخ حسین خوارزمی قدس سره	سخن جمیل

در طریقت مرید حضرت محمد دوم محمد اعظم نجاشی و دومین شاه علی بیدار و دومین شیخ رشید الدین محمد
اسفزاری و دوسرے مرید شیخ عبداللہ بن ابی اسحاق و دوسرے مرید شیخ اسحاق خلکانی
و دوسرے مرید شیخ علی ہمدانی است از کبار متاخرین و پیرگان دین صاحب کرامات
اجنبد و مقامات بلند بود و وفات حاجی محمد محمد دوم اعظم پیر و تفسیر شیخ حسین
خوارزمی در سال ہند و سے و ہفت و وفات شیخ حسین در ملک شام
در سال ہند و پنجاہ و شش و یقول بعضی در سال ہند و پنجاہ و ہشت ہجری

تاریخ وفات مخدوم اعظم حاجی محمد از مولف	پیر اعظم حاجی سبیت الحرم
قطب عالم بود بران اولی	گفت تاریخ وصال او عزو
تاریخ وفات شیخ حسین از مولف	عسین و از خزانم بر کاهان
سبب جلب او خوان عمر خوارزمی	قطب آشتی ستا نیز سال و صا
	عمر حضرت مخدوم بود اهل کمال
	سید فیض الدین صفوی رح

جامع بود میان فضائل سید و سید و آباء و اجداد و کرام و سید و علمای و صلحا بود و در مسیر
 معین الدین صاحب تفسیر یعنی از اجداد او است که سالها سال مجاورت
 منوره بوده است و تعلیم حدیث و تفسیر را کرد مولانا جلال الدین دوالی است

[illegible][illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

در این کتاب	در این کتاب	در این کتاب
در این کتاب	در این کتاب	در این کتاب
در این کتاب	در این کتاب	در این کتاب
در این کتاب	در این کتاب	در این کتاب

اقطاب و اغواش رسید و چون مردم از سادات عظام بنیسا بور بود و محمد از آن
 در مہندوستان تشریف آورده قیام پذیر گشت و گویند کہ شیخ محمد غوث
 قدس سرہ بمقتدای سبب چہار دہ سلاسل بود و سیاحت بسیار کردہ و از شاہین عظام کرب
 خانوادہ فیض یافتہ حاصل نمود و بخرقہ اسے خلافت ممتاز گشت و در دالت صفت
 کوزہ آب مقدار سبب برکتش برداشتہ و بصلہ دینہ و عہدہ اسے در دست گردید
 و در جسم بقایت صفت داشت و صاحب اختیار الا خسیار و مہر مابکہ کہ شیخ
 محمد غوث چون بروز اول بقصد اروا تہ خدمت شیخ حمید رفت شیخ حمید
 بر پیشانیہ و او را در کنار گرفت و گفت یا شیخ محمد غوث ما منین وقت پریدہ
 کہ این شخص را بے آنکہ این مرتبہ رسیدہ باشد غوث خواندن چہ معنی دار و غرور و قال
 نیک است کہ پدر نام پسر خود شاہ عالم می نند اگر چہ او در آنوقت شاہ عالم نمے باشد
 و نقلست کہ در اوایل شیخ محمد غوث از اہل دعوت بود و در مملکہ کلچر ریاست
 دعوت اساسے الہی نمودہ آن کار را چنان بحال رسانید کہ در مہندوستان
 خود نداشت آخر کار آن کار را بیکار تقدیر نمودہ بکار عفاہ باطن پر داشت
 و دین کار چنان سمے و حمد نمود کہ کیے از اقطاب وقت شدہ نصیر الدین
 ہمایون بادشاہ از مستقدان و سے گشت و و سے در حالت عروج حال خوشی
 کتابچہ موعوم بمہراج نامہ تصنیف کردہ بود و در آن کتاب سہ مقامات حال
 عروج خود درج کردہ چون بادشاہ ہمایون محزون الیہ است گشت و از ہند
 بطرف ایران رفت بپسے حامدان مہراج نامہ شیخ باختر شیر شاہ بادشاہ
 بردند و لہر عرض رسانیدند کہ و سے درین کتاب کلمات خلاف شرع تحریر فرمودہ است
 شیر شاہ در پے آزار و بے شد پس شیخ از گوالیار بہ گجرات رفت کما کہ
 ہم بعد از موت و سبب بر خاستند و محضرے نوشتہ مستند قتل و سے نمودند و در آن
 حال شیخ و حبیبہ الدین گجراتے کہ سرفراز علمائے و مشائخ گجرات
 بعد و بخدمت شیخ اروا تہ ہم داشت لہر عرض رسانید کہ چون مجلس علمائے

فرستادند سید بن سخن بود که غلبه از باز آمد و از هر جا که با سبک بود آشفته برده بود باز نهاد
و بر پشت و صاحب تواریخ اعظمی میفرماید که بابا قدس هر دو سبک در او از هر حال
بخند دست شیخ محمد و هم خیزه حاضر شده بهیت کرد و داخل طریقه سهروردی گردید و در خرقه
خلافت یافت و حضرت بابا او و خواجگه حکایات کلمات و ذکر خوارق و کرامات
و سبک در تصانیف خود بسیار درج فرموده و وفات و سبک تواریخ کیم نام و وفات
سال نصد و هشتاد و شش هجری است و صاحب تواریخ اعظمی در تاریخ وفات
و سبک میفرماید که شیخ دین بود افرین شهر اندر عهد خویش و به فروش شیخ دین بود آمده تواریخ سال

قطعه از موهبت	شیخ اقدس مقدس عالم	اگرچه پیش بر دو جهان قائم است
طقت است سخن الافوا	بزرگتر از موم قدس السلام	سید غیاث الدین

کیلائے لاہور سے اقدس سترہ دعا مزادہ بلند اقبال سید عبدالقادر
اکیلائے لاہور سے است کہ ذکر خیرش اول در سن نصد و چهل و دو و چاندان
عالیہ قادر بہ مرقوم شدہ مرد سے بود بزرگ و متقی و پارسا صاحب جذب و
شوق و ذوق و در مردمان بنام دولت شاہ آشفته مار داشت و موضع بیست
دولت آباد بجای خرننگ بیرون لاہور آباد کرده و سبک بود اگر چه آنجا اباجارت
و خلافت لبلیکہ قادر بہ از پدر عالیقدر خود داشت اما از دیگر سلاسل ہم ہمہ
کامل و حصہ وافر حاصل کرد و مردمان اورا بزرگ سلاسل عظام می خوانند و نسبت
آباد سے و سبک چند واسطہ در میان سے حضرت محمود سبک سے شیخ عبد القادر سلانی
بزرگتر بہ طریقی کہ سید غیاث الدین دولت شاہ بن سید عبد القادر شاہ سے
بن سید جمال الدین بن سید جمال الدین بن سید یوسف بن سلطان شہید
بن سید اہم بن سید محمد دین سید اسماعیل بن سید راقی بن تلج الاقطاب
سید فتح نصر بن قطب الافاق سید عبدالرزاق بن غوث الاعظم شیخ عبدالقادر
کیلائے قدس الشہر سترہ الغزیرہ و ذالک بہ باجدہ سید غیاث الدین رختہ
میر کفایت خان امیر ہمالیہ سے سید بہار سے و از طہن عفت و سے

۱۰۹۰ هجری قمری در روز شنبه ۱۰ ذی القعدة
 در شهر اصفهان در محله کهنه بازار در
 خانه شماره ۱۱۱ در طبقه اول در
 محله کهنه بازار در شهر اصفهان
 در روز شنبه ۱۰ ذی القعدة ۱۰۹۰ هجری قمری

ایسے ہی ہے۔ انہیں کہتے ہیں کہ "سینئر" اور "جونیئر"۔

بسم الله الرحمن الرحيم

سید احمد علی خان

[illegible]

مجلس اول در بیان احوال و سیرت و مناقب ائمه اطهار علیهم السلام

در این کتاب که در دسترس است و از آنجا که

[illegible]

مجلس اول در بیان تاریخ و سیرت ائمه اطهار علیهم السلام

<p> </p>	<p> </p>
<p> </p>	<p> </p>

کتابخانه عمومی مسجد جامع اصفهان

وَأَمَّا الْفُلُ فَأَنزَلْنَاهُ ذِكْرًا لِّعِبَادِنَا إِنَّهُ لَكَنُورٌ

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

နိဂုံး

و این کتاب در کتابخانه کتبی خطی مجلس شورای اسلامی تهران موجود است.

مجلس ششم در روز شنبه ۱۲۸۴

کہ سبب اعتقاد ہمایون بادشاہ باد کے عداوت دے داشت از گواہ
 گویات ز سید علما کے کجرات ہم با اعتراض مضامین رسالہ سراج نامہ مولفہ سید
 محمود لبادوت و نزاع دے برخاستند و در باب قتل آن جناب محضے نوشتہ ہدایا
 یا اتفاق مواہر خود ماہرین ثبت نمودند و شیخ علی متقی گجراتی ہم کہ صاحب علم
 ظاہر سے وابستہ بود و پاس احکام شریع بنو سے بر کاغذ محضر نامہ کہ در باب قتل سید
 محمد غوث تحریر شدہ بود فتوے نوشت و نہر خود را ثبت کردہ پیش بادشاہ
 فرستاد بادشاہ و قتل شیخ تامل نمود و فرمود کہ تا وقتیکہ براہین محضر مہر شیخ حضرت
 و جہیہ الدین نقشبند گرو حکم بقتل ناخذ نمیشود و کاغذ فتوے را نزد شیخ و جہیہ الدین
 فرستاد و جہیہ الدین برادر بیانت انجمن بخدمت سید محمد غوث تشریف برد
 بدیدار او لہین فریفتہ حال و قال ان صاحب کمال شدہ کاغذ فتوے را پارہ ساختا و
 بیعت نمود و علما سے عہد جواب داد کہ ہم شما بکلمات شیخ و معالے آن سید
 و الحق در قضاہ شریعت انچہ حکم کردہ آید راست است اما این معاملہ باطنی است و
 و سراج شیخ در عالم واقع بوقوع آمدہ و حالات واقع را بہالم ظاہر اعتبار سے نیست
 و فاست آن جامع الکمالات بقول صاحب مغنیۃ الاولیاء و فخر الواعلیں حج سال
 منصوبہ نمود و بہشت و مزار پر انوارش در احمد آباد زیارت گاہ خلق است از مولفہ
 شیخ عالم و جہیہ دین نے شہرچہ از ہر سو خلد برین فیض حق کن رقم حفیظہ بخوان
 سال و شش ہجرت و تہذیب ہندوان سالی حلت الشاہ صاحب حق معنی و جہیہ الدین
 بابا و اے کشمیر نے قدس سترہ از مریدان پال عقاد و خلفائے
 نیک ہند و شیخ حسین خوارزمی بود و از شیخ محمد شریف گرو سے ہم خرفہ خلافت
 و اجازت بیانت و در بال ہند و نو و نہ از خوارزم بکشمیر تشریف آورد و در خالقہ
 و المجاہد امیر کبیر سید علی سہدائے طرح اقامت انداخت و مرجع خاص و عام شد
 و جذب ہستغراق بخدمت سے داشت کہ بوقت نماز واداعے ارکان آن ہم بحریک
 و گیر سے آگاہ میشد و در ہنگامیکہ عمرزا یا و گار اینو سے عظیم مہر برانیدہ بالشکر

مولانا محمد کر شاگرد رشید عارف نامے مولانا عبد الرحمان جاسے جو تحصیل
علوم فغانہ کے کردار بیگم اور استاد مخاطب بخطاب جاسے تھے گرویدید
از ان بجزب جاذب حقیقی بر ریاضت و عبادت پر داخست و مدتی باریکار
مصروف ماند و نسبت اولیے بروحانیت حضرت امیر کبیر علیہ السلام مہدائے
حاصل کرد و از کاملین وقت شد و بمن بعد یاد ارادہ شریفی ارادت و محبت
سجدت شیخ کمال الدین حسینی خوارزمی حاضر شد و بہ ہتھائے و لے ارادہ
تشریف نمہ قندیم گروید تا بخدمت حسین خوارزمی مستغنیہ شد و الدین و
اوستاد کہ در این باب مانع آمدند از روحانیت امیر کبیر مامور شد کہ مانع
حال سے نشوند و شیخ یعقوب بہار شوق کشمیر پادشہ فرستادہ غایر سمرقند شد
و بیرون دوزارہ خانقاہ مقام کرد و شیخ حسین ہسم از تشریف اورے دست
لجالم باطن مطلع شدہ حتی الباب باستقبال برآمد و ہمہ کاب خود بروز خانقاہ
برد و بر ارادت خود مشرف ساخت و بکار پیغمبر کشتی مبلغ خانقاہ مامور فرمود
در اندکن مانع بچشم و بیت و سہ جہد بلع و سعی موفورہ بکار بردہ خسرقہ
خلافت پوشانید و بشیر حضرت نمود و بجز رسیدن کشمیر جواب ہدایت
وارشاد و تصرف خدا داد و بر آئیناب مفتوح شد و فوج فوج سالکین حجب
جوق طالبین باستفادہ رجوع آوردند و بعد مدتی باز سوداے ادراک
خدمت پر روش نصیر دامن گیر حال شیخ شد و از کشمیر سمرقند رسیدہ باتفاق مشرف
ارشد بجزین اشرفین تشریف برد و از انجا بشہ مقدس رفت چون در آن
ایام شاہ طہماسپ مغولے کہ مذہب شیعہ داشتند و از غایت تعصب عداوت
شخصے کہ از اہل سنت و آئینا برستہ تقبل رسانید یہ شیخ بابا دوست شاہ
ملاقات کرد و با طہماسپ خوارق و کرامات اورا بطبع خود ساخت و بہ از
قتل اہل سنت باز داشت من بعد از مشرف بہ بغداد مشرف شد و از شیخ آیت
ابن محمد حبیب مبارک امام الامیر و ایہ حنیفہ کوئے رضہ حاصل کرد و

امراے اکبرے بود کذب عالمے بر مرار گوهر بارش تعمیر ساخت که موجد است از موقوف
 چون خورشید از دافنا کرد دولت رفت در دافنا جامع فیض است نیکو
 بناج کامل سید ابرار خوان شیخ عبدالحق جامے قدس بنیاد شد بامر
 الشاهی از اولاد امجاد شیخ الاسلام احمد جام است و در موقوف زندگان
 از اربع هرات است سکونت داشت حاجب مقامات بلند و ارجح است
 صاحب سفینه الاولیا سیف بیک که غارت حق آگاه ملا شاه میفرمود که چون
 عبد اللہ خان از یک از ماور النہر بارادہ شیخ خراسان روانہ شد و در زندگان
 خدمت آنحضرت حاضر آمد و براسے فتح قلعه التماس و عاکر فرمود که بعد از ده روز
 و نہ ساعت این قلعه مفتوح خواهد شد انشا اللہ تعالیٰ التعلیل بکار نباید بود چنانچه
 بوقوع آمد کہ شیخ فرمودہ بود و نیز حضرت ملا شاہ زبانی والد خود نقل مسکون
 کہ شبی بعد بہ شیخ عبدالحق رقم دوسے در آن وقت ارادہ فتن زیارت از خود
 عبد اللہ انصاری سے داشت چون شب تاریک بود بخاوند فرمود کہ چراغ روشن
 کند اتفاقات روغن چراغ ہم نرسید پس چراغ را آب پیکریدہ وقتیکہ آب
 درین خود نمونہ در چراغ نہادہ روشن ساخت و چراغ بدست خود گرفتہ
 روانہ شدہ و راہ قریب یک فرسنگ بود و باد تند سے وزید چنان چراغ روشن
 چون نزار حجاجہ عبد اللہ رسید بچہ رسیدن چراغ گشتہ شد و زیارت بارہاں چراغ
 روشن کرد و بہمان طریق کہ رفتہ بود باز بچا سے خود آمد و وفات آن جامع

در سال کہ از پنج ہجری است از موقوف	رفت چون در خلد زین دار
گشت عبدالحق بمحل حق از خود سال تہ طیش عیان	ماہ تا بان طلیعی مقبلا

میر محمد بن احمد کشمیرے قدس سترہ از اعظم خلفائے شیخ یعقوب
 هوئے کشمیرے بعد وفات شیخ بر سر دار شاد نشست و در ترک و تحبہ
 وافر بدیگانہ روزگار شد و در توکل فرد زمانہ یکہ تمام سال گرام و سزاور یکا
 کر کہ گذرانید سے آخر با ستم عا سے واسے بیکلہ از کشمیر در آنجا شہادت برد

منقولہ الخیر است وصرح تاریخ وفات آنجناب کہ درج تواریخ عظمیٰ است این است	
وہم حق قطب تاج اولیاء کمال از مولف	وقت چون بدرود با حکم خدا
از جهان کمال کمال اہل حال	اشمع نور عارف کتب تاریخ او نیز تالک تاج عرفان کمال
<p>مولانا شاہ گداہ اس کے کشمیر کے قدس سترہ اول شہر کشمیر سکونت ہواشت و بکار دیادے مشغول بود روز بسے گذرش در خانقاہ شیخ احمد قادری اعتماد و شیخ مخدوم موسے کہ از اہل غلطائے شیخ احمد بود مستوجبہ حال و سے شد و سے را بسببے خود جذب کرد فی الحال بخدمت و سے حاضر شد و بر دیگر وید و دور و قہم آنرا تکمیل ظاہرے و باطنے یافت و در زہ و ریاضت و طاعت و عبادت و کشت و کرامت اشتہار یافت و خلق خدا نوج و رفوج بخدمت بابرکت و سے حاضر شد و شرفیاب ارادت شدند و حال وفات ان جامع الکملات بدین تمیز درج تواریخ عظمیٰ است کہ شب پنجشنبہ سال یک ہزار و سبت و چار بوقت نصف شب و از خواب استراحت برخاست و تجدید و نمود و بچہ خانقاہ نشستہ بذکر نفی و اثبات مشغول گشت چون در ذکر گرم تر شد زمین خانقاہ در جنبش آمد و زلزہ عظیم نمود و شد و ہمہ اہل محلہ در سکنای قریب جوار بیدار و خبر دار شدہ رو بہ خانقاہ آور و در اذان وقت تا چاشت پنج بذکر و مشغول ماند و بعد از ان سر بسجود و منادہ و حجاب</p>	
بجای آفرین تقدیر نمود قطعہ از مولف	جناب شہ گداشاہ جو انورد
از دنیا یافت در دربار حق باز	انفوش جان مع فضل است تاریخ و گریہ بخوان شکوۃ انوار
<p>شیخ حبیب الدین نو شہرے کشمیر کے قدس سترہ اول از تاجران عالمے شان کشمیر بود چون داعیہ طلب حق و انگیزہ حال رے شد بخدمت شیخ یعقوب علی کشمیرے حاضر شد و مرید شد و تارک الدنیا شد و عبادت و ریاضت اشتغال نمود و مورد فتوحات ظاہرے و باطنے گشت و خرقہ خلافت و استغراق بجد بدمسکینہ بخدمت حاصل کرد کہ از دنیا و اہل دنیا</p>	

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

[illegible]

خود ارشاد کرد که نشان قبولیت این بنده خاک لایقیت که چون چهل روز از دنیا
میر میشتی شوند از کبریا آتش آسمانگر که دوکان و سه درهوار من است درخت
نئے بر وید بر سر گرد و تانیت بدید بر سر برماندین همچنان بود قوع اند که فرمود از لطف

بخشد و بر پا و درشت برین آناه قاسم و بی خوش قسمت گفت تاریخ خلقتش سید و

ساحب عالم قاسم التمسک^{۱۲۳} خواجہ زکریا الدین ڈار کشمیر کے قدس سترہ

سوداگرزادہ بود در اوایل بکار سوداگر سے اشتغال داشت بعد ازان بخدمت خواجہ

حبیب اللہ فیضی کے حاضر شد و فریاد و بکار ریاضت و مجاہدہ پر داخل

و از کالیعین غم گذشت و تاحیات پیر خود بخدمتش حاضر ماند و حق خدمت گذار کے

و جان سپار سے بجا آورد و بجناب مرشد ارشد بدخوارادت داشت کہ روزی

براه عید گاہ بخدمت پیر روشن ضمیر میرفت و در راه خضر علیہ السلام ملائے مشہد

و اشارہ توقف و صحبت کرد و خواجہ تاخیر رواند داشت و حق صحبت حاضر بر زمین پر

مقدم نہ لایست و فاست آن فالے و رجات بعمر چهل و دو سالہ در سال کینزار

و چهل و دو چربست و در محک کانی مسکن خود و کشمیر آسودہ است از مؤلف

جواب زین الدین شیخ معلی کہ متل او نہ بر روی زمین است چو تاریخ و حال او بچشم

خود گنایا کہ فاضل زین الدین است شیخ پیر میر غنی شطار سے قدس سترہ از عالم اولیا

و کبرائے مشایخ سلسلہ شطاریہ است صاحب بقوف مظہر خوارق و کرامت اہل ذوق

و شوق و سکر و جذب و حالت بود با میدان بسنیار و در شہر سرگند سکونت داشت

و نور الدین محمد جمالگیر بادشاہ از عظمائے معتقدان و شیخ جاسے و مددگار روی بود

و فاست و سے بقول صاحب مخبر الوہابین در سال یک ہزار و چهل و دو و

چربست و مزاد بر انوار و سنہ و تصدیق از معانیات میرٹھہ است از مؤلف

ولی بہان حضرت شیخ پیر اکرم شد بر او کار علم و عمل از تاریخ و حاضر شد از دل

کہ پیر زمان و مستگیر از شیخ ناظر اکبر آباو سے قدس سترہ صاحب

کرامات ظاہرہ و مقامات باہرہ و بحالات ظاہر و باطن کامل و شمس بود و در ان ہزار

شیخ بقول صاحب خبر الواصلین و تذکرۃ القدریات تاریخ مسیح دریم جاوے الا ذلے سال
یکہزار و پنجاہ و ہشت سہرست و ہزار پیر انوار در اکبر آباد است از مملکت

جناب ناظر آن منظور نیردان کہ شد ظاہر از ویس خرق عادت اولی عظمہ سال و صلح

و گرفتار شد ملک کرباب است شیخ محمد بن الشراک کبر آباد سے قدس سترہ

از اکابر وقت خود بود و بناست بزرگ و فاضل و زہد و سیرت پرور و بیار ان بنای و موثر بود

و در علوم ظاہر سے گوے سبقت از علمائے وقت برده و تصانیف بسیار داشت

و کتاب تاریخ خصوصاً از عمده تصانیف و سبقت و فاضل و سیرت و سال

یکہزار و پنجاہ و ہشت بقول صاحب خبر الواصلین بوقوع آمد و ہزار پیر انوار

در اکبر آباد است از مملکت سندھ حق شیخ محبت اکرم رفت چو زین دید با و چون

سال وصالش چو سیم نہ دل گفتند ما شیخ محبت زمان شیخ بابا علی کشمیر سے

قدس سترہ از فرزندان نامدار و فاضلے بلند اقتدار خواجہ مسعود بیان بولست

در زہد و تقوی و عبادت و ریاضت بے نظیر بود سخن توحید بر لاگشتے روزے

اخوند ملا شاہ خلیفہ اعظم میان میر قادری لاہور سے و کشمیر سے ملاقات و سے

تشریف برد و بر سر پوریا نزد بابا علی نشست چون بابا علی سوائے زبان کشمیر سے

بہجے زبان حکم نمیکرد و ملا شاہ فارسی میگفت کہ باہم ہر دو بزرگوار مسیح گفتگو بوقوع نیامد

آخر ملا شاہ از اسباب بر فاضل و رویے بدر و ازہ کردہ گفت کہ اینجا غیر از

پوریا چیز نیست بابا علی از حلقہ مجلس پرسید کہ ملا شاہ چہ میفرماید گفتند

کہ میگید در اینجا غیر پوریا چیزے دیگر نیست با شملع اینخے بابا علی ہر دو دست تماشام

بر الزامے جو نزد گفت کہ اگر این بزرگ ذرہ براہ توحید میرفت و آشنائے

یوحنایت حق میداشت حق را میدید و پوریا را در میان نمیدید این سخن در گوش

ملا شاہ ہم رسید و برگشتہ آمدہ عذر ما خواست و باہم ہر دو بزرگوار ملاقات دوستانہ

بوقوع آمد و فاضل آن جامع الکمال بقول صاحب تواریخ اشغلے در سال

یکہزار و پنجاہ و نہ ہجریست و ہزار پیر انوار و کشمیر سے از مملکت رفت از دنیا بگذارد

॥

کہ بود اندر دعو عالم طاق پانچہ | وصال شیخ بنی طالب آمد | دوبارہ سالک مشتاق باقی
 صوابا بنام عبدالحکیم سیالکوٹی کے قدس سرہ از اکابر علما دار عالم فضلا سے
 عہد خود بود و در علوم ظاہر سے فرمایا ہر دورہ روز باطنی و حید المعرف و سجدت
 و فقہ و تفسیر کیا و صاحب تصانیف و شاگرد شید حضرت مولانا کمال الدین
 کشمیر سے بود و تصانیف و سے اگر چہ بسیار اندا یا جاشیہ تفسیر بیضا و سے و کتاب
 مشہور و تفسیر تکرار و جاشیہ عبد الغفور از مشہور ترین کتب مصنفہ و مؤلفہ
 و لیست و نیز کتاب غنیۃ الطالبین مصنفہ حضرت غوث الاعظم محی الدین عبدالقادر
 جیلانی سے حبیب پیکار شاہ حضرت شاہ بلاول قادری سے لاہور سے و اجازت
 روحانیت حضرت غوثیہ عظیمیہ حمید فارسی سے نہایت مقبول و مطبوع و تحریف فرمود
 رو برو سے جہان گیر و شاہ جہان بادشاہان پختا سے عزت و حرمت تمام پیدا کرد
 و حکما بادشاہ در لاہور سے سے گفت علما سے ہند را بر قول و فعل و سے
 جانکے اعتراض و حکام عہد را از حکم شریع کہ بقوت سے سے جاری شد سے
 جاے انکار و اعتراض بود سے و شیخ عبدالحکیم فیض طریقت ہمس از اکثر مشایخ
 عظام حاصل کردہ بود و بخیرست شیخ احمد نجد و مسرہ ہند سے غایت اعتقاد بہم
 رضا شید و اول کسیکہ شیخ احمد را بخطاب مجدد الف ثانی باو کرد او بود شیخ احمد
 اورا بلقب آفتاب پنجاب بلقب ساخت و فات و سے بقول
 صاحب مخبر الواصلین در سال یکہزار و شصت و شست ہجری سے است از مؤلفات
 جو عبدالحکیم آن و سے بخدا بر دنیا سی دون شہد بخت مقیم اندا شدی سال تاریخ او
 و سے مخزن عالم عبدالحکیم خواجہ محمد نیاز سے کشمیر سے قدس سرہ
 در اوایل یک سب ہزار سے انتقال داشت ناگاہ جاذب جذب حقانے
 و انگیر حال و سے شد و کشتان کشتان بخیرست بابرکت حضرت شیخ موسیٰ
 کبر و سے کشمیر سے شہر و بشرف ارادت مشرف ساخت و درے در اندک
 ایام باین چستی و چالا کے متوجہ راہ سلوک شد کہ بہت تن و دل در بندت

کہ زبان زد قاضی عام ہستند واقعہ قتل سربراہ مقتول بقول صاحب مخبر الواصیلین
در سال یکہزار و ہشتاد و پنج آمد و مراد پیر الوار در سب سے است از موالف

آنکے ولی کہ سرکش نام است | بود از جام عشق یک دست | سال فتنہ شیخ از خرد حسبت
گشت پیدا کہ سر و دست | شیخ داؤد و المشہور بقبیلہ مالو کشمیر کے قدس سترہ

ذراویل کار نمک فروئے کر کے لیہ لزلان بخیرت خواجہ یوسف کانجو کشمیر کے

حاضر آمد و یوسفیلہ جمیلہ و کے بخیرت شیخ بابا علی بھار سے کہ از خلفائے

خطام بابا ہر دے رشی بود مرید شد و حاضر شد و تحصیل کامل یافت و باوجود سیکڑی

بود انا بتوجہ مرشد کامل الیاب علوم ظاہرے و باطنے بروعی مفتوح گشتند

و احادیث و آیات قرآن را بحد دلایل شریعت و طریقت معانی شرح میکرد

و خوارق و کرامت بسیار بے اختیار از دے ظاہرے گشتند و برائے حصول

قوت حلال بکار زراعت و شکار و اشتغال مینمود و وفات آن جامع الکیالات

بقول صاحب تواریخ دو مرتبے در سال یکہزار و ہشتاد و چہرست و مراد پیر الوار

د کشمیر است و درج تواریخ اعظمی است کہ بعد وفات شیخ داؤد بلاحسن خوشنویس

کشمیر کے کہ از مریدان باقیقا د آن قطب الاوتاد بود و در فکر ہم رسائے مادہ تاریخ

وفات افتاد و وقت شب در خواب دید کہ شیخ شریف آورد و ارشاد نمود

کہ اے ملا محسن برائے تصنیف تاریخ وفات من محنت کش و اگر خیالہ تر

شوق است تاریخ وفات من ع غمست یعنی از عین عبد و از غین غلام اللہ

ز دنیا بہت چون وقت اقامت میر داؤد و شیخ یال مسعود و وصالش متقی دولیش گفتہ

دو بار از دست لافخ داؤد و سید ابوتراب المعروف بشاہ گداسی

قادری شطرا سے لاہور سے قدس سترہ سید حسینی است

و ہاش از شیراز چون طلب حق از شیراز برآمد و پایہ ہندوستان نہاد و در کجرات

رسیدہ بخیرت شیخ وجہ الدین گجراتی مرید شد و کمیل سید چون پیر و شہتیر

و سے وفات یافت در لاہور شریف آوردہ توطن گزید نسبت آبائی و سے

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

تاریخ و وفات	ناب هزار و پختاب و یک ہجری است و مزار کوہ بار در لاهور است و وفات	قافنی کچھ افضل کرد از قاضی علی او عالم خلفائے آخناپ بود و رسال یکیر از نو
شہ گداسید و سنی	بندہ حق خاک پای پتر آب	گفت تاریخ وصال او چند
شہ ولی سید گداسی پتر آب	تاریخ و وفات قاسم	افضل از مولف
کریم اکرم و شیخ مسکرم	شہ ابن کریم افضل محمد	و شمس طالب افضل از نال گو
ذکر یکیر دوم فقیر سید	شیخ نجم الدین الشہور بابا	با سنی رکنی
<p>کشمیر کے از خلفائے عظام و میران نیکام خود بر مسو وانی کے کشمیری است و بعد اتمام سیر سلوک در موضع کہوٹے پورہ آمدہ و زریہ دمان کوہ شاہ کوٹ کہ بہ تخت سلیمان علیہ السلام سرفست سکونت و زریہ و بحالت تجرید و قبیہ بتنہائے لبرنے بر دیون شاہ جہان بادشاہ در کشمیر شرف برد و اسب و اسب خان و غیر زیر اعتقاد تمام بجز سب شیخ پیدا شد و بابت وقت و سنی خلق کشمیر و ولایت و کرامت آنحضرت الگاہ گشت و خلقے کثیر بجلقہ ارادت و راہ و قبولے عظمت و عقود حاکم کشمیر وے نمود و شیخ کچھ فتوح میر سید جہان و زریہ خدا و صفتی کرد و بجمہان میر سید روزے خواہر شیخ یک شرفی از زریہ دایا بلا اجازت شیخ امتاناً بکشت و در سرب و خویچہ پیچنے الحال بدر و شکم مبتلا گردید و اشرفی از سرب بز آورده پیشکش نمود و شیخ جہان اشرفی بونے از زانے داشت و من مود کہ استخان و درویشان سکینان بناید کرد و وفات وے بقول صاحب تواریخ دومے در سال یکیر و پختاب و دو ہجری است و مزار کوہ بار بخت کشمیر مساکن و بیت از مولف منور گشت از دنیا برد و اس جو آن شمس لکھنؤ و لکھنؤ زمر و رتخالش جلوه گر شد جہال الاصفیاء نجم الکرامت میر محمد علی کشمیر قدس سرہ فرزند و لہند میر محمد نازک قادرے کشمیرے روزے آواز ہر برادران اگر چہ جوڑو بود اما عظمت بزرگے خدا داد داشت و بیعت وک ادا</p>		

لیکن از ہشتاد و دو سال کی عمر قطعہ تاریخ از مکتوب
گشت روشنی جہان سخنان طبعش فیاض آفاق است نیز نور حق پر نور طلب عالم جوان

بابا زاہر نا کامو کشمیر کے قدس سرمدہ خلف الصدق بابا شریف نا کامی
و خلیفہ حضرت شاہ حقانے قاسم است اول بیعت سے نجدت والد نیر گوہر است
و تربیت و تکمیل از خدمت شاہ قاسم حقانے یافت تھا کہ شبے شیخ زاہر
لغیر ادا کے نماز تہجد نجدت شاہ قاسم میرفت و چند اجاب ہم کاب داشت
و چنانچہ بدست او سے از خدمت برونما گاہ بادند و زید و چراغ گشتہ شد زاہر
بابا انگشت سبب دست راست خود را باب دہن ترک کردنی الحال انگشت مانند
شعبہ بیرون رفت و بان روشنی در خانقاہ بابا قاسم رسید خواجہ قاسم اور ا
بدا بحال دیدہ در غضب در آمد و فرمود کہ اگر اینچنین قدرت داشتی چرا باد را حکم نہ
کردی کہ سپر آغ ترا گل نیگر و کہ حال تو مستور میماند حالا از خدا خواستم کہ باین
شوشے و تندے باقی لبورے بعد چند روز آتش از غیب در جملہ
مسکن بابا زاہر افتاد و خانہ بابا را ہم سیوخت در آن حال بابا زاہر با مردہ خود بیعت
بر آوردن صندوقے اندرون خانہ رفت قضا کار از سقف خانہ چندے نختہ ہا
سوختہ ہر سردے افتاد و نہ شیخ بان آتش سیوخت و بقول صاحب تو از رخ
اعظمی انوار اقمہ در سال لیکن از ہشتاد و دو سال کی عمر قطعہ تاریخ از مکتوب

کرد ملت چوزین جہان فنا در جہان شیخ زاہر اہل فلاح طبعش نیکوخت کن تحسیر
ہم بخوان شیخ زاہر اہل فلاح سید حمید بن سید سعید بن فتح بن حاجے

ابو بکر بن سید عبدالقادر گیلانے لاہور کے قس سرہ
از سادہ عظام و مشایخ کرام جامع شرافت و نجابت بود و در علوم ظاہری ممتاز و تمام علوم
ہدایت و ارشاد لبر برد آخر تاریخ چہارم محرم الحرام سال یکہزار و نوادین دار فانی
بوصال یزدانے پیوست و در لاہور مدفناات آبا سے کرام خود مدفون گشت
بعد وفات دے سید عبدالقادر زینت افزا سے سدا ارشاد گردید بتاریخ نیز ہم

مدفون شد بعد سے سال بسبب کثرت آب و قرب آن لمٹش مبارکش را انجاء فرمودہ بیجا سے دیگر در محن خاندان و من کروند از مولف	
چون حبیب دار دنیا خست است این سال وصل آن فال از قبل ایسا مشتاق و شیخ صادق است هم حبیب بن شیخ جلیل مولانا محمد امین کاٹنے بلند میر کے	
کشمیر کے قدس سرور از عدم علماء و مقیین فقہائے تحقیقین بود و در اکثر علوم تالیفات مفیدہ و اندویر بسیار کے کتب متداولہ حوائشے نوشت	
و شرح کرو و در علم فرائض و نظم و نشر رسائل و غیر تفصیل نمود و اوقات شریفہ خود و قناعت و توکل و صحبت علوم کے گذرانید و طلباء کے کشمیر میں مولانا غنائت کشمیری	
ملا محسن بخیرہ شاگردان و سے بودند و در آخر عمر برائے تہیہ جنیز و دختران خود کہ سجد بلوغ عمیدہ بودند سفر ہندوستان اختیار کرو چون فائز و پہلے شہر بود و	
بغلیط بیجا سے دو از ہر خورند و دیگر و ند و عالم منام مولانا اشارے وقت کہ مہم تر کفایت کرو ہم کشمیر بود و در رس علم مشغول باش پس مولانا از پہلے	
مسا و دت کشمیر کرو و وفات آن جامع الکمالات بقول صاحب تواریخ دوم کے و در سال یکہزار و یکصد و نہ ہجری سے است از مولف	
رفت از دنیا بعد و س برین چون ابن نور تقیین شیخ زان اطلب محبت مقتدا گو رطلتیش ہم دیگر فرات علی شیخ زان میر ناچو کشمیر کے قدس سمدہ فاضل اکبر	
و عالم تجرب بود و در علوم ظاہر و باطن نسبت ارادت و شاگردے خواجہ حمید چرخے و خواجہ محمد داشت و تمام عمر در تدریس و تلقین و قناعت گذرانید	
و نز اہل دنیا حاجت نبرد آخر در سال یکہزار و یکصد و یازدہ ہجری حق پیوست و شیخ عالمین تاریخ وفات و سے درج تواریخ اعظمی سے است از مولف	
چو از دنیا بعد و س برین رفت اجاب شیخ ناچو میر حق باز شہداء محبت گو و صالحین دوبارہ سر کامل تاج ابرار حضرت شہداء محمد قادر سے صومر و در سے	
و کبر و شک کشمیر سے قدسین سندہ از سادات عظام حسینی و کیلائی است	

[illegible]

میرزا محمد علی	میرزا محمد علی	میرزا محمد علی
میرزا محمد علی	میرزا محمد علی	میرزا محمد علی

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

نمود و در کشمیر قریب بایست و منظره خوارق و کرامت گشت و وفات و س
در سال یک هزار و یکصد و هشتاد و هجری است و فرزند پسر او در کشمیر محله بلبل سنگ

زیارت گاه خلق است از مولف

وقت زمین در محبت عثمان امیر تاریخ و سالش هر روز شد عیان اهل برایت عثمان

شیخ محمد با ششم حشمت و سهروردی کشمیر کے قدس سرہ

از قبیلہ سوداگران کشمیر بود و در غفوان جوئے مسافر شد و بقیام پٹنہ رسید و بعد

حضرت شیخ یحییٰ حشمتی مرید گشت و خرقه خلافت یافت و بر کشمیر آمد چون طلب

خدا نمود و بانی بود از خلفا سے بابا الفیض الدین سهروردی فیض سلسله

سهروردیه حاصل نمود و بموضع خانانہ وطن گرفت و بعد ایست خلق معروف ماند

وفات و سے بقول صاحب تاریخ دوم سے در سال یک هزار و یکصد

و تیره هجری است از مولف

شد دنیا ششم اجلال شست آفتاب خلد گو تاریخ او ہم بغیر ما ششم اجلال شست

شیخ عبد الرحیم کشمیر کے قدس سرہ از منودان کشمیر بود چون جاذب

عجب ربانے اور انجود کشید بعد مست شیخ نجم الدین المشهور بابا یحییٰ سید و مشرف

باسلام شد و تعلیم و تلقین و تکمیل یافته از بزرگان وقت گشت و در کار ارشاد و عمر سے

نمود و صاحب تاریخ اعظمی سیفر ماید که شیخ عبد الرحیم سید است شیخ نجم الدین

فیض سلسله کبرویه از بابش الدین کبر و سے نیز حاصل کرد و در ماه شوال سال یک

هزار و یکصد و بیست و هشت حق پیوست از مولف از دنیا می و من شد رحمت دان

چون صاحب حال عبد الرحیم تاریخ فرجیل او گفت دل که محمد دوم اجلال عبد الرحیم

فرز احیات بیگ کشمیر کے قدس سرہ از خلفا سے

نیز محمد کبر و سے کشمیر سے است و از شیخ آدم بنور سے است و سید سے

محمد و سے نیز فیض محبت اند و خت و در کشمیر علم شینت افزا خت و در دنیا

را کعبه در سقا تید محفل خلد منزل دمنے خالی از فیض عشق و ذوق و شوق

کردید و چون از زمانه معتدل طلقش خاموشی در حیدر گویا هم بخوان میر محمد قاسم حیدر

مولانا عنایت اللہ شاہ کشمیری قدس سرہ از اعظم علمائے کبریا فضائل و اشعار و مشایخ متاخرین شہرست از مولوی ابوالفتح کلو و مولانا عبدالمکثید زکری و فرزندان خواجہ حمید جبرخی تحصیل علم نمود و در اندک زمان بر علما ہے وقت نفوذ و تفصل حاصل کرد و کتب مجاہدہ سید زبان حق ترجمان خود حفظ داشت و نحو از ان متوسل مولانا سے روم شایق تربو و چون در علوم ظاهر کامل و اکمل گردید بر اسے حصول اسرار طریقت اول بخدمت شیخ صنفہ اللہ کارو کے سرمد ہے حاضر شدہ و فضل طریقیہ عالیہ حمیدہ مجید گشت و بنوہ اول سلطان الافکار بر وجود برکت اسود و ہے جارے شد من بعد کشمیر آمد و دیگر مشایخ کبریا سے روید کہ کشمیر بود و تکمیل سید و خرقہ ہائے خلافت حاصل کرد و دو عطا لکھنای و برایت خلق معروف اندا خرداہ شعبان العظم سال کبیر از کعبہ و بست پنج رحمت حق پیوست از مولانا

چو شیخ عنایت لطیف الکا زدنای دون یاد خلد جاں تارچ ترجمیل ان شاہ دین گویا عنایت و لے بخت

خلعت حافظ محمد شریف طبع شہر ہے است و با وجود تکمیل تحصیل در علوم ظاہرے و باطنی در علم طریقت ہم مدعی ہے داشت صاحب تواریح دو مرتبے سفیر ماید کہ روزے حکیم عنایت اللہ تقریب بہرست کوہ شریف بردنا گام و دیوان یاران جو بہ زبان آورد کہ اگر چه ارادہ مصمم داشتیم کہ چند روز در میر و شکار بگذرانیم اما معلوم شد کہ بار امر اجبت شہر زود ترست و یکے از اہل مجلس از اسپ ہسم مفید و باران رحمت اسے ہم نازل شود و از امر اسے شہر شخصے ہمیر و پس بہانہ روز بعد نماز پیشین جلوس در عیفر خان ناظم کشمیر حاضر آمد و گفت کہ محفر خان ہمیار است و شمارا نے طلبہ شیخ مجروح شنیدن بر اسپ سوار شد و ترشح باران ہم آغاز گردید و خود شیخ در راہ از اسپ بیفتاد و قبیل ان رسیدن شیخ در شہر خبر رسید کہ محفر خان

و خادمان و مریدان را هم بذكر جبر برآید که در سیه چون عمر مبارکش از شهادت تجاوز
نمود و تا پنج شش و هفتاد سال کینزد و یکصد و بیست و شش کشته و فانی یافت

مددجو از خانه خوف فونی شد از مولا

نہان گشت مرشد محمد رفیق تبایع نثر جمیل او از حسنہ عیسان گشت مرشد محمد شفیق

قاضی دولت شاہ عینی لیوے ہمارے قریب سے

و نه شهر هم از بلاد روس است و نشو نما دره نما را یافت و در آنجا بخوابد

سید میرزا شریف بخارا سے اکملیہ رسید و تکمیل نامہ رسید و باطنیہ یافت

و به کمال است و منور است و فایز شد و سالها سال در ولایت مأمور شده و در

ترکستان) باغاده و افغاضه و ایران) حق مصروف مانند و در او اخر عمر به اراده سفر زیارت

حرفین (شعر) من از روی تو که تان حرکت نمود و از راه کاشنیر به کشنیر آمد و زیاده از

سهم سال در آنجا مسکونت گرفت و خلق کثیر را از ادب و خوشن ساخت بنام

بقدر طواف کعبه از راه هندوستان سستی نمیشود و بدین واسطه در تقصیر از امتیاز ایشان

مسلم خندسار در انجا خست اقامت انداخت و در آنجا بود و ادا حاکم و حاکم

کستای خندان سبای که تو به استیلا نمودی در رسد و ما نیز و هم شوال سال یک هزار

و کھد دست بهشت را که اسے دے گا اگر وہ قطع از منہ لے

فوتی که از آنجا که در این کتاب مذکور است

۱۱۲۶
 دست چوبان و در بران کبود
 سواد دوت و سی غایبها
 گفت حاج حسن سرور

سازمان اهل دولت تمام رخ آمدند و مولانا جیون قدس سره

از علماء عظام و متقنات و الامام وقت خود بود و استاد او زینب

عالمگیر بادشاہ و شاکر و مولانا الطیف الدہرجہان آبادی است و کتاب بفسیر احمدی

وشرح آیات احکام قرآن از عمده تصانیف می است وفات

آن جامع الکملات در سال یک هزار و یک صد و سی و هجری است از مؤلف

شیخ احمد بن علی بن فضل انزلی
 متولدین دنیا بحکمت بارگاه
 موهبی عشق شیخ احمد وصل است

میرزا کاظمی شیرازی برحقہ قدس سرہ

[illegible]

حیدر علامہ فوہد محبت تمام داشت و فواکد سلسلہ کبریہ و دہر و رویہ و نیز نسبی کہ خواجہ
 ابوالفتح بہار شیخ عبدالحمی محمدی دہلوی حاصل شدہ بود از وی حاصل شدست
 و وی در تمام عمر خود چہل و نہ بار تاج چہل و چہل روز در خلوت نشست و در ایام
 خلوت سوا سے ذکر حق چیز سے از ماکول و مشروب مطبوع طبعش نبود سے وفات
 وبے در سال یکزار و یکصد و سہ و چارہ تاریخ پانزدہم ماہ شعبان السظمت از مولف
 شیخ عبداللطیف واصل حق بافت در واصل حق دنیا بار افاضل کبریا مار شیش
 نیز فرما غزنی شہ الاسلام میر شرف الدین کشمیر سے قدس سرہ
 فرزند دینند خیر ابوالفتح شاد سے پور سے کشمیر سے است و در عنوان جواب سے
 با کمال کامران سے تسلیک راہ طریقت پرداخت و اگر چه بیعت و سے سجدست
 والد نیز گواہ خود بود اما دیگر مشایخ عظام مہم اغذ فیوض طریقت کرد و ہر سالی
 کہ سجدست و سے حاضر آمد سے از صفائے باطن بر مطلب و سے خبر دار گشتہ وفات
 و سے بقول صاحب تواریخ اعظمی در سال یکزار و یکصد و سہ و پنج تاریخ پانزدہم
 ماہ مبارک شوال بوقوع آمد از مولف
 چو زیر زمین رو خور نہفت اپی سال تحصیل آشاہ دین خود میر اشرف جو احمد و گفت
 میر محمد ہاشم قادر گیلانی سے سہرورد سے کشمیر سے قدس سرہ
 از علمائے سادات حسنی است و نسبت آبا سے و سے بدین صورت صحبت غوث اللہ
 میر سید کبیر محمد ہاشم بن سید محمد عیلا بن سید عبداللہ بن سید احمد بن سید عمر بن
 سید ابراہیم بن سید حسین بن سید محمد حمزہ بن سید یوسف بن عبد الرزاق
 بن سید مہدی بن سید سہو بن سید محمد بن میر حسن بن جیات میر بن محمد صالح
 بن حضرت غوث الاعظم قطب العالم محی الدین شیخ سید سلطان عبدالقادر جیلانی
 قدس اللہ سرہ العزیز و سے کوہ راہ عبادت بحر معراج ہدایت صاحب السکرام
 و المناقب بود و سہ یکزار و یک صد و سہ و پنج لغزہ ماہ شعبان کشمیر نزول فرمود
 و شبانہ روز در تلاوت قرآن میگذرانید و از آمد و شد مردم و آئینش خلق فرماشت

زندہ دل خود کے مرید و حواریین کے گھرانے و گھر سے مرید سید محمد عوف کو الیاس کے
 ہستی و بیون سے لبر ہفتاد و سال کے رسید پر رعائے قدر اور انجمنیت شیخ برہان
 مسافر اور وہ و بناوٹ مشرف ساخت و شاہ برہان اور ابراہیم تربیت
 فاضل سے و ہاٹنے حوالہ شیخ عبداللطیف فرمود و سے تربیت فاضل و باطنی
 از شاہ لطیف یافت و از غایت جذبہ و کشش اوراق خطاب فتح شاہ سرت طالب
 شد و ز پیشگاہ مرشد ارشد سمیت لاہور نامور گردید و تقاضا کہ وقتے دریا کے
 راوے چاہی و وہ طغیاں سے اور و کہ آبش متصل دیوار حصار لاہور رسید و حاکم نجف
 و اقرانہ و قریب اسعد فاضل دعا فرمود کہ برب و ریا و و بیست ام من پڑیا
 برسان کہ فرمان فتح شاہ اہست کہ از جائیکہ آمدہ بروے درندہ تاقیامت قطر آب
 در خود و خواہے یافت حاکم لاہور بچیان کرد و فی الحال آب دریا کم شد و بحالت
 قدیم عود کرد و تقاضا کہ روز سے شیخ چوبے خشک از درخت برنا بدست خود
 بدست شیخ روشن خاموش خدیش داد و فرمود کہ این را در زمین قایم کن چون قایم
 کرد و فی الحال سرخ گردید و شیخ برگ بر آورد آن درخت تا این زمانہ موجود بود و آشد
 بیکو مت ربیت سنگ چون و سے ٹوکیدہ فرامیست و مسکن متصل مزار آنحضرت
 تعمیر کرد و درخت منبرک را از بیخ بر آورد و وفات آن جامع الکملات باقوال صحیح
 در سال یکہزار و یکصد و پنجاہ ہجری و مزار پیران پیران لاہور زیارت گاہ خلق است

از موالفہ شیخ شاہ شاکشاہی و وہ جان رفت چون دہ خلدین دارالحق

ظفر سال انتقالش شد عنان فتح دین قباخ ابواب زتن پیر محمد اسماعیل کپروی

کشمیر کے قدس سترہ در عقودان جو اسے محبت یزدانی و اسنیکر حال

و سے شہر و بکدست مولانا محمد شریف بخار سے رسیدہ سلسلہ کبریا مرید شد

و توبہ کبیل و پشا و داد و دے در آنجا گذرانی و کبریا ان کشمیر شریف برو و ہما بجا

توطن کو پیدادام عمر ہدایت خالق مشغول ماند آخر در سال یکہزار و یکصد و پنجاہ و سے

وفات یافت و مین عمرش ہشتاد و پنج سال بود و فی الحال پیر ابو قار

25

و ان محامی سکونت دارد و خواجہ ایوب چون نسبت خلافت از مولانا محمد تقی بانٹ و پسر زند
 میرزا شمس ترک علایق دنیا کردہ و زہد و ریاضت و تقویٰ عمر عزیز بسر برد و بخواندن مثنوی
 مولانا روم شوق انجام داشت نقیست کہ وقتی شخصی بخدمت خواجہ ایوب
 سبق مثنوی میخواند و معانی بیتے از آیات مثنوی کہ شور بر حقایق و وقایع بود
 نفہم ناقص و بے غی آمدند تکرار ملاحظہ فرمائی کہ در آخر تنگ آمد و بلا حصول تسلی
 خاطر از خدمت خواجہ برخاست بہمان شب در خواب دید کہ مولوی جلال الدین
 رومی بذات مبارکات خود و شریف آورد و فرمود کہ خواجہ ایوب او بیسے سن است
 و از روح من فیض کامل جوئے رسیدہ و معانی بیت نکودہ هر حکم میفرماید صحیح
 و بجا است پس اشخاص علی الصبح بخدمت خواجہ حاضر آمد و تذکرہ خواست و عرض شد
 و حضرت خواجہ ایوب در شرح مثنوی میفرماید کہ چون غلبہ شوق و اشتیاق
 ذوق تالیف خرج مثنوی در خاطر منبہ از خواب غفلت و از تصور اوراک و تصور
 ختم جرات نمی توانستم کرد و درین خیال بودم کہ روزی برائے استحقاق
 اجازت کتاب مثنوی را بر گزفتم و بعد از حصول اشارہ و اجازت تالیف و حصول
 این مقصود فال بر کشودم و بر صفحه کتاب این بیت بر آمد بیست

ای میاں اربع حسام الدین بابا دے سفال روح سلطان ہوا مثنوی را شرح و مشرح اور

مثنوی اسمان اور اروج وہ ہیں از دل برے این فال مبارک قال کمر محبت

چیت برستم و بنوید آن پر دامن و کتاب شرح مثنوی در سال یکہزار و سبت علیہم السلام

پوشید و قطعہ تاریخ اختتام شرح نکودہ مصنف حضرت خواجہ مندرجہ شرح

اینست قطعہ یافت شرح مثنوی مولوی خلعت اتمام از لطف خدا

گفت تاریخش گوشن جزو طرفہ شرح مثنوی جانفزا و ارقع و فاست

خواجہ ایوب بروز چہ شنبہ سبت و یکم ماہ چہارم سال یکہزار و یکم سبت

و پنجاہ و پنج ہجرے بود قوج آمد و مزار پیر انوار در لاہور گورستان مقبرہ عالیہ

لی بی حاج و ناج است اندھو کہشت جناب خواجہ ایوب مسود

<p>و حضرت فاضل گما ہے کمال داشت و از بقا سے ہند و علمائے ولایت احمدی و بر قیل و فعل و سے جائے اقرض من بودی با جو و شرف علمی و جو ہر ذائقے خود را با اکثرین درویشان با نوازاہ گئے شمار می کرد و شب و روز در تدبیر و تسلیم خلق بجان سے گوشید صدر طالب علم اندان شیعہ فیض بہر و باب علوم دینی و دنیا سے شد و تفسیر جامع صغیر کہ و فہمیدن معاصرتے تفرستے بر تفسیر جلالین تفہیق دار و از عماد نقیانیست و نیست و فاست آن جامع الکمالات با قوال محسن و زمان کمال</p>	<p>بکھیر و ہمت و پشت جہر نیست از موکلف میر ستم سے واسے گفت سرور لبال علیت او نیز کن عاشق بہشت و ستم سال بر حیل آن تھے و تھے شاہ و سلسلہ الشہ</p>
<p>محمد شہ در ہلو سے بن مولو سے عبد الرحیم و ہلو سے قدس سے از علمائے عظام و فضلاء ذوالکرام حضرت و سلسلہ است و علم و فضل و ورع و تقویٰ شائے بلند و راجع از ہند داشت تمام عمر عزیز در تدریس طلباء سے علم صرف ماند و تفسیر تمام قرآن مجید و موسوم بفتح الرحمن کہ مقبول تفسیر عیام است تفسیر کردہ و نیست و فاست آنجا در سال یکہزار و</p>	<p>کیمید و ہمت و ہمت و ہمت از موکلف و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ الیہا چارہ نیا بخت گشت راہی و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ</p>
<p>و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ</p>	<p>و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ</p>
<p>و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ</p>	<p>و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ و سلسلہ الشہ</p>

ظاہر و باطن ہو نہ از کون شد جز از دنیا بفضل از دے در جهان یعقوب محمود اکبر
 ای کاش بہت خوشید جان ہم بخوان یعقوب خود تم اکبر قطعہ تاریخ وقارت
 بسید فضل علی محمود شہد دنیا چہ در بہت برین جامع فضل و علم و حلم و علم
 میر فضل شاہ سال تارنیش ہم بخوبیش ز فضل علم ساعلم خواجہ حافظ عبدالحق
 موسیٰ قدس سدرہ الغرر از عالم اولیا و کبرے مشایخ خاندان عالیشان
 اولیہ است صاحب وجد و سماح و شوق و ذوق و سکر و جذب بود و در فقتہ
 بنائے عالم و رتبہ بلند داشت و فیض باطن از روحانیت طائوس میں حضرت
 اولیہ فرستے یافت و صاحب اجانت و تلقین گشت و تمام عمر ہدایت و تلقین
 طالبان حق گذرانید و چون از آبا و اجداد صاحب علم و فضیلت و حفاظت رکن بود
 جامع فضل ظاہرے و باطنے گردید و حافظ ظاہرین حافظ محمود بن حافظ یعقوب
 والد ماجد سے عالم عامل و حافظ کامل و صاحب فتوے و استحکام بود و چون
 مجاذب حقیت خواجہ راسبو سے خود جاذب کرد اول باتفاق سید سہل شاہ
 مقصود سے و گلشیر محمد برادر خود بارادہ بہیت بندہ حضرت شیخ عبدالحکم قادری
 کو از اقطاب وقت خود بود و بمقام تنبیہ قشرف بر و شیخ عبد مرقدہ گلشیر محمد را خرید
 خود کرد پہلی شاہ ارشاد نمود کہ حصہ باطنے تو نزد شاہ عنایت قادری و مقصود است
 خدمت و بنے حاضر شود بخو اجہ عبدالحق فرمود کہ نصیب تو نزد شخصے است
 کہ زمین جہان خانے بہالم جاو دے رونق افز است منتظر عنایات نیروائے
 بوفہ در خانہ خود لیبارت مسجد مشغول باش و بخو اندن درو و مستغاث طوبت
 نمایر تو خود بخو نزد تو موجود خواہد شد پس خواجہ از اینجا حرکت شدہ بجاہ خود آمد
 چون چند ماہ بران خیال بگذشتند روز سے خواجہ بحالت تہتا سے و حجرہ خود
 در و در شریف منو اند کہ ناگاہ شخصے اور اسنے طلبت یوسف ثانی نے از گوشہ
 حجرہ ظاہر شد و رو برو آمدہ اسلام و عملیک گفت خواجہ جواب سلام داد و بچہ دیکہ
 گامش بر چہرہ پرا نوار شخص افتاد بہوش گشت تمام روز بہوش ماندہ و بعد

مبارک و نئے شبنم و نباتات آن جامع الکبالات باقول صحیح تالیف ہفتم ذی الحجہ
 سال یکہزار و شتاد و پنج ہجری سے است و مزار پر انوار بقام مبارک پور متصل بہ اولیور است
 و انحضرت سے فرزند ارجمند سید حافظ صالح محمد دوم و سہ محمد سوم قطب الدین دشت
 کہ ہر سہ صاحب از اولیائے اہل کرامات و وجد و سماع و شوق و ذوق بودند
 و قطب الدین در عمر خود سالی بجاالت و وجد و سماع لبو سے آسمان پرواز کردہ
 برفت در چشم مردمان غایب شدہ یا برائی پیوست و سفید عارضت کہ مزارش
 در بریلے و شیخ محرم کہ بقام لبو اسودہ است و خواجہ حکم الدین صاحب السیر
 از خلفائے عالی شان آنجناب اند از مؤلفات و تصانیف از حق بچون خالق نامور
 رفت روح پاکہ بعرش اقدس و شریکین سال و خود شہید اطفال از فرزند و ہم و دیگر محبوب خالق نامور و بچون
 شیخ حکم الدین صاحب السیر و سید بن حافظ محمد عارف بن
 حافظ محمود قدس سرہ از اعظم مشائخ و کبرائے خلفائے خاندان
 عالی شان اولیہ و مرید و خلیفہ و نیر اور عمر و شیخ عبدالحق اولیہ است و
 نایدہ کثیر از پیر و متفقین خود حاصل کردہ صاحب وجد و سماع و حالت سکون و شوق
 و ذوق و محبت و عشق گردید اکثر اوقات در جذب و سکر گذرانیدہ
 و استغراق و بے خبری بحال داشت و در اقالیم رو سے زمین سیر کرد
 و از غایت سیر و سیاحت بسیار محال لب بجناب صاحب السیر گشت نقلت
 کہ چون خواجہ عبدالحق شیخ حکم الدین را مرید خود کرد و فرمود کہ بر مزار پر انوار و بچون
 مشایخ چا ولیا کہ از اولیائے مستقیمین و مشائخ رو سے زمین است و روضہ
 مطہرہ و سہ در آن سرزمین زیارت گاہ خلق است روضہ متکلف باش کنائش
 کار نو و وقوع آید پس شیخ حسب الارشاد پیر و مستگیر بر روضہ مطہرہ شیخ چا ولی
 روضہ متکلف شد و تا چہل روز بہ خود خواب و آنجا بجاالت صوم بجا ربت
 حق گذرانید و بہ کمالات کامل رسیدہ و چون از غلوت بیرون آمد خواست
 کہ روضہ انظار کند خاطر فیض بافر مینودہ کنار کہ بندہ می بر گویند و غیبت کرد و

[illegible]

مستور است چون شیخ در آنوقت وقت نوش داشت عصا کے مبارک دست
چشم بند و ارشاد گرفت و در سے زمین منوک عصا بجاوید و صرہ پالندہ روپیہ
از زیر زمین برآورد و حوالہ سایل کرد و دروند پیشتر شد سایل چون نقد مراد بگفت
یا جنت طبع دیگر دامنگیر حال او گشت و اندیشید کہ درین زمین بیشک خرمینہ و فینہ
موجود است بعد کثرت بر سے شیخ تمام و کمال خواہم برآورد پس بہا بجانہ است
وزمین را بکاویدن آغاز نمود و هیچ سر آمد ملکہ نقد اولین ہم از نقش مفقود گشت
گر یہ و زردی آغاز نمود و عقبت شیخ آواز مسکریہ دہید شیخ چون از حد آ
وئے آگاہ شد بایستاد و اتفسار حال کرد و سایل ہمہ احوال بحشم اشکبار
ظاہر ساخت و گفت بشامت طمع نفس طامع محرم باندہ نیست طمع را
سہ حریف است ہر سہ ہی + از ان نیست مہر مطہان باہمی ہست شیخ را بروے
رحم آمد و بار دیگر زمین را بچساک مبارک کاوید و بہمان صرہ مفقودہ شدہ و
از زمین برآورد و حوالہ او نمود و تقاضاست کہ چون حالت سکر و استغراق و وجد
عاید حال شیخ گشتی تا یکیک روز و یکیک ماہ و چہار چہار ماہ بیہوش ماند و
پدید حالت کہ هیچ خبر از عالم ظاہر نہ داشتہ چنانچہ وقتے متصل قصیہ شہر را
بر کنارہ غدیر سے کہ آب بہتاد داشت و بسبب ہم بزرگال بلبل بود شستہ
سماج نے شنید چون بحالت وجد آمد انچنان از مجلس سماع حبیب زد کہ در
آب بفتاد و در تہ آب فرو نشست چون ساعتے بگذشت و ہم مبارک بروے
آب ظاہر نہ گشت خازان تجسس و تلاش مصروف شدند اما از آب
غدر یہ هیچ نشانے از ان عالمے نشان نیافتند آخر دانستند کہ شیخ ہم
مانند شیخ قطب الدین بن خواجہ عبدالخالق از چشم ظاہر میان غائب شدہ
با بڑال پیوست بعد چار ماہ چون آب غدر خشک شد زمینداران دیدہ بر آ
داشت گندم در زمین غدر بلبلہ راستے شروع کردند حین قلبہ راستے
منوک قلبہ بازوے راست شیخ در زمین ظاہر گشت دانستند کہ در اینجا

اللہ اکبر گفت گنجشک حالت وجد عاید حال گشت و بحالت سستی بر زمین بنیاد و غلطید
 و باز پورہ اند کردہ بدینار رفت پیمان ہر بار کہ امام اللہ اکبر گفت گنجشک ازینار
 بر زمین آمدن و غلطید سے و بر فتنے و شہوت پیوستہ
 کہ حضرت صاحب السیرانہ خلفا سے نامدار و مریدان بلند اقتدار بودند کہ حصہ
 و آخر ازان خوانانہما سے آئے یافتند اول حافظ قمر الدین ساکن موضع کوٹھہ
 قائم رئیس کہ پرنوایہ سر فرزان خان حاکم ملتان بود و دوم شیخ محمد سلیم قریشی ساکن
 میاں نے سوم شاہ ابو الفتح ساکن موضع منو جہا م خواجہ سلیمان کہ مزارش
 متصل مزار حضرت شیخ است پنجم شیخ محمد انور ملتانے کہ بجوار شیخ اسودہ است
 ششم شیخ الداد ساکن ڈوڑہ غازیجان کہ مرقد مقدس او در شہر ملتان است
 ہفتم دیوان محمد غوث جلال پوریہ اولاد پیر لال قتال ہشتم شیخ دوست محمد
 کہ مقبرہ سے درجہ انکڑ زیارت گاہ خلق است نهم حافظ عبدالمکیم قار سے
 ساکن قصبہ اشار سے کہ در قرآن خواندن او اسے حق تلاوت آن مجملہ پانچا
 تاسے نداشت سواسے اذان شیخ عبدالسلام جو گے را کہ ذکر خیرش بالا گذشت
 نیز خلیفہ دہم شہا کردہ اند وفات آن مخزن الکملات بتاریخ پنجہستم شہر
 ربیع الثانی ہجری سال یکہزار و یکصد و نو و بیست ہجری است و مزار پیر انوار
 بمقام کوٹ بنجا متصل بجاولپور است و قطعہ تاریخ وفات آنجا سہا کہ از زبان
 گوہ ہر افشان شیخ غلام اویس او یسے نبولف رسید انست قطعہ
 پر حکم دین برفت انوشیروان روح پاکش طائر فردوس شد از وصالش باقم تاریخ گفت
 کہ در کل گلشن فردوس شہا سید شاہ حسین بن سید عبدالقادرین سید
 جمید گیلانی لاہور سے قدس سرہ از سادات عظام گیلانی
 مورد الطاف رحمانے منظر خوارق و کرامت و بغایت زاہد و متقی و عالم
 و عامل و پیر کامل بود و بیعت دست بدست اباسے کر ام خود شہادت
 و تہنیت و عاسے و سے گاہے از ہفت اجابت خط انیرفت

[illegible]

وقایع شاه حسین بقول مختصر تاریخ یازدهم ربیع الثانی سال یک هزار و صد و
 و پنجاه و عمر شریف شصت و نه سال و مزار گویا بار اندرون لاہور بمجملہ
 سید محمد گوشتہ خانہ آجنباب است از مؤلف جو شد پرتو انگن بجلد برین
 حسین آن شیم جہان فرعین بباریخ ز جلال آن شاہ دین بگو شاہ عاشق مکرم حسین
 سید عبدالکریم المشہور سیر بہاؤن شاہ بن سید شاہ بلاق لاہور کے
 قدس سرہ از سادات عظام بارہ خانے و مشایخ و وسے الاحرام متاخرین
 است مردے جو رگ و عابد و نابد و متقی و خدا پرست صاحب جذب استراق
 و توفیق و دوازہم خاندان فقر حصہ وافر و بہرہ کامل حاصل کرد چنانچہ در سلسلہ
 قادریہ اعلیٰ نسبت و سے بچند واسطہ بحضرت میان میر بالا میر لاہور سے و بوسلہ
 جمیلہ شیخ میر تحفرت پیران پیر دستگیر غوث الاعظم رحمۃ الدین عبدالقادر جیلانی
 نشینے است بذمیر طریق کہ سید بہاؤن شاہ مرید شاہ بلاق پدر عالمقدر خود کہ در
 لاہور متصل جو بارہ چچو آسودہ است و وسے مرید شاہ عبدالرشید لاہور کے
 و وسے مرید شیخ حسن شاہ و وسے مرید شیخ محمد المشہور لا شاہ و وسے مرید میان
 محمد میر بالا میر لاہور کے و وسے مرید شاہ خضر سیستانے و وسے مرید
 سید احمد و وسے مرید شیخ عابد کبیر و وسے مرید شاہ ابوالقاسم و وسے مرید حضرت
 شیخ ہونے جلے و وسے مرید شاہ ابوبکر و وسے مرید شاہ دائود و وسے
 مرید شاہ سلیمان و وسے مرید شیخ زید و وسے مرید شیخ قریشی و وسے
 مرید حضرت قطب الافاق عبدالرزاق خلف الصدوق غوث الاعظم سلطان العالم
 رحمۃ الدین ابو محمد عبدالقادر جیلانی نے قدس اللہ بامرہم السامی و سید
 بہاؤن شاہ و سے ماہ زاد بود بچہ خور و سے آٹا رزر کے بر ناصیہ حال
 اکفاح کمال جلوہ گر بود و چون بعد وفات والد بزرگوار بر سر مدار شاہ
 نشست اول در موضع مرگسا کہ جنوبیہ لاہور است سکونت و زید چون
 جذب و استراق بر طبع آن قطب الافاق استیلا یافت و درستان

[illegible]

ظلم آن ظالم ناچار ترس بقتل رسیدند آخر چون متصل موضع رسید پور که منسک خان
 سید بہاؤ شاہ بود رسید مردمان دیرہ بخوف غارت و تاراج صاحب سنگہ
 اجتماع بہر سائیدہ متعذر مقابلہ شدند شیخ فرمود کہ حاجت اجتماع و مقابلہ نیست
 ہمہ سکنائے دیرہ توکل بخدا کردہ بمقامات خود بمشاند آخر چون صاحب سنگہ
 نزدیک دیرہ رسید و لشکر ایشان خواستند کہ دست بقتل و تاراج سکنائے میر پور
 بکشایند اول فوجی از سکنان در خانقاہ حضرت شاہ کہ در آنجا مقیم میاندا آمد
 بفرمود کہ بدیدار میرالو از شرف گشتند زبان بکلمہ شہادت بکشادند و سدا
 بر تمام شیخ نہادند بطور این کہ است تفرقہ عظیم در لشکر صاحب سنگہ افتاد
 آخر کار صاحب سنگہ بذات خود بخیریت حاضر آمد و طشتی بلبل شرفی پیشکش
 نمودند شرف قبول یافتند و ارشاد شد کہ اگر خیریت مطلوب است ہمین وقت
 از اینجا کوچ کن و رہنمہ لشکر تو داخل قرقہ اسلام خواہد پس صاحب سنگہ
 سنے الفور از اینجا کوچ کرد و باز متوجہ آفتاب شد و وفات سید بہاؤ شاہ
 در سال یکہزار و دوصد و بیست و ہجڑے است و مزار بمقام میر پور چو نگہست از مولف

چون عبدالکیم الشیخ حق	رفت از دنیا چنان الغیم	گشت تاریخ وصال او عیان
متقی پیشوا رسید کریم	شیخ فیروزست دیگر نمبار	سال میل آن شہیت مقیم

مولو نے غلام فرید لاہور سے قدس سترہ از عظمائے فضلائی
 لاہور جامع کمالات ظاہر سے و باطنی مودے عالم و عامل و ذاکر و شاعری و متقی
 و پرہیزگار بود و تمام عمر خویش در دین طلبائے علم گذرانید و بادنیاد اہل دنیا کار سے
 برداشت و تجرید و تفرید بر مزاج حق امتزاج و سے غالب تر بود و فاضل
 آن جامع الکملات در سال یکہزار و دوصد و بیست و ہجڑے است و مزار
 چرامور در لاہور دیگرستان میاں سے است از مولف

چون فرید آن فاضل درویش	از چہان در جنت والا رسید	تاج اخیارست سال او در
زبدہ دین متقی فرود	مولانا عبدالباقی	سالم علی

وفات آنجناب در سن کنیز اردو صد و سی و پنج سالگی است از موقوفات

خیر پیشه فخلد اسلمی	نزد دسبر سال محصل خوانان	که تاج الاتقیاء مر جبال است
و کرمی شریع الطهر اجماع	خیم اندر فاضل حلقش گو	و کرمی رضی رحیم اندر خوان

شیخ نواز احمد الممشو حسین بنور قادری سے قدس سرہ مرید و خلیفہ
سید عبدالکریم بہاؤ شاہ است صاحب جذب و متراق و سکر و ستے و حواری
و کرامت بود در حالت جذب تاسی و دو سال بیکجا نشسته ماند و طعام و آب
نہ بخورد و چون نکر رفت و اثبات کرد سے در دیوار و شجر بو سے اتفاق مسکرو
تقلبت کہ وقتے باہم زمینداران دو موضع بر سر حد و زمین متعلقہ
خود کا تنازعہ بوقوع آمد آخر فریق زور آور و زور چار صد کھانو فریق بر سر
از راہ غضب و جبر قبضہ جو آور و محکم حاکم وقت نشان بر سر مقام قائم کنانند
جس بقیہ مظلوم کہ از خدام شیخ بودند بخاست حاکم آمد و با ظہار حال بدو خستند
منہ و کہ ارا سے حق شائبہ و ادیم و بر سرے اسے فریق نشانے کندیدہ بجاییکہ
الفاظ متناقضہ است قائم نمودیم پس پھچان بوقوع آمد بر سرے اسے کہ قائم
شدہ بودند محکم غیب برخاستہ بمحل موقع قائم شدہ پچین دوسہ یا سیکار
اسیغنے بوقوع آمد خبر بقیہ ظالم چون دانستند کہ این اشاعت از طرف
منصبیت حقیقتے ست بن برضا و اوج خاموش ماند تقلست کہ چند راس کا
شیخ دزدان بدزدیدند چون اطلاع اسیغنے بخداست شیخ شدہ منہ و
کہ کا و ایشان بان دینداران فلان دیدند و سے یردہ اندر پیش ایشان بروید
و گویا کہ این مال از اطاک لود حسین است و پس بدیدند نہ نصیب حضرت
نہ تیر گرتار خدا بد شدہ و خدام نزد دزدان رسیدہ و پیغام شیخ رسانیدند و دزدان
یا ثار و اصرار پیش آمدہ تمہیل داشتند کہ دیکہ بر سر پستہ شیخ ہم نشینانے کہ شایان
نشان آنجناب بنو دزد بد زبان آمدہ و چون خدام سے خیل ہرام از ان مقام
بالپس آمد و عرض حالی بگوید پستہ آن شیخ انکمالی گذارش کردہ اند کہ خست

تعبہ از جواب بن لاچار بستند و قاضی آن جامع الکملات باقوال مسیح
دو کثیر از دو صد و سی و نہ ہجرت است و فرار پرانوار در پہلی است از مولف

چو عبدالعزیز آن ولی خدا کہ دنیا بچشم نبوی می بیند رفت از جهان برالوشن کج
این دانستے فیض عبدالعزیز اگر فاضل علم مقید گشت عیان از خود سال او پرتیز

شیخ سلطان بالادین او کے قدس سترہ از خلفائے نامدار خواہد
صالح محمد بن خواجہ عبدالخالق او کے دست و پدیز گواش از خدمت خواجہ
محکم الدین او کے ہم بہرہ کامل یافت و دے بر وفات پدیز بر مسند ارشاد
نہشت و مدۃ العمر در ہایت خلق مصروف ماند و قاضی دے در سال
یکہزار و دو صد و چهل و یک تاریخ چهارم جہاد دے انشاے بوقوع آمد
شہر اس کے عند تاریخ وفات دے از صرع آہ حال خلق بر سلطان شد
بر آوردہ اند و فرزندان نامدار دے شیخ شہاب الدین سجادہ نشین و شیخ
غلام اولیس بر صدر حیات از خدا سلامت با کرامت داراد از مولف

چو سلطان زاد الفتا بہت توتایخ ترجمیل قوسیل آن از خود م سلطان عرفان مجید
و گراموس شیخ بالا بخوان مولانا عبدالقادر بن مولانا و لے الشہ

محدث و بلو دے قدس سترہ عالم عامل و فقیہ کامل بود و عظیم
حدیث و تفسیر شایع عظیم داشت و دے بکمال فصاحت و بلاغت ترجمہ
تفسیر فتح الرحمن بزربان آورد و ہند دے کہ و کہ مقبول و مطبوع خاص و عام
گردید و وفات دے در سال یکہزار و دو صد و چهل و دو ہجرت از مولف
چنا ب عبدالقادر آنکہ علش چومہ روشن شد از مہ تابا ہی ولی منظور گوسال و شش
رو بار و چو منظور آئے مولو دے محمد دے اللہ بن سید احمد علی
حسینی قدس سترہ و ششخ آباد سکونت داشت از علمائے عظام دے وقت
بود و تفسیر نظم الجواہر در سال یکہزار و دو صد و دے و شش تفسیر کرد و نام
کتاب ہم تارینے مقرر ساخت و این کتاب نے الحقیقت اسم باسم است

ہر دو فریق داخل ثواب ہی شدیم حالانکہ آن شخص بد زوے برادر توایہ محروم ماند
 بقلمنت کہ اکثر مردمان نادار بر اسے حاجت روا سے خود از شیخ لدست
 زر قرضہ سے گرفتار و قرضہ کے بغیر زور سندی سید اور قضا سے اسے
 آن گاہے نمیکرد و ملک اکثر اوقات بہانہ میونان بلحاظ اسے قرضہ اول
 بار دیگر بجا بست سے آمدند و قرضہ دیکر سے خواستار شیخ بار دیگر ہم عنایت
 عنایت معیر مودود کر قرضہ اول بر زبان نمی آورد و چنانچہ قرضہ داران بار بار ہی آمدند و قرضہ
 میگرفتند و سیدان متکہ در قرضہ اول از یاد شیخ فراموش شد و است و اگر بعد از اندوختن
 زر قرضہ بر بخت اداسے آن بجا بست حاضر سے آورد و معیر مودود چارہ این زبوی ادا کیکنی
 اگر ضرورتے دیگر در پیش است باز بر دانه طرف من سپیچ اندیشہ در اول امر قلمنت
 کہ چون وفات شیخ نزد یک سید شخصی از دوستان خود فرمود کہ بکطرف حضرت علی خاتم نبیین
 بطرف خود بکطرف سید محمد غوث گیلانی مرا بسوے خویش می طلبند و بخوار است کہ بجوار
 ایشان مدفن بابا شد لیکن مرا میل خاطر بطرف شاہ محمد غوث زیادہ تر است کہ خانہ
 ایشان قادی است پس بعد وقت آنجا در باب و درین میان خادم نگارسی بوقوع آمد
 آنرا حسب الوصیت آنحضرت و بیل خاطر آنجا بجا رسیدم فرار شاہ محمد غوث مدفن کردہ
 وفات شیخ لدست شاہ با احوال صحیح در سال یکہزار و دویسد

و پنج ماہ و سہ ہجری است از مولف ۱۲۵۳ھ
 گفت روشن بخند من خلق ۱۲۵۳ھ و ملتش حجت خدا فرما نیز جو وصل او ز منظر حق
 قاسم بن عبد السلام بن عطاء الحق بد او سے قدس سرہ
 از اعظم محدثین و کبر اسے مفسرین است تفسیر زاد الاخرت منظوم از عبد
 لقمانیت و نسبت و آنجا ب این تفسیر را در سال یکہزار و دویسد و چل و چار ختم کرد
 و نام تفسیر ہم تاریخ تجرید منور و درین تفسیر قریب دو گدہ اشعار آبدار از لقمانیت
 و سے است و انجابت مطبوع و مقبول خاص و عام است و فاست آن جامع و مفصل
 در سال یکہزار و دویسد و پنجاہ و ہفت ہجری است از مولف

رکعت گفتم و کم غفتم و لوقت یکپاس شب باقیاندر از خواب بیدار شدند و نماز
 بعد از نماز اول بخواند سے بیدار از آن تا آخر بخواندن در دو وقتے اثبات
 و ذکر اسم ذات بصر و ماند سے بعد نماز فجر اول و دو پیار و قرآن تلاوت
 میکرد و بعد از آن فضل شراق می خواند وین اثنا هجوم بسیار از مرصیان و بیداران
 بزد و از مسجد جمع می شدند پس با جلال هر یک متوجه شده و در حق کسی دوا
 و در حق کسی دعا بخواند سے کرد و او سبحانه تعالی در علم طبابت با جناب
 آنجناب دست شفا عیانت کرده بود که بیمار غنی و فقیر شفا می یافت بنا بران
 از دیر یا شفا دور و دراز بیداران در موضع مرگ که مسکن آنجناب بود حاضر آمدند مستعجا
 و ملتجی به عالمه می گشتند چون از منزل به بیداران فراغت حاصل می شد بکتابت
 قرآن مشغول می گشت و قتل از دو پیر بعد از آن بر خاسته نماز ظهر با جماعت می خواند
 تا یک ساعت قبل از نماز عصر و بعد از آن بر خاسته نماز عصر با جماعت می خواند
 و با یک کتابت قرآن اشتغال می نمود و دین خیر بر لطالب علمان عیبار که
 تمام روز بخدمت حاضر میماندند سبق بهم داده میشد غرض ابراهیل حاجت که خدمت
 حاضر آمد سے محروم نه رفتے چون نماز عصر او سے گشت او ند سے پیر از خدمت
 خواجہ حاضر می آوردند و آنجناب بایاران خویش مثل ملک حیدر خان و درام خان
 و قاسم خان و قادر خان افغان و غیره حلقه زده و بشمار آن خدمت ما که بی شمار
 می بودند و در دو شب و یک شب می خواندند و تا شام بان کار مصروف می ماندند
 بعد نماز مغرب چون چرخ روشن می شد بعضی طالب علمان خاص حاضر آمدند
 تا اختصار از سبق مستفید می گشتند و از هر کار رحمت خاطر فیض ماثر بخواندن و نوشتن
 قرآن مجید زیاد تر بود چون کتابت قرآن ختم شد بعد تصحیح و مقابله سه کرد هر یک
 کرده از آن فوت حلال حاصل می کرد و چنانچه در تمام خود نوبت نوشتن قرآن
 بسید صدر رسیده بود و از عمر بلوغ تا اوم آخر نماز آن حضرت گاهی فوت نشد
 صرف قبل و فات نماز سه وقت عالم بپایر سے قایل و سکر و ترغ فو شد و بود

آورودن ستم که شیطان لعین که کذا عذو مبین در شان اولی است
 و غیر الی بنی بر اهل ایمان و دین قبل از مرگ برائے حرکت شیطان نے میر سید
 بصورت طفلان و چشم حق بین آنحضرت خود را جلوه داده است پس قس
 بکلام آئیں کہ حبیل المبین ایمان و دین است حسبہ چند حافظان قرآن را
 طلبانیدم و آنحضرت تشریف آوردہ بصفت تمام یک ختم قرآن بخوانند و در حق
 آنجناب دعاے خیر کردند تا آن و سوسہ شیطان نے پہلے منفع شد
 و بوقت نزاع ہم اگر چہ رشتہ سجدہ در دست حق پرست نبود اما انگشتان مبارک
 حسبہ العادت همچنان در گوش بودند بطوریکہ کسی ذکر کرے کند و وائے
 سجدہ را از ہم جدا سے سازد و لہجہ مبارک ہم در خیش بودند و
 ذکر لا اله الا اللہ محمد رسول اللہ بر زبان حق ترجمان جاری بود و محض مباد
 کہ حضرت و اللہ اعلم را سمیان دل محمد و سید محمد و حسام الدین و حافظ غلام احمد
 و بندہ غلام سرور و غلام یسین شمش فرزندان نرینہ و سہ دختر تکیا خورشید
 سنجہ آنرا دل محمد و حسام الدین و غلام یسین و یک دختر خورترین در عمر
 حوزہ سائے وفات یافتند و مفتی سید محمد و حافظ غلام احمد و بندہ
 احقر و دو دختر سائہ عاطفت آنحضرت پرورش یافتند و از علوم فارسی
 و عربی بہرہ و برگشتند آخر مفتی سید محمد اخوی اعزے فقیر در حالت
 سفر کہ ارادہ رفتن پسنی و بغداد و حرمین الشریفین داشت و رسال
 لیکن راز و دود و ہشتاد و تباریخ دوم ماہ شعبان المکرم بمقام مشرک
 در حالت بیمارے تب و ذہل بر حمت حق پیوست حالا از برادران
 و خواہران فقیر صرف حافظ غلام احمد برادر کلام و ہمیشہ حوزہ موجود
 خدا سلامت و باکراست و ارادہ از ہر دو ہمیشہ ہائے فقیر کیے با حسن علی
 بن لطف علی قریشی و تائے با مفتی صدر الدین بن مفتی احمد شمش
 بن حافظ مفتی محمد بن مفتی رحمۃ اللہ کہ ہم حد فقیر است کہ خدا گردید

الاسماء	الاسماء	الاسماء
---------	---------	---------

[illegible]

<p> ۱۰ ۱۱ ۱۲ ۱۳ ۱۴ ۱۵ ۱۶ ۱۷ ۱۸ ۱۹ ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰ </p>	<p> ۱۰ ۱۱ ۱۲ ۱۳ ۱۴ ۱۵ ۱۶ ۱۷ ۱۸ ۱۹ ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰ </p>	<p> ۱۰ ۱۱ ۱۲ ۱۳ ۱۴ ۱۵ ۱۶ ۱۷ ۱۸ ۱۹ ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰ </p>
--	--	--

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

نیز سر در عزت احمد شاه مخزن مفتاح در ذکر اذکار و اوقات الصلوات و کلمات
 الوصلات و احوال بعضی مجامین و مجاذبات تلخیص چهار حصه حصه اول در
 بیان مناقب ازواج مطہرات حضرت سرور کائنات علیہ الصلوٰۃ والسلام
 حصہ دوم مشتمل بر شرح حالات بنات و لا درجات حضرت شاه رسالت
 علیہ الصلوٰۃ و التحیۃ حصہ سوم شرح احوال و دیگر عیال و صلوات کہ از اہل ولایت
 ذکر است بودہ اند حصہ چہارم در ذکر بعضی مجامین و مجاذبات بلا قصد
 تقدم و تاخر تاریخ و سال وفات آن حضرات حصہ اول در مناقب ازواج
 مطہرات حضرت سرور کائنات علیہ السلام و الصلوٰۃ مخفی میباشد کہ افضل النساء النہا
 پیش از عهد حضرت شاه رسالت علیہ الصلوٰۃ و التحیۃ مریم بنت عمران
 و قیوے خاتون ابن عمران مادر موسی علیہ السلام و مریم مادر عیسیٰ علیہ
 علیہ السلام و آسیہ بنت فرعون بہتند و بعد از سرور کائنات
 علیہ السلام و الصلوٰۃ حضرت خدیجۃ الکبریٰ و عائشہ صدیقہ العظمیٰ و بی با
 فاطمہ الزہراء رضی اللہ عنہم بہتند کہ افضل النساء العالمین اند کہ احدی
 را از عورات تمام جہان بزرگات ابیرکات ایشان فضیلت حاصل نیست
 و آنحضرت علیہ السلام فرمود کہ من زنی را نخواستم و هیچ از دختران
 خویش یہ زنی یکسے ندادم مگر آنکہ جبریل آمد از پروردگار و فرمایان امر فرمود
 و آنکس نیز تصحیح پیوستہ کہ ازواج مطہرات سرور کائنات و ازوہ بودند کہ آنحضرت
 ایشان را از وفات فرمودہ است و از آنجملہ یازوہ متفق علیہ اند کہ زوہ بودند
 یکے مختلف فیہ کہ زوہ بود یا سریر و اول از ازواج مطہرات بی بی خدیجہ الکبریٰ
 کہ افضل و اعظم محبوبان حضرت شاه رسالت است کنیت و سہ ہند است
 و نام پدر و سہ خوابدون اسد بن عبدالعزیز بن محصی بن کلاب و نسب
 آبا کے گرام و سہ در حصہ بہ نسب آبا کے رسول صلے اللہ علیہ وسلم
 سہ پوہند و نام والدہ و سہ فاطمہ بنت زہرہ بن الاصم است کہ از

[illegible]

ازاری و محقق بقوم خود باستماع این تقریر و بلند حضرت بنمبر در حق وی دعای خیر
کرد و در برابر وی خود را بگماراشت و از بند بندگی آنرا و گردانید و همان آزاد و رها
نکاح عوی ساخت و در سلک ازواج مطهرات در آورد و وفات آن محضر و مصومه
بقول صحیح در سال سی و شش هجری و فرار گوهر بار در حین البقیع است از موه

چو محبوب شاه کون و مکان

سفینه زدینا شد اندر جهان

بگو اهل تاریخ ترجیح ادا

بفرما در گرفت پاک از جهان

حضرت ام حبیبه رضی اللہ تعالیٰ عنہا نام پدر وی انصاف بنو است فرام
پادروی صفیه بنت ابی العاص بن عیین بن عبد الشمس که عمه حضرت امیر المومنین عثمان
ابن عفان رضی اللہ عنہ بود و آن مصومه فرمود که قبل از نکاح خود با سرور
کاینات علیه السلام و الصلوٰۃ شبی در واقعہ دیدم که شخصی با من خطای میگوید
ایام المومنین بیدار شدم و تعبیر واقعہ خویش بان نمودم که حضرت بنمبر مرا خواهد
خواست پس در همان ایام حضرت عثمان ویرا در مدینه بیدار عالم صلی اللہ علیہ وسلم
داد و در آنوقت سن شریف دمی سی و پنج ساله بود و مهر وی چهار صد و نیا رزر
سرخ و بر و آیتی چهار هزار و در یکم بود و وفات وی در سال چهل و دوم از هجرت
باقوال صحیح است و بعضی سال چهل و یکم نیز گفته اند و فرار میرانوار در حین البقیع است

از مؤلف

چونکہ ام حبیب زوجه نبی
چهره در پرده جان نبفت

نیز سر و حلیت نیا گفت
حضرت خفصه رضی اللہ عنہا و بنمبر نیک اختر

حضرت امیر المومنین عمر رضی اللہ عنہا است باور وی زینب بنت مطعون بن حبیب

بن دهب است در سال سوم یا دوم از هجرت حضرت شاه رسالت ویرا در

عقد نکاح خود آورد و وفات وی پنج سال پیشتر از نبوت بود و وفات در سال

چهل و پنج یا چهل و هفت هجری است و فرار در حین البقیع است از مؤلف

چون جناب خفصه زوجه محصله
از جهان رفت و بحیثیت یافت

و بعضیت پیوستہ کہ از حضرت شاہ رسالت یرشدنہ کہ دوست ترین آدمیان
 نزد تو کیست فرمود کہ عایشہ گفتند کہ از مردان گفت کہ پدر وی و انحضرت زہرا
 خاتون قیامت فاطمہ تغیر نمود کہ ای نور العین دوست نیدار می تو آنکس را کہ پیغمبر
 اوراد دوست دار گفت دوست میدارم یا رسول اللہ و بعد پس دوستدار
 عایشہ را کہ دوست میدارم من اوراد منقولست کہ حضرت پیغمبر روزی از حضرت
 عایشہ فرمود کہ میدارم کہ تو از من گامے خوشنود و گامے رنجیدہ میباشد گفت
 یا رسول اللہ از کی میدانی فرمود کہ چون خوش باشی قم میخورے و میسکوبے
 کہ لا در ب محمد مرگاہ خشناک بے باشی میگوئی لا در ب ابراہیم گفت ہمچنین است
 یا رسول اللہ و منقولست کہ عایشہ صدیقہ شش سالہ بود کہ سیدنا نام علیہ السلام
 و السلام او را بقدر نکاح خود در آورد و مردی متاعے بود کہ برنجاہ و رہم
 فی الہد و بروا تھے یا الصد و رہم و انحضرت انرا قرض نمودہ تسلیم وے نمود
 وفات حضرت عایشہ صدیقہ بہ شب سہ شنبہ ہفتدہم ماہ رمضان سال نجاہ
 و بہشت ہجری بود و مدت عمر شریف شصت و شش سال و مرا زگو ہر بار در بقیع
 است و بر جنازہ آن محمد و بہ مصومہ اکثر اہالی مدینہ مشرف شدند و ابوہریرہ رضی
 اللہ عنہ بر جنازہ فیض اندازہ وی نماز گذار از مؤلف عایشہ محبوبت احمدی

یافت از دنیا بذات حق وصال | احمد گو و مثل ان جانی نژاد | نیز مجموعہ بہت سال از رحل
 حضرت میمونہ رضی اللہ تعالیٰ عنہا - نام پدر وی حارث بن
 خزن و نام مادر ہند بنت عوف بن زہیر بن خزست و در سال ہفتم از ہجرت حضرت
 شاہ رسالت و برادر عقد نکاح خویش آورد و وفات وے در سال شصت یا
 شصت و یک از ہجرت شاہ نبوت است و فرار بر انوار در بقیع شدہ از مؤلف
 چونکہ میمونہ صاحب غصت و در جان گشت بانی تہم سال و ملحق مجنبہ شد پیدا
 نیز شہنشاہ نیاز عالم بہ حضرت ام سلمہ رضی اللہ تعالیٰ
 عنہا - نام نامے وی ہند بنت ابی امیہ است و حضرت

[illegible]

والله اعلم بالصواب
 واما ما في حضرت امير المؤمنين علي كرم الله وجهه بعد وفات حضرت فاطمة الزهرا
 بموجب وصيت آل عقیقه محذومه بوقف نکاح خویش ورا آورد لذات باسعاد
 وکس پیش از نبوت عودات در سال ششم از هجرت بود قورح آمد از مکه و گفت

جناب نبیب والا عقیقه معصوم	که بود نبیب من و نبیب سابع خیاب
چو عقد زده بر تباریخ رحلت پاکس	دول سینه داشتند و لبه ز جبهان

حضرات اہم کلثوم رضی اللہ تعالیٰ عنہا بعد از رقیه و پیش از
 فاطمہ زہرہ رضی اللہ عنہا متولد شدہ و نام وی آمد بود و آن سرور علیہ الصلوٰۃ
 الملک الکبر بعد وفات حضرت رقیه در سال سوم از هجرت وی را به عقد نکاح
 امیرالمومنین عثمان رضی اللہ تعالیٰ عنہ داد و بی با حضرت عثمان بود آخر در سال ششم از

جبریت جنت حق بود از مکه	ام کلثوم بنت پاک بنی	شد ز دنیا بجنّت الاله
و اصلا چون سفر عالم کرد	گشت تاریخ رحلتش پیدا	حضرت فاطمہ الزہرا

رضی اللہ تعالیٰ عنہا - افضل و اکرام بنات سرور کاینات است

کینت وی ام محمد و لقب مبارک ظاهر از اکیه و راضیه و مرضیہ قبول است
 و اگر چه حضرت فاطمہ خورترین بنات سرور کاینات است اما در محبت و شفقت
 کہ آن عمر و عالم را با وی بویا بیکس از اولاد امجاد شود و حضرت امیرالمومنین
 علی کرم اللہ وجہہ در سال دوم از هجرت بعد از مراجعت از عرند بدر و کس را
 خواستگاری نمود و ویرا وقت فاطمہ پانزده سالہ یا شہرہ سالہ بودند و سہ پسر
 حسن و حسین و محمد و رقیه در طفولیت بر جنت حق پیوست و از زینب کہ بعد از اللہ
 جعفر و ام کلثوم کہ بحضرت امیرالمومنین عمر فاروقی تزوج کرده بود و فرزندی
 بماند و آنچه اولاد باقی است از صاحب حضرت حسن حسین است و از حضرت عایشہ
 صدیقہ رضی اللہ تعالیٰ عنہا پیسیدند کہ رسول صلی اللہ علیہ وسلم از او میا
 کرد و دست میداشت فرمود کہ فاطمہ را گفتند کہ امر دان گفت کہ شوہر وی
 علی کرم اللہ وجہہ تھا است کہ روزی حضرت علی کرم اللہ وجہہ از حضرت

من
 از اعلی
 جان اعلی
 انجلی
 شست
 عرند
 از اعلی
 از اعلی
 عرند
 عرند

تجارت تحقیق دیده ام فرمود که آن بصیرت گفت امروز علی الصبح بطلب پیغمبر در صحرا
 رسیدیم چون پنداشد پیغمبر به بستم و بر سنگ نهادم تا بر سر کرم سوار می که از آسمان بر
 زمین آید و بر سر سلام گفت و گفت سید اینا را از من سلام گوئی و بگو که رضوان
 خدایان برشت بگویند بشارت مرزا باد که برشت بر ایشان توبه وجه قسمت کرده
 کرده اند و گرد می بسمایت بهشت و روزند بر گرد می حساب آسمان کنند و گرد می بشارت
 تو بخشد این بگفت و قصد آسمان کرده و از میان آسمان باز برین اتفاقات نمود و مراد
 که ان بشارت پیغمبر فرمیتو است بر داشت گفت یا زایده این بشارت را بر یک بگذار
 که این سنگ بشارت تو بخشد تو خواهد رسانید و سنگ می طلب شد و گفت اسے سنگ
 این بشارت را باز آید بخانه عمر رضی اللہ تعالیٰ عنہ برسان فی الحال آن سنگ
 روان شد و بشارت پیغمبر می آورد تا بدرخانه عمر رسید چون بشارت را از سنگ
 برداشتیم باز بر روان شد رسول صلی اللہ علیہ وسلم چون این بشنید برخاست و
 باز آید بدرخانه عمر بشرف برد و اثر آمد رفت سنگ بدید و فرمود که پیغمبر
 که خدا آتش را از دنیا بردن برد تا رندان مرا بر مرز امت من بشارت نداد و حضرت
 حق زنی را از امت من بر وجه مریم علیها السلام رسانید و فات بی بی زایده
 سال بست و پنجم از هجرت است از مزلت

تراپده مریم صفت عفت تاب	دولیه معصومه و روزمان
زفت از دنیا چو در حلقه برین	با دیه سال و سال او جوان

بی بی ناز و بی بی تیاج و بی بی نور و بی بی حور و بی بی گوهر و
 بی بی شهنشاه و رضی اللہ عنہم اجمعین مشهور چنین است که این
 بی بیان دختران عقیل بن علی کرم اللہ وجہہ اند و در تجرید و تقریر یگانہ وقت
 وقت و در زهد و تقوی مفرد بودند صیام و دام داشتند گاهی بعد ماه
 و گاهی بعد یا نژده روز طعام می خوردند چون واقعه کربلا بحضرت امام حسین
 ایچینیش اند این حضرات در شام بودند نه استماع آن واقعه

و با خدا و ان حضرات بحث آغاز نهاد چون این خبر بمکوش راستی نیوش بی بی صاحب
کمان رسید طعام میخه کرد و مسافران و مسکینان را طلب فرمود و مجلس عالی ترتیب داد
چون طعام حاضر شد پیش یک یک کس از حاضرین انواع طعام لذیذ نهادند و پیش
بخجومی طبعی از طعام که زیر آن طعام عمده و بالای آن نان خشک و بالاسے آن
کپڑے خام و خشک بود نهادند و این سبب معلوم نمیشد که زیر این کپڑی طعام
پخته هم هست یا نه چون دیگر حاضرین دست به طعام بردند بخجومی بسبب خامی طعام که
پیش نهاده بود متحیر ماند آخر طعام طلب کرد و ارشاد شد که کپڑی خشک از بالاسے طعام
دور کنید و طعام که زیر کپڑی است یا بخورائید و بگوئید که چون اینقدر ترا علم نیست
که زیر کپڑی چه چیز است تو غیر غیب که خاصه خداست چه دانی بخجومی شرمند
شد و مرید که دیبا لغرض و رقص است این حضرات شک و شبہ باقی نیست و
به شہادت پیوسته که این حضرات از پاکدامنان متقدمین هستند چرا که در تحفه الاولیاء
همچنین ابرقام میفرماید که چون مخدوم علی گنج بخش بجویری در لاهور
تشریف آورد و بیرون شهر توطن گرفت بهر سفته بر روز پنجشنبه بر فراز ارباب
حضرات پاکدامنان تشریف بردی و از فرات و در تیر نشسته متوجه
ماندی از غایت ادب و لحاظ ستوات نزدیک رفتے پس معلوم شد
که فرات حضرت پاکدامن قبل تشریف آوری حضرت مخدوم و در نجیب
موجود بودند اما اینمے بخجومی از روی تحریر احدے از اہل تہانیت
بوضوح نہ پیوسته که این حضرات از فلان خاندان هستند و در فلان
و در فلان سنہ از فلان مقام در لاهور تشریف آوردند و وفلان
ماہ و در فلان سال بر حجت حق پیوستند بزرگی و سیادت ولایت این
حضرات از کتاب تحفہ حمید و تذکرۃ قطب العالم و غیرہ بوضوح مے است
که بسیاری از اولیاسے کبار فیض باطن ازین بارگاہ عالی جہاے یافتند
و حال فیض عام جاری است کہ عدد اہل حاجات و خواہندہ ہائی

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
الذي كنا لنهتدي لہ
ولا نعجز عن الحزن
والفرح

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

ਅੰਤਰਿ ਭਾਗਿ ਭਾਗਿ ਭਾਗਿ ਭਾਗਿ
ਭਾਗਿ ਭਾਗਿ ਭਾਗਿ ਭਾਗਿ

[illegible]

۱۰۰

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

باطنی نرد وی حاضر شد ند چنانچه حضرت سیان قوری و غیره علماء و ائمه عظام
 بخدمت وی بجهت برسیه ان مسائل اکثر آمد رفت داشتند و بموعظت و دعا
 و نعت و زنجیت داشتند و حضرت رابعه تمام شب نماز میکرد و تا سحر بزمی است
 و کمر عبادت تنبیه وی هزار رکعت نماز می بود صاحب تذکره الاولیاء میگوید
 که دست رابعه را غرم حج پدید آمد بر وی بیادید نهاد و خرے داشت رخت خود
 بر آن بار کرد چون بمان بادیه رسید خبر رابعه بمرد اهل قافله گفتند که ما
 شما را میبازیم فرمود شما بکار خود بروید که من تیوکل شما نیامده ام پس اهل
 قافله بر پشت دوی تنها ماند مناجات نمود که ای بادشاهان یا عورت غریب
 حاجت من چیست میگفت اول مرا بجا نشود و خواند که باز در راه خرم امیر اندک
 و در بسا بیان تنها گذاشتی هنوز مناجات تمام نکرده بود که خبر به خواست
 وزیده شد حضرت بے رخت خود بر وی نهاد و روان شد تا مکّه مغطیه رسید
 نزد کسی میگوید که من باز مدتی همان خرم را دیدم که سر فروخت ارکنیله افرین
 نقل است که پدر رابعه را چهار دختر بود و سواي سه دختر دیگر وی دختر چهارم بود
 ازین جهت او را رابعه میگفتند و شنید که رابعه متولد شد در خانه پدرش
 آن مقدار جامه کتّه هم نبود که رابعه را در آن بپوشد و چندان روغن نبود که
 چانهی او را بشویند کتّه پس زوجه اش بوی گفت که نزد فلان همسایه برو و تو و من
 طلب کن پدر رابعه با خدا عهد کرده بود که سواي خدای چیزی از کسی نطلبد آخر
 بجهت و رت بد ز خانه همسایه آمد و زر بگرفت هیچ جواب نیافت که مالکان
 خانه و رخواه بودند دل تنگ شده باز آمد و بجهت رسول صلی الله علیه و
 سلم را در خواب دید که می فرماید که ای شخص دل تنگ بشو و غم مخیز که این دختر
 تو سیده است و شقیقه که بقفا و هزار کس از امت من نفع است و می آمرزیده شوند
 و اگر از افلاس تنگ هستی با ابدان پیش عیسیٰ نرود امیر لهره برو از طرف من
 کاغذی بنویس هر شب صد بار صلوات و بشتب جمعه چهار صد بار صلوات بر من می رسد

10-18-72

داد هر دو جوان در کاروی مخیر بودند که بعد از ساعتی کینز که از در در آمد و غمزه پیرا
 تان آورد و گفت این طعام می خورند من فرستاده است رابعه آن نامه را بشمار که در شهر
 بود و باز پس داد و گفت باز بر که مخدومه تو در شمار غلط کرده است کینز که نامه را برداشت
 و نزد مخدومه برد و حال واقعه باز نمود و خاقون گفت که فی الحقیقت در شمار
 غلط کرده ام که بست تان فرستاده بود و در تان دیگر بر آن افزود و بخدمت
 رابعه فرستاد و رابعه آنرا بگرفت و پیش میمانان آورد و میمانان چون طعام خویش
 دریافت اینحال کردند و گفت که چون شما آمدید و نشستیم که گرسنه اید و و تان پیش
 شما نهادیم و میبایست که با اینقدر طعام سیر نخواید و چون سایه آداد داد و صد
 بحق کردم و بلوی دادم و مناجات کردم که خدایا بسبب قول و عهد خود که در قرآن
 نمودی می خواهم که عوض این چیز بسبب و ده جذمین وقت مراد در دنیا بدی چون
 کینز یک بشروه تان آورد و بسبب ده چند و تان کم بود ازین سبب و ایس کردم
 که در شمار غلط کرده باشید پس بست تان سالم رسید و بکار شما خراج کردم
 نقل است که روزی نظر لیقان بصره پیش رابعه آمدند و گفتند که رابعه مردان را
 سه مرتبه است که زنان را نیست اول آنکه مردان کامل العقل و زنان ناقص العقل
 هستند چنانچه گواهی دوزن برابر گواهی یکدست و دوم زنان ناقص العقل
 اند و در هر یک از این دو دسته نماز میباشند شوم آنکه هیچ زن بر تبه پیغمبری
 نرسیده است رابعه گفت راست میگوید لیکن زنان را سه فضیلت است که
 مردان را نیست اول آنکه زنان را بخشش می باشد و این عیب خاص مردان است دوم
 هیچ زن دعوی خداست که نه کرده این حرکت و سبب ادب و صفت از مردان
 شمرده است سوم آنکه از مردان اولیا و بعد لیقان و شیهه الزبطون زنان
 برآمده اند و در کنار ایشان پرورش یافته اند نقل است که چون رابعه بگفت
 رسید بدو مادرش بمرد و در بصره تحفه عظیم بقیاد خواهران وی موقوف
 شدند رابعه نیز از بصره برفت و طلبی از او بگرفت و بچند درش به فروخت و

گفت بر خیز و بر آس رسولان خدا جاسے خالی کنید ایشان بر خاستند و
 بیرون رفتند و آوازی شنیدند یا ایها النفس المطمئنة ارجعی الی ربک و ارضیت رضیت فانک
 فی عبادتی و اذی جنتی ازین آوازی بنیاد کا بران باز بر بالین و رفتند و دیدند کہ رحمت حق شیو
 است و ذات آن عارف باقوال صحیح در سال یکصد و شصت و پنج بوقوع آمد و فرار پانچ و در بصره

از موقوف

را بچون زین جهان سپار سو	رفت دور و بار جنت یافت بار
سپال تار بخش زمکینان بچو	باز اسوده بخوان ای باد قواء

بی بی لیسۃ حمیمہ ائمتہ کما کے علیہما نام پر دسے حسن بن زید است
 از قدما کے نسای محدثہ و متقیم مصر بود و امام شافعی از وی حدیث سنید نمود چنان امام
 بمر و حسن از امام را سخاوت و کے برده نماز گذار و ندر و قات بے نفسہ
 در بابہ رمضان سال دوسو و نہ ہجرت و فرار پر انوار و میرست از موقوف

چونکہ معصومہ زمان نفسہ	شد در عالم بہ جنت الی علی
جملتش جز بقضائے یقینہ	باز وصلش مقصد نہ فرما

فاطمہ نیشاپوریہ قدس سرہا از قدما ی تبار خراسان و کبار عارفات بود
 و مجاور مکہ معظمہ گشت و گاہ بہ زیارت بیت المقدس ہم می رفت و شیعہ با زید بسطامی
 رح شاعر و بی گفتہ فرمودہ است کہ من در تمام عمر خود یک مرد و یک زن دیدہ ام
 و آن زن فاطمہ نیشاپوریہ است و والنون مقرر بر سیدند کہ ازین طایفہ کرازرگ ترویج
 گفت زنی بود در مکہ منوطہ و اورا فاطمہ نیشاپوری میگویند و در غیم معانی قرآن سخنان بلند
 میگفت و طریقتی آمد و ذات بی بی فاطمہ بقول شریفیہ الایا و رسال دوسو و بست و سہ ہجرت

از موقوف

شد چو از دنیا بفرودش بین	صوفی والا ولیہ فاطمہ
ہر سال از شمال آنجا بہ	شد بتوا از دل حبیلہ فاطمہ
تیز و مسل او را کہ شد عیان	با تولد آگاہ حبیبہ فاطمہ

412

گفتم تو همین جای قیامت آیت بودیم بعد از آن که میان کرمان در خانه رفیق و
 یکتا و نیا و زخا نه تراستم تمام شب بر گاه حق تصریح و زاری می کردیم و می گفتیم
 ای پروردگار بر عیالمان و اشک کار من عالمی و اعتماد بر غایت تو دارم و مرا در بر تو
 خواجی تحفه شکر ساز کن تا که تحفه در سن بگوخت گفتم تو بگفته گفت سبک از دوستان
 تو بر من استم و در بکشایم مروری دیدم یا خیار نظام و شیخ افروخته گفت که
 استاد و اشرف نوابی دیدم که با تکیه آواز داد که تیغ بزرگ در بر دار و پیش سر
 بر قطعه بر دهنش او را خوش کن که کنیزک تحفه را بخرد و زاریا تحفه نظر عانی است
 چون این بشنیدیم سجده شکر بجا آوردیم و این زرقه پیش تو حاضر کرده ام پس
 برده های زار بر گفتم و در بیمارستان رسیدیم صاحب بیمارستان گفت مرا بیا سر
 در آئی و بدان که تحفه را نزد خدای تو ناله در جبهه عانی است و رتبه بلند شریف تحفه
 بمن آواز داد که تحفه اندوستان است پوشدار با و کلفتی نرسد در این
 افتخار خواجی تحفه رسید و حال التیر که میان بود گفتم گریه از حیث از سخی تو زرقه
 گفتم انیک آوردیم و زیاده از مال پنجزار در هم شود دست گفت نه گیرم
 و تحفه را براه خدا نداد کردم و گواه باش که از همه اموال خود بر خاستم که شب
 از غیب مرا سر زنی کردند و بجانب خود خواندند چون انجمن دید صاحب جمایه
 شان که احمد بن سقینه نام داشت از همه اموال خود برخاست و بحق مشغول
 شد و تحفه چون آزاد شد جامه های که در برد داشت بر آورد و دیار شیشه
 پوشید و راه خود پیش گرفت هر چند بیستم یافتیم آخر احمد بن سقینه و خواجی
 تحفه و من بر سه غریبت جگ کردیم احمد در راه بر محبت حق پیوست و من
 و صاحب تحفه بکر رسیدیم بر وقت طایف آواز مجروحی شنیدیم که
 ایرات می خواند پیش دی رفتم چون مرادید گفت با سر گفتم لبیک
 گوئی که خدا بر تو رحمت کند و گفت لا اله الا الله بعد از شناختن ما
 شناختن چراست من تحفه ام دیدم که خجسته و بیست و نه ست گفتم چه

امته ولو احسد ولیه باوقار	یافت از دنیا چو باقی انصاف
باو شاه دین بگو تاریخ	تقلید دوران بخوان سال حال
بی بی امته الاسلام قدس سرها نام والد بزرگوارش قاضی ابوبکر بن کمال بن خلف است و آن عقیقه شاکر و شیخ محمد اسماعیل اصفهانی است فصاحت و کمالات بسیار داشت شیخ زاهد بنی و ابوالحسن از کمالین شاکر دان دی هستند و در علوم ظاهری و باطنی عالمه کامل بود و ولادت با سعادت وی بقول مختار سنه ۱۱۰۰ در سال سه صده و هجده و وفات وی در ماه ربیع الثانی سنه ۱۱۷۰ بود	
شیخ واقف است از مولف	شه عفت ولیه ام اسلام
بنویدش سلیمه ام اسلام	ابو سرور فقیر سال خلیل
سرما به جام پروردی شافیه است حافظ قرآن مجید بود و عظیم مقام پروردگار بود و خط گفت جامه که از رویه حلال باشد و در آن کسی گناه کند و دیار نشود چنانچه پیراسته که در سر دارم یافته تا درین است و چهل و هفت سال است که می شوم پیرا می شود و از شیخ عبدالصمد لیسران عقیقه منقول است که در خانه دیوار است بود کینه قریب بر افتاد و نواله خود گفت که این دیوار از سر نو باید ساخت و در سه سال میشد و الله ام بر پاره کاغذ خیر است گوشت و فربود که این را باین دیوار رسم سازیم چنان کردم بخت سال آن دیوار کمال خود یافت بعد از وفات والده بنحاطرم رسید که به بیم که در آن پاره کاغذ چه نوشته است کاغذ را از دیوار جدا ساختیم بجز جدا ساختن و بلیه جدا ساختیم بجز جدا ساختن دیوار بخت و وفات آن عقیقه در سال سه صد و نود و پنج هجری است از مولف	
حضرت میبونه آن بیدار دل	رفت از دنیا چو در خلد برین
بهر سال از حال آن جناب	شده روان از عقل و ریاضت
بی بی ام محمد قدس سرها نام پدرش محمد بن علی بن محمد انصاری	

و در مجلس بی همه اسرارها الحیات حاضر میشدند و بعضی اتم میسرید وفات وی در سال پانصد و بیست و یک عمری است از مؤلف

فاطمه چون از جهان پرست	رفت با حق یافت جنت در صفا
فاطمه منصور گویند تاریخ ۱۰۲۰	هم بخوان مشهوره سال ارتحال

فاطمه بنت نصر بن عطاء از قرین سمرقانی سیده عاقله بود و در زهد و ریاضت و مجاهده مقام بلند و در ارجار چند داشت و گویند که در تمام عمر خویش خبر سه مرتبه از خانه خود بیرون نیامد وفات وی در سال پانصد و هفتاد و سه هجریست از مؤلف

فاطمه عالمه که فضل خویش	از دزدنیاش جنت خدا
سال وصالش جوینیم ز دل	گفت بگو مشفق و اولسیا

بی بی ساره قدس سره مادر المرحومه شیخ نظام الدین ابوالموید بسیار بزرگوار و تقیه بود و در ریاضت و عبادت بی نظیر فضل است که وقتی اسبک بان در مدینه علی شریف خلق وضع نمود شیخ نظام الدین ابوالموید آورد شیخ بر بند بر اندام بارچه کرد و آنی والده خود از فضل بر آورده بر دست نهاد و گفت الهی بحکمیت آنکه این بارچه از داسی ضعیفه است که هرگز چشم فاضل بر او نیفتاده باران بفرست بهمانوقت ابر سیدانند و باران رحمت شروع شد وفات آن پاکدامن در سال مشهوره و سی و هشت هجریست و هم از آنجا وارد مدینه متصل بمقبره خواجه قطب الدین بختیار و در سمرقانت

از مؤلف

رفت چون ساره زینبها ان فنا	گفت در جنت خدا واسی
گفت تاریخ رحلتش سمر دور	قدس الله سره القالی

بی بی فاطمه سامه قدس الله سره المرحومه از صالحات و قانیات و عارفات زمانه بود در وفات سلطان المشایخ نظام الدین و خلفای وی ذکر او بسیار است و گویند سلطان المشایخ در وضع بی بی فاطمه سامه بسیار مشغول بود و شیخ فردا که گنجینه قدس سره میفرمود که فاطمه سامه مرویست که در البصورت زمان فرستاده

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

Handwritten text in a cursive script, likely Persian or Urdu, with a large initial 'A' (Alif) at the top left. The text is arranged in several lines, with some words written vertically. The script is dense and characteristic of the 18th or 19th century.

از مولف

چو نیارفت در فردوس والا
پے تاریخ وصل آن صفائش

چو آن ام الفریح علی علیہ
نرا کردید لائے ولیہ

ایضا

چونکہ ام الفریح معصومہ
بہ تاریخ آن ولیہ دہر

رفت در پرده لقب بابا اللہ
گفت دل غار قہ فانی اندر

بی بی تریشا قدس سرہا العزیزہ و اندرہ معصومہ سلطان المشایخ
نظام الدین دہلوی است بسیار بزرگ و صاحب عفت و عصمت بود
حضرت سلطان المشایخ فرمود کہ چون والدہ مرا بھی پیش آندی انجام کار آن در
خواب دیدی و اختیار بدست او پیدا دند و ہر حاجت کہ مرا پیش می آمد پیش تو
پاک دمی عرض میدارم غالباً آن باشد کہ در یک ہفتہ ورنہ در یک ماہ بکفایت میرسد
و صاحب اخبار الانبیا را میدہد باید کہ در آن ایام کہ سلطان قطب الدین بن سلطان
علاء الدین خلجی با سلطان المشایخ منازعت آغاز کرد و گفت کہ اگر شیخ نظام الدین
نعرہ ہر ماہ حاضر نخواہد شد سیاست خواہم کرد یا منہاج این سخن سلطان المشایخ
بر فرار والدہ خود رفت و گفت با شاہ در دل خود آراوہ ایذا بین دارد اگر آراوہ باہ
کار او بہ کفایت برسد من بہارت شہان خواہم آمد و از راہ ناردینا فرزندانہ این سخن
بر زبان آورد و بقضای الہی بشت عرہ ماہ سلطان قطب الدین از دست خسرو خان
گشتہ شد و نیز سلطان المشایخ میفرماید کہ عرہ ماہ جاموی الماخرہ روز نقل والدہ نزد
بود و شب آن ماہ چون ماہ نمود ویر شد و قدم والدہ سر نہاد و تہنیت ماہ
بجا آورد و فرمود کہ عرہ آئندہ سر بر قدم کہ خواہی نہاد در یافتہ کہ نقل والدہ بہر
رسیدہ است حال برین متغیر گشت و گریہ بین در گرفت و گفت ای محمد و ماہیکہ
میساری فرمود کہ این جواب بامداد خواہم داد فرمود کہ شب بخانہ شیخ غنی الدین کل
باش بفرمان والدہ در اینجا زخم آخر شب قریب پنج کفیرک آمد و گفت کہ محمد و

تبریز ۱۳۰۲

کتاب الفیہ فی التفسیر

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible][illegible][illegible][illegible]

<p> ۱۰۰ ۱۰۱ ۱۰۲ </p>	<p> ۱۰۳ ۱۰۴ ۱۰۵ </p>
--	--

[illegible]

دینی بی گدوی استوار داشت در کشف القلوب کشف القبور و خوارق و کرامت
 از آیات الهی بود و با پیدایش همراه سلطان رنجور شاه در کشمیر و اسلام پوشیدند و
 بخدمت بعل شاه کشمیری که مروج اسلام باینجا در کشمیر ذات آن والا بر گشت
 رسیده مرید شدند و بی بی الی دوی نیز بمرنه ساگی همراه مادر و پدر اکثر اوقات بخدمت
 سید بعل شاه حاضر میشد و آنحضرت او را دختر خود می خواند و نظر عنایت بحال و
 میگردید میفرمود که لید و بی از کلمات عارفان خواهد بود و اشارت ابرار تعالی
 چون بخدیو رسید مادر و پدرش نکاح و بی شخصی از اهل اسلام منعقد کردند و
 اگر چه لطیف در تعلقات خانگی خود را متعلق میداشت اما در باطن مشغول بادیقی میبود
 و الحظه از یاد الهی غافل نمیکرد و بدوخی الوسخ در اخفای حالات خود میکوشید چون
 جذب استغراق بحد کمال عابد حال وی گشت متوجیه بالنظر و آنرا اگر دیده بحال
 متعلقین خود و تعلقات خانه دار میگردانید ازین مکر متعلقین نه از بیگانگان میماند و نشو و نه در خدمت
 و کینه بی دل خود میباشته است که روز حضرت بی بی سبوتی بر آن سر شوریده خود ویران شده
 بخانه بی آورد و شوهرش از پس در رسید بحالت غنچه بی بر سرش از دوش
 سبوتیست فی الحال سبوتیست و وسفال آن بر زمین بیفتاد و آب سبوتیست
 ربانی میخورد بر سر آن غنچه بماند چون در خانه رسید بسمان آب همان کوزه را
 خانه را پر کرد و باتی باد و صحرانداخت و چشمه آب در آنجا ظاهر گردید چون این کرامت
 گری و خوارق عظمی لذلان مجذوبه کبریا بوقوع آمد شهرت عظیم یافت و خلق خدا
 فوج فوج حاضر خدمت میشد چون از اجتماع کثیر بزیج اوقات شریف میشد و از
 خلق بر تافت از کار خانه داری به کلی رو گردان شده بکار حق پرستی و عبادت و
 ریاضت مشغول گشت و روز و شب در ویرانه بنیویش و بیگانه عریان و گریان در
 حرف باران نه خور و خواب دل بیج و تاب بسر میبرد و اکثر اوقات در
 حالت جذب و استغراق استوار غافلانه بزمان کشمیری گشتی و بوجد آمده تا
 سه روزه روزه و بیوش ماندی و از دنیا و اهل دنیا بلکه از خود هم خبر ندانسته

گوییم و سوسه الا بعد یوزم گوییم شته سجو و برادرم موجود در قم او نوعاصی لال لاسکان
 یعنی دیکه لا اکر را نمیدیم و سواس دار شد چون الاله را نمیدم شکر نشد و تسلی
 کردید و چون سجده را گذارستم و ساجد و سجد و را و احد بقوریدم موجود را یافتیم حال بدین
 حال دوی را شد مکان لاسکانی بی بی را با طبعیه گیلانی قدس صحرای سدره
 ندویه حضرت میران محمد شاد معراج دریا بخاری لاسور و دالره با سیرت معنی الیرین
 فرزند بلند حضرت میران است و آن حقیقه از او لا و انجا حضرت سادات گیلانی
 است و نام والد بزرگوارش سید عبدالقادر و المصطفی بن سید ابوباب بن سید محمد بن ابوبکر گیلانی
 است بقایت بزرگ خانیه و زاده و نشانی بود و خوارگی و کرامت و شرف از پدر
 و بر خود میراث داشت و بختاب بی بی کاوان مخاطب شته بود و نقل است که روز
 حضرت بی بی در دولت خانه خود تشریف داشت و سببی آن الا سیاب رنگ میار
 بشکری که غریب است حق پرست خود و شششت و خو است که در آفتاب اندازد تا شک
 شود و چون وقت نماز عصر بود بر تو آفتاب صرف بر فرق و درخت که در خانه فیض
 کاشانه آنجانب بودی نمودی بی بی صاحبه حضور را گزید و درخت تشریف آورد و او را نشاء
 کرد که ای درخت می خواهم که رو بخود بر تو اندازم پس اگر بخت شری کار دارد و این
 کانی گردد و درخت بی بی بحال است شد و حضرت بی بی را می خورد بر او افتاد و چون
 درخت بدستور سر فیکر کرد و نظر فیض افروشیج و باز معنی خالق بر آن درخت افتاده
 و در آن روای بی بی صاحبه بابا و درخت افتاده است آخر چشید که بی بی خود باک درخت
 آمده چاو خود بر آن انداخته با بی بحال اندرون خانه تشریف آورد و کلک
 منصب آینه گفتن آغاز نهاد حضرت بی بی صاحبه قسم یاد کرد و گفت که بر درخت
 نیاده ام بلکه چون درخت سرشست که چاو خود بر او انداختم و بود می خواهم که لفظ
 که چاو خود را باک درخت انداخته با بی حضرت بی بی صاحبه باز نزد درخت
 تشریف برد و گفت که درخت می خواهم که چاو خود بر او انداختم و سرشست که
 درخت بی بی بحال می نمود و بی بی صاحبه با بی حضرت بی بی صاحبه چاو خود بر او انداخته

کتابخانه عمومی مجلس شورای اسلامی
تهران - خیابان ولیعصر - پلاک ۱۳۱

کتابخانه عمومی مجلس شورای اسلامی
تهران - خیابان ولیعصر - پلاک ۱۳۱

کتابخانه عمومی مجلس شورای اسلامی	تهران - خیابان ولیعصر - پلاک ۱۳۱
----------------------------------	----------------------------------

کتابخانه عمومی مجلس شورای اسلامی

کتابخانه عمومی مجلس شورای اسلامی
تهران - خیابان ولیعصر - پلاک ۱۳۱

کتابخانه عمومی مجلس شورای اسلامی	تهران - خیابان ولیعصر - پلاک ۱۳۱
----------------------------------	----------------------------------

کتابخانه عمومی مجلس شورای اسلامی
تهران - خیابان ولیعصر - پلاک ۱۳۱

و چون حضرت گنجشکر بعد وفات خواجہ قطب الدین نجیب را اوشی قدس سره دہلی
تشریف آورده برسی وادہ شہنت قیام پذیر گردید میان سرتکا جذب نیز دہلی آمد
و یو تئیکہ بر ذرحو از خاتواہ برک اداری نماز غم سجد کرد و بیرون آمد میان سرتکا
جذب بدوید و سروریا آنجا بہ ہناد و گیرہ آغاز کرد و گفت در خطہ ہاسی یا ہوس
بشرف پیشم در انجا بہ سبب ہجوم خلق زیارت نصیب نمیکرد و نمیکار فرہ زیارت
شرف شد و مرخص را سخن او محزون ساخت لہذا دای نماز بہ ہر ای آن جذب و آن
مست باقی شد و وفات وی رسالہ شش ہجری است از مولف

سرتکا جاذب جذب است	کہ روضہ علاء علیہ برین است
خوجہ ستم از خرد سال و عاشق	ندا آمد کہ عاشق قطب دیر است

سرتکا سیم محمد و سرتکا علیہ دیوانہ بود اہل حال و صاحب
تصرف اول بشرف اسلام مشرف شد بعد از ان بخدمت شیخ علاء الدین دہلی
بیسرہ حقہ تفرید الدین گنجشکر قدس سرہم افتاد و از غایت جذب عشق جذب و سبب
شد و تمام عمر در خدمت پیر و متذہب بسر برد و عادتش آن بود کہ بعض اوقات تا ماہ
بغیری نخورد و نہ نوشید و وقتما بودی کہ چند طعام فرد برک و شکمائی آب نوشید
و قتی او را دیدہ کہ در انبار چوہ افتادہ است و چونہ می خورد او را گفت کہ انہی بخور
کہ غیر از طعام است گفت بکنم این مہجنت نفس حرص بسیار دارد و بخور خاک سیر نمیکرد و وقتا
وی صاحب شجرہ چیشہ در سال بہفت صد و بست و شہت تحریر فرمایند

از مولف

شیخ سیمین جاذب جذب الہ	بود بر چرخ نقین بدرالکمال
شد چو در فردوس از لاف عیان	پس جلیب جاذب امدار حال

شیخ حسن محمد و سرتکا علیہ از قصبہ لہری و انا و اولاد شاہ علی
بود و دہلی سیر کرد و با سلطان سکندر بودی عشق میبخت گویند کہ او را چند بار
بست سلطان در بند کرد و او از بند نمایب شد و نور بازار با بر فتنہ نوست سلطان

جا پاش دیرم نیافتم تا گاہ در گوشہ شہر در تیرہ ویدم کہ شخصی زندہ بر سر کشیدہ
 او قتلہ داشت در دہم گذشت کہ در ہر روز نیست چون نزدیک سپیدم زندہ بخند
 و اشکم زندہ ایست سر او زندہ بر آوردم و گفت خدا یا بیار جہ او را و چند فلوس
 کہ نیت کردہ بودم و حاضر نمودم دست از زندہ بر آورد و آن فلوس از من گرفت و
 گفت خدا یا باز کرد کہ اینجا فرمایہ ایست ذات الہی بقول خدا یا بیار از خدا و دہم
 شعبان شب پرورش بوقت پنج سال نہ منہ چہل و شش ہجرت و تاریخ و نامش را و
 لفظ محمد و بابا صادق اخذ کردہ است از من و لفظ

الہ دین از جہان چہ ترخت برست	قدم در جہان نہاد بگذشت
چو سال انتقال او بہ جہنم	ز ہاتھ شد نہ احوالی مست

میان معروف محمد و باب قدس سرہ مجذوبے در دہلی
 می بود و در مقام خواجہ قطب الدین بختیار در گنبد قدیمی کہ نزدیک مقبرہ شیخ
 بہمان الدین بنی است ساکن داشت و با وجود حالت سکر و جذبات علم
 تکمیل آتی بود از آیات الہی و قتیکہ شہر شاہ باو شاہ قلیہ دلی را دیران کرد و
 از بے غایب شد کہ باز ہیچکس او را ندید و تاریخ و فاقش پیوستہ اما در آن
 قلمرو بے در سال ہند و چہل و ہفت بوقوع آمدہ بود - شاہ شہر
 محمد و باب قدس سرہ مجذوبے بود در دیار سند و تصرف
 مدح و کشف حلی داشت و قتیکہ ہالیون باو شاہ متوجہ گہرات بود
 کس را سجدہ نش فرستاد تا فادے درین باب کرد چون آن شخص بخدمت
 رسید تیرے از ترکش آن برگرفت و پرہاسے او برگندہ باز در ترکش
 ہند او آن شخص بہ خدمت باو شاہ آمد و حال عرض کرد باو شاہ
 فرمود کہ این نشان آن دست کہ ما را فتح نشود و شکر بای سامان
 لیکن ذات ماسلامت ماند و بجاسے خوبا ز رسم و شیخ سید
 عبد الوہاب بخارے فرمود کہ این شاہ منصور محمد و باب

[illegible]

اکابر دینی بود و از اول فطرت مجتهد بود بر آید و از او قلع و اطوار انجمن قاضی
و قاضی افتخار بود و وضع عجیبی حالتی غریب داشت اکثر اوقات بر بنه بود و
و آن قاضی را احضار نمود و در شکلی که غلو گلی در یواز زده اند و هر یک یک
باقولان و حاضرین بخشیدی و بعضی از مشایخ وقت او را در خوابیدند که بخت
شاه رسالت صلی الله علیه و سلم حاضر است و آن حضرت را وضو می کنند بعضی صلوات
که از آن مصلحتی آید نمیکشند که با او در که مصلحت دیده ایم وفات وی بقول صاحب
اخیر الاخیار در سال نه هجرت و چهار است و قبر در دلی است از موقوف

چو رفت از دهر و بقیع شد

به وصل حق من محبوب جهان

عجب تاریخ و مصلح جلوه گشت

از محبوب اله مجذوب اختر

سید شاه ابوالفتح بخاری مجذوب قدس سره

پسینک اختر سید حاجی عبدالوهاب بخاری است که در خیرش در مخزن خاوا
عالیه مهر و رویه گذشت شکری کامل و حالتی خالی داشت در زمانیکه تفصیل علم کرد
ماط البعلمان سبقت درس التمس نمودی و گفتی که شما وایم خواهید خواند مرا
بر فرصت وقت نیست خداوند که چه حالت پیش آید و چون بسرعت هر چه تمام
تر بر اکثر کتب مبتدا و له عبور نمود و مجذوب مجاذب تحقیقی او را بطرف خویش خواند و
مجذوب گفت نقل است که در فتنه تمام روزان در خانه وی نجه بودند تا با
گرم شده بودی و آمد و هر دو یا بر تابه گرم نهاد و تابه اشاده ماند پس از سوختگی
در یک شرفش ظاهر گشت نقل است که روزی زیارت نقابر بزرگان خود
و گفت اگر نصیب است قسرو اسن نیز خدمت شما می رسم چون بنیانه
آمدند شکاران را در پیش خود طلبید و گفت بر صاحب خانه خود چه طو خواهد
گرفت باره بکرید پس همان روز وفات یافت واقعه وفات و سک
در سال نه هجرت و هفت هجریست
از مولف

میان گفت کہ سرقاضی کریم الدین جہانست این جرم محرم میگذازد طبق
 الکیمیش خود داشت تمام برداشت و مراد او گفت ہر یک الفہ و میان
 تمام طبق چون از انبار خاستہ ہر کس را میان حمزہ گفتن آغاز کرد و غیباً
 سن از انروز شد نقل است کہ چون سلطان بہادر شاہ کجرات در زمان
 شاہرازی از پیر زنجیدہ بدیا را جہیر انداول بزیارت خواجہ رخت و اجہیر
 در آن زمان در تحت حکومت ہنود بود و بہ مقام خواجہ تہامی خویش بہ
 مسجد خود ساختہ بود و نہ سلطان محمد و در دل خود غرور کرد کہ اگر مرا حق سبحانہ تعالی
 بادشاہ سازد مقام خواجہ را از میان خالی کنم و درین خیال بود کہ باین مجذوب
 خود کہ شاہان نام داشت فریاد زد و گفت شاہان شاہان شاہان و تحت
 پند نہ کہ بادشاہ دریا رسیدہ است بہادر شاہ این سخن را قال گرفت و بر
 چون بادشاہ شاہیر جہیر تاخت آورد و آن تمام ملک را بہ قبضہ خود آورد و مقام
 خواجہ را از سرور و لقب و اورات شیخ باین مجذوب با اتفاق اہل اخبار
 در سال ۸۵۰ ہجری و شصت و ہفت است از مولف

ازین دنیا جو رخت زندگی بہت	بہ حجت یافت جا سرست باین
بسال اوتال آن شہ دین	برگو طبق الہی سرست باین

بیا کہور بخت ندوب قدس سرہ نام نامے و سید عبدالمقدس
 و اضلومی از کالی است در ابتدا کے حال طریق سلوک بسیار درویدہ
 و سقاے کہ در شہ ما تبار و نقاسہ گفت و جہامی آب بر میگردد و از نیال
 ملی دو چار شد و حالت جذبہ کبیرہ گشت و در گویا رانند و البواب متوج
 بر روی مفتوح گشت اکثر احوال در استوائی بودے و چون افاقہ
 دست میداو و از جہر و ریختہ از جنبہ جہبہ تامل می کرد و از لباس
 بشر عورت اکتفا کے کرد و نہامہ ہا کے نفیس پس دومی آورد و بدین و بان
 می بخیر و بجاہت خود می گزافید و از مسکرات پرست خشکاش سے خور

نجلوت کشته مسلمان مجتهد امیر می کردند و قاتل آن جامع الکلمات بقول صاحب تاریخ
اعظمی در بیان حشر شده و یک پسریت نوی جذبه قبل وفات خود از حال فوت شد
خو خبر داد و بر کسیه نزد وی می سید اورا می گفت که چستی شاه و دست شما فلان تاریخ فلان
ماه از شما حضرت است مقبره عالی وی در کشمیر در مقبره شیخ نهدی ریشی کشمیر است از موهبت

شیخ جیتی شاه مجذوبه خندل	یاقت چون با وصل ربانی وصال
وصل پاکش مست عشق بود بخوار	بار دیگر کن بیان فیض کمال

شاه بدیع الدین مجذوب کشمیری المشهور بمادی شاه قدس سده است
جام محبت و در بهوش شرب عشق بود مدام در ویرانه گردید و با امینش مردان پان
کاری داشتی و در موسم سرادار عین برقت باران بمیدان شما گذر آید می داد و عذر رفت
پس صبح بزم پاکس و نینیاقت و سوا گیت بندی که از ان شیر عورت فرغ ایض شعر می بود قوع
و دیگر هیچ جامه پوشیده نمی باخود داشتی صاحب تاریخ اعظمی می فرماید که شیخ نادری شاه از خندان
قوی آنجده بود و زبان حق ترجمانش حکم کشمیر بر نه داشتی و از خیم نیک بد هر هجرت کینی زن
اور که کان طغر بوقوع آمدی و با وجود غلبه جزب سکر حوت تو حیدر ملا گفتی فقیر از نادری علمای
هر چند که در باب حکم قتل داوند و فتوی بانو شته حاکم کشمیر بسبب حالت سکر و بیوشی ویرا
مغذ و زلهو کرد و در لی از اردی نشد و قاتل و در سال نهم هجری بود و با حال سبب
پس از آنکه پانگی وی پست و هر هجری که از اهل خصوصت پانگی می فقه کشمیر دروغ میگوید و پسر
میرد از موهبت

سرور عشاق مجذوبان حق	شاه بدیع الدین ولی رفته کشمیر
رفت از دنیا جو در خلد برین	سال وصل بوست نیست کبر

خواجسته داود مجذوب کشمیری قدس سره
از مجاذیب خدر رسیده کشمیر است جذب اشتراق بهوشی و نیخودی
بر مزاج حق اشراج وی بمدی غالب بود که از خود هم خبر داشت ویرد آخوند
و نوش هم لاحق حال وی بنود بارده خود لقمه در دهان خود نمی نهاد

داشته و ادراک گفتی از اولی الامر و اولی الامر لی نیست و شاه گفت تا بعد میگوید که روزی در
 خانه مادر آمدند و درون خانه بلبلکی افتاده بود و بر سرش نشسته و گفت چه عجب است البته
 شکاری را بر بلبلکی نشانند و این تقریر از غاوتی بود که نفس خود را به سنگ تشبیه داده
 از غوارق اوفیا در ج معارج الولايت است بعض اوقات در دن آبی که تحت راج محل
 است غوطه زوی چند روز در آب غایت ماندی بعد از آن بیرون آمدی و گاهی از
 راج محل غوطه زده در مقام بودی برآمدی سال دقات دے صاحب
 معارج الولايت که راقم الحروف راقم اینحال از و است در کتاب خود نه فرمود
 و مزار پرانوش بر مقام موقوفی است شاه و فاجیز و حبس سره
 از معارج الولايت منقولست که این مجذوب در پینه می ماند نفس گیر او حال قوی داشت
 هر کس که نزدش رفتی بی آنکه میان کند از حالش نشان داد و چند مرتبه که از مردم پینه
 آورده شد بسوختن نفس را در آتش در پینه در گرفت شاه فیروز مجذوب
 مجذوبی در الد آباد بود و هر که نفس را ندی بهچنان شدی اکثر اوقات بر پینه
 بودی و به مقتضای حاجت بشری هر چه که از سایم یافتی بان جمع میکرد روزی که
 فاخته بهیاری چون او را بدین حال دید گفت میان فیروز افسان از بهایم بهتر
 است اگر شما را حاجت افتد من حاضرم گفت بر پینه شو که همین حساب تو بر سه شوم
 گفت میان اینجا باز است در گوشه نیامید و حاجت خود را اکنید از بین
 سخن درخشم شد و گفت ای مکاره فیروز خود را پیش مردم رسوا میکنی و تو
 می خواهی که او را پیش مولای رسوا سازی یا بخویشگی رحمة الله علیه مجذوب
 مادر زاد بود اکثر حال بر پینه بودی و در قصور سیر کردی و با جانوران طیور و
 داشته و با سر که ملاقی شدی از وی طوطی خواسته و سخنانی که در جذب گفتی چنان
 شدیدی دوست بر بهاری که بالمیدی شفا یافتی صاحب معارج الولايت می فرماید
 که شخصی بهر خود بیمار داشت ابله اش بود گفت که با مجذوب را به حیل و بهمانه بخام
 خود آری دست بر سر بیمار بمالد و بیمار شفا یابد شوهرش بر رفت و با پورا

